

Sống Lại Tái Hôn Lần Nữa

Contents

Sống Lại Tái Hôn Lần Nữa	3
1. Chương 1: Kết Cục Bi Thảm	3
2. Chương 2: Kết Cục Bi Thảm 2	4
3. Chương 3: Kết Cục Bi Thảm 3	5
4. Chương 4: Trùng Sinh	6
5. Chương 5: Trùng Sinh 2	8
6. Chương 6: Bạn Bè Hai Kiếp	9
7. Chương 7: Bạn Bè Hai Kiếp 2	10
8. Chương 8: Mượn Tiền	11
9. Chương 9: Mượn Tiền 2	12
10. Chương 10: Lừa Đảo Gây Khó Dễ	13
11. Chương 11: Lừa Đảo Gây Khó Dễ 2	14
12. Chương 12: Được Đánh Giá Cao	15
13. Chương 13: Được Đánh Giá Cao 2	17
14. Chương 14: Đến Đòi Tiền	18
15. Chương 15: Đến Đòi Tiền 2	19
16. Chương 16: Kế Hoạch	20
17. Chương 17: Kế Hoạch 2	21
18. Chương 18: Giúp Đỡ	22
19. Chương 19: Giúp Đỡ 2	23
20. Chương 20: Người Cha Cực Phẩm	24
21. Chương 21: Người Cha Cực Phẩm 2	25
22. Chương 22: Tâm Tư Của Chị Dâu	26
23. Chương 23: Tâm Tư Của Chị Dâu 2	27
24. Chương 24: Bất Kể Ngoại Tình (1)	29
25. Chương 25: Bất Kể Ngoại Tình (2)	30
26. Chương 26: Bất Kể Ngoại Tình (3)	31
27. Chương 27: Bất Kể Ngoại Tình (4)	32
28. Chương 28: Kẻ Vô Sĩ	34
29. Chương 29: Kẻ Vô Sĩ 2	35
30. Chương 30: Miễn Là Không Đụng Đến Vấn Đề Nguyên Tắc, Con Sẽ Không Li Hôn.	36
31. Chương 31: Miễn Là Không Đụng Đến Vấn Đề Nguyên Tắc, Con Sẽ Không Li Hôn. 2	37
32. Chương 32: Bối Móc	38
33. Chương 33: Bối Móc 2	39
34. Chương 34: Ba Cô Ta Là Cục Trưởng	40
35. Chương 35: Ba Cô Ta Là Cục Trưởng 2	41
36. Chương 36: Ngã Bài (phần 1)	42
37. Chương 37: Ngã Bài (phần 1) 2	44
38. Chương 38: Ngã Bài (Phần 2)	45
39. Chương 39: Ngã Bài (phần 2) 2	46
40. Chương 40: Ngã Bài (phần 3)	47
41. Chương 41: Ngã Bài (phần 3) 2	48

42. Chương 42: Ngã Bài (phần 4)	50
43. Chương 43: Ngã Bài (phần 4) 2	51
44. Chương 44: Ngã Bài (phần 5)	52
45. Chương 45: Ngã Bài (phần 5) 2	53
46. Chương 46: Bữa Ăn	54
47. Chương 47: Bữa Ăn 2	55
48. Chương 48: Thị Trưởng Chu	56
49. Chương 49: Thị Trưởng Chu 2	57
50. Chương 50: Chương 25.1 : Gặp Lại	58
51. Chương 51: Chương 25.2 : Gặp Lại	60
52. Chương 52: Chương 26.1 : Mất Mặt	61
53. Chương 53: Chương 26.2 : Mất Mặt	62
54. Chương 54: Chương 27.1 : Chiến Thuật Mới	63
55. Chương 55: Chương 27.2 : Chiến Thuật Mới	64
56. Chương 56: Chương 28.1: Thanh Tra	66
57. Chương 57: Chương 28.2: Thanh Tra	67
58. Chương 58: Chương 29.1 : Cô Ấy	68
59. Chương 59: Chương 29.2 : Cô Ấy	69
60. Chương 60: Chương 30.1 : Xuất Hiện Mạnh Mối	71
61. Chương 61: Chương 30.2 : Xuất Hiện Mạnh Mối	72
62. Chương 62: Chương 31.1 : Say Rượu	73
63. Chương 63: Chương 31.2 : Say Rượu	74
64. Chương 64: Chương 32.1 : Hai Người Khá Hợp Nhau	75
65. Chương 65: Chương 32.2 : Hai Người Khá Hợp Nhau	77
66. Chương 66: Chương 33.1 : Lăn Đầu Thân Mật	78
67. Chương 67: Chương 33.2 : Lăn Đầu Thân Mật	79
68. Chương 68: Chương 34: Anh Đùng Hồng Lừa Tội	80
69. Chương 69: Chương 35: Không Bao Giờ Có Thể Như Vậy Nữa	82
70. Chương 70: Chương 36: Gọi Tôi Là Cẩn Du	84
71. Chương 71: Chương 37: Chọc Phá	86
72. Chương 72: Chương 38: Gặp Chuyện Không May	88
73. Chương 73: Chương 39: Ông Vương Nhập Viện	91
74. Chương 74: Chương 40: Càng Đau Càng Mau Khỏe	93
75. Chương 75: Chương 41: Có Chuyện Từ Từ Nói	95
76. Chương 76: Chương 42: Đánh Nhau	97
77. Chương 77: Chương 43: Anh Em Nói Chuyện	99
78. Chương 78: Chương 44: Động Hồi Sự?	101
79. Chương 79: Chương 45: Ngày Hôm Đó Em Không Thể Qua Được	103
80. Chương 80: Chương 46: Tìm Người Giúp Đỡ	105
81. Chương 81: Chương 47: Bị Thương Thế Nào?	107
82. Chương 82: Chương 48: Nhìn Người Không Chỉ Nhìn Vào Bề Ngoài.	109
83. Chương 83: Chương 49: Xử Lý	111
84. Chương 84: Chương 50: Tôi Trường Học Gây Chuyện	114
85. Chương 85: Chương 51: Tôi Kiện Cô Tội Phỉ Báng	116
86. Chương 86: Chương 52: Nói Chuyện	118
87. Chương 87: Chương 53: Ly Hôn (phần 1)	119
88. Chương 88: Chương 54: Ly Hôn (phần 2)	121
89. Chương 89: Chương 55: Ly Hôn (phần 3)	123
90. Chương 90: Chuong 56 Li Hôn (4)	125
91. Chương 91: Chương 57: Li Hôn (5)	127
92. Chương 92: Chương 58: Li Hôn (6)	129
93. Chương 93: Chương 59: Phân Chia Tài Sản	130
94. Chương 94: Chương 60: Tranh Cãi	132
95. Chương 95: Chương 61: Thắng Thắn	133

96. Chương 96: Chương 62: Tự Do	136
97. Chương 97: Chương 63: Cô Muốn Qua Cầu Rút Ván?	138
98. Chương 98: Chương 64: Không Thấy	140
99. Chương 99: Chương 65: Bại Lộ	142
100. Chương 100: Chương 66: Nghe Giải Thích	144

Sống Lại Tái Hôn Lần Nữa

Giới thiệu

Cô ước muốn yêu và được yêu, dù chết đi nhưng khi Sống Lại Tái Hôn Lần Nữa là điều mà cô sẽ làm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-lai-tai-hon-lan-nua>

1. Chương 1: Kết Cục Bi Thảm

Vương Tình Kỳ cô đơn nằm trong bệnh viện, nhìn bức tường trắng xung quanh âm thầm rơi lệ.

Ung thư gan giai đoạn cuối, chỉ sống được tối đa ba tháng, đây là bệnh viện chẩn đoán cho cô.

Cô đã một mình ở bệnh viện gần hai tháng, lúc mới đầu anh trai và cháu gái còn đến thăm cô, nhưng sau đó cũng không còn nhìn thấy bóng dáng người thân nào nữa, về phần những người bên nhà chồng, ngay cả hi vọng cô cũng không dám.

Con người khi đi tới điểm cuối cùng của sinh mệnh, đều vô thức hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra trong đời, Vương Tình Kỳ cũng không ngoại lệ, mấy ngày nay nằm trên giường, cô không ngừng nhớ lại cả đời này của mình đã làm nên trò trống gì. Không biết vì sao, ban đầu mọi chuyện rất mơ hồ, bây giờ nhớ lại lại rõ ràng như vậy, giống như chỉ vừa mới trải qua.

Cô vừa hồi tưởng lại vừa rơi nước mắt, cô rất hối hận, vì sao bản thân lại nhu nhược như vậy, vì sao cuộc sống của chính mình phải kìm nén nhiều đến như thế.

Trước khi chưa lấy chồng, bởi vì có người cha thích uống rượu đến điên cuồng, từ nhỏ không có ngày nào cô được sống yên ổn, mỗi khi tan học về nhà, cô đều lo lắng sợ hãi, tuổi thơ của cô không lúc nào vui vẻ, trong ký ức chỉ là hình ảnh cô bị mẹ ôm lấy ả núp khắp nơi. Khi đó cô luôn mong anh trai đừng tăng ca nữa, bởi vì từ sau khi anh trai trưởng thành, những khoảng thời gian anh trai ở nhà, ba cô không còn dám mượn rượu để phát tiết nữa.

Nghĩ đến lúc đó anh trai mở rộng cánh tay bảo vệ cô và mẹ ở sau lưng, cô cảm thấy rất vui vẻ hạnh phúc.

Sau khi anh trai kết hôn liền dọn ra ngoài ở, nguyện vọng lớn nhất của cô là cũng có thể kết hôn, mau chóng kết hôn, cũng có nhà của mình, đưa mẹ rời xa người cha nát rượu kia.

Cho nên thời điểm khi cô học đại học, vừa mới có người ngỏ lời tỏ tình, cô đã rất chờ mong một tương lai hạnh phúc gần kề, người đó chính là chồng kiếp này của cô.

Nhớ lại những năm tháng trên giảng đường, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy mình thật hạnh phúc, bởi vì khi đi học có người giữ chỗ cho cô, lúc ăn cơm mua cơm cho cô, khi ra về đạp xe đưa cô đi ra phố tản bộ, mặc dù cô cũng làm bài tập giúp người ta, rửa chén cho người ta, chi tiền mua vé xem phim vân vân, cô vẫn cảm thấy ấm áp.

Thế nhưng phần tình cảm ấm áp không dễ có được mà cô trân trọng giữ gìn này tất cả đều bị sụp đổ dập tắt khi hai nhà bàn luận chuyện kết hôn sau khi cô vừa tốt nghiệp.

Cô vừa mới ra trường đã đi đăng ký kết hôn, lúc trước còn tưởng rằng bởi vì Trương Dương quan tâm cô, sợ cô chạy mất mới có thể nghĩ đến quyết định tiến tới hôn nhân, về sau mới biết được, đó là do chuyên ngành của Trương Dương không tốt, bằng bản thân hắn, muốn ở lại thành phố D là rất khó khăn, nhưng nếu có người thân ở đó thì vẫn có thể thu xếp, cho nên Trương Dương mới có thể vừa tốt nghiệp đã cùng cô kết hôn.

Hai người như mong muốn đều được phân trở về thành phố D, nhưng không có lập tức cử hành hôn lễ, bởi vì mẹ của Trương Dương nói phòng ở trong nhà quá nhỏ, Trương Dương kết hôn cũng không có chỗ ở, đợi hai năm, chờ Trương Dương mua phòng tân hôn xong sẽ cho hai người cử hành hôn lễ.

Thế nhưng một lòng chờ đợi hai năm, Trương gia vẫn không mua được phòng tân hôn, cuối cùng vì cha Vương ghét bỏ nuôi không cô hai năm, chạy đến Trương gia náo loạn một trận, hôn lễ hai người mới được tiến hành.

Phòng tân hôn đã không có, chỉ có thể chen chúc ở cùng cha mẹ và em gái chồng.

Cuộc sống sau khi kết hôn hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của Vương Tĩnh Kỳ, tuy rằng ở đây không cần đối mặt với người cha nát rượu kia, nhưng ở cùng với cha mẹ chồng luôn luôn không ngừng chỉ trích, em gái chồng không chỗ nào không làm khó dễ, thậm chí nếu cô làm tốt thì vẫn như vậy.

Cô đã từng bị chọc tức chạy về nhà mẹ đẻ, nhưng mẹ Vương đã năm mươi tuổi, tóc cũng trắng xóa lại khuyên nhủ cô, phạm là việc gì cũng phải nhẫn nại một chút, nhường nhịn hơn một chút, em gái chồng dù sao thì cũng vẫn phải lập gia đình, con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, đợi cho em chồng lập gia đình thì mọi chuyện sẽ tốt hơn. Về phần cha mẹ chồng, hai người đã già rồi, thân thể như vùi một nửa trong đất, dù cho sống thêm vài năm nhưng có thể sống lâu hơn người trẻ tuổi ư, chỉ cần chịu đựng cho đến lúc đó, cô cũng sẽ không còn khổ nữa.

Lúc ấy cô không còn biện pháp khác, nhà mẹ đẻ cũng không trông cậy được, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

2. Chương 2: Kết Cục Bi Thảm 2

Nhưng mọi chuyện lại không phát triển giống như mẹ Vương nói, hai đứa em chồng kết hôn, chẳng qua khiến cho Vương Tĩnh Kỳ hầu hạ thêm hai đứa con rể, vài năm sau lại thêm các con của em chồng.

Còn cha mẹ chồng, Vương Tĩnh Kỳ nằm trên giường bệnh chỉ có thể cười khổ. Cô kết hôn gần hai mươi năm, vẫn không thể bì nổi cha mẹ chồng, hiện tại cô sắp sửa đi đến điểm cuối cùng của sinh mệnh, cha mẹ của Trương Dương vẫn còn sống rất cường tráng. Thật đúng như câu “người tốt chết sớm, người ác sống lâu”, tai họa...

Được rồi, không muốn nghĩ nữa.

Kỳ thật điều khiến cho cô thương tâm nhất chính là chồng cô, Trương Dương. Vốn đây sẽ là người cả đời mình dựa vào, ai ngờ sau khi kết hôn lại thay đổi hoàn toàn, tính khí nóng nảy, động một chút lại nổi giận với cô, hết chửi mắng cô cái này lại ghét bỏ cô cái kia, cô còn cho rằng là vì áp lực công việc của hắn quá lớn, nhưng về sau từ miệng em chồng cô mới biết được, thì ra trước khi hai người kết hôn đã có kẻ thứ ba...

Về sau khả năng lại có thêm kẻ thứ tư, thứ năm gì đấy.

Bởi vì đời này Vương Tĩnh Kỳ không thể sinh con, cho nên những ngày tháng qua cô đều nhẫn nhịn, cứng đầu cho rằng đó là do Trương Dương còn trẻ, đợi khi hãn già rồi, sẽ biết rõ ai là người tốt với hãn nhất.

Nhưng giờ đây cô không đợi được nữa, cũng không muốn đợi.

Sau khi cô biết mình bị ung thư gan phải nhập viện, rốt cuộc cô cũng thấy rõ bộ mặt xấu xí hung ác của người nhà Trương gia.

Vừa nghĩ đến cô không tự giác mà cười giễu cợt, cũng may cô là nhân viên công vụ, bản thân còn có bảo hiểm y tế, nếu không thì bây giờ có phải cô đang nằm trên đường chờ chết hay không?

Thời điểm cô đang nghĩ ngợi, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi đi vào.

“Tĩnh Kỳ, mình đến rồi đây, hôm nay mang cho cậu canh gà, còn cố ý nấu theo khẩu vị của cậu, bỏ thêm ít dấm chua, cam đoan cậu sẽ thích.” Nói xong liền đem cặp lồng đặt trên tủ đầu giường, sau đó mới cởi áo khoác trên người.

“Mộc Nghiên, sao cậu đến đây, đã nói với cậu rồi, cậu không cần đưa cơm đến nữa, đưa tới mình cũng ăn không vô.” Vương Tĩnh Kỳ nhìn bạn tốt của mình Từ Mộc Nghiên, chậm rãi nói.

“Nói cái gì, cơm bệnh viện có, nhưng làm sao ngon bằng nhà làm, vả lại mình cũng không có nấu cơm, chỉ hầm một ít canh mang cho cậu, cậu ăn không ngon, nhưng vẫn có thể uống mấy ngụm canh mà.” Từ Mộc Nghiên mượn động tác treo áo âm thầm lau nước mắt. Sau đó còn cố ý nói đồ ăn trong nhà ăn bệnh viện mất vệ sinh, không nghĩ rằng bạn tốt thật sự đã không thể ăn cơm nữa.

Vương Tĩnh Kỳ không nói chuyện, sau nửa ngày mới nhẹ nhàng nói: “Mộc Nghiên, đời này có thể cùng với cậu và Tiểu Dĩnh, Hi Văn trở thành bạn tốt chính là hạnh phúc lớn nhất đời mình.”

“Cậu đang yên đang lành nói mấy lời đó làm gì, bây giờ cậu chỉ cần dưỡng bệnh cho tốt là được rồi, hôm qua Tiểu Dĩnh còn gọi điện thoại tới nói muốn cuối tuần lập kế hoạch đi Hải Nam chơi, chúng ta đều đã chuẩn bị rất nhiều năm, không thể bởi vì chuyện này mà làm chậm trễ mọi chuyện không thể đi, mấy đứa mình đều đã xin nhà trường nghỉ phép rồi, nhân tiện mấy chị em chúng ta cũng đi dạo một chuyến, chơi một chuyến thật vui vẻ.” Từ Mộc Nghiên điều chỉnh tốt cảm xúc, đi đến trước giường, mở cặp lồng đổ một ít canh gà nóng hổi ra chén.

Sau đó mang ngữ điệu trêu đùa nói: “Cậu không biết đâu, hiệu trưởng vừa nghe thấy cả ba người tụi mình cùng nhau xin nghỉ phép, khuôn mặt kia kéo dài y như mặt con lừa. Ha ha!”

Vương Tĩnh Kỳ cười theo, Từ Mộc Nghiên, Tưởng Hi Văn, Vương Dĩnh là ba người bạn tốt nhất của cô, từ khi bản thân phải nằm viện, các cô luôn thay phiên nhau sớm chiều đưa cơm tới cho cô, tuy cô năm lần bảy lượt đã nói, cô có tiền lương, có thể mua cơm trong nhà ăn giúp cô là được, nhưng ba người họ vẫn kiên quyết khăng khăng xuống bếp.

Vương Tĩnh Kỳ thật sự rất cảm động, ở cái tuổi này rồi, con cái của ba người họ đều đã lên cấp ba, có thể nói là thời điểm quan trọng nhất, nhưng các cô vẫn không quản khó khăn, kiên trì mỗi ngày đưa cơm đến bệnh viện cho cô, phần nhân tình này cô sẽ nhớ kỹ, nếu có kiếp sau, nhất định cô sẽ báp đáp những người bạn tốt này gấp bội.

3. Chương 3: Kết Cục Bi Thảm 3

Miễn cưỡng chống người dậy uống vài ngụm canh, Vương Tĩnh Kỳ lắc đầu, tỏ vẻ không thể uống được nữa.

Hiện tại thân thể của cô như vậy, bởi vì phần bụng đã bị khối u đè lên, ảnh hưởng nghiêm trọng đến khẩu vị của cô, mấy ngày nay, cô càng khó ăn uống, chỉ có thể uống một ít thức ăn lỏng và nước canh mỗi ngày. Còn có sự đau đớn liên tục giằng vò cô, làm cho thân thể vốn đã không đầy đặn càng trở nên gầy gò như rễ cây.

“Được rồi, vậy cậu nằm nghỉ một chút đi, mình đi rửa cặp lồng.” Từ Mộc Nghiên cố nén nước mắt, trấn định cảm cặp lồng ra khỏi phòng bệnh.

Vương Tĩnh Kỳ vừa định nhắc nhở cô trong phòng bệnh cũng có nhà vệ sinh, nhưng nhìn thấy cửa phòng bệnh lay động lại trầm mặc trở lại.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, Từ Mộc Nghiên không nhịn được nữa, che miệng ngồi xổm xuống đất khóc òa lên.

Trong lòng hung hăng mắng: “Ông trời thật không có mắt, Tĩnh Kỳ là người tốt như vậy, sao có thể an bài cho cậu ấy kết cục này. Cả nhà Trương gia kia từ trên xuống dưới không có lấy một cái gì tốt, làm sao có thể yên bình sống tới hôm nay đây.” Mấy người chị em các cô từ lúc đi làm mới quen biết nhau, nhưng tính tình vô cùng hòa hợp, cho nên tự nhiên sẽ thân với nhau.

Người nhà chồng của Vương Tĩnh Kỳ các cô cũng đã gặp qua, cho nên biết rõ cha mẹ chồng của Vương Tĩnh Kỳ là người như thế nào, Tĩnh Kỳ phải trả giá nhiều năm như vậy thật sự không đáng, chẳng lẽ bởi vì không thể sinh con, lại có thể tra tấn người ta thành như vậy ư?

Đúng vậy, Trương Dương và Vương Tĩnh Kỳ kết hôn gần hai mươi năm, bọn họ vẫn không có một đứa con, hai người cũng đã sớm đi kiểm tra, đều không có bệnh gì, chỉ là một bên ống dẫn trứng của Tĩnh Kỳ bị tắc, nhưng bác sĩ cũng đã nói, một bên ống dẫn trứng bị tắc không phải không thể mang thai, chỉ là mang thai so với người khác khó khăn hơn một chút.

Nhưng nhà chồng của Tĩnh Kỳ lại nắm lấy điểm này, nhiều năm qua luôn dùng lý do ấy để tra tấn cô, không riêng gì nhà chồng mà con cháu bọn họ cũng bắt cô làm trâu làm ngựa, bình thường còn phải nén chịu những lời châm chọc chế giễu của bọn họ. Chị em các cô đã sớm nhìn không thuận mắt, nhưng họ cũng biết, một nhà Trương Dương là muốn Tĩnh Kỳ chịu không được sau đó tự động rời đi, như vậy bọn họ không cần chia ra bất kỳ cái gì, còn có thể khiến cho Tĩnh Kỳ dọn ra khỏi nhà.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không phải quan tâm mấy thứ đồ kia, thứ cô quan tâm chính là căn nhà, đây là chấp niệm nhiều năm nay của cô. Các chị em đều hiểu rõ ý nghĩ này của Tĩnh Kỳ, vì vậy mới không đi đánh đuổi Trương gia rời đi, ai ngờ bây giờ Tĩnh Kỳ lại bị căn bệnh nan y như vậy.

Các cô cũng rất hối hận, bởi vì bọn cô biết, Tĩnh Kỳ mắc căn bệnh này chắc chắn có liên quan đến cuộc sống không hạnh phúc, luôn bị người nhà Trương gia khinh bỉ trong thời gian dài.

Sau khi Tĩnh Kỳ phát bệnh nằm viện, chị em các cô đã bàn bạc, muốn cùng Tĩnh Kỳ đi đến cuối con đường, dù cho không có người nhà, nhưng vẫn còn những người bạn tốt là các cô đây mà, ô ô...

Từ Mộc Nghiên điều chỉnh tốt tâm tình của mình, đem cặp lồng rửa sạch mới trở lại phòng bệnh.

Nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ yên tĩnh nằm trên giường bệnh, an ổn như vậy, cô lại có dự cảm bất lành, từ từ bước đến bên cạnh giường bệnh, vươn tay kiểm tra hơi thở của Vương Tĩnh Kỳ...

“Tĩnh Kỳ...” Trong phòng bệnh vang vọng tiếng khóc bi thương.

Hoa thanh tú rung động giữa bầu trời đầy sao, một ngôi sao lặng lẽ tắt dần.

4. Chương 4: Trùng Sinh

Vương Tĩnh Kỳ nằm trên giường bệnh, cảm nhận từng tầng đau đớn trong thân thể, đầu óc bắt đầu choáng váng, cô nghĩ cứ như vậy mất đi tri giác cũng tốt.

Cô từ từ nhắm mắt lại, mỉm cười, rốt cuộc cũng được giải thoát.

Đồng thời cô lại cảm thấy không cam lòng, đời này mình sống quá hèn nhát, quá ngọt ngào, vì đặt quá nhiều tâm trí vào cái gia đình có cũng như không này mà cô đã bỏ ra tất cả của mình.

Bây giờ nhớ lại, thật giống như những người Mộc Nghiên đã nói, rất không đáng.

Nếu như ông trời có thể cho cô cơ hội làm lại một lần nữa, cô nhất định sẽ không chọn một cuộc sống như vậy, dù cho kiếp sau không có chỗ nương tựa, cô cũng không muốn dựa vào bất kỳ kẻ nào, tự mình sống hạnh phúc...

Khi Vương Tĩnh Kỳ tỉnh lại, cô có chút không thích ứng với ánh sáng mặt trời chiếu qua cửa sổ, vội vàng đưa tay lên che mắt.

Thực hiện động tác như vậy xong, cô ngây ngẩn cả người, đã bao lâu rồi cô không thể hoạt động theo ý muốn, từ sau khi nằm viện, bệnh của cô càng ngày càng nghiêm trọng. Sau khi nằm viện một tháng, cô căn bản không thể xuống giường, xoay người hay thực hiện động tác nào cũng như ốc sên bò, từ từ mới làm được. Nhưng vừa rồi, cô nâng cánh tay lên rất dễ dàng.

Cô nhắm mắt lại, trong lòng có chút sợ hãi, cứ như vậy để cánh tay che mắt nằm trên giường không nhúc nhích.

Đúng lúc này đột nhiên trong phòng vang lên tiếng chuông chói tai.

Tiếng chuông này nghe lạ lẫm nhưng lại rất quen thuộc, hình như là tiếng chuông báo hiệu giờ vào học và tan trường, nhưng đã nhiều năm cô không nghe thấy tiếng chuông này rồi.

“Tĩnh Kỳ, chuông kêu rồi, cậu còn không dậy, sắp trễ làm rồi đấy.” Đột nhiên một giọng nữ lạnh lẽo vang lên, nghe giọng còn rất trẻ.

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc, hẳn là, hẳn là giọng của Vương Dĩnh.

“Cậu đừng làm phiền cậu ấy, đêm qua cậu ấy ngủ không ngon, cứ lặn qua lặn lại, để cho cậu ấy ngủ tới trưa luôn đi.” Một giọng nữ khác vang lên, Vương Tĩnh Kỳ nghe, là giọng của Từ Mộc Nghiên.

“Tĩnh Kỳ buổi chiều có giờ dạy không?” Vương Dĩnh lại lên tiếng hỏi.

Không đợi Vương Tĩnh Kỳ lên tiếng, lại có thanh âm khác vang lên: “Buổi chiều cậu ấy không có giờ, để cho cậu ấy ngủ thêm đi. Nếu lão yêu bà có hỏi thì hai cậu tùy cơ ứng biến một chút.” Đây là tiếng của Tưởng Hi Văn.

“Hừ, việc này cũng không phải lần đầu tiên chúng ta làm, còn cần phải chỉ.” Vương Dĩnh nói.

Tiếp theo tiếng mở cửa vang lên.

“Tĩnh Kỳ, cậu nghỉ ngơi đi, khi trở về bọn mình sẽ mang cơm chiều cho cậu.” Từ Mộc Nghiên lấy tay đưa lên trán Vương Tĩnh Kỳ kiểm tra độ ẩm, xác định không có sốt liền dịu dàng nói một câu, kéo lại chăn cho cô rồi cũng rời đi.

Chờ trong phòng hoàn toàn im lặng, Vương Tĩnh Kỳ mới chậm rãi đem cánh tay che mắt xuống, nhẹ nhàng mở mắt ra, nhìn lên đỉnh màn đã ố vàng.

Yên lặng nhìn năm phút, cô mới chậm rãi chuyển mắt, nhìn xung quanh phòng.

Một phòng ở rộng hơn mười mét vuông, hai bên tường đặt bốn chiếc giường tầng sắt, chính là loại phòng ký túc xá của sinh viên. Trên giường tầng dưới đều trải chăn màn, phía trên không có đệm chăn, nhưng lại có không ít đồ vật linh tinh.

Chân tường ngay cửa ra vào có một cây lau nhà, chổi và một cái hốt rác, bên cạnh còn có một cái sọt rác nhựa.

Đằng sau cánh cửa là một dãy tủ đồ, từ trên xuống dưới tổng cộng có tám ngăn tủ.

Đối diện cửa chính là một cửa sổ lớn, ánh mặt trời từ đây chiếu vào phòng. Phía dưới cửa sổ có một cái bàn sắt. Vương Tĩnh Kỳ nhớ bốn chân của cái bàn đó không được đều, lúc để vật gì đó lên luôn bị lắc la lắc lư. Trên bàn giờ đang đặt vài cái nồi đã được dọn dẹp ngăn nắp, còn có các đồ dùng làm bếp, thỉnh thoảng các cô cũng nấu ăn ngay trong phòng ngủ.

5. Chương 5: Trùng Sinh 2

Vương Tĩnh Kỳ nhìn căn phòng quen thuộc mà xa lạ này, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống. Thì ra ông trời không phải lúc nào cũng bất công, cả cuộc đời bi thảm của cô, rốt cuộc ông trời cũng nhìn thấy được, đáp ứng nguyện vọng trước khi chết, để cho cô trọng sinh.

Cảm xúc của lòng trong nháy mắt không thể khống chế được, cô trùm chăn che kín đầu, cơ người lại khóc lớn lên.

Cô khóc đến nỗi trời đất quay cuồng, đem oán khí đời trước tích tụ trong lòng phát tiết ra hết, khóc xong cô xốc mạnh chăn bông trên giường ngồi dậy, tuy rằng hai mắt hơi đỏ, còn có chút sưng, tóc cũng loạn thành một đoàn, tóc đuôi ngựa vốn cột ở sau gáy bị lệch lên trên đỉnh đầu, nhưng nhìn chung tinh thần của cô hiện tại rất tốt.

Đôi mắt được nước mắt gột rửa sáng trong như thủy tinh, sau đó nhìn thấy chăn mền bị mình làm cho nhăn nhúm đến biến dạng, khóe miệng hơi giật giật. Nhiệm vụ đầu tiên cô phải làm là xác định thời gian hiện tại, sau đó rút vỏ chăn gối ra, đem đi giặt rồi phơi nắng, nếu không buổi tối sẽ không có cái đắp.

Cô thấy trên đầu giường có một túi xách lớn, đó là túi xách sau này cô vẫn dùng đi làm cho đến lúc kết hôn. Bây giờ chỉ có thể xác định được thời điểm này cô đã lấy giấy đăng ký kết hôn nhưng chưa tổ chức hôn lễ. Chẳng qua, tình trạng này ở kiếp trước kéo dài khoảng ba năm, cũng không biết rõ hiện tại đang là lúc nào.

Cô lấy túi lớn của mình, lục lọi mấy thứ đồ bên trong, cuối cùng cũng tìm thấy một cái điện thoại di động màu trắng trong đồng hồ linh tinh mà cô đã mua sau khi đi làm.

Cô trân trọng nâng niu cái máy trong lòng bàn tay, thời điểm cô mua cái di động này có giá hơn một ngàn đồng, có thể sau này được tăng lương, mọi người sẽ không hiểu được hơn một ngàn đồng đáng giá bao nhiêu. Nhưng với người mới bắt đầu đi làm như cô, với lương của một giáo viên nhỏ chỉ có năm trăm đồng một tháng mà nói, chiếc điện thoại này khá đắt. Nếu không phải lúc đó Trương Dương ép cô phải mua thì sao cô có thể dám phí phạm chi một khoản tiền lớn như vậy chỉ để mua một phương tiện liên lạc. Lúc đó, cô chỉ nghĩ được dù có mua cũng sài không nổi. Hiện tại không phải chỉ thu phí từ một phía mà gọi đi hay nhận cuộc gọi đều phải trả phí. Cho nên từ khi mua di động cô vẫn chỉ dùng để coi giờ hay khi liên lạc với Trương Dương mới dùng một hai lần.

Cô cẩn thận mở di động ra, màn hình phát ra ánh sáng màu xanh, hiển thị thời gian là tháng 9 năm 2003, chính là thời điểm cô đã đi làm được hai năm, sang năm sẽ cùng Trương Dương làm lễ kết hôn.

Cô cẩn thận tính toán, bây giờ hẳn là đã qua thời điểm ba cô náo loạn ở Trương gia, không biết hiện tại Trương gia đã bắt đầu sửa sang lại phòng ở chưa?

Đương nhiên, kiếp này cô cũng không có ý định kết hôn cùng Trương Dương, cô thà rằng mất mặt cũng không muốn đám cưới rồi lại ly hôn với hắn, cô không muốn sống cuộc sống như lúc trước.

Nhưng cô cũng không định trực tiếp lật mặt nói chuyện ly hôn với Trương Dương, vừa vặn còn có thể lợi dụng mưu tính của Trương gia để thực hiện kế hoạch của mình. Nhờ kiếp trước ngã bệnh cô mới biết được vì sao Trương Dương gấp gáp cùng mình đăng ký kết hôn, trừ bỏ vì muốn cùng cô theo đến thành phố D còn có một lý do khác, đó chính là chính sách phúc lợi nhà cửa ở thành phố D vào năm ngoái, chỉ những công nhân viên tại chức có giấy đăng ký kết hôn mới nhận được đãi ngộ này.

Lúc đó không biết Trương gia đã chạy chọt quan hệ gì, không thông qua sự đồng ý của cô đã cầm giấy đăng ký kết hôn đi đứng tên căn nhà biển căn nhà thành của họ, cũng chính là căn nhà hơn năm mươi mét vuông mà Trương gia hiện tại đang ở.

Đến gần hai mươi năm sau cô mới biết được, căn nhà mà cô nghĩ mình ăn nhờ ở đậu kia chính là của cô.

Cô quyết định, đời này cô phải ly hôn với Trương Dương, hơn nữa phải giành lại những gì thuộc về cô, bao gồm cả căn hộ này. Đúng vậy, ít nhất cũng phải giành lại một nửa.

6. Chương 6: Bạn Bè Hai Kiếp

Chờ đến lúc đám người Từ Mộc Nghiên mang theo hộp cà men trở về phòng ngủ, mới nhận ra trong khoảng sân nhỏ có rất nhiều vỏ chăn, ga giường, như thế nào nhìn quen mắt vậy nhỉ?

“Kia không phải là vỏ chăn của mình sao?” Vương Dĩnh có chút không tin nổi, còn dùng tay dụi dụi mắt.

“Đúng vậy, đó chính là vỏ chăn của cậu, bên cạnh còn có cả ga giường của cậu nữa.” Tưởng Hi Văn bình tĩnh trả lời.

Vương Dĩnh đơ một lúc mới kịp phản ứng, mang theo cà men xông về phía phòng ngủ, vừa chạy vừa hét: “Vương Tĩnh Kỳ cái đồ thối tha nhà cậu, cậu thật biến thái, tự dùng nỗi hừng đem vỏ chăn của mình đi giặt làm gì vậy, cậu nói xem tối nay mình lấy cái gì đắp đây hả?”

Hai người sau lưng bắt đầu đi lắc đầu, theo sau đi vào phòng ngủ, các cô rất muốn nhắc nhở đồng chí Vương Dĩnh một chút, chỗ này không chỉ có phòng ngủ của các cô, mà còn rất nhiều giáo viên ở đây, cô chửi lớn tiếng như vậy rất dễ bị người ta mắng đấy.

Chẳng qua, tiếng hét của Vương Dĩnh vừa ra khỏi miệng, phòng ngủ bên cạnh đã truyền đến một tiếng quát to: “Có để cho người ta nghỉ ngơi hay không, đây là nơi công cộng, muốn hét thì quay về nhà mà hét, có biết quấy rầy đến người khác hay không hả!”

Vương Dĩnh vừa chạy được một bước liền khựng lại, sau đó quay đầu lại nhìn phía sau dùng khẩu hình miệng nói “không biết”, rồi nhanh như chớp chạy về phòng ngủ.

Vừa đến cửa phòng, không gõ cửa cũng không thềm lấy chìa khóa, một chân đạp văng cửa, cửa “két” một tiếng liền mở ra, cô sải bước đi vào, nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ đang nằm trên giường không biết đang ghi ghi chép chép thứ gì, liền hét toáng lên: “Cậu cái tên biến thái này, chị đây bị mù mới đi thật xa mua cơm về cho cậu, vậy mà cậu lại hại mình, cậu không biết mình chỉ có một bộ ga giường với một cái chăn thôi sao? Bây giờ bị cậu giặt sạch, buổi tối mình lấy gì đắp đây hả, hả?”

Vương Tĩnh Kỳ hơi chột dạ, buông bút sách trong tay xuống, khuôn mặt cố gắng nở nụ cười thật tươi, giải thích: “Không sao đâu, mà cậu thích sạch sẽ như vậy, sao có thể đắp cái chăn như thế được.”

Buổi chiều cô ở trong phòng hơi kích động, nghĩ muốn làm cái gì đó báo đáp tình nghĩa kiếp trước của ba người bạn tốt đã đối với cô, lúc cô đang giặt chăn của mình liền nghĩ giặt hộ chăn cũng là một cách tốt, sau đó liền gỡ hết ga giường ra giặt sạch, tiện tay cũng lấy chăn mền của ba người đem đi giặt, cho nên cuối cùng trở thành tình trạng như bây giờ, trên mấy dây phơi đều đang phơi ga giường chăn mền trong phòng ngủ của các cô.

Cho đến khi cô đâm thắt lưng phơi hết số chăn ga, cô mới nhớ ra, thời gian cô giặt không đúng lắm, mắt nhìn thấy mặt trời sắp xuống núi, đến tối ngủ, chăn mền có thể khô kịp không nhỉ?

“Vậy cũng phải.” Vương Dĩnh có tính hay nói thẳng, đôi khi lời nói còn chưa kịp chạy qua đại não đã bay ra khỏi miệng, lúc này cô cũng là trả lời theo phản xạ có điều kiện, nhưng sau đó liền kịp phản ứng lại: “Không đúng, cậu cũng đừng nghĩ muốn qua loa cho xong chuyện, nói cho cậu biết, lần sau chị đây bị hủy công tác thì cậu phải bao hết đấy.” Nếu không có vỏ chăn, thì lớp bên trong của chăn mền cứ cách một thời gian đem đi giặt sẽ bị bóc hết, sau đó lại phải dùng chỉ may lại, nếu cứ giặt như vậy thì vô cùng tốn công, vì vậy sau này có một số người lười phải làm như thế cho nên mới phát minh ra một vật gọi là vỏ chăn.

“Được, không thành vấn đề.” Vương Tĩnh Kỳ sáng khoái đồng ý, đời trước ở phòng ngủ này cô cũng thích làm mấy việc khâu vá, cho nên cô cũng làm giúp các bạn của cô mấy năm, đời này chắc rằng các cô ấy cũng không thể nào tiến bộ được, cho nên đoán chừng việc này cuối cùng vẫn rơi trên người mình.

“Còn có bọn mình nữa.” Tưởng Hi Văn cùng Từ Mộc Nghiên cùng nhau mang theo ba cái cà men đi vào phòng ngủ, thuận tay đóng cửa lại.

“Ừ.” Vương Tĩnh Kỳ nhìn bạn tốt của mình đến đông đủ, càng thêm cao hứng.

Vẫn là Từ Mộc Nghiên lương thiện nhất, nhìn Vương Tĩnh Kỳ ngốc kia bị người khác khi dễ nhìn không được nữa, liền chuyển đề tài: “Buổi chiều một mình cậu ở trong phòng không có sao chứ?”

“Không có việc gì, chỉ là hơi mệt chút, ngủ đến trưa đã tốt hơn rồi.” Vương Tĩnh Kỳ đương nhiên không thể nói cho các cô ấy biết sự thật, chuyện này có chút quỷ dị, không chừng các cô còn cho rằng cô ngủ nhiều quá thành ra nằm mơ giữa ban ngày.

“Không có việc gì thì tốt rồi, mau đến đây ăn cơm đi, thức ăn cần hôm nay không tệ, mình mua cho cậu một tô gà nấu nấm cách thủy đây này.” Từ Mộc Nghiên lấy hai cái cà men bỏ lên chiếc bàn duy nhất trong phòng.

7. Chương 7: Bạn Bè Hai Kiếp 2

Sau đó các cô liền tự phân việc, Vương Tĩnh Kỳ bày thức ăn, tìm bát đũa, những người khác đều đi thay quần áo. Bốn người ngồi vây quanh bên bàn cơm, bắt đầu bữa cơm tối.

“Tĩnh Kỳ, cậu không biết đâu, hôm nay cậu không đến văn phòng, lão yêu bà kia cứ luẩn quẩn trong văn phòng của chúng ta mấy lần.” Vương Dĩnh vừa ăn cơm vừa nói chuyện lúc chiều.

Bốn người cùng một nhóm giáo viên khác đều được phân đến thành phố D, lại ở chung một phòng ngủ, tính cách cũng khá giống nhau, cho nên mới hai năm đã trở thành bạn tốt.

Vương Tĩnh Kỳ là giáo viên toán, Vương Dĩnh là cô giáo dạy tiếng Anh, Tưởng Hi Văn dạy ngữ văn, chỉ có Từ Mộc Nghiên là cô giáo dạy môn phụ là môn mỹ thuật. Trong đám người các cô, chỉ có Vương Tĩnh Kỳ và Vương Dĩnh là dạy cấp ba, còn Tưởng Hi Văn và Từ Mộc Nghiên đều dạy ở trường cấp hai.

Buổi chiều, lúc Vương Tĩnh Kỳ ở trong phòng ngủ nhớ lại, năm nay cô dạy cấp ba, chịu trách nhiệm ba lớp năm ba và bốn lớp toán học, sau khi học trở hoàn thành kỳ thi đại học cô sẽ kết hôn với Trương Dương.

“À, vậy sao, bà ấy có hỏi mình không?” Vương Tĩnh Kỳ rất hứng thú hỏi, không biết có phải do được sống lại để làm lại từ đầu hay không, nhưng từ lúc trưa tâm tình của Vương Tĩnh Kỳ đã vô cùng tốt, nhìn mọi việc đều không còn cẩn thận từng li từng tí giống như đời trước nữa.

“Có hỏi, còn hỏi đến ba lần cơ.” Vương Dĩnh nói xong liền dừng lại.

Mọi người bên bàn đều tò mò nhìn cô, lão yêu bà trong miệng các cô chính là vị chủ nhiệm năm ba, họ Trình, hơn bốn mươi tuổi, không biết vì nguyên nhân gì cùng chồng li hôn, bởi vì độc thân, cho nên đem toàn bộ thời gian đổ vào công việc, sau đó được ngồi lên vị trí chủ nhiệm.

Theo lý thuyết thì điều này cũng không có gì, nhưng không biết có phải do hôn nhân tan vỡ hay không mà vị chủ nhiệm Trình ở cơ quan luôn nghiêm mặt, chưa từng cười, nói chuyện với ai cũng là đáng vẻ cao cao tại thượng, giọng điệu lạnh như băng, sắc bén, giống như ai cũng thiếu nợ bà ta vậy.

Trong toàn bộ tổ năm ba, Vương Dĩnh và Vương Tĩnh Kỳ là trẻ tuổi nhất, trong đó Vương Tĩnh Kỳ là người dịu dàng, hiền lành nhất tổ, có thể lão yêu bà này cũng muốn biết quả hồng có thể mềm mại cỡ nào, cho nên bình thường luôn tìm Vương Tĩnh Kỳ gây phiền toái.

Kiếp trước Vương Tĩnh Kỳ không tin là mình có thể may mắn như vậy, được chuyển đến dạy ở trường cấp ba tốt nhất thành phố D, cho nên thời gian ở nơi làm việc luôn cẩn thận dè dặt, đối với mọi chuyện đều chịu đựng nhẫn nhịn, cho nên cũng khiến cho lão yêu bà ở văn phòng các cô càng thêm kiêu ngạo.

“Được rồi, đừng thừa nước đục thả câu nữa, nói lẹ đi, sao cậu qua mắt được bà ta?” Tưởng Hi Văn ăn một miếng bông cải, nhăn mày, hương vị này thật đúng là không thể nuốt trôi được.

Vương Tĩnh Kỳ liếc mắt nhìn Vương Dĩnh một cái, cũng chuyên tâm bận rộn trong chén của mình, cơm tối có canh gà nấu nấm cách thủy, cô đều lựa hết nấm ra bỏ sang một bên.

“Thì dùng trí thông minh của mình đùa giỡn bà ta chứ sao, lần đầu tiên bà ta hỏi, mình nói Tĩnh Kỳ đi toilet, lần thứ hai bà ta đến mình nói Tĩnh Kỳ đi về ký túc xá lấy bài thi, lần thứ ba mình nói với bà ta Tĩnh Kỳ đến thư viện mượn sách giáo khoa.”

Vương Dĩnh nói xong, liền dừng lại chờ mọi người khen ngợi, nhưng lại nghe được Tưởng Hi Văn nói.

“Tình Kỳ cậu tự tìm ình một lí do đi, ngày mai lão yêu bà trong tổ các cậu chắc chắn sẽ tìm cậu nói chuyện.” Lý do vụng về như vậy, Vương Đình không có đầu óc kia lại còn dám đắc chí.

“Ừ, mình biết rồi.” Vương Tình Kỳ nghĩ đến kiếp trước bị lão yêu bà khi dễ, nhưng lại nhớ đến kết cục về sau của lão yêu bà, lại cảm thấy đồng bệnh tương lân, cũng chưa từng có hận ý gì với cô cả.

8. Chương 8: Mượn Tiền

Từ Mộc Nghiên nhìn Vương Tình Kỳ lựa nấm ra thì khó hiểu, hỏi: “Tình Kỳ, cậu đang làm gì vậy?”

Wương Tình Kỳ biết việc làm hiện tại của mình trong mắt mọi người vô cùng kì quái. Tuy nhiên món ăn đó thực sự cô không ăn được. “Mình không muốn ăn nấm.”

“Không phải trước kia cậu rất thích ăn loại nấm này sao? Đạo này khẩu vị của cậu thay đổi rồi à?” Vương Đình tuy tiện hỏi.

“Mấy hôm trước về nhà, mẹ mình muốn làm ình món này. Kết quả lúc hai mẹ con mình đang nhặt nấm phát hiện ra bên trong nấm có rất nhiều sâu.” Cô có chút ngại ngùng khi phải nói ra điều này, nhưng đây hoàn toàn là sự thật.

“Không thể như vậy được, cậu nhìn đi.” Vương Đình gấp một miếng nấm lên xem xét.

“Ở bên ngoài thì không nhìn thấy được đâu, sau khi rửa cậu cắt nấm ra sẽ thấy ở bên trong có rất nhiều sâu.” Chuyện này cũng là do kiếp trước sau khi lập gia đình lúc đang chế biến nấm cô mới phát hiện, từ đó trở đi đối với việc ăn nấm cũng sinh ra kháng cự.

“Trời ơi đừng nói nữa.” Tưởng Hi Văn vốn đã không hài lòng với món bông cải trước mắt, nếu thực sự trong nấm có sâu, bữa cơm này cô còn gì để ăn.

“Không sao đâu, cậu không biết sâu chứa rất nhiều chất anbumin sao, thực sự có rất nhiều chất dinh dưỡng đó.” Vương Đình không quan tâm, chỉ nhìn miếng nấm trên đĩa thôi cô đã nóng lòng muốn ăn rồi.

Wương Tình Kỳ muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, cuối cùng vẫn không thể bỏ qua lương tâm của mình, bèn nhỏ giọng nói: “Bên trong không chỉ có sâu mà còn có rất nhiều kí sinh trùng.”

Wương Đình sững sốt một chút, rất nhanh liền bỏ miếng nấm xuống. “Thôi, quên đi.” Nói xong còn đem đĩa nấm đẩy ra thật xa.

Từ Mộc Nghiên bỏ đĩa xuống tức giận nói: “Bữa cơm này đã bị hai cậu phá hư rồi, giờ mình chẳng còn lòng dạ nào mà ăn nữa.”

Tưởng Hi Văn cũng bỏ đĩa xuống.

Tình Kỳ nhìn trái nhìn phải rồi cũng buông đĩa: “Vậy thôi chúng ta đừng ăn nữa, mình đi lấy ổi người một bát canh nha.”

Cứ như vậy bữa cơm tối đã trở thành bữa canh.

Sau khi ăn cơm xong, Vương Tình Kỳ lại ngồi trên giường của cô, đem quyển sổ nhỏ ra bắt đầu tính toán tài sản hiện có của mình.

Cô đã quyết định sẽ cùng Trương Dương ly hôn nên muốn chuẩn bị tất cả thật tốt. Kiếp trước cô đã dựa vào Trương Dương để xây dựng ình một gia đình ấm áp, vậy mà cuối cùng vẫn gặp phải kết cục bi thảm. Kiếp này cô không muốn dựa vào ai cả, cô sẽ tự mua ình một căn nhà, tự mình xây dựng một gia đình hạnh phúc. Kinh nghiệm kiếp trước đã cho cô biết rằng, muốn có một cuộc sống hạnh phúc không thể không có điều kiện kinh tế dư dả, muốn có những ngày tháng êm đẹp, không có tiền tuyệt đối không thể làm được.

Xác định mục tiêu cuối cùng xong, cô bắt đầu cân nhắc. Cô trọng sinh trở về năm 2003, lúc này tiền lương vẫn chưa được tăng, nhưng giá nhà ở đã bắt đầu có chiều hướng từ từ tăng lên rồi.

Từ khi chưa có phúc lợi phân nhà, trong năm nay thành phố D đột nhiên mọc lên rất nhiều khu chung cư. Cô nhớ kiếp trước có một đồng nghiệp sắp kết hôn hình như lúc này cũng mua một căn phòng tân hôn, bỏ ra mười lăm vạn để mua một căn phòng hơn chín mươi mét vuông.

Lúc ấy tất cả các đồng nghiệp đều chê cười cô đồng nghiệp kia phung phí, không có chỗ để tiêu tiền, căn phòng mắc như vậy cũng mua. Nhưng đợi đến năm 2005, giá nhà cửa tăng nhanh như tên lửa, một căn nhà sang tay bây giờ là sáu bảy vạn, đến khi tăng thì đã lên đến con số hai mươi vạn.

Rất nhiều người bởi vì giá tiền nhà quá cao cho nên đều chờ đợi, hi vọng giá có thể giảm một chút. Vậy mà giá tiền không những không giảm xuống mà còn tăng lên gấp bội. Rất nhiều gia đình có con cái đều đã lớn, nếu không kết hôn thì không được, chờ không nổi, cho nên cắn răng dặm chân dốc hết tiền mua nhà cho con.

Đương nhiên có một số người không tin giá nhà sẽ tăng mãi, khẳng định sẽ có một ngày sẽ giảm xuống. Cho nên ở đơn vị bọn họ có một đồng nghiệp cũng sắp kết hôn nhưng không mua nhà, mà cầm số tiền hai mươi vạn nhà chồng cấp cho, dự định ở nhà thuê hai năm, đợi tới khi giá nhà giảm xuống thì sẽ mua.

Nhưng kết quả có thể đoán, năm năm sau giá phòng ở thành phố D vẫn tăng. Cho đến năm cô qua đời thì gần như ổn định, nhưng vẫn chưa từng giảm xuống.

9. Chương 9: Mượn Tiền 2

Người đồng nghiệp đó cầm hai mươi vạn, đợi vài năm sau, căn bản là đã có thể mua một căn nhà một tầng trên dưới một trăm mét vuông, cuối cùng chỉ có thể mua căn phòng hơn bốn mươi mét vuông. Hơn nữa dù sau vài năm, tiền lương của công nhân viên chức ở thành phố D có tăng lên mấy lần đi chăng nữa, nhưng tốc độ kiếm tiền của người bình thường vẫn không thể đuổi kịp tốc độ gia tăng của giá nhà cửa.

Lúc Vương Tĩnh Kỳ ngồi ngáy người trên giường, mấy người trong phòng ngủ đều nhận ra được hôm nay cô không được bình thường. Từ Mộc Nghiên buông tạp chí xuống đi tới bên giường Vương Tĩnh Kỳ ngồi xuống.

“Tĩnh Kỳ hôm nay cậu làm sao vậy, có chuyện gì thì nói ra, xem tụi mình có giúp được không?”

“Mượn tiền.” Cô buột miệng đem những chuyện đang suy nghĩ nói ra. Sau khi hồi phục lại tinh thần, mới biết mình đã nói ra mọi việc trong lòng nên cũng nói thẳng: “Mình muốn mượn tiền.”

Vương Tĩnh Kỳ đã tính hết tất cả số tài sản thuộc sở hữu của cô, đi làm đã hai năm, lương cơ bản hàng tháng của cô vẫn chỉ có năm trăm nguyên. Nhưng nghe nói mấy ngày nữa sẽ tăng tiền lương, còn bổ sung thêm mấy tháng, nếu được còn có thể tăng thêm một con số. Thành phố D được xem như là một thành phố năng lượng, tiền thưởng mỗi tháng ở thành phố D của một số công nhân viên chức đều không hề thua kém tiền lương cơ bản, toàn bộ tiền lương trong hai năm của Vương Tĩnh Kỳ đã tích lũy được hai vạn một ngàn mấy rồi. Có thể nói đây là do cô nhịn ăn nhịn uống mới để dành được như vậy.

Nghĩ tới số tiền ra đi ở kiếp trước, cô cảm thấy thật không đáng.

Trong thời gian này ở đời trước, bởi vì ba cô tới Trương gia làm loạn một phen cho nên việc hôn sự của hai người rất cuộc cũng được tiến hành. Nhưng Trương gia cũng đã nói, họ không có tiền cho cô và Trương Dương mua phòng tân hôn. Nếu muốn kết hôn thì phải ở chung. Vậy nên vì ban đầu trước khi đăng ký đã nói không có phòng tân hôn nên chỉ có thể trang hoàng lại căn nhà nhỏ hiện tại Trương gia đang ở một chút, xem như là phòng tân hôn.

Cho đến ngày tân trang lại phòng ở thì mẹ chồng lại đến than khóc, nói rằng tiền cho em chồng đi học cũng không còn bao nhiêu giờ lại phải lo chuẩn bị lễ cưới cho bọn cô, cứ như vậy số tiền để tu sửa cuối cùng cũng không cánh mà bay.

Trương Dương cũng không hoàn toàn lừa dối cô, hẳn hỏi cô có bao nhiêu tiền trong tài khoản, lúc đó cũng do chính mình ngu ngốc, nghĩ rằng dù sao giờ hai người cũng đã nhận được giấy đăng ký kết hôn, mặc dù chỉ là vợ chồng hữu danh vô thực, nhưng đã là người một nhà cho nên cũng không giấu diếm nói hết số tiền trong tài khoản, kết quả tiền của cô đều đổ vào việc sửa nhà.

Mà ghen nhất chính là, tiền cô bỏ ra, nhưng trang hoàng như thế nào lại phải dựa theo ý mẹ chồng. Một chút dị nghị cũng không thể có.

Cho nên kiếp này số tiền của mình nhất định không thể đưa cho Trương gia, mà phải lợi dụng nó thật tốt.

Trong phòng, khi mọi người nghe Tĩnh Kỳ nói xong thì đều bỏ vật mình đang cầm trong tay xuống đi tới chỗ cô, chủ yếu là vì hôm nay Tĩnh Kỳ rất không được bình thường, phải biết rằng trong bốn người thì Tĩnh Kỳ là người có nhiều tiền nhất.

“Sao tự dưng cậu lại muốn mượn tiền, đã xảy ra chuyện gì sao?” Tưởng Hi Văn hỏi.

Vương Dĩnh hỏi thẳng: “Có phải cái tên họ Trương kia lại tới đây đòi tiền cậu không, mình nói cho cậu biết ngay từ lần gặp đầu tiên mình đã biết hẳn không phải là người tốt rồi, cậu cũng nên cẩn thận.”

Từ Mộc Nghiên nghe Vương Dĩnh nói xong thì liền trở tay đánh cô một cái. “Cậu nói gì thế, dù gì bây giờ Tĩnh Kỳ và Trương Dương cũng đã là vợ chồng trên pháp luật. Ở đâu ra cái người như cậu, phá hư hôn nhân của người ta vậy.”

“Đã lĩnh chứng thì làm sao, không phải còn chưa có đám cưới ư, coi như có đám cưới cũng không thể ly hôn được à? Một kẻ như vậy, gia đình như vậy, Tĩnh Kỳ mình khuyên cậu nên sớm mau ly hôn với tên đó đi.” Vương Dĩnh không phải là người có thể để cho bản thân chịu ủy khuất, đương nhiên cũng không muốn bạn mình phải tủi thân.

Từ Mộc Nghiên cũng muốn nói gì đó nhưng đã bị Vương Tĩnh Kỳ chặn lại.

“Mình biết các cậu lo ình, dạo gần đây mình và mẹ Trương Dương có chút xích mích nhỏ về chuyện tiền bạc nên mới muốn mượn một ít tiền của các cậu, xem thử có thể tự mình làm ăn buôn bán hay không.”

10. Chương 10: Lần Đầu Gây Khó Dễ

Sáng sớm ngày hôm sau, Vương Tĩnh Kỳ tinh thần phấn chấn cùng mấy người Vương Dĩnh tới căn tin ăn điểm tâm, sau đó đến văn phòng soạn bài. Hôm nay cô có tiết dạy.

Chẳng qua dù là tiết học nào Vương Tĩnh Kỳ một chút cũng không lo lắng. Kiếp trước cả đời làm giáo viên toán, đối với nội dung trong sách giáo khoa và mấy quyển bài tập phụ đạo, bài tập nâng cao, cô đều thuộc nằm lòng, có thể đọc lâu lâu. Hơn nữa kiếp trước cô dạy ở trường cấp ba, cho nên các kì thi đại học cao đẳng hằng năm, cô đều phải cùng các giáo viên khác tới lấy đề để sửa bài. Cho nên sau khi trọng sinh, lợi thế của cô chính là biết rất nhiều đề thi toán trong các kỳ thi đại học. Mặc dù có nhiều phần không rõ năm nào, nhưng cũng không ảnh hưởng gì mấy, chỉ cần cô nhớ lại những đề thi đại học đã từng xem qua, mặc kệ là kỳ thi đại học nào cũng không có vấn đề gì.

Cho nên sau khi sống lại, biện pháp kiếm tiền đầu tiên cô nghĩ đến chính là đi dạy thêm. Cô biết trước tương lai, vài năm nữa, các lớp dạy thêm mọc lên như nấm, bất kì lớp nào có chút tiếng tăm đều chật kín chỗ. Thầy chủ nhiệm lớp mười còn tranh thủ thời gian sau giờ học chính khoá để mở thêm lớp dạy phụ đạo bên ngoài, rất nhiều giáo viên dạy những môn chính không phải đối nhà thì là đối xe, kiếm được rất nhiều tiền. Nghe nói có mấy người giáo viên, một kỳ nghỉ có thể kiếm được hơn mười vạn. Đương nhiên rầm rộ như vậy còn phải chờ thêm hai năm nữa.

Vương Tĩnh Kỳ vốn định lợi dụng số tiền trong tay mở một lớp dạy thêm, nhưng cô đã cân nhắc lại, biện pháp này không ổn, ít nhất hiện tại không thể được.

Cô chỉ là giáo viên mới, công tác chưa tới hai năm, chắc chắn sẽ không được nhiều phụ huynh tín nhiệm. Hiện tại trường học để cho cô dạy cấp ba đã phải chịu áp lực rất lớn. Nếu bây giờ cô mở lớp dạy thêm bên ngoài, khẳng định sẽ không có ai tin vào trình độ chuyên ngành của cô. Làm giáo viên cũng giống như bác sĩ, mọi người đều cho rằng bác sĩ càng lớn tuổi thì càng có kinh nghiệm.

Cho nên cô cũng tạm bỏ qua ý định mở lớp dạy thêm mà suy nghĩ biện pháp kiếm tiền khác.

Tối qua sau khi mấy người bạn thân nghe xong ý định của cô, mặc dù không đồng ý việc cô ra ngoài kiếm tiền là vì để đưa ẹ chồng, nhưng vẫn ra sức ủng hộ cô. Mặc kệ cô làm gì, họ cũng cho cô mượn tiền làm vốn. Mỗi người đều cho cô mượn một vạn đồng, điều này khiến cho cô rất cảm động.

Cô âm thầm thề ở trong lòng, bất kể sau này mình làm cái gì, chỉ cần kiếm được tiền, nhất định sẽ chia một phần cho họ.

Mấy người các cô cười cười nói nói cùng nhau đi đến lớp học, đến tầng ba mới tách ra.

Lúc Vương Tĩnh Kỳ cùng Vương Đình đi vào văn phòng đã nhìn thấy lão yêu bà đang đứng trong phòng làm việc, giống như cố ý đứng đây để chờ các cô.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều biết, người này không thể cố ý dậy sớm đến văn phòng chỉ để chờ các cô được. Cái này cũng quá biến thái đi.

“Chủ nhiệm Trình hôm nay tới sớm vậy.” Vương Tĩnh Kỳ vẫn là lễ phép cất tiếng chào hỏi.

“Ừ, hôm nay xe buýt tới sớm, tôi muốn đến văn phòng các cô xem một chút. Cô thật đúng là người bận rộn. Ngày hôm qua tôi đến đây mấy lần, cũng không nhìn thấy bóng dáng cô đâu.” Chủ nhiệm Trình liếc nhìn mấy giáo viên trẻ tuổi trước mắt, nói xéo.

Các cô cho rằng ngày hôm qua chỉ bằng chút thủ đoạn đã nghĩ là có thể giấu giếm được tôi? Hừ, thật sự mắt chó của mấy người bị mù mà. Ngày hôm qua bà ta đến tìm Vương Tĩnh Kỳ vài lần, chủ yếu là muốn nói cho cô biết, hôm nay có lãnh đạo đến dự giờ tiết học của cô, cái chính là vì muốn khảo hạch trình độ của cô xem có thể đảm nhiệm dạy cấp ba được không. Đến đây mấy lần cũng không nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ, bà cũng không đem việc này nói ra. Cũng không phải là bà không thông báo, thật sự là do không nhìn thấy người. Hừ, ngược lại bà muốn xem xem, Vương Tĩnh Kỳ này bỗng nhiên biết có người muốn dự giờ tiết học của cô thì sẽ xấu mặt thế nào. Sau hôm nay, nếu bà ta tổ thái độ không hài lòng với giáo viên mới ở trước mặt lãnh đạo, cũng sẽ không có ai nói gì bà được. Cũng không phải là bà đang nhắm vào người nào đó, đây chỉ là bàn chuyện chính sự thôi.

11. Chương 11: Lần Đầu Gây Khó Dễ 2

Chủ nhiệm Trình trong lòng đắc ý, trên mặt cũng dịu đi một chút, nói: “Lẽ ra ngày hôm qua tôi đã muốn thông báo cho cô nhưng đến trưa cũng không thấy cô đâu. Bây giờ nói cho cô biết. Cô chuẩn bị một chút đi, lát nữa tới tiết hai, mấy vị lãnh đạo trường ta sẽ đến dự giờ tiết của cô.” Bà ta nói xong, cũng không nhìn phản ứng của các cô, xoay người xách túi đi về phòng làm việc của mình.

Vương Đình gơ một ngón tay giữa hướng về phía văn phòng, miệng hùng hùng hổ hổ: “Lão yêu bà kia tuyệt đối là cố ý. Ngày hôm qua cậu không ở đây, bà ta nói với mình không được sao. Bà ta chính là cố tình không muốn thông báo cho cậu, để cho cậu hôm nay không kịp chuẩn bị. Tĩnh Kỳ, làm sao bây giờ, cậu còn chưa có soạn bài mà.”

Vương Đình vò đầu, theo như lời của lão yêu bà kia, chắc chắn những vị lãnh đạo lần này tới dự giờ rất quan trọng, có thể liên quan tới phát triển sự nghiệp tương lai sau này của Tĩnh Kỳ. Trách không được, ngày hôm qua lão yêu bà đó tới hỏi cô, lại dễ dàng bị lừa gạt như vậy, nói cái gì bà ta cũng không hề hoài nghi, hoá ra là dụ các cô vào tròng.

Hừ, hèn gì bà ta phải li hôn, trong mắt toàn ý đồ xấu xa như vậy, có người chịu đựng được bà ta mới là lạ.

Vương Tĩnh Kỳ nghe chủ nhiệm Trình thông báo, một chút cảm giác lo lắng đều không có. Đứng trên giảng đường đã hai mươi năm, nếu như còn sợ người ta đến dự giờ, vậy thì quá uổng phí cả đời trước rồi.

“Không sao đâu, không phải chỉ là dự giờ thôi sao, mình cứ dạy theo kế hoạch thôi, có cái gì thì mình giảng cái đấy. Mình nghĩ mấy vị lãnh đạo đó cũng không thể bối lông tìm vết được. Với lại không phải tiết hai mới dự giờ sao, mình vẫn còn thời gian chuẩn bị mà, không có việc gì đâu”.

“Đi, đi làm đi, hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy, những chuyện khác cậu không cần phải quan tâm, mau tranh thủ thời gian soạn bài, chuyện khác cứ để mình.” Vương Dĩnh nói xong đem đồ trong tay ném lên bàn làm việc, cầm cây chổi bắt đầu quét rác.

Bởi vì hai người trẻ tuổi nhất trong văn phòng, lại ngủ lại trường học, mỗi ngày đều đến văn phòng sớm nhất, cho nên hai người chủ động đảm nhận công việc quét tước văn phòng vào buổi sáng.

Hơn nữa bởi vì tính cách hai người không tệ. Tính Vương Dĩnh hơi tùy tiện, ai nói cái gì cũng không thêm để ý. Vương Tĩnh Kỳ lại giống như người vô hình, bình thường cũng không hay phát biểu ý kiến, lại còn chịu khó, cho nên các giáo viên khác trong văn phòng cũng rất yêu thích, chỉ trừ cái lão yêu bà kia.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không nhiều lời, nhìn thấy chiếc đệm hoa mình sử dụng nhiều năm liền tới đó ngồi xuống. Sau đó theo thói quen, kéo ngăn kéo bên tay phải, từ khi bắt đầu công tác, cô đã hình thành thói quen, giáo án và sách giáo khoa đều đặt ở vị trí cố định.

Từ trong ngăn kéo lấy sách giáo khoa và giáo án ra, thời điểm hiện tại máy tính còn chưa thông dụng, giáo viên trong văn phòng vẫn chưa có máy tính, cho nên tất cả giáo án đều là viết tay. Kế hoạch dạy học đều dựa vào giáo án này.

Cô mở giáo án ra, dựa theo ngày, tìm được chương trình học hôm nay mình phải giảng. Tuy rằng nhắm mắt lại cô cũng biết nên giảng thế nào, nhưng theo nguyên tắc dạy học, cô vẫn phải mở giáo án ra, đem những phần trọng điểm liệt kê hết lên trên giấy.

Không bao lâu sau, những đồng nghiệp lục tục tiến vào văn phòng, sau khi nghe Vương Dĩnh nói lãnh đạo muốn dự giờ tiết của Vương Tĩnh Kỳ thì đều nhìn cô bằng ánh mắt cảm thông.

Vương Tĩnh Kỳ đem bài giảng kiểm tra lại một lần nữa, sau đó mới chuẩn bị lên lớp. Mấy giáo viên khác trong văn phòng quan tâm, dặn dò cô phải bình tĩnh, cố gắng làm thật tốt. Vương Tĩnh Kỳ cảm động, nhẹ gật đầu với mọi người rồi mới rời đi.

12. Chương 12: Được Đánh Giá Cao

Tiết học trôi qua rất thuận lợi, Vương Tĩnh Kỳ cầm giáo án trở lại văn phòng, còn chưa kịp nghỉ ngơi, lão yêu bà đã đi vào:

“Tĩnh Kỳ, lập tức đến phòng họp, hiệu trưởng muốn đánh giá tiết học của cô.” Nói xong liền quay người rời đi.

Những lời quan tâm của các giáo viên khác còn chưa kịp ra khỏi miệng đã bị câu nói này của bà ta chặn họng. Dù mệt mỏi nhưng Vương Tĩnh Kỳ vẫn nở nụ cười với các đồng nghiệp quan tâm cô, nói: “Tôi vào phòng họp trước, khi nào ra sẽ kể lại ọi người.”

Nhìn mọi người vừa lòng trở về làm tiếp công chuyện của mình, cô uống một ngụm nước ấm, sau đó mới đi tới phòng họp.

Sau khi đẩy cửa phòng họp ra cô liền thấy hiệu trưởng đang ngồi ở chính giữa, bên cạnh là phó hiệu trưởng, tổ trưởng bộ môn của bọn cô, đều là những người vừa tham gia dự giờ. Chắc chắn trong lúc cô chưa đến, họ đã thảo luận về giờ dạy vừa rồi của cô, bởi vì lúc cô vừa bước vào bọn họ liền im lặng, không nói gì nữa.

Vẫn là hiệu trưởng lên tiếng chào hỏi Vương Tĩnh Kỳ trước: “Tiểu Vương đến rồi, mau ngồi xuống, đừng câu nệ tiểu tiết, hôm nay mời cô đến đây là có chuyện muốn cùng cô trao đổi.”

Vương Tĩnh Kỳ ngượng ngùng nở nụ cười với những người có mặt trong phòng họp, nghe hiệu trưởng nói thế cũng ngồi xuống vị trí đối diện với các vị lãnh đạo: “Tôi còn đang nghĩ muốn tìm thời gian để trao đổi với các vị lãnh đạo một chút, để lắng nghe những thiếu sót trong tiết dạy của tôi. Tôi là giáo viên trẻ, còn thiếu nhiều kinh nghiệm, mong được các vị lãnh đạo giúp đỡ cho.” Những lời khách sáo không ai không biết nói, nói vài lời cũng chẳng mất mát gì.

Nhưng lão yêu bà ngồi bên cạnh khi nghe những lời nói của cô lại rất giật mình, nhìn kỹ cô thêm mấy lần.

Vương Tĩnh Kỳ cùng mấy vị lãnh đạo bình thường rất ít khi tiếp xúc, có thể họ không biết tính cách của Vương Tĩnh Kỳ, nhưng bà là lãnh đạo trực tiếp của cô nên biết rõ, từ sau khi Vương Tĩnh Kỳ được phân công đến trường luôn là một người vừa rụt rè lại không có gì nổi trội, bình thường nói vài câu cô ấy cũng không dám nói lại lời nào. Bà ta cảm thấy cô rất chững chạc, cho rằng một người như cô sao có thể trở thành một giáo viên tốt được, chắc chắn sẽ bị học sinh chèn ép làm khó, nên bà ta mới tìm cách chuyển cô đến tổ khác. Không nghĩ tới hôm nay Vương Tĩnh Kỳ đột nhiên mở mang đầu óc, giống như biến thành người khác.

Mặt khác, lúc này các vị lãnh đạo cũng không nói lời nào, mà chờ hiệu trưởng mở miệng trước, chỉ rõ phương hướng, bọn họ mới biết nên nói như thế nào.

Ngồi ở giữa là hiệu trưởng Cao Phẩm Nghiêm, ông đẩy lại kính mắt, đóng sổ ghi dự giờ của mình lại, nói: “Đây là lần đầu tiên tôi dự giờ lớp của tiểu Vương, sau khi nghe xong cảm thấy rất xúc động. Bài giảng của cô khá thành công, học sinh tích cực tư duy phát biểu, không khí học tập sôi nổi, duy trì tốt trong cả tiết học. Hơn nữa, hệ thống kiến thức trong tiết được chuẩn bị rất toàn diện, đáng quý chính là cách dạy của cô giáo Vương chú trọng đến vấn đề nắm bắt bài học của học sinh, nâng cao hiệu quả giảng dạy. Đối với toàn bộ lớp học, thái độ của cô giáo Vương rất thân thiết, giọng điệu nhẹ nhàng, trong quá trình giảng bài chú ý tới tất cả học sinh, tiến hành giảng bài theo chất lượng, không nóng không vội, sự tương tác giữa cô trò rất ăn ý, có thể thấy được năng lực và trí tuệ của cô giáo Vương.” Câu nói cuối cùng còn mang theo ý cười.

Những lời này của hiệu trưởng đối với một giáo viên trẻ mà nói cho thấy giáo viên này được đánh giá rất cao.

Vương Tĩnh Kỳ không quen được người khác khen, mặt hơi đỏ, khiêm tốn nói: “Hiệu trưởng, là thầy quá khen. Thật ra, lúc tôi mới bước vào cảm thấy rất lo lắng, sợ bài giảng của mình không tốt, không nghĩ tới có thể được thầy đánh giá cao như vậy, cuối cùng tôi cũng có thể yên tâm rồi.” Cô nói xong còn dùng tay vỗ vỗ ngực, chứng minh vừa rồi mình thật sự lo lắng.

Những lời này nhất định phải nói, cũng là Vương Tĩnh Kỳ cố ý nói ra, bởi vì cô đã đi dạy nhiều năm, có thể nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng của người dự giờ, tựa như hiệu trưởng đến nghe giảng, chắc chắn sẽ có các lãnh đạo khác đi theo, nếu hiệu trưởng nói tiết học này tốt, thì chính mình sẽ được mọi người khen ngợi, còn nếu hiệu trưởng nhún mày tỏ vẻ không vừa lòng, tốt nhất bản thân mình chờ lãnh đạo đi, các lãnh đạo khác khẳng định sẽ bối lung tìm vết đem những điểm thiếu sót trong tiết học của cô ra phê bình.

Lại nói lãnh đạo đều là những người ăn trên ngồi trước quen chỉ tay năm ngón, nếu chính mình tỏ vẻ một chút cũng không lo lắng, bọn họ sẽ cho rằng cô tự tin quá mức, đó chính là tự kiêu tự đại. Phải biết rằng không có một giáo viên nào dám nói bài giảng của mình là hoàn hảo, tất nhiên trong quá trình giảng dạy cũng phải xuất hiện một vài sơ suất nhỏ. Bây giờ cô phải tức thời biểu hiện ra chút lo lắng để có thể cân bằng cảm xúc của các vị lãnh đạo.

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy cô đi bước này rất chính xác.

13. Chương 13: Được Đánh Giá Cao 2

Hiệu trưởng Cao Phẩm Nghiêm âm thầm gật đầu trong lòng, cô giáo Vương thật sự rất không tệ.

Có hiệu trưởng biểu dương, các vị lãnh đạo khác cũng không biết nên nói như thế nào, cho nên kế tiếp mọi người đều nhao nhao khen ngợi bài giảng của Vương Tĩnh Kỳ.

Hiệu trưởng giảng giải: “Bài giảng này có thể nói là bài giảng rất hay, dạy học chú trọng vào chỗ khó, các phương pháp giải cũng rất thích hợp, cái hay nhất của cô giáo Vương là đem đến sự sôi động ột môn học khô khan, kích thích được toàn bộ sự nhiệt tình của các học sinh cho việc học tập, khi dự giờ tiết của cô giáo Vương, tôi thấy gần như cả lớp đều háng hái giơ tay phát biểu, điều này có thể nói, đây là một tiết học rất thành công.”

Tổ trưởng bộ môn nói: “Cô giáo Vương không hổ là sinh viên tốt nghiệp đại học uy tín, thật sự là một giáo viên được đào tạo chính quy, cách trình bày bài giảng của cô giáo Vương làm cho người đã đứng trên bục giảng hơn mười năm như tôi cảm thấy thật tự ti, cô trình bày vô cùng tốt. Đương nhiên, cô chia bố cục bảng cũng vô cùng hợp lý, rõ ràng.”

“Cảm ơn, cảm ơn, các thầy cô quá khen, tôi thật sự không dám nhận...”

Kế tiếp Vương Tĩnh Kỳ liền đỏ mặt, kính cẩn nói những lời này.

Ngay cả người có chức vụ nhỏ nhất, cũng là lãnh đạo trực tiếp của cô, lão yêu bà cũng nói những nhận xét tốt về bài giảng của cô. Lần đánh giá nhận xét bài giảng này của cô xem như thành công mỹ mãn.

Vương Tĩnh Kỳ thoải mái quay về văn phòng, các giáo viên không có giờ dạy nhìn thấy cô vui vẻ trở về thì biết chắc là cô đã được khen ngợi, nhưng vẫn quan tâm hỏi: “Tĩnh Kỳ, thế nào, lãnh đạo nói sao?”

Vương Tĩnh Kỳ khẳng định không thể đem những lời hiệu trưởng đã nói kể lại, nếu không, cho dù là sự thật, mọi người cũng sẽ cho rằng cô khoe khoang, cố ý nói quá lên.

“Với một giáo viên trẻ mà nói, tiết lên lớp này của cô không tệ, nội dung bài học rất tốt, cách trình bày bài giảng trên bảng cũng rất hợp lý.” Vương Tĩnh Kỳ cố ý trầm giọng xuống, bắt chước điệu bộ của hiệu trưởng mà nói.

Những lời này của cô làm ọi người phải bật cười, ngồi đối diện với cô, cô giáo tên Lưu Quế Lan, cười nói: “Này này, vậy là cô được đánh giá khá cao đấy, cô không biết chứ lúc tôi mới tới đây, khi hiệu trưởng dự giờ lớp tôi xong, mấy lời nhận xét bài giảng của hiệu trưởng làm tôi xấu hổ vô cùng, cảm thấy không còn mặt mũi nào mà đứng trên bục giảng nữa.” Cô ấy nói với vẻ mặt đăm chiêu, cũng nhớ lại những chuyện mình đã trải qua khi còn trẻ.

“Tôi cũng nghĩ vậy, tuy rằng hiệu trưởng cũng đưa ra nhiều vấn đề nhưng không có nói quá khó nghe, không làm tôi sợ muốn khóc, như vậy thôi tôi đã cảm thấy hài lòng rồi, sau này phải tiếp tục cố gắng hơn nữa.” Vương Tĩnh Kỳ cố ý nói một cách đáng thương.

Trong văn phòng, các thầy giáo, cô giáo đều nhao nhao chúc mừng Vương Tĩnh Kỳ, Vương Tĩnh Kỳ còn đang khiêm tốn nói cảm ơn thì trông thấy lão yêu bà mang vẻ mặt nghiêm túc bước vào.

“Mấy người tụ tập làm gì, sao không đi làm việc, không cần soạn giáo án đúng không, y như một cái chợ.” Lão yêu bà nói xong còn trừng mắt đảo quanh một vòng.

Tất cả mọi người đều không muốn chấp nhận với lão yêu bà nên không lên tiếng, tập trung làm việc của mình, coi như bà ta không tồn tại.

Lão yêu bà nhìn xung quanh, thấy lời nói của mình có hiệu quả mới hài lòng nói với Vương Tĩnh Kỳ: “Mặc dù mấy vị lãnh đạo đã công nhận tiết học này của cô, nhưng nó không có nghĩa, cô dạy cấp ba không có vấn đề gì. Tôi hi vọng bình thường cô chú tâm một chút, mỗi một tiết lên lớp đều phải hiệu quả giống như hôm nay, tôi sẽ chú ý cô thường xuyên, nếu để tôi phát hiện cô lừa gạt học sinh thì cho dù hiệu trưởng có coi trọng cô thế nào tôi cũng sẽ loại cô ra khỏi tổ này.” Lão yêu bà nói xong cũng không để cho Vương Tĩnh Kỳ cơ hội mở miệng, xoa người rồi khỏi văn phòng.

Các thầy cô khác giờ mới ngẩng đầu lên, cô giáo Triệu hỏi: “Bà ấy lại nổi điên gì nữa vậy, không khích lệ cô thì thôi, sao phải nói thành lừa gạt học sinh.”

“Xời, chuyện này còn phải nói, chắc chắn là nghe thấy hiệu trưởng khen ngợi Tĩnh Kỳ nên bà ta ghen tị chứ sao.” Lưu Quế Lan nói.

Đã có người giúp mình tìm được lý do nên Vương Tĩnh Kỳ cũng không nói gì cả, chỉ mỉm cười nghe mọi người nói chuyện. Trong nội tâm nhẹ nhàng thả lỏng, điều này xem như là sự thay đổi đầu tiên sau khi trọng sinh đi.

14. Chương 14: Đến Đòi Tiền

Buổi trưa lúc tan việc, sau khi nghe xong bài thuyết trình của Vương Tĩnh Kỳ, ban lãnh đạo đã đánh giá rất cao. Tin tức này ngay lập tức lan ra khắp trường.

Từ Mộc Nghiên và Tưởng Hi Văn vừa trông thấy Vương Tĩnh Kỳ đã lôi kéo tra hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Không để Vương Tĩnh Kỳ nói, Vương Đình lạnh mồm đem mọi chuyện hồi báo lại thật chi tiết. Ngay cả tình huống lúc mọi người đang nói chuyện khi cô vắng mặt cũng được cô thêm thắt bịa chuyện vô cùng đặc sắc.

“Tổ trưởng của các cậu thực sự không phải dạng vừa mà, Tĩnh Kỳ cậu đắc tội bà ta khi nào vậy, sao bà ta lại gai mắt cậu như thế?” Tưởng Hi Văn có chút khó hiểu hỏi.

“Không biết, bình thường mình rất nghe lời mà, bà ấy kêu mình làm gì thì mình làm đó, thật sự mình đâu có xúc phạm gì đến bà ta.” Vương Tĩnh Kỳ cũng không thể nói, có một số người lòng dạ quái dị như vậy. Đồi trước thấy cô dễ bắt nạt mà ý tuổi tác địa vị của mình đem cô dẫm dưới lòng bàn chân.

“Lại còn phải nói. Nhất định là bà ta hoa tàn ít bướm, còn bị người ta ruồng bỏ, vậy nên thấy Vương Tĩnh Kỳ vừa đẹp người vừa đẹp nét nên ghen tị. Tĩnh Kỳ mà đứng cạnh bà ta thì đứng là một trời một vực.” Vương Đình còn khoa trương xoay Vương Tĩnh Kỳ như chong chóng để mọi người nhìn.

“Này các cậu đừng nói nữa. Mà mình cảm thấy so với mấy hôm trước Tĩnh Kỳ thật sự đã đẹp lên rất nhiều.” Từ Mộc Nghiên ngạc nhiên thấp giọng hô to.

Mọi người cũng không nói nữa, chỉ quay lại nhìn chằm chằm Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ bị mọi người nhìn cũng hơi mất tự nhiên, giơ tay lên sờ mặt mình nói: “Các cậu làm sao thế, nhìn như vậy rất dọa người đó.”

“Đúng thật là rất đẹp. Vẫn khuôn mặt đó, vẫn cái miệng đó nhưng nhìn đi nhìn lại cảm giác đẹp hẳn ra.” Vương Đình nhìn người trước mắt trầm tư khó hiểu.

“Khí chất, là khí chất của Tĩnh Kỳ đã thay đổi.” Tưởng Hi Văn vuốt cằm nói.

“Trước kia Tĩnh Kỳ khiến người ta cảm thấy cô ấy lúc nào cũng ngại ngùng, xấu hổ.” Hi Văn còn không thèm để ý nói đó là bộ dạng của nàng dâu nhỏ, vừa nhìn đã biết là bị đối xử tệ bạc. “Hiện tại khí chất trên người Tĩnh Kỳ đã thay đổi rồi, giống như ánh mặt trời. Không đúng, nói như vậy cũng không chuẩn...” Cô nhất thời chưa tìm được từ thích hợp để hình dung.

“Là hồ hững là thoát tục.” Từ Mộc Nghiên nói tiếp.

“Đúng đúng đúng, chính là hồ hững, là một loại thoát tục không quan tâm nhân thế, nhìn cậu ấy thực sự không giống trước kia, cả người trở nên tao nhã, vui vẻ... Còn gì nữa nhỉ?” Tưởng Hi Văn lại bí từ.

“Được rồi, cô giáo à, cậu dạy môn văn cũng đừng nhân lúc mọi người ở đây mà lại giả chứng bệnh nghề nghiệp nữa. Nghe cậu cứ thoát tục thoát tục làm như mình là ni cô không bằng. Đừng nói nữa, mau xuống căn tin đi nếu không hết đồ ăn bây giờ.” Vương Tĩnh Kỳ không dám để các cô nói tiếp. Đương nhiên cô sẽ

không bao giờ hồ đồ giống như trong quá khứ nữa, nhưng cũng không biết các cô ấy nói có thật hay không, thật sự lòng người thay đổi thì tướng mạo cũng thay đổi lớn như vậy hay sao?

Mọi người cười cười nói nói cùng nhau đi xuống căn tin, gặp mấy người quen đều trò chuyện một hai câu với Vương Tĩnh Kỳ. Tới lúc trở về phòng ngủ đã là mười hai giờ.

Đúng lúc này, điện thoại của Vương Tĩnh Kỳ vang lên.

Cô nhú mào với tay lấy điện thoại trên đầu giường, là Trương Dương gọi tới. Quả thực không cần nhìn cũng biết là Trương Dương gọi. Bởi số điện thoại của cô vốn rất ít người biết, cũng không có ai rảnh rỗi chịu lãng phí tiền cước, không có việc gì sẽ không bao giờ gọi tới. Bạn bè thì đã ở chung một phòng, thỉnh thoảng có việc gì thì đều chạy lại báo đầu cần thiết phải gọi điện thoại. Vậy nên cuộc gọi này chắc chắn là của Trương Dương.

Vương Tĩnh Kỳ để chuông điện thoại reo một lúc, lấy lại tinh thần rồi mới nhấc máy.

Vừa bắt máy đã nghe thấy giọng nói mất kiên nhẫn của Trương Dương: “Tĩnh Kỳ em làm gì vậy, sao lâu như vậy mới bắt máy?”

15. Chương 15: Đến Đòi Tiền 2

Mới đầu Vương Tĩnh Kỳ còn khẩn trương nhưng vừa nghe đến giọng nói của Trương Dương, lập tức vô cùng bình tĩnh. “Vừa mới đi toilet xong, anh tìm em có việc gì sao?” Vương Tĩnh Kỳ vốn muốn làm cho giọng mình lạnh nhạt một chút nhưng do cổ họng có vấn đề, cô muốn tức giận, giọng nói lại thành ra yếu ớt thế này.

“Mẹ anh kêu anh hỏi em khi nào em mang hai vạn đồng tới.” Trương Dương vẫn vẫn mất kiên nhẫn như vậy.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong lại nở nụ cười, cũng biết, cô trọng sinh vào thời điểm Trương gia bọn họ chuẩn bị sửa nhà, vốn cũng không có ý định lấy tiền của cô, nhưng sau khi họ nghe nói cô có hai vạn đồng, liền thay đổi muốn chiếm đoạt tiền của cô, kiếp trước cô thật ngu ngốc, lại đem tất cả tài sản của mình gửi trong ngân hàng đem kính dâng cho người ngoài.

Nhưng mà kiếp này cô cũng không muốn vứt tiền như rác. “Trương Dương thực sự hiện tại trong tay em không có tiền, em muốn đưa cũng không đưa cho anh được.” Thanh âm của cô còn có chút đáng thương.

Trương Dương nghe xong sững sờ, sau đó vội vàng hỏi: “Không phải tuần trước em nói là trong sổ tiết kiệm còn hai vạn đồng ư? Mới cách có vài ngày sao bây giờ lại không có.” Trong giọng nói của hắn rõ ràng là không tin.

Người nhà Trương gia đang ngồi trong phòng khách nghe thấy lời của hắn đều khẩn trương, nhao nhao bu lại, muốn nghe rõ xem trong điện thoại nói gì.

“Là do mấy hôm trước em về nhà. Ba em muốn lấy tiền đi, ba em nói là ba gả con gái đi, không thể lấy lại, cho nên sợ em xài tiền lung tung, ông ấy nói sẽ giúp em bảo quản số tiền đó trước.” Vương Tĩnh Kỳ đã sớm nghĩ ra lý do.

“Vậy làm sao lấy được số tiền đó, giờ em đã vào Trương gia làm dâu, coi như là người nhà Trương gia, tiền tiết kiệm của em không phải cũng là của Trương gia chúng ta sao, ba em lấy quyền gì mà giữ số tiền đó?” Trương Dương thốt ra lời này, cũng không cảm thấy có gì sai cả.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong thì cười lạnh, nhưng vẫn nhẹ giọng nói: “Ba em suy nghĩ cổ hủ. Ba nói chưa tổ chức lễ cưới thì vẫn là chưa cưới. Hơn nữa ba còn nói trước đây gia đình nhà trai chưa hề mang một phân tiền nào sang dạm hỏi, nào có ai cưới vợ dễ dàng như nhà anh. Dù em nói thế nào thì ba vẫn cho rằng em vẫn là người nhà họ Vương.”

“Cái đó, chuyện nào ra chuyện đấy. Lúc trước là do hoàn cảnh đặc thù, đợi chừng nào chúng ra làm xong chuyện, mấy cái thông lệ này chắc chắn có thể bổ sung, hơn nữa không phải ba em đã nói chuyện này có cũng được, không có cũng không sao ư, trên pháp luật hai chúng ta đã là vợ chồng rồi còn gì?” Trương Dương sốt ruột nói, hẳn có cảm giác như hai vụn đồng sắp phất tay nói bye bye rồi.

“Vậy thì anh tự nói chuyện với ba đi. Anh cũng biết tính ba em mà, em nói sẽ không được đâu.” Trong lòng Vương Tĩnh Kỳ hiện tại rất thoải mái. Cô không tin đem ba ra thì không trị được bọn họ.

Đúng vậy, trải qua một trận trước đó, ông Vương chạy tới Trương gia làm loạn một phen, người nhà Trương gia từ trên xuống dưới đều biết ba của Tĩnh Kỳ là một người vô cùng lợi hại, tục ngữ nói ‘Mềm sợ cứng, cứng sợ ngang tàng, ngang tàng sợ liều lĩnh’ không phải sao?

Ông Vương là người rất liều mạng, một khi đã điên lên thì có thể khiến nhà người ta khó mà sống yên được. Uy lực của ông Vương, Trương gia đã được mở mang đầu óc rồi.

“Cái này... Đó là ba của em, sao lại bảo anh đi nói!” Trương Dương rõ ràng không có gan, hẳn cũng rất sợ ông già kia.

“Anh không phải đã nói chúng ta là vợ chồng sao. Ba em cũng là ba anh mà.” Vương Tĩnh Kỳ lấy đúng lời nói của hắn trả lại cho hắn.

Trương Dương ở bên kia cũng không biết nói gì nữa.

Vương Tĩnh Kỳ thực sự cũng không muốn đôi co với hắn. Tiền điện thoại mắc như vậy, chi phí là tự mình trả đấy.

“Trời, đã ba phút rồi. Em cúp máy đây không lại bị thu thêm tiền điện thoại.”

“Khoan, chờ một chút, cuối tuần này qua nhà anh, mẹ anh muốn gặp em bàn chuyện trang trí lại phòng.” Trương Dương trông thấy mẹ hắn giắt dây, vội vàng nói với Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ nghĩ một chút rồi nói: “Được, sáng thứ bảy em sẽ qua.”

16. Chương 16: Kế Hoạch

Vương Tĩnh Kỳ cúp điện thoại, nằm ở trên giường nở nụ cười.

Kiếp này còn muốn lấy tiền của cô, không có cửa đâu. Cô không bắt Trương gia nhà họ nhổ tiền ra là đã tốt lắm rồi.

Tuy cô đã cố gắng nhỏ giọng lại, nhưng những người khác trong phòng ngủ vẫn có thể nghe được đại khái, thấy cô cúp điện thoại, Vương Đình kiểm chế không được liền khoác chiếc áo ngủ, xỏ dép lê, chạy tới giường của cô.

“Quá giỏi, Tĩnh Kỳ, hôm nay cậu khiến mình phải nhìn cậu với con mắt khác xưa nha, cư nhiên đối mặt với người nhà Trương Dương lại có thể cứng rắn như vậy, quả thật khiến mình bội phục sát đất.”

Trước kia Tĩnh Kỳ cái gì cũng tốt, chỉ là tính cách quá nhu nhược, đặc biệt là những lúc nói chuyện với bạn trai, thật sự là khiến cho người ngoài như các cô tức giận mà. Không nghĩ tới hôm nay cậu ấy lại còn biết phản kháng.

“Cậu đang xía xói mình phải không? Mình biết mà.” Tĩnh Kỳ biết mọi người ai cũng quan tâm đến cô, cho nên cũng vui đùa trả lời. Đồng thời cô cũng đã nghĩ trong đầu lí do mình đột nhiên thay đổi, nếu không những hành động về sau của cô sẽ khiến cho bọn họ hoài nghi. Ai bảo kiếp trước cô sống quá nhút nhát như thỏ trắng đến nỗi ai cũng có thể giẫm hai chân lên bắt nạt cô? Mà cô lại còn đi theo tính cách của mẹ cô, liều mạng mà nhẫn nhịn nữa chứ, hừ!

“Cậu không phải là bị cái gì đó kích thích chứ?” Tưởng Hi Văn cũng cảm nhận được Tình Kỳ trong khoảng thời gian ngắn bỗng chốc thay đổi rất nhiều, có nhiều điểm không giống với trước kia.

“Coi như là thế đi.” Tình Kỳ nói xong liền nằm ngửa ở trên giường, sau đó nhắm mắt lại nói: “Tuần trước mình tới Trương gia, kết quả Trương Dương tăng ca không có ở nhà. Mình ở trong phòng bếp làm xong cơm tối, chuẩn bị đi gọi mẹ và em gái anh ta ra ăn cơm, chợt nghe thấy mẹ anh ta nói mình ngu ngốc, muốn lừa gạt tiền của mình. Trong lòng mình thấy khó chịu nên chưa ăn cơm đã bỏ về. Trên đường về, mình nghĩ chuyện này phải cùng Trương Dương bàn bạc một chút, cho nên tới công ty của Trương Dương tìm anh ta, ai dè lại thấy hắn đang ở cùng người phụ nữ khác, còn rất thân mật.”

Lúc cô nói chuyện, giọng điệu cực kì bình tĩnh, giống như đang kể chuyện của người khác. Tuy rằng những việc cô nói đã xảy ra ở kiếp trước, nhưng chuyện này không phải do cô phát hiện, mà là sau khi kết hôn nhiều năm, em chồng nói ra để chế nhạo cô.

Tại sao người nhà Trương Dương kéo dài thời gian như vậy vẫn không chịu tổ chức hôn lễ cho hai người? Nguyên nhân là do hắn đi làm chưa được bao lâu đã nhìn trúng một nữ đồng nghiệp. Không phải do nữ đồng nghiệp đó xinh đẹp, mà do cha cô ta là cục trưởng.

Khi Trương Dương biết bên cạnh mình có người phụ nữ điều kiện tốt như vậy, liền bắt đầu xum xoe, nịnh bợ. Tuy rằng mới đầu chưa có hiệu quả gì, nhưng do hắn kiên trì theo đuổi hơn một năm, nữ đồng sự kia cũng mềm lòng.

Kiếp trước thăng đến tháng ba năm sau, căn phòng ở Trương gia mới trang hoàng xong, cha của người phụ nữ ấy điều tra ra Trương Dương đã đính hôn, người ta liền phải mông vút bỏ hắn. Sau đó tới tháng tám, Trương Dương mới kết hôn cùng Vương Tình Kỳ.

Vương Tình Kỳ dựa theo thời gian suy tính, hiện tại Trương Dương hẳn là đang bận rộn cùng người phụ nữ kia. Phỏng chừng sau khi trang hoàng xong phòng ở, Trương Dương sẽ tìm lí do để phá vỡ hôn ước với mình.

“Vậy bây giờ cậu tính làm thế nào? Tên khốn Trương Dương kia lại có thể không biết xấu hổ dám gọi điện tới đòi tiền của cậu?” Vương Dĩnh tính tình nóng nảy, nghe xong việc này, trên mặt lập tức nổi giận. Khẳng định nếu Trương Dương ở ngay trước mặt cô lúc này nhất định tên cặn bã đó sẽ sống dở chết dở.

17. Chương 17: Kế Hoạch 2

“Lúc ấy mình không để cho bọn họ phát hiện mà quay về luôn.” Vương Tình Kỳ bình tĩnh nói.

Vương Dĩnh nhăn mặt, bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Haizz, mình nói cậu sao lại có thể tốt bụng như vậy được, chuyện khác còn có thể cố chịu đựng. Chuyện này có thể chịu được sao? Người ta ngồi trên đầu trên cổ cậu, vậy mà cậu có thể coi như không có gì, mình đúng là phục cậu.” Cô nói xong dường như không muốn rước thêm bực bội, giận dỗi bịt tai không muốn nghe gì nữa, trở về giường của mình.

“Tình Kỳ, mình cảm thấy chuyện này cậu nên cẩn thận xem xét lại một chút. Chuyện khác đều có thể nhẫn nhịn, nhưng đây là vấn đề nguyên tắc, chưa kết hôn mà đã lăng nhăng, vậy cậu có từng nghĩ tới sau khi kết hôn sẽ như thế nào không? Người ta đều nói có lần một thì sẽ có lần thứ hai mà.” Từ Mộc Nghiên thấy đây là chuyện lớn, khuyên Tình Kỳ phải suy nghĩ kỹ càng, dù sao việc này cũng liên quan đến hạnh phúc cả đời.

“Chớ không đời nào được thói quen ăn phân.” Vương Dĩnh hờn dỗi nằm ở trên giường chêm vào một câu.

“Cậu đang mắng mình hay là mắng Trương Dương vậy?” Vương Tình Kỳ buồn cười hỏi.

“Hừ!” Vương Dĩnh tức giận không muốn nói chuyện cùng cô.

“Cậu đừng giận nữa, không nghe thấy vừa nãy Tình Kỳ đáp trả tên cặn bã Trương Dương kia như thế nào sao? Chuyện này nhất định không thể nhẫn nhịn như vậy được.” Tưởng Hi Văn cảm thấy thông qua chuyện

này, Tĩnh Kỳ nhất định đã nghĩ ra cách gì đó rồi, nếu không với tính cách của cậu ấy, hôm nay sẽ không thể nói điện thoại như vậy được. Chắc chắn là không muốn nhần nhện nữa.

“Ừ, lúc ấy đầu óc mình loạn hết cả lên, bởi vì chưa từng nghĩ tới xảy ra chuyện này, cho nên nghĩ trước hết chưa cần lên tiếng, trở về cẩn thận suy nghĩ xem tiếp theo phải làm gì.” Vương Tĩnh Kỳ nói.

“Vậy cậu nghĩ bây giờ phải làm sao?” Vương Dĩnh cũng không tức giận nữa, ngồi xuống hỏi.

“Mình cũng đã nghĩ qua rồi. Mình muốn ly hôn với Trương Dương, ngày hôm qua vay tiền các cậu, là do mình nghĩ rằng, nếu ly hôn ba mình khẳng định sẽ cắt đứt quan hệ với mình. Mình muốn tìm công việc gì đó, lời nhiều mà chỉ cần ít tiền vốn bỏ ra, sau này để dành đủ tiền thì sẽ tự mua một căn nhà cho riêng mình. Cho nên hôm qua mới vay tiền các cậu.” Vương Tĩnh Kỳ đem suy nghĩ trong lòng mình nói ra. Ba cô hiện tại đã lớn tuổi, so với hồi trẻ tính tình đã tốt hơn rất nhiều. Nhưng nếu như cô ly hôn, ông ấy sẽ nghĩ là cô làm cho ông ấy mất mặt, sẽ không cho cô về nhà. Anh trai của cô lại rất bận rộn. Cho nên nếu muốn ly hôn, cũng đồng thời phải chuẩn bị chỗ ở mới thật tốt.

“Tĩnh Kỳ, cậu suy nghĩ bị quan quá rồi, ly hôn cũng không phải lỗi của cậu, ba cậu không thể không nhận cậu được, vả lại còn có mẹ cậu nữa mà.” Từ Mộc Nghiên cảm thấy Tĩnh Kỳ đang quan trọng hóa vấn đề, tuy rằng hiện tại ly hôn vẫn là không tốt lắm nhưng cũng không còn giống như trong xã hội cũ, ly hôn xong sẽ không dám gặp người khác.

Vương Tĩnh Kỳ cười cười, họ không ở trong hoàn cảnh của cô nên không hiểu được: “Trong mắt ba mình chỉ có bản thân ông ấy, nếu như có thêm ai khác thì đó chính là anh trai của mình. Nhất định cậu cho rằng lúc trước ba mình ra mặt đến nhà Trương gia là vì mình phải không? Kỳ thật, cậu không hiểu đâu, ông ấy tới Trương gia không phải vì lo lắng ỉnh mà chủ yếu là cảm thấy mình đã gả ra ngoài mà còn ăn nhờ ở đậu nhà mẹ đẻ, ông ấy cảm thấy thiệt thòi, cho nên mới đến Trương gia. Về phần mẹ mình, chính bà ấy còn không lo nổi cho bản thân thì làm gì còn sức lực để ý đến mình nữa.”

Từ Mộc Nghiên không lên tiếng, tuy rằng đã nghe nói ông Vương là cực phẩm, nhưng cũng chưa từng gặp qua, không thể tưởng tượng được lại có người đối với thân tình có thể lạnh nhạt như vậy.

18. Chương 18: Giúp Đỡ

Tướng Hi Văn đối với việc Vương Tĩnh Kỳ bắt quả tang Trương Dương lăng nhăng bên ngoài hơi thất mãc: “Cậu nhìn thấy Trương Dương có người khác bên ngoài, sao không chạy tới bắt tại trận luôn, nếu lúc ấy bắt được bọn họ, sau này không phải cậu muốn xử lí như thế nào thì như thế đó sao?”

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong suy nghĩ một chút, nếu thật sự có tình huống này, lúc đó cô hành xử giống như Tướng Hi Văn nói, như vậy tình cảnh lúc đó sẽ ra sao.

“Vậy không được, mình không biết đối với người khác sẽ như thế nào, nhưng mình khẳng định với người như Trương Dương làm như thế sẽ không có hiệu quả, có lẽ lúc đó hẳn sẽ bối rối thừa nhận, nhưng là chỉ cần quay lưng lại, đã có thể trở mặt không thừa nhận, cho nên mình nghĩ lúc ấy không cần nói gì cả, đôi gian phu dâm phụ ấy hiện tại chắc chắn không thể tách ra, chờ mình chuẩn bị tốt, sẽ cầm máy chụp ảnh chụp lại trò hề của bọn họ, như vậy hẳn có muốn chống chế cũng không được.

Hơn nữa mẹ mình còn nghe được một tin, căn nhà nhỏ hiện tại của Trương gia bọn họ, là nhờ giấy đăng kí kết hôn của mình mới được đơn vị cấp cho, cho nên căn phòng đó mình cũng có nửa phần trong đó. Cho dù bây giờ Trương Dương thực sự xin mình tha thứ, người Trương gia bọn họ cũng xin lỗi mình, mình vẫn muốn ly hôn, phần của mình mình sẽ lấy lại, dù chỉ một chút mình cũng không muốn cho bọn họ.” Vương Tĩnh Kỳ một hơi đem ý nghĩ hai ngày nay nói ra, cả người thông suốt cũng thấy thoải mái. Đây là mục tiêu đầu tiên của cô, cô muốn chiến đấu vì mục tiêu của mình.

Ba người khác trong phòng ngủ đều trưng ra vẻ mặt khó tin, không ngờ trên đời này lại còn có người như Trương gia.

Vương Đình sau khi hết kinh ngạc, cướp lời nói: “Nhà của mình có máy chụp ảnh, chờ ngày mai mình sẽ mang đến cho cậu.”

Vương Tĩnh Kỳ mỉm cười gật đầu đồng ý, cô đúng thật là không có máy ảnh, vốn đã tính mượn của các cô ấy.

“Tĩnh Kỳ, người nhà Trương gia cực phẩm như vậy, cậu phải để pháp luật can thiệp. Cậu cũng biết, mẹ mình là luật sư, chắc là có thể giúp đỡ cậu.” Tưởng Hi Văn cũng muốn giúp bạn tốt.

“Hi Văn, cảm ơn cậu trước, để mình nói chuyện với Trương Dương trước đã, nếu bọn họ thật sự không phân rõ phải trái, mình nhất định sẽ nhờ dì giúp.” Vương Tĩnh Kỳ đã sớm nghĩ qua việc thuê luật sư, nhưng hiện tại vẫn chưa cần thiết.

“Tĩnh Kỳ, cậu còn cần hỗ trợ cái gì thì nói với mình, mình nhất định cố hết sức giúp cậu.” Từ Mộc Nghiên cũng muốn vì bạn tốt làm gì đó, nhưng lại không biết bản thân có thể làm cái gì.

“Ừ, mình biết các cậu quan tâm mình, nhưng chuyện này mình phải tự giải quyết. Nhưng nếu mình cần giúp đỡ, mình tuyệt đối sẽ không khách khí.” Vương Tĩnh Kỳ cảm động, đây chính là bạn bè hai kiếp của cô.

Bốn người ở phòng ngủ thảo luận, cả buổi trưa cũng không ngủ, người một câu ta một câu nghĩ cách giúp Vương Tĩnh Kỳ, làm thế nào để bắt tại trận kẻ bắt cá hai tay, rồi tìm cách thu thập chứng cứ.

Cái này còn chưa tính, mấy ngày kế tiếp, chỉ cần mấy người ở cùng một chỗ thì lại mang chuyện này ra bàn, Tưởng Hi Văn còn bày kế hoạch bắt gian tại trận cho Vương Tĩnh Kỳ, vô cùng đầy đủ chi tiết.

Vương Đình dành ra một buổi tối, về nhà đem máy chụp ảnh nhà cô đến cho Vương Tĩnh Kỳ mượn.

Thời điểm này máy ảnh kỹ thuật số còn chưa phổ biến, cho nên Vương Đình lại phải dành ra hai ngày huấn luyện cho Vương Tĩnh Kỳ, Vương Tĩnh Kỳ mới dám dùng.

19. Chương 19: Giúp Đỡ 2

Thứ sáu, giờ tan tầm, ba người đưa Vương Tĩnh Kỳ đến bến xe buýt gần trường học, nhìn cô lên xe, cuối cùng động viên cô, tiếp thêm cho cô dũng khí về nhà.

Vương Tĩnh Kỳ ngồi trên xe buýt, gió thu thổi qua nhẹ nhàng phảng phất, nhìn cảnh phố không ngừng vụt qua, trong lòng chợt nghĩ, đời này mình nhất định phải hạnh phúc, vì sự quan tâm từ trong tim gan của bạn tốt, cô nhất định phải hạnh phúc.

Xe dừng lại, cô nhìn con đường về nhà, con đường này đối với cô mà nói đã hơi xa lạ. Đời trước ở chưa đến một năm, bởi vì thành phố D có một thị trường mới về công tác, huy động một hạng mục, nhà cô đột nhiên nhận được thông báo, vì mảnh đất nhà cô nằm trong vùng quy hoạch cho nên cần phải phá bỏ, lúc ấy những gia đình như nhà cô đều được cấp một khoản tiền đền bù tổn thất, hoặc là chỉ định vị trí nhà mới, còn có thể dọn trở lại nếu muốn, nhưng bởi vì khu nhà ở về sau bị xây thành một khu thương mại, không có nhà ở, cho nên việc dọn trở lại chỉ dành cho thương nhân, vì vậy người dân chỉ được nhận thêm tiền đền bù.

Lúc ấy đại bộ phận mọi người đều lựa chọn lấy khoản tiền bồi thường, chỉ có một nhóm người trực tiếp lựa chọn nơi ở mới, trên cơ bản không ai muốn mở cửa hàng, bởi vì lúc ấy giá cả chuyển nhượng cửa hàng rất mắc, ít nhất phải mấy chục vạn, đúng lúc này, có mấy người gan lớn, không muốn ở nhà mới, lại muốn dùng tiền mua cửa hàng.

Lúc ấy ông Vương cũng theo phần lớn số đông cầm khoản bồi thường, sau đó anh trai cô mua một căn nhà gia đình sang tay gần đây, còn lại hơn một nửa số tiền đều gửi tiết kiệm.

Có lẽ cô có thể lợi dụng lần quy hoạch này kiếm được một số tiền. Vương Tĩnh Kỳ vừa đi vừa tính toán chuyện này có khả thi hay không.

Chỗ ở của Vương gia là khu dân cư cũ kỹ, nhà cửa cũng đã hai mươi năm, diện tích lại nhỏ, xây dựng không hợp lý, phương tiện giao thông không được đầy đủ, làm cho giá nhà luôn không thể đi lên, giống như bây giờ một căn hộ bốn mươi mét vuông chỉ có hai vạn, hơn năm mươi mét vuông cũng chỉ có hơn ba vạn, sau khi quy hoạch xong người dân được cấp nhà mới tiện nghi không ít.

Vương Tĩnh Kỳ tính toán số tiền trong tay mình, gần như đủ để mua một căn nhà hai phòng, nhưng nếu cô bỏ hết số tiền vào chuyện này, có thể trong tay cô sẽ không còn một đồng nào, cô nghĩ có lẽ mình cần tìm thêm một công việc mưu sinh.

Mắt thấy đã về đến nhà, cô cũng không muốn nghĩ nữa, mặc kệ làm thế nào, chờ cô ly hôn xong rồi tính tiếp, nếu không lúc này cô mua gì cũng đều trở thành tài sản chung trên danh nghĩa vợ chồng, chắc hẳn một nhà Trương Dương đều hiểu rõ, nếu sau này biết cô buôn bán có lời, khẳng định sẽ không để yên mà âm ỉ với cô. Cho nên thà rằng sau khi ly hôn rồi mới thực hiện, như vậy sẽ không có bất cứ vấn đề gì nữa.

Đứng ở cửa nhà mình, lòng Vương Tĩnh Kỳ không bình tĩnh được, cô không tự giác nhớ lại chuyện đời trước.

Sau khi cô kết hôn, ba cô hoàn toàn chứng minh cho câu con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, cô có chuyện gì, ba cô đều không quan tâm, kêu cô đi về nhà chồng đi, mẹ cô cả đời sợ chồng, chuyện của con gái cũng tương tự, cho nên tuy rằng cũng yêu thương cô, nhưng không có lá gan nói. Về phần anh trai, vì có chị dâu, đoán chừng anh ấy cũng hữu tâm vô lực.

Kiếp trước khi sau cô bệnh nặng nhập viện, ba mẹ cũng không tới thăm cô một lần, chỉ có anh trai vụng trộm mang theo con gái tới vài lần, nhưng sau đó cũng không thấy bóng dáng. Cho nên trong lòng cô rất căm hận, ngoài người nhà Trương Dương, cô hận ba mẹ cô sao có thể tuyệt tình như vậy...

Cô đứng ở cửa hít thở sâu một hơi, tự nói với chính mình không sao, chờ cô ly hôn xong, bọn họ sẽ phân rõ giới hạn với cô, bản thân cô có thể sống tốt hơn. Làm rõ tâm tư, cô lấy chìa khóa ra nhẹ nhàng mở cửa.

“Mẹ, con đã về.”

20. Chương 20: Người Cha Cực Phẩm

Trước mặt Vương Tĩnh Kỳ lúc này là căn nhà cô đã ở từ nhỏ đến lớn, có ấn tượng sâu nhất với cô. Chờ sang năm sau khi Vương gia đổi nhà xong, Vương Tĩnh Kỳ cũng đã lấy chồng rồi, cơ bản sẽ không có cách trở về nhà mẹ đẻ. Cho dù trở về cũng chỉ ở lại trong chốc lát, sau đó lại bị ông Vương mắng đuổi đi.

Nhìn vách tường đã bị khói hun hơi ố vàng, những viên gạch lát trên mặt đất cũng không còn nguyên vẹn, đôi mắt đã dâng lên một tầng hơi nước.

Mặc dù nơi này có những kí ức không tốt đẹp, nhưng dù sao cũng là nhà của cô, bản thân cũng có chút tình cảm gắn bó.

Nhưng không đợi cô thương cảm xong, tiếng mắng chửi của ông Vương đã truyền tới:

“Mày còn trở về làm gì? Còn có mặt mũi quay lại à? Người ta nói con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, coi như tao xui xẻo tám đời rồi, nuôi mày lớn bằng ngần này tốn hết bao nhiêu tiền của, đến khi lấy chồng rồi mà vẫn để nhà mẹ đẻ nuôi.” Ông Vương ngồi trên sofa, đang vui vẻ xem tivi, nghe được tiếng cửa mở, vừa thấy người ăn cây táo rào cây sung là cô, liền bực tức.

“Ông đừng nói như vậy, Tĩnh Kỳ đã mệt rồi, thật vất vả mới về tới nhà nghỉ ngơi một chút, ông cũng không để cho nó yên tĩnh một lát”. Bà Vương đang làm cơm chiều trong phòng bếp, nghe thấy tiếng ông Vương mắng, biết con gái mình đã về liền bỏ xuống công việc trong tay, chạy nhanh ra ngoài nói hộ cho cô. Nhưng tiếng của bà khúm núm, tựa như không có chút sức lực gì cả.

“Hừ, tôi còn chưa tính sổ, bà cứ lo chăm sóc thật tốt cho nó để làm gì, chẳng qua chỉ là cái thứ ăn cây táo rào cây sung, tốt nghiệp nhiều năm như vậy, đã cho cha nó được một phần tiền nào chưa? Lại đi làm trâu ngựa, toàn bộ tiền bạc đều đem cho Trương gia, nó một chết cũng đáng đời”. Ông Vương tiếp tục đâm vào

vết sẹo của con gái, đây đã là thói quen, dù sao trong nhà này ông là lớn nhất, ông muốn mắng thì mắng, tính tình của vợ và con gái giống hệt nhau, lúc nào cũng cúi đầu không dám lên tiếng.

“Ông coi lại lời nói của mình đi, tôi với ông đều là công nhân viên chức nhà nước, tiền lương hàng tháng còn chưa đủ cho ông dùng nữa sao, con gái đã lớn như vậy rồi, trong tay như thế nào cũng phải có tiền riêng để còn có việc dùng tới nữa chứ. Còn nữa, sao ông lại không cho phép nó giúp đỡ Trương gia, hiện tại nó cũng là con dâu Trương gia mà.” Bà Vương quan sát vẻ mặt của ông Vương, thấy tâm trạng ông ta không tệ, cũng đánh bạo nói hai câu.

“Hừ, tiền của tôi là để dành cho cháu đích tôn của tôi. Tôi đã nuôi nó hơn hai mươi năm, nó cũng phải biết hiếu kính tôi.” Ông Vương có lý lẽ của riêng ông, hơn nữa còn mang nặng tư tưởng trọng nam khinh nữ.

Vương Tĩnh Kỳ cúi đầu hơi bĩu môi, bởi vì cô biết, đời này ông Vương không có cháu đích tôn, chỉ có một cháu gái sinh non, cho nên nguyện vọng của ông nhất định là không thành. Cái này có lẽ là do ông trời trừng phạt tâm địa bất chính của ông ấy.

“Tĩnh Kỳ có phải là không hiếu kính ông đâu, quần áo bây giờ ông đang mặc chính là mấy ngày trước Tĩnh Kỳ mua cho đấy chứ.” Bà Vương thanh minh.

Ông Vương bị câu nói làm ắt mặt, lập tức trợn mắt, quát: “Bà muốn cái gì, muốn ăn đòn phải không, cút xuống bếp nấu cơm ngay.”

Bà Vương bị mắng liền rụt người lại, nhìn con gái chỉ cúi đầu thùy chung không nói câu nào, bất đắc dĩ thở dài rồi đi vào bếp nấu cơm.

Ông Vương thoả mãn uy quyền của mình, nhưng nhìn thấy cô đứng đó cúi đầu không nói, tâm trạng lại bất đầu không tốt.

Có ai nói cho ông biết, tại sao Vương Kiến Phương ông lại có thể nuôi dưỡng được một đứa con gái như vậy. Cả ngày chẳng nói chẳng rằng, chỉ biết im lặng làm việc. Ở bên ngoài bị người ta khi dễ cũng chẳng biết phản kháng, làm sao mà ông trông cậy vào nó được đây.

21. Chương 21: Người Cha Cực Phẩm 2

“Lúc dọn dẹp phòng ở ông bà Trương gia vẫn chưa nói khi nào thì kết hôn sao?” Trong lòng ông phiền chán, nghĩ phải đem con gái gả đi càng nhanh càng tốt, như vậy cũng coi như là ông đã làm tròn trách nhiệm với cô lắm rồi.

“Chưa nói chuyện kết hôn, bảo là muốn trang hoàng lại phòng ốc trước, nhưng hình như không đủ tiền”. Vương Tĩnh Kỳ đã chuẩn bị cho Trương gia mấy mẫu “chuyện tốt” rồi.

Ông Vương nghe xong lập tức sôi sục, hỏi cô: “Bọn họ chưa nói sẽ cưới mày về, mày đừng có ngu ngốc mà đem tiền cho họ. Trong tay có tiền cũng không được tiêu xài hoang phí, cứ để ở trong nhà, phải chờ ỉn một đường lui biết chưa.”

Vương Tĩnh Kỳ nghe ba cô nói lời này, mặc dù hơi thô thiển nhưng cô nghe ra sự quan tâm đến cô.

“Thật ra Trương Dương đã gọi điện cho con, hỏi trong tay con hiện có bao nhiêu tiền, muốn con đưa tiền cho anh ấy để xử lý việc gấp”. Vương Tĩnh Kỳ đem sự tình nói một chút cho Ông Vương.

“Vậy mày nói với nó thế nào?” Ông Vương nhìn con gái chằm chằm, nếu cô dám đưa tiền cho Trương gia thì ông ta liền một cước đạp chết cô, đỡ cho ông đau đầu.

“Trong tay con hiện giờ vốn cũng không còn bao nhiêu tiền, với lại con cũng không muốn đưa cho nhà anh ta, cho nên đành nói là con đã đưa hết tiền cho ba giữ, bảo họ muốn lấy tiền thì tới tìm ba.” Vương Tĩnh Kỳ có chút e dè, bình thường đây là bộ dạng khi cô ở nhà, cũng không thể chỉ đi ra ngoài làm việc ít lâu mà lá gan đã lớn lên được, cho nên vẫn giữ bộ dạng ấy.

“Được, nói như vậy cũng tốt, để tao xem xem Trương gia ai dám tới đây đòi tiền, tao liền một cước đạp chết kẻ đó. CMN, cả nhà Trương gia cũng chẳng phải dạng vừa.” Ông Vương nghe xong con gái nói như vậy, vừa lòng chuyển lửa giận sang một nhà Trương gia từ trên xuống dưới mà mắng chửi.

Không phải ông Vương không tham tài, ông cũng biết trong tay con gái mình cũng có chút tiền, nhưng chừng ấy vẫn không phải là nhiều, chắc chỉ được khoảng một ngàn tám trăm đồng là cùng. Là trụ cột trong nhà, quản lý tiền lương của cả hai người, chút tiền ấy ông cũng không thiếu, cho nên cũng không ham. Đương nhiên ông không cần không có nghĩa người khác có quyền dòm ngó tới.

Ông Vương nhìn con gái lại cúi đầu không nói, tâm tình cũng không còn tệ như lúc nãy nữa, nói: “Được rồi, trong lòng mày tự biết là được. Mày vẫn còn chưa chính thức gả về Trương gia đâu, phải biết nắm lấy lợi thế của mình, đừng có làm nhà họ Vương này mất mặt là được.”

“Vâng, con biết rồi”. Vương Tĩnh Kỳ nhu thuận nói.

“Được rồi, tranh thủ về phòng dọn dẹp một chút, rồi xuống giúp mẹ mày nấu cơm.” Ông Vương giáo huấn con gái xong, quay đầu lại tiếp tục bắt chéo chân xem ti vi.

Vương Tĩnh Kỳ nghe lời đi về phòng của mình, đóng cửa phòng lại, lúc này mới thở ra một hơi lớn. Mặc kệ chính mình hạ bao nhiêu quyết tâm, có thể là do kiếp trước cô quá sợ hãi khi đối mặt với ba cô, cho nên hiện tại đứng trước mặt ba, cô vẫn không dám cứng rắn lớn tiếng, đoán chừng muốn làm được điều này còn phải cần cả một quá trình.

Cô nhanh chóng thay quần áo, sau đó đem máy ảnh kỹ thuật số của mình cẩn thận cất vào trong tủ quần áo, xong mới mở cửa đi xuống phòng bếp.

Buổi chiều, trên bàn cơm Vương gia chỉ có ba người. Bà Vương biết cô trở về, cố ý làm món thịt kho tàu, lại thêm một đĩa mướp đắng xào trứng gà, còn chuẩn bị một đĩa lạc cho ông Vương nhắm rượu.

Ông Vương tự rót rượu uống, nhìn trên bàn ăn có món thịt, liền nói: “Mẹ con các người đừng có tham ăn như thế, chừa lại một ít thịt lát nữa mang sang cho anh chị mày.”

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong cũng không lên tiếng, chỉ chậm rãi gấp rau, nếu nhìn kỹ có thể thấy được nụ cười châm biếm ở khóe môi cô.

Ba cô chính là như vậy, có đồ ăn ngon, chưa bao giờ nghĩ tới hai mẹ con cô, nhưng khi ông ăn nhất định sẽ nhớ tới anh trai.

Bà Vương nghe xong vội vàng để đĩa xuống, đi vào phòng bếp cầm một đĩa sứ ra, đem một nửa thịt trên bàn xớt qua, chuẩn bị để lát nữa mang cho con trai.

22. Chương 22: Tâm Tư Của Chị Dâu

Sau khi cơm nước xong xuôi, Vương Tĩnh Kỳ mang theo một cái giỏ mây, bên trong là nửa phần thịt kho tàu, đi tới nhà của anh trai.

Kỳ thật, nhà của anh trai cách nhà cô ít nhất cũng mất hai mươi lăm phút đi đường, đáng lẽ phải ngồi xe, nhưng Vương Tĩnh Kỳ không muốn đến nhà anh trai sớm như vậy, cũng không muốn trở về nhà mình, cho nên cô lựa chọn đi bộ, xem như vận động sau khi ăn, cũng là để giết thời gian.

Cô vừa đi vừa nhìn, trên cửa sổ của mấy căn nhà lâu có dán giấy bán nhà. Căn nhà này cùng một khu với nhà cô, nhưng cô không thể mua nó được, bởi vì như vậy ba cô chắc chắn sẽ biết được, ngôi nhà đó sẽ không thể là của riêng cô nữa, cho nên chờ có thời gian, cô phải đi xem mấy ngôi nhà ở nơi khác xa hơn.

Rất cuộc ba mươi phút sau, cô cũng đến được nhà của anh trai Vương Tuấn Kỳ.

Anh trai và chị dâu kết hôn sớm, lúc cô còn chưa lên đại học họ đã kết hôn rồi, thời điểm đó anh trai có việc làm, cho nên nhận được phúc lợi chia nhà cho người mới kết hôn, nhưng sau xí nghiệp cải biên, anh trai

bị giảm biên chế, hai người bọn họ đều không có công ăn việc làm ổn định, bình thường cả hai đều ra ngoài làm công, tiền kiếm được chỉ vừa đủ để chi tiêu.

Vương Tĩnh Kỳ gõ cửa, là anh trai cô ra mở cửa.

“Tĩnh Kỳ sao em đến đây, mau vào đi.” Lúc nhìn thấy cô Vương Tuấn Kỳ rất vui mừng, nhìn thấy em gái đến liền chạy nhanh tới kéo cô vào.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn anh trai mình, trong lòng phức tạp. Hiện tại anh trai chịu sự quản thúc của chị dâu, tuy rằng đã rời khỏi Vương gia, nhưng vẫn luôn để ý tới người em gái này. Sau khi chị dâu bị sinh non, bởi vì cuộc sống áp lực, anh trai không có thời gian ở bên cạnh cô nữa. Hai anh em một năm cũng chưa chắc gặp nhau được một lần.

“Anh, ba bảo em mang thịt kho tàu tới cho anh.” Vương Tĩnh Kỳ bình tĩnh nói xong, đem đồ ăn từ trong giỏ ra đặt trên bàn cơm.

Vương Tuấn Kỳ nhìn em gái mang đồ ăn đến, nhíu mày nói: “Ba thật là, không dễ gì em mới về nhà được một lần, đồ ăn làm cho em, còn cố ý mang cho anh nhiều như vậy làm gì. Mọi người cứ ăn đi, anh và chị dâu...”

“Tĩnh Kỳ đến sao?” Lời anh trai còn chưa nói xong, chị dâu Triệu Bình từ trong phòng đi ra, đầu tiên là nhìn đồ ăn trên bàn, sau đó oán trách: “Anh làm anh trai như thế nào mà em gái đến cũng không bảo em ấy ngồi xuống nói chuyện, cũng không mang nước cho em ấy, thật là.”

Sau đó cô chuyển sang nói với Vương Tĩnh Kỳ: “Tĩnh Kỳ à, anh của em chính là như vậy đó, không biết cách ăn nói, em đừng để ý nhé.” Sau đó cô ta làm bộ như bây giờ mới nhìn thấy thịt kho tàu trên bàn, kêu lên một tiếng: “Ấy, sao em lại mang đồ ăn tới đây, như vậy phiền lắm, sao không bảo anh chị tới để em đỡ mất công chạy tới chạy lui.” Chắc chắn là em chồng cố tình không gọi vợ chồng bọn họ về ăn cơm đây.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không lên tiếng, mặc kệ chị dâu nghĩ thế nào thì nghĩ.

Chị dâu cô chính là như vậy, được tiện nghi còn khoe mẽ, đừng mong từ miệng chị ấy nghe được một câu tốt lành gì. Chị ta có thể dùng lời nói biến tấu lòng tốt của người khác. Trên thực tế chị ấy lúc nào cũng nói lời hay nhưng luôn hàm chứa thâm ý. Đối với cô, chị ta chưa từng coi cô là người nhà của anh trai, đối xử với cô chẳng khác gì người ngoài.

Vương Tĩnh Kỳ không đáp lại lời nói của chị dâu mà xoay người nói với anh trai: “Anh, em phải trở về đây, nếu không trời sẽ tối mất.”

“Tĩnh Kỳ, em chờ một chút, anh mặc quần áo rồi đưa em đi.” Vương Tuấn Kỳ nhìn thấy em gái đi một mình, có chút không yên lòng nên chuẩn bị đưa cô về nhà.

Triệu Bình ở phía sau kéo tay chồng mình lại, không để anh đi.

“Em làm gì...”

“Anh, anh không cần tiễn em đâu, trời còn chưa tối, em đi nhanh chút là lập tức có thể về đến nhà rồi.” Vương Tĩnh Kỳ nói xong cũng không đợi hai người liền mang theo giỏ rời khỏi nhà anh trai.

“Tĩnh Kỳ, em về đến nhà thì gọi điện cho anh.” Vương Tuấn Kỳ bị vợ lôi kéo không cho đi, chỉ có thể dặn dò.

23. Chương 23: Tâm Tư Của Chị Dâu 2

Chờ cửa lớn đóng lại, Vương Tuấn Kỳ mới nghiêm mặt hỏi: “Em làm cái gì vậy?”

“Làm gì, không cho phép anh đi, bây giờ là ban ngày ban mặt, rất an toàn, anh đi tiễn làm gì.” Triệu Bình buông tay chồng ra.

“Tình Kỳ đi đường xa mang thức ăn đến cho chúng ta, anh phải đi tiễn nó mới đúng chứ.” Vương Tuấn Kỳ bất đắc dĩ nói.

“Đó là do nó, lúc ăn không gọi chúng ta tới nhà ăn cho nóng, bây giờ thì cần gì tỏ ra ân cần như thế.” Triệu Bình không cho là phải.

“Em như vậy không phải là đang cố tình gây sự sao, em gái của anh để dành đồ ăn đến cho chúng ta, còn đích thân mang đến đây. Với lại chúng ta đã kết hôn, còn dọn ra sống riêng, nhà ba mẹ anh làm nhiều nên được hưởng. Tại sao có cái gì ngon cũng phải gọi chúng ta về ăn, còn lúc em làm được, lại không phải cũng chẳng kêu bố mẹ anh đến sao?”

“Vương Tuấn Kỳ, bây giờ anh muốn cãi nhau với tôi đúng không, hừ, nếu muốn tôi mời người khác ăn cơm thì cũng phải có điều kiện mới được chứ. Anh cũng không nhìn xem, tiền anh kiếm được chỉ vừa đủ ăn, đến bây giờ ngay cả đứa nhỏ cũng nuôi không nổi, bây giờ còn muốn mang cho người nhà sao?” Triệu Bình ăn nói cay độc, nói cái gì cũng khó nghe, một chút cũng không để ý lời nói của mình có làm tổn thương người khác hay không.

Vương Tuấn Kỳ bị vợ mắng cho rứt cổ, bởi vì những lời này đều là sự thật, nên anh cũng không thể cãi được.

Triệu Bình thấy Vương Tuấn Kỳ im lặng, bắt đầu ca một bài ca ai oán:

“Không phải tôi nói chứ anh xem có ai mà con trai mình gặp khó khăn mà cha mẹ không giúp một tay chứ, ba của anh ấy, già rồi mà cũng không sống đàng hoàng được, ngày nào cũng ôm bình rượu không rời, không phải đánh thì là mắng. Em gái anh thì học không giỏi, vừa tốt nghiệp liền muốn kết hôn, uống công gia đình anh nuôi nấng nó bao nhiêu năm trời ăn học, cuối cùng chưa kịp mang về nhà được một phen tiền nào đã trở thành con dâu nhà người khác, mỗi ngày bán mạng làm việc cho người ta mà còn cười ngây ngô được.”

Nói rồi, cô ta xuống phòng bếp, lấy ra hai đôi đũa, đưa cho chồng một đôi, ý bảo anh cùng ăn, bên ngoài thời tiết vẫn còn ẩm áp nên thịt kho tàu cũng không bị lạnh.

“Vừa rồi không phải anh muốn đi nói với em gái chuyện của Trương Dương đấy chứ?”

“Ừ, Tình Kỳ nhất định là không biết chuyện này, anh không thể nhìn người khác lừa gạt em gái mình được.” Vương Tuấn Kỳ tức giận, gấp một miếng thịt cho vào miệng.

“Anh đúng là ngốc mà, cái đầu này sao không thể thông minh lên được nhỉ? Sao anh không nghĩ tới, nói chuyện đó với em gái thì sẽ có hậu quả gì?”

“Còn có thể có hậu quả gì được, Trương Dương đã kết hôn rồi mà còn lăng nhăng bên ngoài, tốt nhất là ly hôn.” Từ sau khi Vương Tuấn Kỳ nhìn thấy em rể mình hẹn hò cùng người phụ nữ khác, trong đầu đã cân nhắc kỹ lưỡng, nhất định phải tìm cơ hội nói cho em gái biết mới được, người đàn ông như vậy không thể kết hôn được.

“Đúng vậy, anh nói xong hai người bọn họ khẳng định sẽ chia tay. Vậy, em gái anh còn chưa làm lễ kết hôn mà đã phải ly hôn, ném cả thể diện đi, ly hôn xong nó còn có thể đi đâu, còn không phải quay về nhà mẹ đẻ. Nếu về sau cũng không ai đến hỏi, vậy có phải ba mẹ anh vẫn phải nuôi nó. Anh phải biết rằng, tiền của ba mẹ anh đều để dành cho con của chúng ta.” Ý nghĩ này của Triệu Bình nghe cũng có lý.

“Vậy phải làm thế nào bây giờ, nếu không nói, anh thấy lương tâm rất áy náy?” Vương Tuấn Kỳ thấy như vậy thì thật có lỗi với em gái.

“Anh không nghe câu, tà phá hủy mười tòa tháp còn hơn làm mất một cọc hôn nhân sao? Đây là chuyện của người ta, anh trai như anh chen vào làm cái gì?”

Triệu Bình thấy chồng mình không nói gì, lại tiếp tục khuyên can: “Với lại, còn có anh ở bên cạnh trông chừng, nếu sau này cuộc sống của em gái anh không hạnh phúc, tới lúc đó anh lại đứng ra làm chủ cho nó không phải là được rồi sao?”

Vương Tuấn Kỳ nghe xong mấy câu này, nhẹ gật đầu.

Triệu Bình cho rằng chồng mình đã thông suốt, thở phào nhẹ nhõm, cô cũng không nói gì nữa, cho đến bây giờ, cô khẳng định, nếu cháu trai của nhà họ Vương được sinh ra thì cho dù em gái chồng ly hôn, Vương gia cũng không còn chỗ cho nó dung thân.

24. Chương 24: Bắt Kẻ Ngoại Tình (1)

Sáng sớm ngày hôm sau, Vương Tĩnh Kỳ nhớ lại thói quen của đời trước, rời giường sớm, ăn sáng xong rồi dọn dẹp một lát, sau đó chuẩn bị tới phục dịch ở nhà già trẻ Trương gia.

Cô phớt lờ đi sự châm chọc khiêu khích của ông Vương trên bàn cơm. Sau khi giúp đỡ mẹ thu dọn bát đĩa, cô tìm một chiếc balo cẩn thận bỏ mấy chụp ảnh vào rồi đeo lên lưng chuẩn bị đi bắt tên đàn ông ngoại tình kia.

Lúc đến công ty của Trương Dương vẫn còn rất sớm, cô tìm một chỗ ẩn nấp có thể nhìn được cửa chính của công ty hẳn. Ban đầu cô muốn đến Trương gia đợi Trương Dương đi làm rồi đi theo sau theo dõi hẳn, nhưng nhớ lại thì hàng xóm của Trương gia đều biết cô là con dâu kiêm bảo mẫu của Trương gia, vì vậy nếu như tới đó, chắc chắn cô chưa kịp theo dõi được gì thì đã bị phát hiện rồi.

Trời xanh không phụ lòng người, cô đợi chưa tới hai mươi phút thì Trương Dương đã xuất hiện, nhưng chỉ có một mình hẳn.

Nhìn hẳn đi vào trong công ty, Vương Tĩnh Kỳ ở bên ngoài lại đợi thêm năm phút mới vác balo đi vào công ty.

“Này này này, cô kia, cô đi đâu đấy, cô muốn tìm ai?”

Vương Tĩnh Kỳ vừa đi đến cửa lớn, một người bảo vệ hơn năm mươi tuổi đã chặn cô lại.

Vương Tĩnh Kỳ khá bất ngờ, không nghĩ tới còn có bảo vệ ở trước cửa, cả đời trung thực, nhất thời cô không nghĩ nổi một lý do thích hợp.

Người bảo vệ kia nhìn cô cũng không lên tiếng, sau đó như chợt nghĩ ra điều gì nói: “Chắc cô tới đây để đưa tài liệu đúng không, nhưng hôm nay là chủ nhật, công ty không có ai làm việc cả. Hay cô cứ đưa tài liệu cho phòng bảo vệ, rồi tới thứ hai tôi sẽ giao giùm cô.” Người bảo vệ rất nhiệt tình.

Công ty của Trương Dương là một chi nhánh của cục bảo vệ môi trường thành phố D, làm nhiệm vụ kiểm tra đo lường, bình thường trong giờ làm việc thỉnh thoảng cũng có các đơn vị xí nghiệp tới đây đưa tài liệu. Trương Dương là nhân viên tuyên truyền.

Vương Tĩnh Kỳ phản ứng, giả bộ như rất bất ngờ, hỏi: “Thứ bảy chủ nhật đều không làm việc sao? Tôi vừa thấy có người đi vào trong công ty mà.”

Người bảo vệ ngồi xuống cái ghế trước cửa nói: “Đó đúng là nhân viên của công ty, nhưng không phải người của ban kiểm nghiệm mà là nhân viên phòng tuyên truyền.”

“Ồ, công ty các vị thật là chuyên nghiệp! Ngày nghỉ mà cũng có người tới tăng ca.” Vương Tĩnh Kỳ khoa trương nói.

“Chuyên nghiệp cái gì chứ. Cô không thấy người ta rất trẻ tuổi sao, cuối tuần anh ta đến đây cũng vì bạn gái của anh ta làm việc trong công ty này, cho nên hai người hẹn gặp ở công ty trước sau đó liền ra ngoài hẹn hò.” Người bảo vệ có vẻ như rất nhàm chán, gặp được người cùng nói chuyện, cho nên bắt đầu thao thao bất tuyệt, cũng mặc kệ chuyện có nên nói hay không.

Chẳng qua vừa vặn người bảo vệ nói đúng chuyện mà Vương Tĩnh Kỳ muốn biết nhất. Hai người đó lát nữa sẽ ra ngoài, cô không thể ở lại đây cùng ông chú bảo vệ này nói chuyện phiếm được, nếu họ đi ra nhìn thấy cô thì không phải là sẽ bẽ mặt rồi sao.

Thừa dịp bảo vệ dừng lại để thở, cô tùy tiện bịa một lý do rồi rời đi, quay lại chỗ trốn lúc này.

Sau khi cô bỏ đi, người bảo vệ đi qua đi lại vài vòng rồi đi vào phòng bảo vệ. Nửa tiếng sau, Trương Dương cùng một cô gái tay nắm tay đi ra ngoài.

Vương Tinh Kỳ đã chuẩn bị sẵn máy ảnh từ lâu, lúc này chỉ cần mang ra chụp làm bằng chứng để bắt đôi gian phu dâm phụ này. Tay nhấn nút chụp, “tách tách” hai tiếng đã chụp được hai tấm.

Sau đó nhìn thấy bọn họ ngồi lên xe taxi, cô mới vội vàng cất máy ảnh, lén lút chạy ra đường tìm xe taxi, may mắn có một chiếc xe vừa kịp đến. Cô nhanh chóng vẫy tay, sau khi ngồi lên xe liền nói: “Đuổi theo chiếc taxi phía trước.”

Tài xế taxi đạp mạnh chân ga, xe bắt đầu lăn bánh.

“Cô gái, cô đi bắt gian phu à?” Người lái xe nhìn tình hình giao thông phía trước, rồi nhìn Vương Tinh Kỳ qua gương chiếu hậu, cùng cô nói chuyện phiếm.

25. Chương 25: Bắt Kẻ Ngoại Tình (2)

Vương Tinh Kỳ sưng sốt một chút, không nghĩ tới hành động của mình rõ ràng như vậy, người ta chỉ liếc mắt một cái liền biết là cô muốn làm gì.

“Ha ha, trường hợp như cô tôi thấy nhiều rồi, tháng nào chả đụng phải năm ba người như vậy. Cô yên tâm, tôi là tay lái lụa khẳng định sẽ không để chậm trễ chuyện của cô đâu.” Người tài xế nhếch môi cười nhìn Vương Tinh Kỳ trong gương chiếu hậu.

Vương Tinh Kỳ cũng không xấu hổ, cảm ơn thẳng thừng: “Vâng cảm ơn anh.”

“Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, cô đừng nghĩ tôi cũng giống như cái người đàn ông đó, đối với tôi những kẻ đàn ông đứng núi này trông núi nọ* đều rất chướng mắt, ta nói có cuộc sống tốt đẹp thì không muốn, tham lam mù quáng làm khổ nhau thì được cái gì... Bất kể là đàn ông hay đàn bà, làm người phải có lương tâm, lúc trước cuộc sống khó khăn, vợ không ghét bỏ mình, đi theo mình chịu khổ nhiều năm, bây giờ nhà có điều kiện, muốn tìm cách kiếm thêm nhiều tiền, nuôi vợ nuôi con, đến khi trong tay có một số tiền dư dả liền mèo mả gà đồng, vậy có còn là con người không? Haiz, cô là vợ của người đàn ông phía trước đúng không?” Người tài xế ăn nói khéo léo, Vương Tinh Kỳ còn chưa nói gì, miệng lưỡi hắn đã bắn liên thanh không dứt.

*Nguyên văn: Trong nhà cờ đỏ không ngã, bên ngoài cờ màu pháp phối (Chỉ những người đàn ông đã có vợ mà còn lăng nhăng bên ngoài)

“Ừ, đã đăng ký nhưng vẫn chưa tổ chức hôn lễ.” Vương Tinh Kỳ cũng không cảm thấy việc này có gì khó mở miệng, người tài xế chân thành như vậy, cô cũng nói vài câu về chuyện của mình.

“Này em gái, anh đây cũng không dám khuyên cô gì đâu. Nhưng đàn ông như vậy chẳng có gì tốt cả. Cô phát hiện ra hắn ngoại tình trước khi tổ chức hôn lễ cũng coi như là may mắn, nếu chờ sau khi sống chung rồi mới phát hiện ra, lại còn có con nữa, nhất định cô sẽ càng đau lòng hơn.” Tài xế nghe cô nói xong, nhin không được khuyên nhủ vài câu.

Vương Tinh Kỳ cười khẽ trong lòng, sau này cô không thể nào có con được. Nhưng theo lời vị tài xế này nói, cô vẫn rất may mắn, ông trời để cho cô trọng sinh trước khi tổ chức hôn lễ, cũng là cho cô một cơ hội để sửa sai.

“Để sau rồi nói, hiện tại cô còn trẻ như vậy, tình ngộ sớm cũng tốt, quay đầu là bờ, có khi còn có thể tìm được người đàn ông khác tốt hơn nhiều.” Người tài xế nhìn cô gái đằng sau xinh đẹp như vậy, lại càng thêm coi thường người đàn ông kia, đúng là có phúc mà không biết hưởng, có được cô dâu tốt như vậy mà còn lăng nhăng bên ngoài.

“Phốc, anh trai đây quá khen rồi.” Tuy rằng Vương Tĩnh Kỳ đã sớm thông suốt, nhưng lúc này nghe người tài xế nói xong, trong lòng lại càng thêm thoải mái.

“Ha ha, không phải là tôi nói linh tinh đâu, tôi thấy điều kiện của cô không tệ, xã hội bây giờ cóc ba chân mới khó tìm, chứ đàn ông hai chân khắp nơi đều có. Tôi nói cho cô chuyện này, anh trai tôi điều kiện cũng khá tốt, nếu cô thấy được, tôi sẽ giới thiệu cho cô.” Người lái xe nói xong lại nghĩ tới hai anh em nhà hắn vẫn còn độc thân, nhất thời cảm thấy chủ ý này của mình thật sự rất hay.

“Cám ơn anh nhưng tôi vẫn muốn xử lý xong việc này đã. Nếu như tôi thật sự cần sẽ liên lạc với anh sau.” Vương Tĩnh Kỳ khéo léo từ chối, chính cô còn chưa bước chân ra khỏi hang sói được bao lâu, làm sao dám nghĩ đến chuyện sau này.

“Ừ nhỉ, cô xem tôi đây, đầu óc lẫn thần quên mất hiện tại cô đang muốn làm gì. Nhưng mà em gái này, tôi nói thật, anh trai của tôi tuy không tính là có nhiều tiền, nhưng tuyệt đối là một người đàn ông chân chính, nhân phẩm là số một.” Người tài xế vẫn tiếp tục chào hàng.

“Được, tôi sẽ nhớ kĩ. Nhưng mà anh tài xế này, xe đang trước dừng rồi kìa.” Lúc Vương Tĩnh Kỳ nói chuyện phiếm, con mắt vẫn không rời khỏi chiếc xe phía trước, nhìn thấy chiếc taxi ngừng lại, vội vàng ra hiệu cho tài xế dừng xe.

Người tài xế cũng nhìn thấy, tay lái chuyển một cái, dừng lại ở một chỗ cách chiếc taxi kia không xa. Vương Tĩnh Kỳ trả tiền taxi, mang theo balo bước nhanh đuổi theo. Vừa liếc mắt cô đã nhìn thấy Trương Dương mang theo người phụ nữ kia bước vào một nhà hàng phương Tây.

26. Chương 26: Bắt Kẻ Ngoại Tình (3)

Vương Tĩnh Kỳ đứng bên ngoài nhà hàng phương Tây đi đi lại lại, cô không đi vào, chủ yếu bởi vì hai kẻ kia quá không biết xấu hổ, vừa vào đã chọn chỗ ngồi đối diện cửa ra vào, chỉ cần cô bước vào, nhất định sẽ bị Trương Dương bắt gặp.

Cô ngồi xổm xuống góc tường, nghĩ xem nên làm gì bây giờ, nếu như chỉ chụp được tấm hình hai người họ tay nắm tay chắc chắn sẽ không có hiệu quả cao, nhất định phải chụp được khoảnh khắc thật đặc biệt, mới có khả năng trị được Trương Dương, bằng không nếu kinh động đến hắn, sau này khó có thể tìm được chứng cứ.

Bây giờ cô không thể vào được nhà hàng, chỉ có thể chờ bọn họ ăn xong rồi theo đuôi.

Lúc cô đang nhập tâm theo dõi, bỗng nhiên bả vai bị vỗ một cái.

Cô giật thót mình quay lại, thì ra là người tài xế lúc này.

“Tôi thấy cô không đi vào trong. Liệu có phải tên cặn bã kia là người đang ngồi ở bàn đối diện cửa ra vào đúng không?” Anh chàng tài xế tò mò thò đầu vào nhà hàng phương Tây nhìn qua một lượt.

“Đúng vậy, nhưng mà, sao anh lại tới đây?” Vương Tĩnh Kỳ có chút sợ hãi, cầm chặt lấy bato trong tay. Cô đang đi theo dõi người ta, kết quả lại bị một người xa lạ theo dõi lại.

“Tôi vừa mới đi tìm chỗ đỗ xe. Giờ cũng đã giữa trưa rồi, vừa vặn ở đây cũng có nhà hàng nên tôi tới dùng bữa luôn. Hay cô đưa máy chụp ảnh cho tôi, tôi vào đó ăn trưa nhân tiện có thể giúp cô.” Người tài xế đi tới chỗ Vương Tĩnh Kỳ thuận tiện lấy cái balo đựng máy ảnh trong tay cô, vác lên vai mình, sau đó dặn dò: “Cô cũng đừng chạy lung tung. Khi nào ăn xong tôi sẽ ra đây tìm cô.” Anh ta nói xong liền đi vào trong nhà hàng.

Đối mặt với tình huống đột ngột này Vương Tĩnh Kỳ không kịp phản ứng, ai mà nghĩ được một người vừa mới gặp trên xe lại có thể quen biết nhanh như vậy, tự nhiên xách cái túi của mình đi. Đợi cho cô kịp phản ứng định kêu lên “ăn cướp” thì người tài xế đã đi vào trong nhà hàng.

Vương Tĩnh Kỳ mở miệng rồi lại ngậm miệng, trong lòng nghĩ đi nghĩ lại chuyện này. Người tài xế đó có phải kẻ lừa gạt không vậy? Anh ta chỉ vừa quen biết cô, có thể giúp cô chụp được chứng cứ sao? Nơi này là một nhà hàng không rẻ, số tiền anh ta kiếm được chưa chắc đã đủ để mua một ly nước uống trong đó. Chẳng lẽ trên đời này thật sự có người giống như Lôi Phong* sao?

*Lôi Phong (18/12/1940 – 15/8/1962) là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc. Năm 1963, anh trở thành đề tài cho cuộc vận động mang tính tuyên truyền diễn ra trên toàn quốc có tên là “noi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong. Lôi Phong được miêu tả như một công dân kiểu mẫu và quần chúng nhân dân được cổ vũ học theo lòng vị tha, khiêm tốn, và hết đời hiến dâng của Lôi Phong. Sau khi Mao Trạch Đông qua đời, Lôi Phong vẫn là một biểu tượng văn hóa. Tên của anh đã đi vào lời ăn tiếng nói hằng ngày và hình ảnh của anh xuất hiện trên áo phông và quà lưu niệm.

Hay là anh ta kiếm cớ, muốn lừa gạt cô, tuy cái balo của cô chẳng đáng giá nhưng cái máy ảnh kia cũng phải năm sáu ngàn tệ. Hôm nay không lẽ cô đi bắt gian tình không thành mà còn bị người ta ăn cướp sao...

Vương Tĩnh Kỳ mờ mịt đứng ngây ra, sau đó dứt khoát tự mình canh chừng ở ngoài này, dù sao chuyện cũng đã rồi. Anh ta đi vào từ đây thì chắc chắn cũng sẽ đi ra từ đây, nếu anh ta có ý xấu, cô sẽ báo cảnh sát.

Sau đó Vương Tĩnh Kỳ liền ngồi xổm ở một góc tường lo lắng chờ đợi, cứ một phút lại ngó vào một lần, chưa bao giờ cô cảm thấy thời gian trôi qua lâu như vậy.

Trên đường đèn đỏ bật sáng, một chiếc Audi chậm rãi ngừng lại.

“Cẩn Du, anh xem cô gái ngồi ở góc tường kia, cứ thụt thò thụt thò trước nhà hàng cơm Tây kia, không phải là không ăn nổi nên đứng nhìn cho đỡ thèm chứ?” Chu Viễn Hàng thừa dịp đang lúc đèn đỏ, đưa mắt nhìn ngó xung quanh một chút, chợt nhìn thấy một chuyện thú vị.

Người đàn ông ngồi bên cạnh đang cúi đầu cầm tài liệu đọc, nghe thấy anh ta nói mới ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa kính xe, vừa đúng lúc trông thấy Vương Tĩnh Kỳ đang quan sát tình hình bên trong nhà hàng. Bởi vì cô quay lưng về phía bọn họ cho nên chỉ nhìn thấy được mông của cô.

Ánh mắt Chu Cẩn Du tập trung trên cái mông đang vểnh lên của Vương Tĩnh Kỳ, mắt cũng không nháy nhìn chằm chằm vào nơi đó, thẳng đến khi người phụ nữ kia rút đầu lại, lùi người ra sau, chiếc áo sơ mi dài mới che bờ mông tròn kia lại, anh mới hoạt động mắt một chút, nhìn nhìn người phụ nữ ngồi xổm ở góc tường kia.

27. Chương 27: Bắt Kẻ Ngoại Tình (4)

“Chà, người ở thành phố D này thú vị thật, xem ra chúng ta thật sự đến đúng chỗ rồi.” Chu Viễn Hàng có dự cảm, chuyển đi tới thành phố D lần này hẳn là có nhiều thứ hay ho đây.

Xe chậm rãi khởi động, Chu Cẩn Du lại cúi đầu, nói: “Cậu yên thân một chút, đừng có mà gây chuyện, không nhớ gì à?” Trong giọng nói trầm ổn của anh không tìm thấy một chút biến hoá nào, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Chu Viễn Hàng nghe xong xấu hổ vuốt vuốt cái mũi. Anh ở Bắc Kinh ăn chơi suốt ngày nên mới bị hai vị phụ huynh dày dạn đây, nói để anh đi theo Cẩn Du, tiện thể học tập tính tình ổn trọng của anh ta.

Cất, đó là do Cẩn Du cố ý ở trước mặt hai vị đại nhân mới làm ra vẻ như vậy thôi, mấy người anh em của anh ai mà không biết, Cẩn Du cũng không phải cái bánh tốt gì.

Trong xe lại khôi phục im lặng, mắt nhìn vẫn kiên trong tay nhưng suy nghĩ của Chu Cẩn Du lại bay tới cái mông tròn của cô gái lúc nãy, nghĩ tới bộ dáng ngẩng cao ngạo nghễ của cái mông đó, anh không tự nhiên di chuyển thân thể, vắt chéo hai chân lên để che dấu biến hoá của thân thể.

Màu mắt của anh trở nên thâm sâu, kèm theo đó là sự kinh ngạc, thân thể của anh anh biết, chỉ nhìn thấy hình ảnh như vậy mà cơ thể anh đã có phản ứng. Xem ra Viễn Hàng nói đúng, lần này tới thành phố D đúng là không sai.

Vương Tĩnh Kỳ căn bản không biết vừa mới có một chuyện nhỏ phát sinh xen vào, hiện tại cô đặt hết toàn bộ tâm tư theo dõi tình hình bên trong nhà hàng. Cuối cùng sau gần một tiếng lo lắng chờ đợi, người tài xế kia cũng đẩy cửa đi ra.

Nhìn anh ta cầm theo cái máy ảnh tới chỗ cô, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Em gái, máy ảnh của cô không tệ. Có chế độ lấy nét nên mấy tấm hình tôi chụp rất rõ ràng...” Người tài xế đi đến trước mặt cô, đầu tiên là cảm thán chiếc máy chụp hình một phen.

“Thật sự cảm ơn anh, anh vất vả rồi.” Vương Tĩnh Kỳ đưa tay cầm lấy balo của mình.

“Ấy, cảm ơn cái gì, chỉ tiện tay mà thôi. Cô đợi tôi một lát tôi cho cô xem cái này.” Người tài xế trực tiếp cầm máy ảnh, mở tấm ảnh vừa mới chụp lên cho cô xem.

“Góc độ này không tệ, còn có tấm này, thoát nhìn như hai người đang hôn nhau, kỳ thật bọn họ chẳng làm gì cả, chỉ là vấn đề góc độ thôi. Còn có tấm này, cả tấm này nữa, cũng là do tôi chọn góc chụp đó.” Người tài xế mở một loạt hình cho Vương Tĩnh Kỳ xem, anh ta rất kiêu ngạo vì có thể chụp ra được những tấm hình như vậy.

Vương Tĩnh Kỳ cầm lấy chiếc máy ảnh, mở từng tấm hình xem. Trình độ chụp ảnh của vị tài xế này đúng là khá tốt, đặc biệt là về mấy góc độ, có mấy tấm hình khiến cho người ta cảm thấy rất mập mờ, như là đang âu yếm nhau, còn giống như Trương Dương đang sờ mót ngực của cô ta vậy. Đương nhiên dùng góc chân cũng nghĩ ra được, ở nơi công cộng như vậy, dù hẳn có gấp gáp cỡ nào đi nữa cũng không có khả năng làm ra hành vi thô tục như vậy, cho nên chắc chắn là do người lái xe này đã rất khéo léo tìm góc độ.

“Còn tấm này là thành công nhất, lúc hai người bọn họ vụng trộm hôn môi, còn tưởng rằng không có người chú ý tới, tôi luôn nhìn bọn họ chăm chăm, vừa thấy bọn họ xích lại gần nhau, đã biết sắp làm chuyện mờ ám, tôi liền chụp lại ngay, cô nhìn xem, rất rõ ràng.” Người tài xế chỉ vào một bức hình hai người miệng đối miệng đặc ý khoe.

“Anh trai này, thật sự rất cảm ơn anh.” Lời cảm ơn lần này của Vương Tĩnh Kỳ là vô cùng chân thành.

Ngược lại lại làm cho người tài xế ngượng ngùng.

“Đâu có gì đâu em gái, ngay cả một tiếng anh trai cô cũng đã gọi tôi rồi, đừng khách sáo như vậy, tôi gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ thôi, không có gì, không có gì đâu.” Anh ta xấu hổ gãi gãi đầu.

“Bữa ăn vừa rồi của anh tôi sẽ trả tiền. Anh không được từ chối đâu đấy.” Vương Tĩnh Kỳ lấy một trăm tệ ra, mặc dù cô rất đau lòng nhưng cô cũng thực sự cảm kích trước hành động giúp đỡ của anh chàng này.

“Ấy ấy, em gái, cô làm gì vậy, tôi không cần tiền đâu, nếu như lấy tiền của cô thì tôi thành hạng người không ra gì rồi. Vừa rồi ở trong đó tôi cũng không ăn cái gì cả, tôi chỉ kêu nhân viên phục vụ lấy một ly nước lọc miễn phí thôi. Cô không biết phản ứng của người phục vụ lúc đó thế nào đâu, thật sự rất buồn cười.” Anh ta đưa tiền trả lại cho Vương Tĩnh Kỳ, sau đó nhớ lại lúc nãy anh đi vào nhà hàng, nhìn menu một lúc lâu, cuối cùng lại gọi một ly nước lọc, nhớ lại biểu lộ phong phú trên gương mặt của người nhân viên kia cảm thấy rất sáng khoái.

Vương Tĩnh Kỳ trông thấy người ta thật sự không cần, phần tâm ý này có dùng bao nhiêu tiền cũng không thể mua được. Nghĩ vậy cô liền nói: “Vây đi, xem như tôi may mắn có được người anh trai tốt bụng như anh làm bạn bè, cơm Tây tôi không mời nổi, tôi mời anh ăn cái khác được không?”

“Ha ha, được thôi, thấy cô có lòng như thế thôi thì tôi chiếm chút tiện nghi của cô vậy, chúng ta đi tới góc đường kia ăn mì kéo đi.”

28. Chương 28: Kể Vô Sĩ

Sự thật chứng minh Vương Tĩnh Kỳ đã gặp được người tốt, sau khi cô mời người tài xế ăn mì xong, anh ta liền đưa cô đi rửa ảnh, sau đó đưa cô về nhà, trao đổi số điện thoại rồi mới chia tay.

Tính ra người đàn ông lái taxi này chắc tám trăm năm trước là họ hàng với cô rồi, bởi vì anh ta họ Vương, tên Vương Hổ, cái tên nghe thật dũng mãnh.

Cô cũng cảm thấy so với kiếp trước, kiếp này cô may mắn hơn rất nhiều, vừa mới trọng sinh vài ngày, liền gặp được người tốt như vậy, lúc này Vương Tĩnh Kỳ đã hoàn toàn quên sạch, vừa rồi cô còn muốn hô hào báo cảnh sát chuyện ăn cướp.

Hôm nay cô thuận lợi chụp được ảnh, còn quen được một người tài xế có lòng tốt như vậy, tâm tình cực kì tốt, vừa bước vào nhà vừa ngâm nga một bài hát, còn chưa kịp mở cửa, di động vang lên.

Tâm trạng đang tốt của cô lập tức bị phá vỡ, nhưng cô vẫn nhận điện thoại.

“Alo...” Vương Tĩnh Kỳ vừa alo một tiếng, đầu bên kia liền nói một tràng.

“Tĩnh Kỳ, giờ này em đang ở đâu, không phải anh đã bảo em hôm nay đến nhà của anh ư, giờ này sao còn chưa tới, em có biết ba mẹ và em gái anh đến bây giờ còn chưa có ăn cơm hay không, em gọi xe đến Trương gia ngay lập tức cho anh.” Ngữ khí của Trương Dương rất không tốt, bên này vừa cùng Từ Mai ăn cơm trưa xong, vừa định đi xem phim, trong nhà lại gọi điện thoại tới, hắn bị bà già chửi ột trận, do có Từ Mai bên cạnh, cho nên hắn mới cố gắng chịu đựng, một câu cũng không có phản bác, bởi vì Từ Mai không biết đến sự tồn tại của Vương Tĩnh Kỳ, cho nên lúc hắn cúp điện thoại liền lấy lý do đi mua đồ uống để gọi điện cho Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ trực tiếp dập máy, hắn đúng là xem cô như con ở cửa nhà hắn, bình thường đi ra ngoài kiếm tiền cho hắn, thứ bảy chủ nhật còn muốn cô đến nhà hắn hầu hạ một nhà già trẻ bọn họ.

Di động lại vang lên, Vương Tĩnh Kỳ không muốn nhận, trực tiếp ngắt máy. Sau nhiều lần như vậy, Vương Tĩnh Kỳ mới chậm chạp nhận điện thoại.

“Alo...”

“Tĩnh Kỳ, cô làm cái gì mà không ngắt điện thoại của tôi hả?” Trương Dương ở bên kia tức điên lên, hắn còn không ngại lớn tiếng mắng, thời gian dài như vậy còn chưa trở về, Từ Mai đã nhìn qua bên này rồi.

“Không có, chắc tín hiệu không tốt, anh cũng biết, di động của em hay chập chờn, đáng lẽ sớm nên đổi cái khác rồi. Đây không phải đã chứng minh trong tay em không có tiền sao.”

Trương Dương ghen hống, sau đó không kiên nhẫn nói: “Được rồi được rồi, lời anh vừa nói em có nghe rõ không? Nhanh chạy ngay đến nhà anh, ba mẹ anh còn chưa có ăn cơm trưa đâu.”

Vương Tĩnh Kỳ khoác balo lên vai, thay đổi tay cầm điện thoại, nói: “Ấy khoan, anh nói hai bác đừng chờ cơm em, em đã ăn ở nhà rồi.”

Cô cố ý hiểu sai làm cho Trương Dương thiếu chút nữa tức hộc máu. Ba mẹ hắn làm gì tốt đến mức chờ cơm cô, rõ ràng là muốn chờ cô đến nấu cơm giùm bọn họ thì có.

Hắn nhìn Từ Mai đã muốn đi qua bên này, cũng không có thời gian dây dưa nữa, trực tiếp ra lệnh: “Được rồi, em đừng có lộn xộn nữa, tuần trước chuyện em đưa tiền cho ba mẹ của em đã khiến ba mẹ anh tức giận rồi, vốn anh đã nghĩ tuần này đưa em về nhà làm một bữa ăn ngon cho ba mẹ anh, biểu hiện tốt một chút, ai ngờ em lại không quý trọng cơ hội. Em cũng biết tính của ba mẹ anh, nếu bọn họ tức giận, anh cũng không còn cách nào. Được rồi, bây giờ nói cái gì cũng vô ích, em mau đi mua thịt cá, đến nhà nấu cơm cho ba mẹ anh đi, nhớ phải tỏ thái độ tốt một chút.”

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong cười lạnh, gia đình anh ta, cho dù cô đem thịt bỏ cho chó ăn cũng không muốn đem cho người nhà hắn ăn dù chỉ một vụn thịt.

29. Chương 29: Kể Vô Sĩ 2

“Em không có tiền, vả lại, ba em còn đang tức giận nhà anh chuyện sắm sửa mà chẳng nói chẳng rằng, tuần này em vừa về nhà ba liền mắng em, bắt em ở nhà không được đi đâu, đặc biệt là nhà anh, nếu em đi ba sẽ đánh gãy chân em, em cũng không dám ra khỏi nhà.”

“Em ở nhà? Sao anh lại nghe thấy tiếng ô tô?” Trương Dương có chút không xác định, mới vừa rồi hẳn còn mơ hồ nghe thấy tiếng còi ô tô.

“Anh nghe lầm rồi, em đang ở nhà. Nhưng mà anh đang ở đâu vậy?” Vương Tĩnh Kỳ trợn mắt nói dối.

“Anh? Anh đang ở cơ quan tăng ca, em cũng không phải không biết, công ty anh rất bận rộn.” Trương Dương có chút bối rối, lập tức cố gắng giữ bình tĩnh, “Chuyện của anh em đừng quản. Cho dù là ba em cũng không thể không phân rõ phải trái, em bây giờ là con dâu Trương gia, đến Trương gia nấu cho ba mẹ chồng một bữa cơm thì có làm sao.”

Vương Tĩnh Kỳ nghe hẳn nói những lời vô sĩ đó, thiếu chút nữa đem chỗ mì vừa mới ăn nhỏ ra, vì không muốn lãng phí lương thực, cô vẫn nên tránh nói chuyện với tên cặn bã như vậy.

“Tính tình ba em như nào anh cũng biết, em không dám nói, nếu không để em đưa điện thoại cho ba em, anh nói chuyện với ông ấy nhé?”

Cô đoán chắc Trương Dương không có lá gan kia, phải biết rằng ngày đó ba cô đến Trương gia làm loạn, khiến cho bọn họ biết rõ sự lợi hại của ông.

“Ấy, không cần không cần, anh và ba em có cái gì để nói đâu. Ba em đã không cho em ra ngoài, vậy em ở nhà nghỉ ngơi hai ba ngày đi.” Ấn tượng của Trương Dương đối với ông Vương hung hãn vẫn khắc sâu, đó là một người không biết nói đạo lý, chẳng ai có thể nói chuyện với người không biết nói lý lẽ như ông ta được.

“Được rồi, vậy anh tăng ca đi, chúng ta kết hôn còn trông cậy vào tiền tăng ca đó.” Vương Tĩnh Kỳ chậm chọc nói, dứt lời, cô trực tiếp cúp điện thoại.

Trương Dương nghe trong điện thoại truyền đến âm thanh tút tút, hơi không thể tin được nhìn điện thoại, Tĩnh Kỳ có phải đã biết cái gì hay không, sao trong lời cô ta nói giống như có hàm ý gì khác.

Hắn lập tức lắc đầu, không có khả năng, cô ta ngốc như vậy, mỗi ngày không ở trường thì là ở nhà, không mấy khi đi ra ngoài, làm sao có thể biết được chuyện của mình.

Lúc hắn đang đứng bần thần suy nghĩ, Từ Mai đã bước tới.

“Trương Dương, gọi điện thoại cho ai vậy, sao lâu thế, phim sắp bắt đầu rồi.” Cô có chút hoài nghi nhìn Trương Dương.

“À, không có gì, chỉ là điện thoại của mấy người bán hàng đa cấp ấy mà, anh nói sao hẳn cũng nghe không hiểu, nói cả nửa ngày, đến lúc anh tức giận hẳn mới cúp máy.” Trương Dương bối rối trong phút chốc, lập tức tùy tiện tìm một cái lí do.

Từ Mai không nói gì, nhưng trong lòng cũng không tin lời hắn nói, mới vừa rồi rõ ràng cô nhìn thấy chính hắn chủ động gọi điện thoại cho người khác, hơn nữa tuy cô không nghe thấy hắn nói cái gì, nhưng nhìn biểu tình trên mặt hắn, hẳn là người có quen biết, nhưng gọi điện thoại với người quen biết thì sao Trương Dương lại nói người lạ gọi điện thoại tới? Trong lòng Từ Mai bắt đầu nổi lên hoài nghi.

Thấy Từ Mai nhìn hắn không nói lời nào, trong lòng Trương Dương không hiểu tại sao lại cảm thấy lo lắng, sợ mình nói lung tung lộ ra cái gì đó, vội vàng nói: “Phim không phải sắp bắt đầu rồi sao, chúng ta vào nhanh đi, anh đã mua đồ uống rồi.” Nói xong liền kéo tay Từ Mai, bước nhanh về phía đại sảnh rạp chiếu phim.

Từ Mai bị kéo đi, nghĩ đến vừa rồi trên mặt Trương Dương lóe qua tia chột dạ, trong lòng hắn đang giấu giếm điều gì?

Vương Tĩnh Kỳ nói xong, sau khi cúp điện thoại liền nhẹ nhàng mở cửa bước vào nhà, nghe bên trong có tiếng ngáy, nhìn cửa phòng ba mẹ khép hờ, mới biết ba mẹ cô đang ngủ trưa.

Cô rón rén bước vào cửa, đổi dép xong liền đi về phòng của mình, trước tiên bỏ balo xuống, đem máy ảnh cất vào trong tủ quần áo.

Vừa muốn thay quần áo ở nhà, cửa phòng liền bị đẩy ra.

30. Chương 30: Miễn Là Không Đụng Đến Vấn Đề Nguyên Tắc, Con Sẽ Không Li Hôn.

“Mẹ, con làm ồn đến mẹ sao?” Vương Tĩnh Kỳ nhìn mẹ cô đang đi vào.

“Không có, mẹ chỉ vừa đặt lưng một chút, còn chưa có ngủ.” Bà Vương không nghĩ tới con gái lại quay về sớm như vậy, trong lòng không yên tâm nên mới tìm cô hỏi han.

“Tĩnh Kỳ, hôm nay sao trở lại sớm thế? Mẹ chồng con tức giận sao?” Bà Vương lo lắng hỏi.

Vương Tĩnh Kỳ sững sốt, lập tức hiểu tại sao mẹ cô lại hỏi như vậy.

Kiếp trước mỗi khi cô đến Trương gia, bình thường sáng sớm tinh mơ đã đi, thẳng đến trước khi ăn cơm tối mới về nhà. Mà giờ chỉ vừa mới qua bữa trưa, cô quay về sớm như vậy, khó trách mẹ lại gặng hỏi.

“Mẹ, hôm nay con không đến Trương gia, buổi sáng con ra ngoài dạo phố, trưa ăn cơm cùng bạn, cơm nước xong xuôi là con về nhà liền.”

Trước kia cuối tuần cô đều chuẩn bị chu đáo đến Trương gia làm bảo mẫu, một người bảo mẫu đúng nghĩa. Buổi sáng cô phải mua thịt cá đồ ăn đến nhà Trương gia, sau đó liền chui xuống bếp làm một bữa cơm thịnh soạn cho nhà bọn họ.

Ngoại trừ Trương Dương, bình thường chủ nhật hẳn đều không có ở nhà mà ở đơn vị “tăng ca”, kiếp trước cô thật ngốc, lúc nào cũng cho rằng Trương Dương vì tương lai bọn họ không ngừng phấn đấu, vì vậy dù người nhà hẳn không chào đón, ai cũng nhìn cô không vừa mắt, cô đều cảm thấy đáng giá, bởi vì cô vẫn cho rằng, có người vì cô thầm lặng trả giá.

Một nhà Trương gia ăn cơm cô làm, còn soi mói bắt bẻ, không phải thịt mặn thì là đồ ăn nhạt, còn không thì là mua thiếu đồ ăn vân vân, nhưng mặc kệ ghét bỏ như thế nào, cuối bữa cả bàn đồ ăn ngay đến một giọt canh cũng không sót lại. Sau đó bọn họ ai nấy xách mông đi nghỉ ngơi, để mặc chén đĩa ở đó, còn sai cô đem quần áo bẩn chồng chất trong nhà vệ sinh giặt sạch. Điều khiến cô khó chịu nhất chính là ngay cả đồ lót của cha chồng cũng đưa cho con dâu là cô đi giặt.

Cái này cũng chưa xong, không biết bình thường Trương gia sống kiểu gì, cô giặt hết quần áo còn phải đi chà rửa nhà bếp, toilet, bởi vì những chỗ đó rất dơ bẩn, khiến cô không thể nhìn tiếp.

Tóm lại mọi việc bảo mẫu cần làm, cô đều phải làm, thẳng đến khi cô làm xong bữa cơm tối cho nhà họ, nhiệm vụ của cô ở Trương gia coi như xong, lúc đó cô mới có thể về nhà.

Vương Tĩnh Kỳ nghĩ lại, kiếp trước cô sống ở Trương gia, hình như Trương gia mỗi tuần đều thuê một bảo mẫu, đương nhiên cô còn không bằng bảo mẫu, đầu tiên là làm không công, cô còn phải bỏ tiền ra mua đồ ăn, có lúc hai người em chồng còn nhao nhao đòi ăn thịt sườn, thứ hai, người bình thường thuê bảo mẫu, dù là người làm thuê nhưng vẫn được đối xử rất lịch sự, còn cô đến Trương gia thì luôn phải cúi thấp đầu, nhà bọn họ không một ai hoà nhã với cô cả.

Cả đời làm việc vất vả, cô vốn không muốn sống cùng Trương Dương nữa, vậy càng không có lí do gì đi làm bảo mẫu miễn phí cho Trương gia.

“Có phải bà xui gia tức giận không, con phải giải thích cho ông bà xui gia hiểu, ba con tính tình cáu kỉnh, nói với hai người đó đừng coi là thật mà để trong lòng.” Bà Vương nghe cô nói không đi đến nhà chồng, nghĩ rằng Trương gia thật sự tức giận, có chút sốt ruột nói.

Bà sợ do chồng bà đi gây chuyện với người ta, khiến cho cô bị người nhà Trương gia mắng chửi. Bản thân bà đã như vậy, bà hi vọng con gái bà có thể tìm được người chồng tốt. Tuy nhiên theo như tình hình hiện giờ thì dù có gả về Trương gia cũng không thể bớt lo lắng được, nhưng nói như thế nào thì Trương Dương cũng là người có học, hai người chung sống, dù cho nhà chồng có gây khó dễ nhiều hơn đi chăng nữa, con gái bà cũng phải nhịn một chút, như vậy cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến vợ chồng son bọn họ.

31. Chương 31: Miễn Là Không Đụng Đến Vấn Đề Nguyên Tắc, Con Sẽ Không Li Hôn. 2

“Mẹ, không cần giải thích, nếu bọn họ tức giận vì ba, cũng không còn cách nào. Ba con nói cũng không sai.” Vương Tĩnh Kỳ kiếp trước còn oán trách ba mình, nhưng mà hiện tại ngẫm lại, ngược lại cô còn muốn cảm kích ba, bởi vì đây là lần đầu tiên ba làm vậy, cả đời có lẽ cũng không có lần thứ hai.

“Nói thì nói như vậy, nhưng tính tình ba con như thế, lời dễ nghe thì không thấy đâu, lúc nào cũng chỉ chửi với rửa, còn mắng cho ông bà xui gia không còn mặt mũi, bọn họ làm sao không đổ lên đầu con được? Tĩnh Kỳ à, con nghe lời mẹ, mẹ chồng xung đột với con dâu sẽ rất khó sống chung, con không thể vì chút chuyện nhỏ mà rước phiền phức vào người, đều nói oan gia nên giải không nên kết, ngày mai con dành chút thời gian đi đến đó, giải thích với người ta, dù bà ấy mắng mấy câu cho hả giận con cũng phải nhịn, nếu không sẽ rất khó xử cho Trương Dương!” Bà Vương tư tưởng cổ hủ, mặc kệ nguyên nhân mâu thuẫn là gì, mẹ cô đều cho rằng vấn đề nằm ở con dâu. Vả lại, cuộc sống vợ chồng, đàn ông vẫn thiên về gia đình mình hơn (ông Vương là ví dụ), tuy ngoài miệng không nói ra, nhưng trong lòng luôn nhớ kỹ, không nhất thiết phải thể hiện ra ngoài.

“Mẹ, chuyện Trương gia mẹ không cần quan tâm. Hôn sự của con và Trương Dương con cũng không muốn tiếp tục nữa, đã đăng ký kết hôn lâu như vậy, nhà bọn họ vẫn là không hài lòng về con, vậy ly hôn là được rồi.” Vương Tĩnh Kỳ nói xong, liền chờ phản ứng của mẹ mình.

Bà Vương là người truyền thống, suy nghĩ cổ hủ đã ăn sâu bén rễ, nếu không làm sao chịu được tính khí ông Vương nhiều năm như vậy, lúc đánh lúc mắng, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện li hôn.

“Nói vậy, li hôn cái gì, con đừng bao giờ có suy nghĩ đó, chúng ta là đàn bà, cả đời quan trọng nhất là thanh danh, nếu con ly hôn, khỏi cần phải nói, nước bọt của người đời cũng có thể dìm chết con, ba con cũng không thể cho con về nhà, tới lúc đó con tính sao?” Bà Vương bắt đầu tức giận.

“Tĩnh Kỳ, thời gian qua không phải vẫn tốt sao, con và Trương Dương coi như cũng là môn đăng hộ đối, đều là sinh viên, đều là người có học, không thể chỉ vì nhất thời xúc động mà làm ra chuyện khiến mình hối hận cả đời.” Bà nói xong còn lấy tay lau nước mắt, “Là mẹ biết bây giờ không có học thì không thể làm được gì, cho nên mẹ mới phải chịu áp lực lớn như vậy tạo điều kiện cho con học đại học, con phải để cho mẹ chút sĩ diện chứ.”

Vương Tĩnh Kỳ nhìn bộ dạng này của mẹ mình, cũng đành chịu, “Mẹ, con chỉ nói vậy thôi, không có li hôn, vả lại bây giờ xảy ra bao nhiêu chuyện, sao có thể li hôn. Mẹ đừng khóc nữa, con cam đoan với mẹ được chưa, miễn là không đụng đến vấn đề nguyên tắc, con có thể nhẫn nhịn, sẽ không để cho mẹ mất mặt.” Nói thì nói vậy nhưng cô vẫn giấu suy nghĩ trong lòng, tuy cô nói chỉ cần không đụng đến vấn đề nguyên tắc thì cô sẽ không li hôn, nhưng hiện tại Trương Dương đã có tình nhân bên ngoài, đây thực sự là một vấn đề nghiêm trọng, việc li hôn đã là chuyện sớm muộn.

Bà Vương không biết suy tính trong lòng cô, nghe cô cam đoan như vậy mới ngừng khóc mỉm cười, sau lại hỏi: “Tĩnh Kỳ, trong tay con còn đủ tiền tiêu không, chốc nữa mẹ đưa thêm cho con?”

“Mẹ, không cần đâu, con vẫn còn tiền mà, con ngày nào không ở trường thì cũng ở trong phòng, làm gì có chỗ tiêu tiền.” Vương Tĩnh Kỳ cũng không đành lòng cầm số tiền mẹ cô vất vả dành dụm.

Vương gia mặc dù đều là công nhân viên chức, nhưng tiền lương đều ở trong tay ông Vương, bà Vương hàng tháng cũng chỉ cầm hơn hai trăm mua thức ăn, cho nên tiền riêng của bà rất khó khăn mới tiết kiệm được chút ít, cô sao có thể không biết xấu hổ mà cầm lấy.

Bà Vương nghe xong cũng yên tâm gật đầu. Cả đời con gái bà như vậy là tốt rồi, con bé cũng coi như có hi vọng.

32. Chương 32: Bối Móc

Chủ nhật, Vương Tĩnh Kỳ hiếm khi ở nhà một ngày, liền nhận được ánh mắt tán dương của ông Vương. Qua thứ hai, cô thu xếp quần áo, còn đem theo mấy ảnh trở lại trường học.

Vương Đình vừa nhìn thấy cô liền khẩn cấp muốn biết chuyện gì diễn ra sau đó, nhưng ngại trong văn phòng có nhiều người, không tiện hỏi nhiều, bèn đến gần bên cạnh Vương Tĩnh Kỳ, nháy mắt ra hiệu với cô. Vương Tĩnh Kỳ nhìn bộ dạng tò mò của cô ấy trông rất buồn cười, thấy Vương Đình mở to mắt trừng mình, tranh thủ nhỏ giọng nói: “Ở đây nhiều người, không tiện nói chuyện, trưa nay về phòng mình nhất định sẽ báo cáo đầu đuôi rõ ràng cho các cậu.”

Vương Đình nghe thấy vậy mới vừa lòng, quay mặt nhỏ giọng “hừ” một tiếng.

“Hai người lại đang làm gì đấy hả, có biết đang là giờ làm việc không, lại cùng nhau tụ tập buôn dưa lê, bán dưa chuột, không dành thời gian ra mà soạn bài, chuẩn bị bài giảng cho tốt. Nên nhớ các cô là giáo viên của nhân dân, đảm nhận công việc dạy học thì phải làm sao cho xứng đáng với lương tâm.” Trình Xuân Hoa vừa mới tới văn phòng liền trông thấy Vương Tĩnh Kỳ cùng Vương Đình tụ tập cười cười nói nói, rất không thuận mắt, liền đem bực tức, khó chịu trong lòng xả lên đầu hai người.

Vốn là ngày chủ nhật chị ta sẽ đi thăm con, nhưng lại bị chồng trước ngăn cản, đuổi đi, trong lòng đang khó chịu, đã vậy còn gặp hai người này thoải mái đùa giỡn, nhìn đến liền không chịu được, đem bực bội trong người trút ra.

“Trình chủ nhiệm, chị xem bây giờ là mấy giờ, còn chưa tới 7h30, chính xác bây giờ còn chưa bắt đầu giờ làm việc, tôi làm việc gì người khác không thể quản. Còn nữa, cho dù bây giờ là giờ làm việc, đồng nghiệp trao đổi với nhau một chút cũng không được à, thảo luận chuyện học sinh cũng là chuyện bình thường. Cuộc họp lần trước hiệu trưởng cũng có nói, chúng ta là những người làm giáo viên không cần quá cứng nhắc, ngoại trừ giờ học, các thầy cô giáo trong quá trình giảng dạy cần trao đổi nhiều một chút, tích lũy kinh nghiệm và kỹ năng giảng dạy, phát hiện những thiếu sót để chỉnh sửa và bổ sung kịp thời, như vậy là có lợi cho việc dạy học. Chủ nhiệm Trình đây hôm họp nội bộ chị chuẩn bị mất à, ngay cả điều này cũng không nghe thấy.” Vương Đình trước giờ chưa hề quan tâm người khác trước mặt mình là ai, đây chính là tính cách của cô, theo như cách nói của Hi Văn, cô ấy chính là một khẩu đại bác, ai dám chọc đến cô ấy, cô ấy lập tức nã đạn về phía người đó.

Dĩ nhiên, tính cách hung hăng càn quấy của Vương Đình cũng có nguồn gốc. Ba cô là phó tổng biên tập tòa soạn nhân dân thành phố D, mẹ cô ấy là biên tập viên của tòa soạn. Những sự quảng bá của ngôi trường này từng được đăng trên báo đều là dựa vào quan hệ của cô ấy mới có được.

Trình Xuân Hoa bị cô nói cho cứng họng không nói được gì nữa, sắc mặt thay đổi liên tục, lúc trắng, lúc xanh, cuối cùng chuyển thành màu đen. Nhìn người khác trong phòng cúi đầu nhin cười, sắc mặt của chị ta càng lúc càng khó coi. Chị biết gia thế của Vương Đình không dễ gì trêu chọc bèn đem mọi bực tức đổ lên đầu của người dễ bắt nạt hơn - Vương Tĩnh Kỳ.

“Vương Tĩnh Kỳ, cô không có việc gì làm sao? Đã sắp đến giờ thi, cô mau chóng đem bài thi ra ngoài cho tôi. Còn nữa, nếu lần này thành tích không tốt, tôi và cô cùng đi gặp hiệu trưởng nói chuyện.”

Vương Tĩnh Kỳ bất ngờ bị âm thanh chói tai đập vào màng nhĩ, biết rõ lần này tới phiên mình trở thành chỗ cho mục tiêu này trút giận, nhưng dù sao giờ cô đã không còn là Vương Tĩnh Kỳ trước đây nữa rồi,

đời này cô nhất định không thể để người khác tùy tiện bắt nạt.

“Chủ nhiệm Trình, có phải chị nhớ nhầm không, bây giờ mới giữa tháng 9, kỳ thi tháng không phải đến đầu tháng 10 mới thi sao? Hơn nữa, bài kiểm tra môn toán khi nào thì đến lượt tôi chuẩn bị, không phải đều là các thầy cô giáo có kinh nghiệm ra đề sao?” Vương Tĩnh Kỳ làm vẻ mặt vô tội nói.

33. Chương 33: Bối Móc 2

Lần này Trình Xuân Hoa một câu cũng không thể nói lại được, vừa rồi bản thân quá tức giận, nói chuyện mà không suy nghĩ, Vương Tĩnh Kỳ vừa nói như vậy, chị mới ý thức được mình nói sai, nhưng muốn bản thân chị thừa nhận mình sai là việc không thể, trong văn phòng có quá nhiều người, chị không thể chịu được nhiều ánh mắt như vậy, nhưng nếu không nói gì mà cụp đuôi chạy, chị cảm thấy càng mất mặt, nhưng không còn cách nào khác, chị nhìn xung quanh, sau đó gằn ra một câu từ trong kẽ răng: “Văn phòng các cô thật bừa bộn, ngay cả ổ chó cũng không bằng, còn không mau dọn dẹp cho gọn gàng.” Giống như sợ sẽ có người bắt bẻ lại chị, vừa nói dứt lời liền xoay người đóng sập cửa phòng rồi đi.

Người trong văn phòng thấy chị ta đi rồi, mới cúi đầu cười thành tiếng.

“Người như vậy cũng được làm chủ nhiệm, thật sự không nói nổi!” Vương Dĩnh nhìn cửa văn phòng rung lắc do cú đóng sập vừa nãy, oán thầm.

“Được rồi, khoan dung độ lượng một chút đi”, Vương Tĩnh Kỳ đánh nhẹ Vương Dĩnh một cái, tuy rằng trong văn phòng ngoài mặt nhìn các giáo viên tuy có vẻ hòa thuận, nhưng trong phòng chỉ cần xảy ra một biến động nhỏ như lông gà, vỏ tỏi ban giám hiệu cũng biết, chứng tỏ trong văn phòng có nội gian, cho nên nói ít một chút vẫn tốt hơn, nếu không đắc tội với người khác khi nào cũng không biết.

“Tĩnh Kỳ, tính tình cậu quá tốt nên mới bị người khác bắt nạt.” Vương Dĩnh nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Được rồi, được rồi, chờ buổi trưa trở lại phòng chúng ta lại tiếp tục nói, bây giờ đã đến giờ làm việc, mau chuẩn bị lên lớp thôi.” Vương Tĩnh Kỳ nhở giọng nói.

Kỳ thật, với những giáo viên có kinh niên, giống như Vương Tĩnh Kỳ là giáo viên lâu năm như vậy, toàn bộ chương trình sách giáo khoa cô đều đã thuộc lòng, bây giờ mỗi lần đi dạy cô chỉ cần nhìn lại tài liệu giảng dạy vài phút là có thể chuẩn bị lên lớp. Không cần soạn bài nên hiện tại, cô có khá nhiều thời gian rảnh.

Cô nghĩ một chút, vẫn nên mở giáo án ra, soạn cho xong hết giáo án của tuần này.

Đến buổi trưa, sau khi trở lại phòng ngủ, mấy người Tưởng Hi Văn liền vây quanh Vương Tĩnh Kỳ, giục cô kể lại chuyện xảy ra tuần trước.

Wương Tĩnh Kỳ cũng không có giấu diếm gì, kể lại chuyện hôm đi chụp ảnh, rồi gặp được Vương Hổ ra sao, người ta giúp mình như thế nào cũng kể đầu đuôi rất rõ ràng.

Wương Dĩnh vừa nghe sự tích vĩ đại của Vương Hổ, hô lớn: “Ừ ôi!!! Xã hội này còn có những người trọng nghĩa như vật sao, cậu mau giới thiệu cho mình, mình muốn làm quen với anh ta.”

“Cậu trật tự đi, cậu không nghe Tĩnh Kỳ nói sao, Vương Hổ kia đã có vợ rồi, lại ghét nhất chuyện đàn ông lăng nhăng, một chân đạp hai thuyền, mình nghĩ anh ta cũng không thể làm như vậy. Cho nên cậu từ bỏ hy vọng đi.” Tưởng Hi Văn nói rất nhẹ nhàng, bình thản nhưng lại khiến mọi người không kiềm chế được phải bật cười.

“Này, cậu thật là, sao lại nghĩ mình xấu xa như vậy chứ, coi mình giống kẻ thích đào chân tường nhà người khác lắm hay sao?” Vương Dĩnh hô to nhào về phía Tưởng Hi Văn.

Tưởng Hi Văn nhanh nhẹn né tránh, động tác so với Vương Dĩnh càng nhanh hơn, cô xuống giường, còn trịnh trọng nhìn Vương Dĩnh từ trên xuống dưới, nhẹ gật đầu nói: “Giống, quá giống.”

“A, cậu cái đồ đáng chết này, mình sẽ kiện cậu, kiện cậu tội phỉ báng, kiện cậu bôi xấu danh dự của người khác”, Vương Dĩnh nói xong xuống giường đi dép lê, xử lý Hi Văn.

“Cậu kiện đi, cậu bỏ tiền ra, mình giới thiệu mẹ mình làm luật sư cho cậu”.

Từ Mộc Nghiên thấy hai người như muốn đánh nhau, vội giảng hoà: “Này này, hai người các cậu không trật tự được à, Tĩnh Kỳ còn chưa có kể xong, bọn cậu lại đã đánh nhau rồi.”

Nghe cô nói vậy, Vương Dĩnh và Tưởng Hi Văn lập tức trở nên hiền lành như thỏ.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn hai người vừa mới cãi nhau ầm ĩ, trên mặt hiện lên nụ cười vui vẻ.

“Cũng không còn gì để kể nữa, mình thấy ông anh họ Vương này không tồi, công việc không làm, lại đi giúp một người xa lạ, ngay cả thù lao cũng không cần, thực sự là một người tốt, cho nên mình mới mời anh ta đi ăn cơm, còn lưu số điện thoại để sau này có cơ hội báo đáp.”

Cả ba người đều nhẹ gật đầu.

“Vậy cậu không tới nhà họ Trương, mẹ chồng cậu không gọi điện tìm cậu sao?” Tưởng Hi Văn hỏi.

“Bà ấy không trực tiếp gọi cho mình nhưng lại kêu con trai gọi, hắn còn gặt mình nói là tăng ca, kêu mình mau chóng đến nhà hắn, hắn còn nói ba mẹ hắn đang chết đói chờ mình ở nhà kia.”

34. Chương 34: Ba Cô Ta Là Cục Trưởng

“Vậy ba cậu trả lời thế nào?” Từ Mộc Nghiên khẩn trương hỏi.

“Ba không cho mình ra khỏi nhà, đặc biệt là tới nhà hắn, nếu mình muốn ra khỏi nhà thì cũng được, ba mình nói, chỉ cần việc của ba mình thuận lợi, mình muốn làm gì cũng được.” Vương Tĩnh Kỳ cười nói.

“Vậy hắn có nói chuyện với ba cậu không?” Vương Dĩnh biết Vương Tĩnh Kỳ có người ba rất lợi hại.

“Hắn nào có cái lá gan đó, hắn cũng không dám thể hiện trước mặt mình. Mình vừa nói xong, hắn đã nói mình không cần đi nữa, còn bảo mình ở nhà nghỉ ngơi cho khoẻ.” Vương Tĩnh Kỳ nghĩ bụng, kiếp trước sao cô có thể yêu một kẻ như vậy được chứ?

“Đám người Trương gia thật sự không biết xấu hổ, con trai thì ở bên ngoài lăng nhăng, lại bắt con dâu về nhà bọn họ làm trâu làm ngựa, thật đúng là không phải người mà.” Vương Dĩnh mắng một câu, phát tiết sự bực bội trong lòng.

“Nhà bọn họ nếu có gia giáo, Trương Dương cũng không trở thành như vậy, ăn trong bát nhìn trong nồi, tất cả đều giống nhau cả thôi, một lũ vô sỉ.” Vương Tĩnh Kỳ tiếp một câu.

“Ha ha, mắng hay lắm, chính là vô sỉ, cả nhà bọn họ đều là lũ vô sỉ.” Vương Dĩnh khen một câu.

Từ Mộc Nghiên chen vào hỏi: “Ảnh chụp của cậu thế nào, có hiệu quả không, đem ra cho tụi mình xem đi. Để cho Hi Văn coi thử xem có thể đem làm chứng cứ được không?”

Lúc này, hai người còn lại mới nhớ tới chuyện ảnh chụp.

“Đúng rồi, để mình nhìn xem, người phụ nữ kia có đẹp như tiên không mà khiến cho Trương Dương say mê như vậy, ngay cả đại mỹ nữ trước mắt cũng không cần.” Vương Dĩnh nói xong lại tức giận.

Vương Tĩnh Kỳ không nói gì, cầm máy ảnh lần lượt mở từng tấm hình, không ngờ cô lại có thể cầm chiếc máy ảnh một cách bình tĩnh như vậy.

Sau đó, mấy người còn lại vây quanh cô xem ảnh chụp.

“Thật là, đúng là không biết xấu hổ, giữa thanh thiên bạch nhật lại dám ôm ôm ấp ấp như vậy. Mấy cậu xem tay của gã Trương Dương kia, đặt ở đâu vậy chứ.” Từ Mộc Nghiên xem vài tấm ảnh liền chịu không nổi kêu lên.

“Cậu tiếp tục xem đoạn sau đi rồi cậu sẽ biết, không có mặt dày nhất, chỉ có mặt dày hơn.” Vương Tĩnh Kỳ bình tĩnh nói.

“Này này, lên xe rồi.” Vương Đình bắt chợt cả kinh, sau đó trầm oán nói: “Tĩnh Kỳ, sao cậu không kêu Vương Hồ tự chụp một tấm, tại mình còn muốn nhìn thấy khuôn mặt của anh chàng “Lôi Phong” như thế nào nữa?”

Vương Tĩnh Kỳ không để ý tới cô ấy, chắc chắn lát nữa cô ấy sẽ bị mấy tấm ảnh hấp dẫn cho mà xem.

“Trời đất, cái tên Trương Dương này cũng quá vô sỉ, lại có thể làm ra hành động đáng khinh thường như vậy, nếu người phụ nữ này đồng ý, mình thế nào cũng phải đi tố cáo hắn ta tội sàm sỡ, tống hắn vào tù ngồi bóc lịch vài năm.” Tuy bình thường tính tình của Trương Hi Văn rất trầm ổn, nhưng dù sao cũng là một cô gái trẻ tuổi, nhìn thấy ảnh chụp Trương Dương đụng chạm ngực của người phụ nữ đó, không thể không kích động, tinh thần trượng nghĩa đúng là vô cùng vĩ đại.

“Cậu đừng nói lung tung, không thấy vẻ mặt hưởng thụ của cô ta sao, hai người bọn họ đều là tự nguyện, đều là rần chuột một ổ thôi.” Vương Đình nhìn tấm hình khinh thường nói.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong liền phì cười.

“Ồ này, cậu cũng vô tâm thật đấy, nhìn thấy chồng mình ở bên ngoài cùng người ta tình chàng ý thiếp, còn có hành vi mập mờ như vậy, đã không tức giận thì thôi, cậu còn ngồi đó cười. Mình thực bái phục cậu đó.” Vương Đình nhìn Tĩnh Kỳ không những không tức giận mà rõ ràng còn nở nụ cười, nhin không được lác đầu nói.

“Vậy cậu muốn mình thế nào, chẳng lẽ hiện tại mình phải khóc như cô vợ nhỏ bị ầm ỨC sao. Làm như vậy Trương Dương sẽ không ở bên ngoài tìm kẻ thứ ba sao?” Vương Tĩnh Kỳ mỉm cười hỏi lại.

Lúc này Vương Đình thật sự không nói nên lời. Có câu nói “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”, người đàn ông này tìm tình nhân bên ngoài cũng tựa như đạo lý này, hắn đã hưởng qua ngon ngọt, muốn cho hắn hồi tâm chuyển ý đúng thật quá khó rồi, trừ phi ngày đó hắn chết.

35. Chương 35: Ba Cô Ta Là Cục Trưởng 2

“Hơn nữa, mình cười là bởi vì ảnh chụp này không phải là thật.”

“Hả, không phải thật?” Ba người đều nghe không hiểu.

“Cũng không thể nói không phải là thật, lúc bị chụp hai người bọn họ cũng không có hành vi thô tục như vậy, cái này chỉ là vấn đề góc độ thôi.” Vương Tĩnh Kỳ giải thích.

Vương Đình phản ứng nhanh nhất, nhìn một cái liền hiểu ra: “A, thì ra là do ngấm trúng góc chụp, mấy tấm hình đều là anh lái xe kia chụp hết sao? Thật đúng là cao thủ, chắc hẳn anh ta thường xuyên đi bắt mấy kẻ ngoại tình lắm đây mà.” Cô còn bội phục gật gật đầu.

“Có phải hay không không cần biết, nhưng mấy tấm ảnh này được chụp thực sự rất tốt, cũng không tính là oan uổng cho bọn họ, cứ tung ảnh chụp ra thì người mù cũng không thể nói giữa bọn họ không có gì.”

“Ái chà, cái này còn thân mật hơn, trực tiếp hôn nhau luôn rồi.” Từ Mộc Nghiên nhìn ảnh chụp hai người đang hôn nhau, mặt đỏ rần.

“Hắc hắc, cậu ngây thơ quá, không thích hợp xem mấy tấm ảnh chụp như vậy đâu.” Vương Đình nói xong đem máy chụp ảnh thu về.

Sau khi xem xong hết ảnh chụp, Tưởng Hi Văn khẳng định, dựa vào ảnh chụp đó có thể xác minh Trương Dương sau khi kết hôn còn có quan hệ không rõ ràng với người phụ nữ khác, nếu Tĩnh Kỳ xin li hôn, đây sẽ là bằng chứng đánh thép thuyết phục nhất.

Chờ mọi người thảo luận xong rồi, lúc nằm trên giường, Từ Mộc Nghiên đột nhiên lại nói: “Tĩnh Kỳ, người phụ nữ đó bộ dạng cũng không phải xinh đẹp lắm, ánh mắt của tên Trương Dương đó có phải là hồng rồi không, cứ nhiên lại đi tìm tình nhân còn không bằng cậu”.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong nở nụ cười, chỉ giải thích một câu: “Mình nghe nói, ba cô ta là cục trưởng.”

Chỉ một câu đã giải thích hết thấy, bộ dạng xinh đẹp thực chỉ là thứ yếu, đối với Trương Dương, quan trọng nhất chính là thứ có thể giúp hắn thăng tiến.

Dáng vẻ của Vương Tĩnh Kỳ ở kiếp trước không tệ, tuy rằng không diễm lệ như minh tinh điện ảnh, nhưng cũng là một cô gái nhỏ xinh đẹp. Bởi vì cô không thích trang điểm, tính cách lại có chút nhu nhược nên trông rất bình thường. Nhưng kiếp trước, vào ngày kết hôn, bởi vì cô mặc đồ cô dâu đã khiến mọi người ở buổi hôn lễ kinh ngạc một phen, ngay cả Trương Dương cũng vậy, cho nên đêm tân hôn hôm đó, hắn cũng phá lệ rất nhiệt tình.

Nhưng dung mạo cũng chỉ nhất thời hấp dẫn được con người. Lực chú ý của Trương Dương cũng chỉ dừng trên người cô một thời gian ngắn, sau đó liền quay sang tìm kiếm hoa cỏ bên ngoài.

Tưởng Hi Văn cũng hỏi: “Cậu có tính toán gì không, định khi nào ngã bài với bọn họ?” Sau đó lại thêm một câu: “Chuyện này không nên kéo dài, giải quyết càng sớm càng tốt.”

“Ừ, mình biết rồi, mình đang tính, tuần này được nghỉ, ảnh chụp cũng đã chuẩn bị tốt rồi, đến lúc đó mình sẽ hẹn Trương Dương ra nói chuyện. Nếu hắn còn có lương tâm, những thứ của mình thì nên trả lại cho mình, mình cũng chẳng cần phải nói nhiều, dễ hợp dễ tan. Nhưng nếu hắn tưởng có thể thắng được mình, cướp lấy phần tài sản kia, mình cũng không cần phải cho hắn mặt mũi. Tình huống xấu nhất cũng chỉ là khởi tố ly hôn, dựa theo luật pháp, ít nhất hắn cũng phải đem một nửa tài sản trên danh nghĩa vợ chồng chia cho mình, huống chi hắn còn là kẻ ngoại tình. Nếu hắn thật sự không có lương tâm, làm không tốt hắn còn phải trả lại cho mình toàn bộ.” Vương Tĩnh Kỳ cũng tính mau chóng giải quyết cho xong chuyện này, hiện tại không có nhiều tài sản chung, chia được bao nhiêu thì chia, số tiền trước kia đưa cho nhà hắn, cô coi như đem cho chó ăn.

“Cậu cứ quyết định là được, vẫn là câu nói đó, có khó khăn cậu chỉ cần lên tiếng, chỉ cần có khả năng giúp đỡ bọn mình sẽ cố gắng hết sức.” Tiếng nói của Tưởng Hi Văn mơ mơ hồ hồ giống như đang buồn ngủ.

Bên cạnh cô mọi người đều hưởng ứng: “Đúng vậy”.

Vương Tĩnh Kỳ nở nụ cười nhẹ nhàng: “Mình biết, nếu có chuyện cần giúp đỡ nhất định mình sẽ nói với các cậu, sẽ không khách khí. Được rồi, đi ngủ thôi.”

Một lát sau căn phòng khôi phục lại sự yên tĩnh.

36. Chương 36: Ngã Bài (phần 1)

Trong một ngôi biệt thự ở thành phố D, Chu Cẩm Du nhìn thư ký Lý đưa tới bản kế hoạch, mắt nhìn tập văn kiện nhưng trong lòng lại có chút ngẩn ngơ, trong đầu lại nghĩ tới bờ móng hôm đó.

Anh bực bội đặt văn kiện xuống bàn, tay vuốt trán, đi đến bên cửa sổ, thở dài một hơi.

Nhìn lên bầu trời đầy sao, cặp mày anh chau lại. Loại tình huống này là sao đây, anh cúi đầu nhìn xuống thân dưới của mình đang biến hóa, chẳng lẽ anh đang tương tự cô gái đó sao? Từ khi trưởng thành tới giờ anh chưa bao giờ trải qua chuyện này. Hơn nữa anh tự nhận khả năng kiểm chế của mình rất tốt, nhưng sao gần đây chuyện này lại xuất hiện nhiều lần như vậy.

Chẳng lẽ là do anh quá bận tâm vào công việc? Lâu lắm rồi không yêu ai sao?

Anh không tự giác lại nhớ tới cô gái ngồi ở góc tường ngày hôm đó, anh chỉ nhìn thấy khuôn mặt nghiêng thanh tú của cô, khí chất không tẻ, hành động của cô hôm đó không giống như chỉ là ngồi ở góc tường nghỉ chân.

Anh cân nhắc một chút, quyết định ngày mai sẽ sai thư ký Lý đi điều tra về cô gái này, có lẽ sau khi nhìn thấy người, ném thử qua hương vị, sẽ không còn tình trạng nhớ mãi không quên như vậy nữa.

Anh cũng đã bận rộn lâu như vậy, đã một thời gian không có ai bên cạnh, giờ cũng nên thả lỏng một chút.

Đàn ông chính là như vậy, đã không nhìn thấy thì thôi, nhưng chỉ cần ném trải qua, tâm tư cũng theo đó mà bay đi.

Một tuần trôi qua rất nhanh, ngày nào Trương Dương cũng gọi điện thoại tới mấy lần, mục đích chủ yếu chỉ là muốn cô tới chỗ ba cô đòi lại số tiền hai vạn tệ kia.

Vương Tĩnh Kỳ chỉ nói mình nhất gan, không có lá gan đi đối mặt với lửa giận của ba cô, vậy nên nếu Trương Dương cần số tiền đó thì hãy tự mình đến gặp ba cô mà đòi. Sau đó mặc kệ Trương Dương ba hoa chích choè kiểu gì, cô cũng chỉ có câu nói đó.

Trong tuần còn xảy ra một chuyện nhỏ, Trương Dương gọi điện cho Vương Tĩnh Kỳ vẫn chưa đạt được mục đích thì điện thoại cô đã hết tiền.

Vương Tĩnh Kỳ đương nhiên biết điều đó, bởi vì có tin nhắn báo cho cô biết, nhưng cô không muốn nạp tiền, mà chờ kẻ nào đó đang sốt ruột thì tự khắc biết gửi tiền cho cô.

Trương Dương gọi hai ngày nay, phát hiện đều là tình trạng không đủ tiền, sốt ruột lên gấp gáp gửi tiền điện thoại sang cho cô.

Tới khi có thể gọi được cho Vương Tĩnh Kỳ, Trương Dương liền oán trách cô một hồi, tuy Vương Tĩnh Kỳ nghe điện thoại nhưng trong lòng lại vô cùng vui thích. Trải qua hai kiếp, đây là lần đầu tiên cô chiếm được tiện nghi của Trương gia, điều này coi như là một bước tiến triển lớn, hỏi sao cô không vui cho được.

Cuối cùng, Trương Dương cũng hiểu được không thể nói rõ ràng qua điện thoại, liền hẹn Vương Tĩnh Kỳ cuối tuần đến nhà hăn bàn bạc. Trương Dương còn cố ý nhấn mạnh rằng, hăn cũng sẽ về, kêu cô nhất định phải tới.

Vương Tĩnh Kỳ đồng ý, Trương Dương mới không gọi đến nữa.

Sáng thứ bảy, Vương Tĩnh Kỳ vốn không muốn đi sớm như vậy, nghĩ buổi trưa đến Trương gia là vừa. Nhưng bà Vương thấy cô vẫn còn ở nhà mãi không chịu đi, nóng lòng thúc giục nhiều lần, kêu cô mau đến Trương gia.

Vương Tĩnh Kỳ bị nhắc đến phiền, dứt khoát cầm ảnh chụp bỏ vào trong ba lô, đi giày bước ra khỏi nhà.

Lúc đến Trương gia so với bình thường vẫn có hơi muộn một chút.

Đứng ở trước cửa nhà Trương Dương, cô nghĩ thầm, từ lúc cô trọng sinh tới giờ đây là lần đầu tiên cô đặt chân đến cửa Trương gia, hi vọng đây cũng là lần cuối cùng.

Hít thật sâu, chuẩn bị thật kĩ để bước vào trận chiến, cô mới gõ cửa nhà Trương gia.

Người mở cửa là em gái của Trương Dương, Trương Phụng. Chắc cô ta cũng biết là cô sẽ tới cho nên khi ra mở cửa còn làm mình làm mẩy. Hơn nữa còn ngó đầu ra nhìn nhưng chỉ trông thấy cô đeo một cái ba lô, ngoài ra không thấy cô đem theo gì cả, lông mày lập tức muốn dựng lên.

“Sao muộn như vậy chị mới tới, không thấy cả nhà đều đang chờ chị à? Hơn nữa tới đây lại còn không mua thức ăn, lát nữa làm sao cùng mẹ tôi nói chuyện.”

“Phụng, nói cái gì vậy, đừng có không biết lớn nhỏ, để cho chị dâu của con vào nhà chứ.” Từ sau lưng Trương Phụng truyền đến giọng nói của mẹ Trương Dương, Triệu Giang Anh.

37. Chương 37: Ngã Bài (phần 1) 2

Vương Tĩnh Kỳ nghe thấy giọng nói bà ta hoà nhã như vậy, cô cũng sờ một hồi, hẳn là Trương gia muốn dùng cách dụ dỗ để lấy lòng cô đây mà, đoán chừng họ cũng chỉ vì nhằm mục đích bắt cô nhả hai vạn tệ trong tay ra.

Trương Phương có chút không vui, nhưng cũng biết được kế hoạch của ba mẹ nên vùng vằng đi vào nhà.

Vương Tĩnh Kỳ nở nụ cười, nghĩ thầm, tính tình của cô em chồng này vẫn trẻ con như vậy.

Giày cô cũng không đổi, bước đi thẳng vào nhà.

Căn nhà hiện tại của Trương gia là một căn hộ chung cư nhỏ xây theo kiểu hiện đại, gồm ba phòng ngủ, một phòng khách và một phòng tắm, ba phòng ngủ đều không tính là quá lớn, trên cơ bản chỉ đặt một chiếc giường thôi đã chiếm gần hết căn phòng, chỉ có phòng khách là có diện tích lớn nhất, khoảng hơn mười mét vuông.

Vương Tĩnh Kỳ vừa vào đến phòng khách, nhìn thấy tất cả người nhà Trương gia đều đã ngồi đầy đủ trên ghế sofa, không còn chỗ nào cho cô ngồi nữa.

Mẹ của Trương Dương, Triệu Anh Giang là một người hai mặt, nhìn bề ngoài tưởng như rất dịu dàng thân thiết, nhưng thực chất tâm địa của bà ta rất gian trá, rất vui vẻ khi nói xấu sau lưng người khác.

“Tĩnh Kỳ à, đã lâu rồi con không đến nhà, bác trai vẫn thường hay nói, muốn ăn thịt kho tàu con làm lắm rồi.” Triệu Giang nhìn Vương Tĩnh Kỳ tay không mà đến, cái balo sau lưng cũng xẹp lép, nhìn qua cũng biết trong đó không có đồ ăn. Điều đó thực sự làm bà mất hứng nhưng bà vẫn phải duy trì hình tượng dịu dàng nên chỉ có thể dùng lời nói ám chỉ cho Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không phải kẻ ngốc, tốt xấu gì cũng vẫn nghe ra hàm ý, bà ta đang trách cô tuần trước không tới nhà làm trâu làm ngựa hầu hạ bọn họ đã làm cho họ không vừa lòng, mà hôm nay cũng không thèm mang thức ăn tới, trong lòng họ càng thêm bất mãn.

Nhưng mà không lâu nữa cô sẽ không còn quan hệ gì với họ nữa, cho nên họ có vui hay không cô cũng không quan tâm.

“Bác gái, thật xin lỗi phải để cho bác trai chờ, hiện tại công việc của con rất bận rộn, thật sự không còn thời gian để làm chuyện bếp núc nữa.” Vương Tĩnh Kỳ ra vẻ có lỗi nói.

“Chị không phải là giáo viên sao? Mỗi ngày chỉ dạy có mấy tiết, có cái gì mà bận với chả rộn, chị đang tính lừa ai vậy?” Em gái của Trương Dương, Trương Mẫn không kìm nén được bức tức, trực tiếp chỉ thẳng mũi Vương Tĩnh Kỳ chất vấn.

Vương Tĩnh Kỳ lạnh lùng hất ngón tay đang chỉ mặt mình ra, khuôn mặt đã không còn vẻ tươi cười.

“Em không phải giáo viên thì biết cái gì mà nói. Nếu như muốn biết rõ chị bận rộn cái gì, em có thể tự mình đi hỏi anh trai em. Anh ta làm công tác tuyên truyền thì có thể tăng ca, còn chị là giáo viên cấp ba chính thức, sao không thể bận rộn?”

Lời này của Vương Tĩnh Kỳ làm cho khuôn mặt của người nhà họ Trương bắt đầu trở nên khó coi, đây rõ ràng là đang xem thường Trương Mẫn, người Trương gia còn có thể vui vẻ mới là lạ. Trương Dương trong nháy mắt cũng cảm thấy bối rối, dạo này hẳn làm cái gì, người trong nhà cũng biết, nhưng hiện tại nói thẳng ra vẫn khiến hắn có chút chột dạ.

“Tĩnh Kỳ, em nói gì vậy, Trương Mẫn còn nhỏ sao lại so đo với nó làm gì. Bây giờ vẫn còn sớm, em cứ ra ngoài mua đồ ăn đi rồi cơm nước xong xuôi chúng ta sẽ bàn tiếp.” Trương Dương ra vẻ răn dạy Vương Tĩnh Kỳ.

“Em thật sự không có thời gian, hôm nay em tới đây được là thừa dịp ba em đi vắng để lén chạy tới. Anh cũng biết tính ba em rồi đấy, nếu để ông nổi điên lên, không chừng ông ấy sẽ lập tức chạy đến đây. Nếu

không có việc gì chờ khi nào em rảnh sẽ lại đến nói chuyện sau.” Vương Tĩnh Kỳ giả vờ khó xử nhìn Trương Dương, làm bộ muốn đi về.

Trương Dương đương nhiên biết rõ tính tình của ba Vương Tĩnh Kỳ, toàn bộ Trương gia cũng biết, một thời gian trước, ông Vương đã đến uy hiếp cả nhà Trương gia hần. Ông ta cũng vô cùng sốt ruột giữ chặt Vương Tĩnh Kỳ, chỉ sợ cô đi lần này thì hai vạn đồng kia cũng sẽ mất.

“Được rồi, đừng có gấp, đã hai tuần rồi em không đến đây, sao lại đi nhanh như vậy chứ.”

Vương Tĩnh Kỳ cũng không phải thật sự muốn rời khỏi đây, chuyện của cô còn chưa giải quyết xong làm sao có thể ra về, cô chỉ vừa quay người, tay chó của hần ta đã kéo cánh tay cô lại. Giờ Trương Dương chỉ đung vô người cô một chút cô đã cảm thấy toàn thân khó chịu.

“Hừ, còn dám làm phản cơ đấy, hôm nay cô dám bước khỏi cửa Trương gia, sau này cô cũng đừng đến nữa.” Đúng lúc này, ba của Trương Dương, Trương Đông Thăng trợn mắt quát một câu.

38. Chương 38: Ngã Bài (Phần 2)

“Hừ, còn dám làm phản cơ đấy, hôm nay cô dám bước khỏi cửa Trương gia, sau này cô cũng đừng đến nữa.” Đúng lúc này, ba của Trương Dương, Trương Đông Thăng trợn mắt quát một câu.

Trương Đông Thăng nghĩ con dâu thế nào chả được con trai mình dỗ dành, trấn an, sẽ không dám đi, nên mới phách lối ra oai như vậy.

Ba của Trương Dương, Trương Đông Thăng cũng là người có tính cách nóng nảy, nhưng khác với bản chất của ông Vương. Ông Vương chỉ cần uống chút rượu thì có chết cũng không sợ, ai cũng dám đánh. Trương Đông Thăng lại là kẻ ai bắt nạt được mới bắt nạt, với tính tình của Vương Tĩnh Kỳ như thế ông mới dám bắt nạt, động một chút ông lại nổi nóng, có chuyện gì cũng bắt bẻ, nhìn thì tưởng lợi hại, nhưng trước mặt ông Vương hung hăng như vậy, nửa tiếng ông cũng chẳng dám hé răng. Nói trắng ra, ông ta chỉ dám bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh mà thôi.

“Trương gia chúng ta đúng là vô phúc, vốn tưởng rằng sẽ cưới được một đứa con dâu ngoan hiền, nét na, không nghĩ tới lại cưới phải một kẻ không hiểu chuyện, ngày thường không biết về trông nom nhà cửa thì không nói, ngay cả cuối tuần cũng không thêm về thăm hỏi cha mẹ chồng. Bây giờ chúng ta chưa già đã như vậy, sau này già rồi làm sao dám trông cậy được chăm sóc. Chờ tới thứ hai, tôi phải tới trường hỏi ban giám hiệu trường cô xem, nhân phẩm như vậy cũng được làm giáo viên à?”

Lúc đấy Vương Tĩnh Kỳ ông nói rất lớn, rất khí thế. Mà kiếp trước Vương Tĩnh Kỳ thực sự rất sợ bộ dáng này của ông ta, làm một giáo viên, kính già yếu trẻ đã ăn sâu vào máu thịt của cô, cô cũng sợ chuyện trong nhà truyền đến trường học, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, kiếp trước da mặt cô lại rất mỏng.

Chẳng qua, sau cái chết đã làm cho Vương Tĩnh Kỳ tỉnh ra, mặt mũi cái gì cũng đều là hư không, chỉ có cuộc sống chính mình mới là quan trọng, không thể vì người khác mà ủy khuất bản thân được.

Vương Tĩnh Kỳ nghe Trương Đông Thăng nói mà sắc mặt một chút cũng không đổi, ngược lại còn liếc mắt nhìn người nhà họ Trương, đem biểu tình của họ thu hết vào mắt.

Thật là vô cùng đặc sắc! Không phải giả vờ giả vịt không đành lòng thì cũng là biểu tình vui sướng khi người gặp họa không thể che dấu, lại thêm sắc mặt của Trương Dương như kiểu “cô sai rồi, mau nhận lỗi đi”.

“Bác trai, nếu bác cảm thấy con không tốt, không xứng đáng thì bác có thể nói với Trương Dương ly hôn với con, dù sao chúng con cũng chưa có làm hôn lễ, đến lễ hỏi nhà bác cũng chưa có đưa qua, bây giờ chỉ cần đem tài sản chung phân chia ra là xong rồi.” Vương Tĩnh Kỳ hạ mí mắt xuống, nhẹ giọng nói không một chút dao động.

Người nhà họ Trương ai cũng nghĩ sau khi cô nghe xong sẽ vội vàng nhận sai, sau đó sẽ làm theo ý họ, không ngờ Vương Tĩnh Kỳ sẽ nói ra những lời như vậy, hơn nữa giọng điệu còn rất bình thản.

Nhìn bọn họ ai nấy há hốc mồm không dám tin, khỏi phải nói Vương Tĩnh Kỳ vô cùng hả giận, kiếp trước bọn họ luôn lấy chuyện li hôn ra uy hiếp cô, không nghĩ tới bọn họ cũng có ngày hôm nay.

Trương Đông Thăng bị lời nói của cô chọc cho tức giận, khuôn mặt đỏ bừng. Những lời vừa rồi rõ ràng là đang nói cho ông nghe, còn dám uy hiếp lại ông: “Ly hôn thì ly hôn, con trai tôi không có cô, còn có thể tìm được người tốt hơn.” Ông ta kích động gân cổ lên nói.

“Ba bọn trẻ, ông nói lung tung gì vậy? Tĩnh Kỳ, con đừng để bụng, bác trai của con ngoài miệng thì nói cứng nhưng thật ra không có ý xấu gì đâu, Trương Dương, con còn đứng đó làm gì? Tĩnh Kỳ tới lâu như vậy rồi còn không lấy chỗ cho con bé ngồi.” Triệu Giang Anh thấy tình huống tiến triển ngoài ý muốn, liền gấp gáp giải hoà, hơn nữa còn ra hiệu bằng mắt với con trai mình.

Trương Dương nhận được ánh mắt của mẹ, cũng biết là lớn chuyện, liền tới bên cạnh đẩy Trương Mẫn ra, kiếm chỗ ngồi cho cô.

“Thế này là sao, mới hai tuần không gặp, sao tính tình em thay đổi vậy. Dù có thế nào thì cũng là ba anh, nếu ông ấy nói những lời em không thích nghe thì coi như không nghe thấy là được, sao lại tức giận như vậy. Được rồi, đừng giận nữa, ba mẹ anh ở nhà chờ em suốt từ sáng đến giờ là có chuyện muốn bàn với em đây.” Trương Dương nắm lấy cánh tay cô, ở bên tai cô nhỏ giọng dỗ dành.

Vương Tĩnh Kỳ nghiêng người né tránh sự đụng chạm của hắn, thật sự cô không muốn ngồi gần hắn, ai biết được trên người hắn có bệnh truyền nhiễm gì hay không?

Chỉ là, thái độ của cô vừa rồi cũng đã hù dọa được người nhà họ Trương một chút, chuyện chính cô còn chưa nói, làm sao có thể đi, cô muốn sớm xử lý xong chuyện của cô với Trương Dương, tiện thể thăm nghĩ cách giành lại số tài sản.

39. Chương 39: Ngả Bài (phần 2) 2

Vì thế, Vương Tĩnh Kỳ cũng thuận thế ngồi xuống mặc dù cô cũng chẳng muốn.

“Hừ, đúng là đại tiểu thư, ngồi xuống còn phải mời.” Trương Mẫn ngồi bên cạnh vốn chúng mắt người chị dâu này từ lâu, nhìn chị ta rõ ràng là người đàn bà nhu nhược dễ bắt nạt, nay cũng biết giở thủ đoạn ra đùa cợt cơ đấy, càng nghĩ càng tức giận, cô nhin không được liền đâm chọc hai câu.

“Câm miệng, không biết lớn nhỏ, không có chuyện gì thì về phòng đi, ở đây không có việc của con.” Sắc mặt Triệu Giang Anh trầm xuống răn dạy, sợ con gái thiếu kiên nhẫn, làm Vương Tĩnh Kỳ tức giận rồi đi, như vậy kế hoạch cả buổi sáng chuẩn bị coi như đổ sông đổ biển.

Điều quan trọng là sau khi hứa với nhà họ Vương sẽ trang trí nhà lại, thật ra bà cũng tính sửa sang lại một chút, không phải bà lo cho con bà kết hôn, mà vì nhà bà nhìn cũng biết đã ở hai năm, sơn tường cũng đã tróc, thừa dịp này sơn lại cũng tốt. Hai tuần này, bà cũng đã đi tham khảo giá cả, còn đi xem gạch men lát lại nhà, mấy thứ đó bà cũng chọn xong rồi, vấn đề là giờ bà không có đủ tiền.

Trương Mẫn không vui, nhưng lại sợ hỏng chuyện của mẹ nên đứng dậy bĩu môi quay về phòng mình.

“Tiểu Phượng, con cũng về phòng đi.” Triệu Giang Anh lại tiếp tục đuổi người.

Trương Phượng so với Trương Mẫn có mắt nhìn hơn, chỉ nhìn Vương Tĩnh Kỳ một cái, sau đó yên lặng đứng dậy đi về phòng ngủ.

Nhìn hai con gái đều đã về phòng, Triệu Giang Anh lúc này mới mỉm cười kéo tay Vương Tĩnh Kỳ nói chuyện.

“Tĩnh Kỳ, mấy chuyện vừa rồi con đừng để bụng. Mấy ngày qua, hai bác bay chạy khắp nơi cũng chỉ vì muốn tham khảo mẫu mã trang trí nhà, bác trai mấy ngày này cũng vì vậy mà mệt mỏi, về đến nhà liền nằm xuống giường không đứng dậy nổi, tính tình mới nóng nảy như vậy. Con là giáo viên, chắc con có thể hiểu mà phải không?” Từng câu từng chữ của Triệu Giang Anh nói vô cùng tha thiết, đem chuyện Trương Đông Thăng nóng nảy vừa rồi đổ lên chuyện trang trí nhà cửa, cuối cùng còn nói là cũng chỉ vì muốn tốt cho Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ chỉ mỉm cười lắng nghe, không nói gì cả.

Trương Dương ngồi bên cạnh nhìn thấy mẹ mình xấu hổ, liền tiếp lời: “Mẹ, Tĩnh Kỳ không phải người như vậy, mẹ đừng nói những lời này nữa, không phải mẹ muốn cho Tĩnh Kỳ xem mấy mẫu trang trí nhà của sao? Mẹ mau lấy ra đi.”

“Tí thì quên, con xem, đầu óc mẹ để đi đâu rồi không biết, càng lớn tuổi càng hay quên. Đây đây đây, bác đã xem mấy ngày, chọn được một số thứ tốt, hôm nay đợi con đến để bàn bạc một chút, xem thử xem nên trang trí kiểu gì cho đẹp, dùng thứ gì tốt nhất. Dù sao cũng là trang trí lại nhà cho con với Trương Dương kết hôn, nên ý kiến của con là quan trọng nhất.” Triệu Giang Anh nói xong, liền đem một chồng catalogue trải ra bàn cho Vương Tĩnh Kỳ xem.

“Đây con xem cái này thử xem, sàn gỗ này là thật đấy. Bác nghĩ chọn màu tối một chút, về sau dọn dẹp cũng đỡ, tay chân bác cũng già rồi, không thể ngày nào cũng lau nhà được, nhưng Trương Dương không đồng ý, nó nói màu tối làm căn phòng có vẻ u ám, khuyên bác nên mua màu sáng, giờ con xem nên chọn màu nào, bác tin vào mắt thẩm mỹ của con.” Triệu Giang Anh một bên vừa giới thiệu với Vương Tĩnh Kỳ, một bên vừa thăm dò sắc mặt Vương Tĩnh Kỳ có biến hóa gì không.

Nhưng chính mình nói nhiều như vậy, trên mặt Vương Tĩnh Kỳ một chút biểu tình cũng không có, không thể nào đoán được suy nghĩ trong lòng cô, vì vậy đành phải tiếp tục giả vờ: “Đây là một thương hiệu có tiếng trên thế giới, chất lượng không chê vào đâu được, có điều giá cả hơi cao. Bác nghĩ, nhà chúng ta chỉ cần dùng loại bình thường là được rồi nhưng Trương Dương không đồng ý, nói về sau bọn con còn có con nữa, nhất định phải mua loại tốt để còn bảo vệ môi trường, sức khỏe gì gì đấy. Haiz, dù sao bác cũng không hiểu, nhưng Trương Dương muốn mua loại này, Tĩnh Kỳ, con thấy sao?”

“Bác à, những thứ này mọi người tự quyết định là được rồi.” Vương Tĩnh Kỳ chỉ ngồi nghe nhìn, vẫn là dáng vẻ không liên quan đến mình.

Kiếp trước, ở Trương gia những việc này căn bản cô không có cơ hội tham gia. Chỉ duy nhất một lần cô đề xuất ý kiến muốn thay đổi gạch men trong phòng bếp, kết quả liền bị mắng cho một trận, nói phòng bếp là nơi nhiều dầu mỡ, khách tới nhà cũng không vào phòng bếp, đổi gạch men sứ cho ai coi. Không bằng đem tiền còn dư mua đồ gia dụng hay lắp đặt chỉnh sửa này nọ còn hơn.

Kiếp trước chính xác là như thế này, sau khi trang trí sửa sang nhà cửa xong, Triệu Giang Anh liền mua một cái giường mới, nhưng không phải mua cho Vương Tĩnh Kỳ mà là cho bản thân bà ta, còn cái giường cũ của bà thì đưa cho Vương Tĩnh Kỳ dùng trong phòng tân hôn.

40. Chương 40: Ngả Bài (phần 3)

“Còn nữa, nước sơn tường màu xanh không chất độc hại một thùng giá hơn năm trăm tệ, nhà chúng ta có vết toàn bộ tiền cũng không được mấy ngàn. Bác nói như thế quá đắt nhưng Trương Dương lại bảo cái này tốt cho sức khỏe hơn, về sau có con cũng không sợ ảnh hưởng đến con cái.” Triệu Giang Anh nói xong liền nhìn Vương Tĩnh Kỳ. Bà nói những lời này hi vọng có thể dă động đến Vương Tĩnh Kỳ, khiến cô chủ động đưa thêm tiền trợ cấp trong tay ra trang hoàng lại phòng ở.

Nhưng Vương Tĩnh Kỳ chỉ ngồi đó nghe, không phát biểu bất cứ ý kiến gì, cũng không nói sẽ đưa thêm tiền khiến trong lòng Triệu Giang Anh có chút sốt ruột. Thật không ngờ hôm nay con ranh này lại thận trọng

như vậy, thật không giống với bộ dạng khúm núm thường ngày. Không phải do cha cô ta tới nhà mình náo loạn một lần, cô ta đã cho rằng mình đã có chỗ đứng ở Trương gia chứ?

Xem ra bộ dạng mặc cho người ta khi dễ trước kia chỉ là đóng kịch, bề ngoài cô ta làm ra vẻ nhẫn nhục chịu đựng nhưng thật ra tâm cơ lại sâu xa khó lường.

Bà ta thềm đưa tay ra sau nhéo mạnh lão chồng của mình một phát.

Trương Đông Thăng bị đau nhưng vẫn phải cố kìm nén, nói to: “Cái bà này, việc đó bà quan tâm làm gì, cũng không phải là bà kết hôn, mọi chuyện cứ để chúng nó tự lo không được à? Cần gì phải lựa chọn tốt xấu chi cho rắc rối, nếu bọn chúng có tiền thì cứ đem phòng ở trang hoàng thật đẹp, cho dù người khác có hâm mộ, tôi với bà cũng có được thêm tiếng thơm nào đâu. Còn nếu không có tiền, tương lai ở nhà cỏ nhà lá khiến cho người ta chê cười, đó cũng là chuyện của bọn chúng, dù sao mặt mũi của lão Trương này cũng không đáng đồng tiền. Hừ!”

Ông nói mấy lời này cũng có chút ẩn ý. Đầu tiên nói trang hoàng phòng ở là chuyện riêng của Trương Dương và Vương Tĩnh Kỳ, bọn họ quan tâm cũng chỉ là vì lo lắng cho chúng, nói cách khác tiền trang hoàng phải do hai vợ chồng son tự bỏ ra. Hơn nữa, cho dù sau này trang hoàng không tốt cũng là do bọn chúng, hai ông bà cũng không sợ mất mặt.

Vương Tĩnh Kỳ liếc nhìn Trương Đông Thăng một cái, với trình độ của ông ta không thể nói ra được những lời này. Có lẽ là vì muốn đối phó với mình nên mẹ Trương Dương đã dặn dò trước.

Chẳng qua nhà bọn họ đã quá coi thường người khác rồi. Lúc này còn than thở chuyện sửa sang nhà cửa rất mệt, đến nỗi Trương Đông Thăng không dậy nổi, hiện tại lại bày ra cái bộ dạng muốn ức hiếp người khác này, muốn gạt người thì cũng phải chuẩn bị cho chu toàn một chút chứ. Chắc nghĩ mình là quả hồng mềm muốn bóp như thế nào cũng được đây mà.

“Ba, sao ba lại nói như vậy, Tĩnh Kỳ không phải loại người đó. Là bọn con kết hôn, ba mẹ phải chạy ngược chạy xuôi lo cho chúng con, con cũng thấy không đành, làm sao có thể bắt ba mẹ phải bỏ tiền ra được. Tiền trang hoàng phải để bọn con trả chứ, có phải không, Tĩnh Kỳ?” Trương Dương làm bộ như một đứa con có hiếu, cuối cùng lại chuyển vấn đề sang cho Vương Tĩnh Kỳ.

Hắn vừa hỏi xong câu này, trong phòng khách một mảnh im lặng, ba người đều chờ nghe câu trả lời của Vương Tĩnh Kỳ.

Nếu như là ở kiếp trước, Vương Tĩnh Kỳ khẳng định đã sớm đồng ý, bởi vì thứ nhất, cho tới bây giờ cô cũng rất biết giữ mặt mũi cho Trương Dương, mặc kệ ai nói thế nào, Trương Dương nói cái gì thì chính là cái đó. Thứ hai, nếu cô nghe thấy Trương gia nói, những điều này là vì muốn tốt cho mình, cô chỉ hận không thể moi hết tim gan ra kính dâng cho họ.

Nhưng kiếp này thì đừng hòng.

Trên mặt Vương Tĩnh Kỳ lộ vẻ khó xử, nhìn Triệu Giang Anh cùng Trương Đông Thăng một cái, sau đó kéo Trương Dương nhỏ giọng nói: “Trương Dương, em không phải đã nói với anh rồi sao, tiền của em đều gửi ở chỗ của ba, hiện tại một phen tiền em cũng không có, cho dù có muốn đưa nhưng em biết đào đâu ra.”

41. Chương 41: Ngả Bài (phần 3) 2

“Tĩnh Kỳ à, bác nói với con lời này có thể con sẽ không thích nghe. Nhưng con cùng Trương Dương đã đăng kí kết hôn, vậy tiền lương của con từ trước đến nay đều là tài sản chung của hai vợ chồng, ba con có lí do gì lại không trả lại cho các con, làm sao lại không thể nói lý lẽ được. Dù sao, trang hoàng phòng ở cũng là chuyện lớn, cũng không phải là các con đem tiền đi tiêu xài tùy tiện, ba con càng không thể ngăn cản. Việc này Trương Dương cũng đã nói qua với hai bác. Bác nghĩ đây là chuyện lớn, phải bàn bạc với ba con mới được, bác nghĩ ba con cũng sẽ hiểu thôi, nhưng Trương Dương không cho, nó nói đây là chuyện của Vương

gia, bác không nên can dự vào, cho nên việc này phải nhờ con mau chóng giải quyết đi.” Triệu Giang Anh lấy địa vị trưởng bối ra để nói những lời này.

“Tôi nói cho anh chị biết, nếu muốn kết hôn, vậy hãy mau chóng trang hoàng lại phòng ở, mùa đông sẽ không thể sửa sang gì được, nếu để qua tháng này vậy thì chờ tới mùa xuân năm sau luôn đi.” Trương Đông Thăng cũng chen vào một câu đậm ý uy hiếp.

Trương Dương vẻ mặt đầy tội nghiệp nhìn Vương Tĩnh Kỳ, miệng còn ủy khuất gọi: “Tĩnh Kỳ!”

Bộ dạng này của hắn càng khiến Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy ghê tởm.

“Bác gái, con không đồng ý với bác, con xin nói ra suy nghĩ của mình. Con thấy hiện tại có trang hoàng phòng ở hay không không quan trọng, kết hôn hay không cũng chỉ là thứ yếu, quan trọng là hiện tại chúng ta phải xem xét chuyện này nên để ai phụ trách, phải làm như thế nào?”

Vương Tĩnh Kỳ nuốt nước bọt nói tiếp: “Con cùng Trương Dương đã đăng kí kết hôn, nhưng chắc bác gái chưa quên lúc mới kết hôn bác đã hứa hẹn với con những gì? Sao bây giờ bác lại không thực hiện?”

Cô trông thấy Triệu Giang Anh có chút mất tự nhiên, nói tiếp: “Lúc trước Trương gia đã nói rằng, phải để dành tiền, chờ thêm hai năm là có thể cho Trương Dương tiền mua phòng tân hôn, sau đó làm hôn lễ. Con có lấy giấy hôn thú ra xem ngày tháng, tính ra cũng đã được hơn hai năm, thế nhà mới mà mọi người mua cho chúng con đâu?”

“Tĩnh Kỳ, em đừng tính toán như vậy, do hai năm nay điều kiện trong nhà không cho phép, nếu trong nhà có tiền, nhất định ba mẹ sẽ lập tức mua nhà cho chúng ta thôi.” Trương Dương giả giọng trấn an.

Triệu Giang Anh ở bên cạnh cũng phụ họa thêm: “Đúng vậy, lúc trước vốn tính là sau hai năm có thể dành đủ tiền mua nhà cho các con, nhưng có ai ngờ giá phòng ở thành phố D chúng ta lại tăng nhanh như vậy, hiện tại tiền trong tay lại không đủ.” Bà ta nói bằng vẻ mặt khó xử.

“Điều này con có thể hiểu, tiền nhà ai cũng không phải rụng từ trên cây xuống mà đều phải thất bại dành dụm từng đồng một. Nhưng bác gái, hiện tại phòng ở không có, con có thể ủy khuất mình ở chung nhà với hai bác sau khi kết hôn. Cả đại gia đình ở cùng một chỗ cũng náo nhiệt, nhưng tiền trang hoàng lại phòng con nghĩ bác gái nên tự bỏ ra, nếu toàn bộ tiền đều do con và Trương Dương tự lo, đến lúc đó... Nói ra thật không dễ nghe nhưng người ta sẽ nghĩ Trương gia một phen tiền cũng chẳng có mà cũng đòi lấy con dâu về. Vậy có phải khó coi quá không? Giống như bác gái đã nói, nhà ai chẳng có cái lý riêng.” Vương Tĩnh Kỳ phân tích từng chút một.

Cô nói xong mấy lời này, khuôn mặt hai ông bà Trương gia trở nên lúc trắng lúc xanh.

Trương Dương tức giận nói: “Tĩnh Kỳ, em nói cái gì vậy. Em đã từng là một sinh viên sao tư tưởng lại cổ hủ, ngu muội như vậy. Kết hôn vốn là chuyện của riêng hai người chúng ta, mắc mớ gì đến ba mẹ. Với lại ba mẹ tôi không phải đã nói rồi sao, chúng ta cứ bỏ tiền ra trước, chờ ba mẹ tôi dành dụm đủ tiền sẽ lập tức mua nhà ở cho chúng ta, em còn đòi hỏi cái gì nữa.”

“Chờ dành đủ tiền sẽ mua nhà ở? Nếu cả đời dành không đủ vậy thì cả đời cũng không mua nhà luôn sao? Lúc trước nhà anh đáp ứng điều kiện của tôi sao không tính đến chuyện này? Còn nữa, anh nói tôi ngu muội tôi không đồng ý, cho dù tôi là sinh viên thì cũng là con gái của ba tôi, cho dù tôi không cần mặt mũi thì cũng phải giữ lại thể diện cho gia đình mình chứ. Tôi đã không nhận được gì lại còn phải chi tiền để bước vào cửa Trương gia, như thế người khác sẽ nói như thế nào? Tôi biết ăn nói sao với gia đình đây? Tôi cũng chẳng muốn mọi chuyện thành ra như vậy nhưng anh nói xem tôi phải làm sao, hay tôi phải đoạn tuyệt với Trương gia nhà anh?” Khẩu khí nói chuyện của Vương Tĩnh Kỳ rất nặng nề.

Trương Dương là một đứa con hiếu thảo, nhưng chuyện gì cũng phải nghĩ cho cảm nhận của người khác nữa chứ, cô cũng có cha mẹ, cô cũng muốn hiếu thuận vậy.

42. Chương 42: Ngả Bài (phần 4)

Vương Tĩnh Kỳ không cho bọn họ cơ hội nói chuyện: “Vả lại, bác gái cũng vừa mới nói, hai chúng ta đã đăng ký kết hôn, sau này tiền lương tôi kiếm được đều là tài sản chung của hai người chúng ta, vậy tôi hỏi anh, Trương Dương, anh đi làm cũng đã được hai năm, anh tích lũy được bao nhiêu tiền, nếu bây giờ làm đám cưới, có phải anh cũng nên trích phần của mình ra chi trả hay không?”

Người nhà Trương gia không ngờ cô sẽ đề cập tới vấn đề này, tất cả đều sửng sốt, Trương Dương ập a ập úng, ánh mắt hốt hoảng, lòng hẫng trống rỗng.

“Tôi... Tôi là đàn ông, phải đi xã giao rất nhiều. Hai năm vừa rồi đi làm tiền lương cũng không tăng được bao nhiêu, sao có thể để dành được.”

“Đúng vậy, công việc của Trương Dương khác cô, ngày nào cũng bận rộn, ngày nào cũng cần phải đi xã giao, luôn hướng đến tương lai mà dốc sức làm lụng, nhất định phải tạo lập mối quan hệ với những người có địa vị, xã hội bây giờ, chỉ có khả năng trên bàn rượu mới làm được điều đó.” Triệu Giang Anh cũng nói giúp con trai mình.

Kỳ thật khi mới bắt đầu đi làm, tiền lương hàng tháng của hắn đều do bà giữ. Nhưng từ khi hắn theo đuổi cô con gái của cục trưởng trong cơ quan, đừng nói là tiền lương hàng tháng không đem về nhà, không lấy tiền của bà đã là không tệ rồi. Thực sự bà cũng không thích điều này, nhưng lại nghĩ nếu như Trương Dương có thể theo đuổi được người ta, vậy thì bà muốn bao nhiêu tiền mà chẳng có.

Một thời gian trước Trương Dương còn hào hứng nói với bà quan hệ của hai người đã có chút tiến triển, vốn lúc trước Trương Dương đã muốn ngả bài với Vương Tĩnh Kỳ, xoá bỏ chuyện hôn sự với cô rồi, bằng không nếu để cô gái đó biết hắn đã kết hôn thì mọi chuyện sẽ hỏng bét. Nhưng cha của Vương Tĩnh Kỳ lại tới đây làm loạn, còn nghe nói Vương Tĩnh Kỳ có hai vạn tệ trong tay, bà liền tìm cách lừa gạt độc chiếm số tiền đó của Vương Tĩnh Kỳ, đợi khi nào sửa nhà xong thì tùy tiện tìm đại một cái lý do cho hai đứa nó ly hôn là được.

Nhà cửa được sửa sang, sau này con trai bà đưa bạn gái về thì Trương gia cũng sẽ không bị mất mặt.

Nhưng thật sự không thể ngờ, Vương Tĩnh Kỳ hôm nay lại cứng rắn, không dễ lừa gạt như vậy.

Vương Tĩnh Kỳ trong lòng cười lạnh: “Bác bệnh vực cho anh ấy như vậy, nếu sau này kết hôn, vậy bác muốn một mình con nuôi gia đình bác sao? Nói ra thực không dễ nghe, nhưng người khác sẽ nghĩ Trương Dương là kẻ chỉ biết ăn bám vợ.”

Lời này khiến cho Trương Dương cực kì tức giận, cũng không còn lòng dạ nào để dành cô nữa, lập tức đứng dậy trừng mắt nhìn cô, trực tiếp hỏi: “Cô có ý gì, muốn ly hôn phải không?”

Bố mẹ Trương Dương ngồi sau cũng không nói gì, ý tứ cũng rất rõ ràng, để cho cô chọn, hoặc là cô bỏ tiền ra hoặc hai người sẽ ly hôn.

Cô cũng chẳng muốn nhịn nữa!

“Tôi chẳng có ý gì cả, tôi chỉ nói ra cách nhìn của tôi thôi, tôi và anh kết hôn, tiền ăn hỏi nhà anh một phần cũng không có, nhà không mua cho thì đã đành nhưng tiền trang trí tân phòng phải do nhà anh chi trả. Hơn nữa sau khi đám cưới, muốn sống một cách hoà thuận thì tiền lương của anh phải đưa cho tôi. Muốn biểu ba mẹ thì chúng ta cùng biểu, ai cũng không dư ai cũng không thiếu.” Vương Tĩnh Kỳ bình tĩnh nói ra yêu cầu của mình.

Cô biết Trương gia căn bản không có khả năng đáp ứng, cho nên mới đề ra yêu cầu này. Cô vẫn muốn họ là người nói ra yêu cầu ly hôn trước.

“Cô nằm mơ đi, cô còn chưa về đây làm dâu đã nghĩ tới cái quyền đó, lại còn dám măm me tiền lương của con trai tôi. Tôi nói cho cô biết, không có cửa đâu! Trương gia không cần một đứa con dâu như cô. Cô còn không mau rút ra khỏi đây cho tôi. Trương Dương, cuối tuần con ly hôn với con hồ ly tinh này ngay cho ba. Tôi sẽ chống mắt lên xem sau này cô có thể tìm được người nào tốt hơn Trương Dương không.” Trương Đông Thăng nổi bão.

43. Chương 43: Ngã Bài (phần 4) 2

Vương Tĩnh Kỳ cũng không thèm tranh cãi âm ỉ với ông ta, chỉ hỏi Trương Dương: “Vây ý của anh là gì, kết hôn hay ly hôn?”

Trương Dương không trả lời ngay mà nhìn ba mẹ mình một cái, hiểu ý mới hung hăng nói: “Ly hôn, đến nước này mà còn muốn kết hôn được à.”

“Được, nếu anh muốn vậy thì chúng ta cũng đừng làm trễ nải thời gian của nhau làm gì, ly hôn nhanh chừng nào tốt chừng này.” Vương Tĩnh Kỳ nói.

“Người xưa từng nói: Dưa hái xanh không ngọt, nếu không thể đi cùng đường thì nhân lúc còn sớm thì ly hôn đi. Nhưng nói như thế nào đi chẳng nữa, theo pháp luật hai đứa đã nhận giấy kết hôn thì coi như là vợ chồng rồi, trong thời gian đó tiền kiếm được đều là tài sản chung, bây giờ muốn ly hôn, hai đứa cũng nên đem tài sản của mình cộng gộp lại, không thừa không thiếu, chia đều tay là được.” Triệu Giang Anh thua keo này bày keo khác, nghĩ nếu thật sự ly hôn, con trai còn có thể được chia một vụn tẻ, số tiền như vậy cũng đủ sống kha khá rồi.

“Bác nói điều này cháu đồng ý, vậy mọi người xem bây giờ chúng ta chia như thế nào, hay là để cháu gọi ba tới đây chia.” Vương Tĩnh Kỳ không có ý kiến, cô đã chờ thời khắc này từng giây từng phút rồi.

“Không cần gọi ba cô tới, chúng ta cũng không có nhiều tài sản chung, chỉ cần đem hai vụn đồng kia của cô chia đôi, đưa cho tôi một vụn, chuyện của chúng ta coi như xong.” Trương Dương vô sỉ nói, một chút cũng không biết rằng đòi tiền một người phụ nữ là mất mặt cỡ nào.

Vương Tĩnh Kỳ nghe hắn nói như vậy, ngược lại còn nở nụ cười, cô biết rõ cả nhà Trương gia kỳ thật đều sợ ba cô, thực ra cô cũng không có ý định gọi ba cô tới đây. Với tính tình của ông, thật đúng là khó có thể nói sẽ xảy ra chuyện gì.

“Tôi cảm thấy như vậy hình như vẫn chưa đủ. Có phải còn điều gì anh chưa nói với tôi?” Vương Tĩnh Kỳ liếc mắt nhìn Trương Dương.

Trương Dương bị cô nhìn có chút không được tự nhiên, cũng là vì trong lòng có ma, cho nên cậu mạnh nói: “Có chuyện gì? Tôi chẳng nhớ.”

“À, chuyện là như này, lúc trước công ty tôi có thống kê tình hình nhà ở của những phụ nữ đã kết hôn. Tưởng rằng không tính đến phần tôi, nhưng người phụ trách ở trường tìm tới nói tôi được nhận đãi ngộ phân nhà, lúc đó người ta đưa cho tôi một địa chỉ, cũng là địa chỉ hiện tại nhà anh đang ở, khi ấy tôi giống như đang mơ, nghĩ có phải có gì đó nhầm lẫn rồi hay không, còn nhờ họ kiểm tra lại. Chị Lưu ở trường tôi cũng sợ có sai sót nên đặc biệt đến cục bất động sản thành phố tra lại tư liệu, kết quả tên tôi thật sự được phân nhà ở chỉ không bao lâu sau khi tôi và anh nhận được giấy chứng nhận kết hôn.

Tôi nghĩ, có thể nhà anh hay quên, chuyện lớn như vậy cũng quên nói cho tôi biết, nhưng chuyện như vậy không nói không được, dựa theo pháp luật, đây là hành vi giấu diếm tài sản chung của vợ chồng, nếu bắt được cũng bị phạt đấy, cho nên tôi mới nhắc nhở anh một chút, lúc phân chia tài sản, đừng quên chia cả căn nhà này nữa.” Vương Tĩnh Kỳ ra vẻ như cô cũng vì muốn tốt cho mọi người.

Trương gia sợ ngây người, chuyện này bọn họ đã cực lực giấu diếm, còn tưởng rằng Vương Tĩnh Kỳ không biết, không ngờ cô lại biết rõ như vậy. Hơn nữa lại còn nói ra khi đang bàn chuyện ly hôn. Vậy lúc hai người ly hôn trên toà, như thế sẽ phải chia cho nhà gái nửa căn nhà, đây không phải là muốn lấy mạng cả nhà Trương gia sao?

Về mặt người nhà họ Trương trở nên âm trầm, Trương Đông Thăng không nhịn được nữa, đứng lên chỉ vào Vương Tĩnh Kỳ mắng: “Con nhãi ranh này, rõ ràng là vọng tưởng căn nhà của tao từ lâu rồi, mày nên sớm dập tắt ý định đó đi, muốn chiếm đoạt căn nhà này trừ khi bước qua được xác tao.” Trương Đông Thăng cậy già lên mặt nghênh cổ lên dọa nạt.

44. Chương 44: Ngã Bài (phần 5)

Vương Tĩnh Kỳ coi như không nhìn thấy Trương Đông Thăng đang kêu gào ầm ĩ, dù sao Trương Dương mới là người ly hôn với cô, người đứng tên nửa căn nhà cũng là Trương Dương, chỉ cần Trương Dương đồng ý, những người khác nói gì cũng vô dụng.

Nhưng mà cho tới bây giờ, Trương Dương nghĩ cũng chưa từng nghĩ sẽ đem căn nhà chia một nửa cho Vương Tĩnh Kỳ. Hắn không nói không rằng, cũng không nhìn Vương Tĩnh Kỳ, chỉ im lặng ngồi trên sofa nghe ba hắn mắng Vương Tĩnh Kỳ, trong lòng cũng hy vọng Vương Tĩnh Kỳ bị mắng mà sợ, tự động buông tha ý định chia nhà.

Hắn đúng là kẻ ngốc nằm mơ, nếu hắn không làm chuyện có lỗi với Vương Tĩnh Kỳ, có khả năng Vương Tĩnh Kỳ còn coi như mọi chuyện chưa từng phát sinh, tất cả đều bắt đầu lại từ đầu, không cùng bọn họ tranh chấp nhà ở. Nhưng mà cô lại tận mắt nhìn thấy Trương Dương phản bội mình, cục tức này kiểu gì cô cũng nuốt không trôi, cảm thấy đời trước của mình thật không đáng giá. Quyền sử dụng căn nhà, không phải cô thật sự muốn có, chỉ là muốn bọn họ đem một nửa giá trị tương đương của căn nhà này quy thành tiền cho cô, coi như phí bồi thường tổn thất mấy năm thanh xuân của mình.

“Trương Dương, đã đến nước này, chúng ta ai cũng đừng nghĩ giấu diếm ai chuyện gì, có cái gì tôi nói cái đấy, căn nhà này từ đâu mà có, tôi nghĩ trong lòng anh hẳn là rõ ràng hơn ai hết, hơn nữa, trên giấy tờ căn nhà này cũng có đứng tên tôi, về mặt pháp luật, tôi có một nửa căn nhà. Tôi không phải là người khó nói chuyện, niệm tình cảm từ trước khi chúng ta kết hôn đến giờ, tôi cho anh hai lựa chọn, một là lấy nhà, hai là lấy tiền.”

Vương Tĩnh Kỳ không muốn cùng hắn úp mở nữa, trực tiếp nói ra:

“Tôi đã tính toán, căn nhà này hiện được định giá khoảng hơn sáu vạn, tôi chỉ tính tròn sáu vạn, vậy chúng ta mỗi người ba vạn, nếu anh muốn lấy nhà thì đưa tôi ba vạn, còn không tôi sẽ đưa anh ba vạn, nhà tôi lấy, anh tự mình chọn đi.”

“Đừng hồng, căn nhà này là của tôi, nếu cô muốn ly hôn thì rút ra khỏi đây, đừng nghĩ muốn chia nhà với tôi.” Trương Dương cũng nóng nảy, họ giờ chỉ có căn nhà này, căn nhà kia trước đó sớm đã bán đi, nếu hiện tại đưa nhà cho Vương Tĩnh Kỳ, vậy cả nhà hắn phải làm sao bây giờ.

“Có thể hay không không phải anh nói là được, nếu anh không quyết định được, vậy chúng ta nhờ pháp luật giải quyết, quan tòa họ sẽ biết phải chia như thế nào. Nhưng tôi nhắc nhở anh, bình thường tòa án chia tài sản cho người có lỗi thường rất ít.” Vương Tĩnh Kỳ vốn muốn tự chia đều, nhưng mà ngẫm lại cũng không có khả năng, vậy chỉ còn cách là dựa vào pháp luật.

“Mày đừng hồng mang pháp luật ra hù tao, tao cho mày biết, tao chẳng sợ cái gì hết, tao đã sớm biết mày không phải loại người tốt đẹp gì, người có cha mẹ như mày, làm người tốt được mới là lạ. Thứ hai tao sẽ tới trường của mày, tao phải đi hỏi ban giám hiệu, loại người như mày sao có thể trơ trên tới giành nhà với tao. Tao còn muốn nhìn xem mày không biết xấu hổ tới cỡ nào.” Trương Đông Thăng mặt mũi tràn đầy phần nộ chửi bới, hơn nữa còn nhảy dựng lên, xắn tay áo làm bộ như muốn đánh người.

“Cháu kính trọng bác mới gọi bác một tiếng bác trai, nhưng ít nhất bác cũng không nên phụ lòng cháu đã gọi bác là bác trai trong suốt thời gian dài như vậy. Từ lúc bắt đầu tốt nghiệp tới giờ, thứ bảy, chủ nhật cháu đều đến đây làm trâu, làm ngựa, một nhà bác thử tự hỏi với lương tâm xem cháu có chỗ nào có lỗi với mọi người không, cháu đã làm gì mà bác nói cháu không phải là người tốt, mà cả nhà bác thì sao, ngay cả bác, thật sự coi cháu thành người hầu đúng không? Không hài lòng thì mắng chửi, nếu không thì là đánh mắng một trận. Giờ bác đánh cháu thử xem, cháu sẽ không nhịn nữa đâu, nếu bác động đến một ngón tay của cháu, đừng nói đến ba cháu, cháu sẽ khiến cho cả nhà bác tán gia bại sản phải chăm sóc cho nửa đời sau của cháu. Còn nữa, bác chú ý lời nói của mình một chút, bác nói gì cháu đều có thể nhịn, nhưng đừng đụng đến ba mẹ cháu, bác chỉ cần nói thêm câu nào về ba mẹ cháu thì chuyện này không cần bàn nữa. Bác có thể tìm đến trường cháu, cháu cũng có thể tìm đến cơ quan của Trương Dương, cháu muốn nhìn xem, rốt cuộc ai mới là kẻ xấu.” Vương Tĩnh Kỳ cũng kích động đứng lên,

người nhà họ Trương đều muốn bắt nạt cô, nếu cô không phản kháng thì thật uổng phí cơ hội trọng sinh này.

45. Chương 45: Ngã Bài (phần 5) 2

“Cô nói chuyện với ai vậy, thật không biết lớn nhỏ gì hết, tôi nói cho cô biết Vương Tĩnh Kỳ, chúng tôi đã sớm nghe nói cô ở bên ngoài không đứng đắn, vì giữ thể diện cho cô mới không nói cho Trương Dương, chỉ để con trai tôi ly hôn với cô, nhà chúng tôi cũng thật vô phước mới lấy phải đứa con dâu như cô vào cửa, không ngờ cô còn trơ tráo như vậy. Tôi nói cho cô biết, nhà là của Trương gia, cô nghĩ cũng đừng nghĩ tới. Còn về tiền riêng của cô thì tự giữ đi, chúng tôi chẳng cần nữa, nếu cô cảm thấy như vậy còn chưa được, cùng lắm là chúng tôi không cần giữ thể diện, đem việc này nói ra ngoài, xem tới cùng là ai mất mặt.” Triệu Giang Anh cũng không giả bộ nữa, trực tiếp phản pháo Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ lạnh lùng trừng mắt nhìn bà, chờ bà nói xong mới nói: “Trương gia các người thật khinh người quá đáng, Trương Dương là loại người gì trong lòng các người không biết hay sao? Bây giờ lại quy chụp cục phân của hắn cho tôi, Trương gia các người đã bắt nhân, vậy đừng trách tôi bất nghĩa, tôi muốn nhìn xem, nếu lãnh đạo của Trương Dương biết Trương Dương đã kết hôn còn đi ngoại tình thì sẽ xử lý chuyện này như thế nào, còn có kẻ thứ ba kia, nếu biết Trương Dương là hàng đã xài rồi, không biết có để ý hay không?”

“Cô đừng có mà nói hươu nói vượn, ngậm máu phun người.” Trương Dương nghe xong chợt dạ đứng bật dậy từ trên sofa, như muốn giơ chân đạp bần.

“Hừ, có phải ngậm máu phun người hay không chính anh biết rõ, nhưng cũng nói cho anh biết, không có chứng cứ tôi đã không dám nói. Tôi không giống một số người nào đó, ăn nói lung tung, đổ nước bẩn bôi nhọ người khác.” Vương Tĩnh Kỳ lời ít ý nhiều liếc nhìn Triệu Giang Anh, cũng không để ý tới vẻ mặt khó coi của bà ta, từ trong balo của mình lấy ra một xấp ảnh chụp, quảng lên bàn.

“Đây là ảnh chụp, các người tự mình coi đi. Nội dung bên trong rất thú vị, tôi thấy hôm nay mọi người có vẻ suy nghĩ không được thông suốt cho lắm, tôi cũng không ép, tuần sau tôi lại tới.”

Cô nói xong liền đeo balo của mình lên, rời khỏi nhà họ Trương. Người nhà Trương gia còn đang khiếp sợ, không ai để ý tới cô.

Cô vừa đi ra ngoài vừa nghĩ, sau chuyện này Trương gia chắc sẽ biết phải làm như thế nào.

Kiếp này, cục trưởng cơ quan Trương Dương làm việc còn chưa phát hiện thân phận anh ta đã kết hôn, hơn nữa, người phụ nữ kia đang bị Trương Dương dỗ dành nịnh bợ, cho nên chắc chắn Trương Dương sẽ nghĩ đủ mọi cách treo cành cao, li hôn là việc chắc chắn, còn càng nhanh càng tốt.

Ngược lại, bên khó giải quyết lại là gia đình cô. Ba cô tính tình nóng nảy, nếu biết cô li hôn, thế nào cũng đánh gãy chân cô, còn mẹ cô nữa, từ trước đến nay vốn không nghĩ cô sẽ li hôn.

Cho nên việc này cần phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Bên phía Trương gia, sau khi Vương Tĩnh Kỳ rời đi liền lâm vào trầm mặc. Ba người cũng không biết nói gì cho phải, chủ yếu là do những tấm ảnh này xuất hiện quá bất ngờ, bọn họ thật không thể ngờ Vương Tĩnh Kỳ đã biết chuyện này, lại còn có ảnh chụp làm bằng chứng, người trong ảnh rõ ràng lại còn đang làm chuyện mập mờ. Giờ Trương Dương muốn chối cãi cũng không được.

“Mẹ, hay chúng ta làm theo lời Tĩnh Kỳ đi, đưa cho cô ta ba vạn tệ là được.” Trương Dương cũng không còn cách nào khác, nhưng nghĩ đến Từ Mai, hắn vẫn có hi vọng.

“Con nói thoải mái quá đấy, con cho rằng đó là ba tệ hay là ba mươi tệ, là ba vạn tệ chứ chẳng chơi.” Triệu Giang Anh bà vừa nghĩ tới liền hận chết con ranh Vương Tĩnh Kỳ kia, đúng là con đàn bà tâm địa độc ác, bình thường không chú ý, đợi thời điểm mấu chốt mới nhảy ra cắn mình một cái.

“Tiền lương hai năm qua con đều giao cho mẹ rồi, mẹ tiêu cũng không bao nhiêu, dù sao chúng ta cũng không thể để cho cô ta lấy nhà được. Với lại, chỉ cần con cưới Từ Mai vào cửa, sau này muốn bao nhiêu tiền mà chẳng có.” Trương Dương dương dương tự đắc nói.

Hai ông bà Trương gia không nói gì, tuy rằng họ biết con trai họ nói cũng đúng, nhưng nghĩ đến việc tiền của mình vô duyên vô cớ phải móc ra đưa cho người khác, trong lòng liền đau như thắt cổ.

Cuối cùng, Triệu Giang Anh vẫn không nhận được mà mắng nhiếc:

“Con ranh Vương Tĩnh Kỳ chết tiệt này, cầm tiền của chúng ta nó không sợ giảm thọ hay sao chứ, số tiền này xem như vứt cho chó đi, coi như xui xẻo. Tâm cơ xấu xa như vậy, mẹ chồng mắt lên xem sau này cô ta có thể tìm được hạng người ra gì không.”

46. Chương 46: Bữa Ăn

Sau khi về nhà, Vương Tĩnh Kỳ vẫn tỏ ra bình thường, còn về việc li hôn tốt nhất nên chờ sau khi lấy giấy li hôn rồi thông báo với người nhà sau cũng được.

Thứ hai đi làm, cô đem toàn bộ chuyện diễn ra kể lại cho mấy người Tưởng Hi Văn, được các cô khen ngợi ủng hộ hết lời.

Tâm tình của Vương Tĩnh Kỳ thả lỏng không ít, bây giờ cô chỉ cần chờ tới cuối tuần, tới nhà họ Trương đem những chuyện còn lại giải quyết cho xong thì tốt rồi.

Giữa trưa thứ ba, cô giáo chủ nhiệm Ngô Mật Nhi đi tới văn phòng của nhóm người Vương Tĩnh Kỳ:

“Cô giáo Vương, tối hôm nay phụ huynh Triệu Tư Thành lớp chúng tôi mời các thầy cô giáo tới ăn cơm ở Nhất Nhị lúc năm rưỡi chiều nay, tan tầm sẽ tập trung đến đó, cô đừng tới muộn nha.” Cô ấy nói xong cũng không đợi Vương Tĩnh Kỳ trả lời đã xoay người, dưới chân là đôi guốc cao sáu phân, lép cộp bước đi.

Wương Tĩnh Kỳ cũng không có ý kiến gì với buổi tiệc này, dù sao kiếp trước cô cũng từng tham gia những bữa ăn như vậy nhiều rồi, hơn nữa hôm nay lại là ngày nhà giáo, phụ huynh đến mời giáo viên ăn cơm rất nhiều. Cô chỉ lo lắng cho đôi giày của Ngô Mật Nhi, giống hệt như cà kheo, cô nhìn người đang bước đi xa dần, sợ cô ấy không may ngã dập mặt thì toi.

“Ngô Mật Nhi này đúng là gan hùm mật hổ, đôi giày cao như vậy cũng dám đi, thật lợi hại.” Vương Đình sắp đến nhỏ giọng tám chuyện với Vương Tĩnh Kỳ.

“Suyt, nhỏ giọng một chút, đừng để người khác nghe thấy, nếu truyền đi, Ngô Mật Nhi nhất định sẽ tới tìm cậu.” Vương Tĩnh Kỳ vội vàng chặn miệng Vương Đình lại, những chuyện này nói trong phòng ngủ thì không sao, nhưng không nên tùy tiện nói ở ngoài được, nói ở nơi công cộng khác nào kêu người tới đánh mình.

Ngô Mật Nhi tuy rằng nghe tên rất ngọt ngào, nhưng lại là người rất hung dữ, chỉ cần có người trêu chọc tới cô ấy, cô ấy liền động thủ đánh người. Trong đám học sinh của cô ấy, bất kể là nam hay nữ, ai cũng đều sợ cô ấy, ngay cả giáo viên trưởng bộ môn cũng không dám chọc đến.

Kiếp trước, trong lòng Vương Tĩnh Kỳ luôn tồn tại sự kính sợ đối với Ngô Mật Nhi, thời điểm mới đến dạy, cô luôn bị cô ta chỉ đạo làm cái này cái kia, một chút phản kháng cũng không dám.

“Cắt, cô ta ngon thì đến tìm mình, mình mà sợ cô ta à.” Vương Đình tuy rằng mạnh miệng nhưng âm lượng không tự giác đè thấp hơn.

“Đây là lần thứ mấy trong tháng này rồi, mình nghe nói lịch ăn tối của cô ta đã sắp kín rồi đó.” Vương Đình có chút ghen tị nói.

Ở lớp mười bình thường đều do thầy cô giáo dạy Ngữ văn làm chủ nhiệm, mục phù thủy kia năm đó sau khi làm chủ nhiệm, liền có ý kiến lập một văn phòng riêng cho các thầy cô giáo chủ nhiệm để cùng nhau nghiên

cứu, trao đổi các phương pháp quản lý học sinh. Còn các giáo viên dạy những môn phụ đều chuyển đến làm việc trong văn phòng lớn mà Vương Tĩnh Kỳ đang làm.

Sắp xếp như vậy khiến cho mấy giáo viên chủ nhiệm kia trực tiếp sinh ra các loại tính toán. Năm học mới vừa khai giảng, tiếp đến sẽ là ngày nhà giáo, có vài giáo viên chủ nhiệm sẽ so xem ai nhận được hồng bao nhiều hơn, ai nhận được lễ vật quý giá hơn vân vân, đương nhiên những thứ này đều là nhận lén, ngay cả chuyện phụ huynh học sinh mời ăn cơm, các cô ấy cũng đem ra so sánh ai được mời nhiều lần hơn, phụ huynh nào mời nhà hàng tốt hơn.

“Đó không phải chuyện của chúng ta, người ta mời chúng ta đi ăn, chúng ta liền tham gia cho vui, ăn chút đồ ăn ngon, nếu không có người mời thì chúng ta ăn đồ ăn bình thường của chúng ta thôi.” Vương Tĩnh Kỳ tâm nhìn thoáng, trong lòng còn âm thầm cảm thấy may mắn, may mà cô không phải là chủ nhiệm lớp, nếu không cả ngày cô sẽ phải lo lắng xem nên cất hồng bao như thế nào mới tốt, đúng là ăn không ngon, ngủ không yên mà.

“Ồ, cậu nói cũng đúng, mình vừa nghe cô ấy nói tối nay ăn ở Nhất Nhị, cậu cần chú ý ăn nhiều một chút, cơ hội này khó mà có được đó.” Vương Dĩnh nói xong còn có chút kiềm chế không được mà nuốt ngụm nước miếng.

47. Chương 47: Bữa Ăn 2

Nhất Nhị, chỉ cần nghe tên thôi đã biết đây là nhà hàng lớn nhất nhì thành phố D, đồ ăn ở đó không chỉ mỹ vị tinh xảo nổi tiếng, mà còn có một đặc điểm nữa là quý, mỗi món đều hơn trăm đồng, lấy giá cả ở thành phố D mà nói thì giá đồ ăn ở đây quá đắt, với tiền lương của Vương Tĩnh Kỳ, ăn ở nhà hàng như vậy chỉ đủ kêu ba bốn món, còn là chỉ đủ cho một người ăn. Cho nên khi Vương Tĩnh Kỳ nghe đến buổi tối đến Nhất Nhị ăn cơm, trong lòng cô vẫn có chút chờ mong.

“Yên tâm, mình nhất định sẽ đem một phần về cho cậu.” Vương Tĩnh Kỳ rất nghiêm túc cam đoan.

Sau đó hai người liền hi hi ha ha nhỏ giọng cười đùa.

Cuối cùng cũng tới giờ tan tầm, Vương Tĩnh Kỳ mới nghĩ đến một vấn đề: “Tiểu Dĩnh, hôm nay mình có thể sẽ không về phòng ngủ, nếu bữa tiệc chấm dứt muộn thì mình sẽ về nhà luôn, ở đó gần hơn, sáng mai mình sẽ đi xe buýt tới trường.”

“Biết rồi, cậu đi đi, nhớ ăn cho thật ngon đấy.” Vương Dĩnh có chút ảm đạm phát phát tay, đi tới căn tin ăn cơm, trong lòng thâm oán hận, tại sao mình không phải giáo viên ban ba chứ.

Lại nói, sau khi Vương Tĩnh Kỳ đi theo các đồng nghiệp khác vào Nhất Nhị mới cảm nhận sâu sắc tài lực không tầm thường của cha mẹ học sinh Triệu Tư Thành. Nơi đây được trang hoàng vàng son rực rỡ, phía trước cửa được trải thảm đỏ, hai bên cửa có hai cô gái tiếp tân trẻ tuổi xinh đẹp mặc bộ sườn xám đỏ lấp ló phần đùi đứng tiếp khách, theo hình thức phục vụ này, mỗi bàn đồ ăn trong đó chắc chắn tốn không ít tiền.

Bởi vì tất cả giáo viên dạy Triệu Tư Thành đều được mời, còn có cả thầy hiệu trưởng, mục phù thủy thấy có ban giám hiệu nên cũng chưa dám ngồi xuống, chờ hiệu trưởng an tọa, mọi người mới ngồi vào bàn ăn.

Người mời khách là ba của Triệu Tư Thành, Triệu Vệ Quốc, hơn bốn mươi tuổi, vóc người không cao lắm, còn hơi mập, qua lời giới thiệu của mọi người cô mới biết hẳn ta là trưởng phòng của một đơn vị cơ quan chính phủ. Từ tướng mạo có thể nhìn ra, hẳn ta chắc hẳn là một người có kinh nghiệm lão luyện trên quan trường, nhìn mọi người mà gương mặt trước sau vẫn giữ nụ cười như cũ, không nhìn ra một chút biến hóa nào.

Ngô Mật Nhi cũng là người biết ăn nói, không hề thấy cô ấy có một điểm cao ngạo thường ngày nào, khuôn mặt luôn tươi cười nói chuyện phiếm với Triệu Vệ Quốc và hiệu trưởng Tôn. Các thầy cô giáo khác ở bên cạnh cũng phụ họa cười nói.

Chờ đồ ăn được đưa lên, Triệu Vệ Quốc nâng ly rượu:

“Hôm nay tôi thật sự rất vinh hạnh có thể mời các thầy cô giáo tới đây cùng nhau ăn bữa cơm đạm bạc. Bình thường đứa con trai phá phách của tôi đã làm phiền các thầy cô giáo không ít, tôi ở đây với tư cách là một phụ huynh, muốn dùng ly rượu này để thể hiện chút tấm lòng biết ơn của mình đối với các thầy cô.” Hắn ta nói vô cùng lưu loát, chắc chắn hắn ta là người thường xuyên tham gia những buổi tiệc như thế này.

Hắn nói xong liền cạn chén, phía dưới mọi người trầm trồ khen ngợi, Vương Tĩnh Kỳ cũng giơ ly rượu của mình lên, nhưng khi uống cô cũng chỉ nhấp môi một chút thể hiện sự lịch sự, tửu lượng của cô vốn không tốt, uống nhiều sợ sẽ làm ra chuyện gì xấu mặt.

Ngô Mật Nhi cũng rất nể mặt, uống cạn một ly rượu trắng, lại được mọi người khen ngợi khiến cho cô ấy cười ngại ngùng. Bởi vì uống hết một ly rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên đỏ hồng, ánh mắt cũng có chút mơ màng, có chút ý tứ hàm xúc mơ hồ không rõ nhìn Triệu Vệ Quốc.

Triệu Vệ Quốc vẫn giữ nguyên bộ dáng của mình, vẻ mặt tràn đầy tươi cười, không đáp lại, cũng không từ chối.

Kế tiếp mọi người vừa nói chuyện phiếm vừa dùng cơm. Nội dung câu chuyện cũng không có gì đặc biệt ngoài chuyện học hành của Triệu Tư Thành và công việc bận rộn của Triệu Vệ Quốc. Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy bản thân mình không có chỗ tham gia vào câu chuyện nên chỉ tập trung ăn, thật vất vả mới có cơ hội đến được nơi đắt tiền như vậy để ăn cơm, dù thế nào đi nữa cũng phải ăn thật no.

Đúng lúc này, cửa nhà hàng bỗng truyền đến một trận xô xao.

48. Chương 48: Thị Trưởng Chu

Bởi vì bàn Triệu Vệ Quốc đặt là ở gần đại sảnh cho nên có thể thấy rõ trận xô xao ở cửa nhà hàng.

Tất cả mọi người đều không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng ai cũng là người hiếu kỳ, tình huống không rõ ràng như vậy càng khiến bọn họ ngồi không yên, liên tiếp ngoái đầu ra hướng cửa ra vào.

Còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã thấy quản lý nhà hàng vừa mới bắt chuyện cùng Triệu Vệ Quốc đã một đường học tốc chạy đến cửa, sau đó tiếp đón một đoàn người vào nhà hàng.

Vương Tĩnh Kỳ cũng tạm thời ngừng đùa, nhìn về phía cửa.

Đi giữa là một người đàn ông cao lớn anh tuấn, bên cạnh có vài người đi theo, hắn là cấp dưới của người này. Quản lý nhà hàng đi trước người đàn ông này không đến một thước, cúi đầu dẫn đường, trong miệng còn báo cáo chuyện gì đó, thái độ cực kỳ cung kính.

Trong lòng cô không khỏi nghĩ ngợi, đúng là nhà hàng lớn, tùy tùy tiện tiện cũng có thể gặp được nhân vật lớn. Chẳng qua người đàn ông này cũng là người một bụng phúc hắc, trên mặt thì ôn hòa, nhưng trong mắt một điểm vui vẻ cũng không có, Vương Tĩnh Kỳ dám cá người đàn ông này tuyệt đối không dễ sống chung.

Đúng lúc này, Triệu Vệ Quốc vốn đang ngồi phía sau liền đứng lên, chậm chậm chạy về phía mấy người kia, làm cho mọi người trên bàn không rõ là có chuyện gì.

Giống hệt như quản lý nhà hàng, trước mặt người đàn ông này Triệu Vệ Quốc cũng bộc lộ ra bộ dáng phục tùng, không biết hắn ta nói gì với người đàn ông đó mà khi hắn chỉ về phía bên này, anh ta cũng nhìn theo hướng ngón tay của hắn ta.

Ánh mắt của Vương Tĩnh Kỳ cũng vì vậy mà mất đối mắt với người đàn ông đó, cô chớp chớp đôi mắt to của mình, có chút không phản ứng kịp. Sau đó cô mới bắt đầu đỏ mặt, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn hạt cơm trong chén của mình.

Trong lòng cô ảo não muốn chết, mắt mặt, quá mắt mặt, thật sự là quá mắt mặt, nhìn cô thật giống như mấy kẻ háo sắc, vụng trộm nhìn người ta, còn bị người ta bắt tại trận, nói chính ra cô sống lâu như vậy, hôm nay thật sự là ném mặt mũi đến tận nhà bà ngoại luôn rồi.

Vương Tĩnh Kỳ tự mình oán trách, không biết rằng người đàn ông đối diện mình trong nháy mắt mắt sáng lên như sao.

Chu Cẩm Du không biết cảm xúc trong lòng mình bây giờ là gì, người mà mình tìm kiếm một thời gian vẫn không thấy, vốn vô vọng đang muốn từ bỏ, trong lúc anh không để ý lại xuất hiện trước mặt anh, có thể nói đây là duyên phận của hai người hay không.

Từ lần đầu tiên Chu Cẩm Du nhìn thấy gương mặt nghiêng của Vương Tĩnh Kỳ cùng vòng ba của cô liền nhớ mãi không quên, anh cũng không phải người thích bạc đãi chính mình, sau khi nghĩ thông suốt liền sai thư ký Lý đi tìm người. Nhưng thành phố D này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, ở nơi mệnh mệnh mấy trăm vạn dân này, muốn tìm được một người chỉ với một bên mặt, một bờ mông quả là mò kim đáy biển, vô cùng khó khăn, cho nên anh đã ra lệnh vài ngày nhưng thư ký Lý vẫn chưa tìm được người.

Vốn dĩ tìm không thấy người, anh cũng sắp đem sự rung động trong lòng đó quên lãng đi rồi, không ngờ hôm nay lại gặp được cô.

Chu Cẩm Du nhìn Triệu Vệ Quốc vẫn còn đứng trước mặt mình lải nhải, mở miệng điềm điềm nói:

“Hôm nay anh mời khách mà cứ như vậy bỏ khách qua đây cũng không phải, hay anh trở lại bàn đi. Chờ một lát nữa tôi xem tình hình, sẽ qua thăm hỏi các giáo viên nhân dân của chúng ta một chút.” Anh vốn đã biết hôm nay Triệu Vệ Quốc mời các thầy cô giáo dạy con mình tới ăn cơm, nhưng trong lòng lại không nghĩ đến, cô gái đó lại là giáo viên, thật không thể tưởng tượng, cô gái động một tí là đỏ mặt này không biết ở trên bục giảng sẽ như thế nào, có lẽ một lúc nào đó nên đi xem một chút.

Triệu Vệ Quốc nghe xong nào dám từ chối, mình mời khách, phó thị trưởng lại có thể cho mình mặt mũi đến bữa tiệc của hắn, đây đúng là vinh hạnh to lớn.

“Thị trưởng Chu, ngài yên tâm đi làm việc của mình, tôi nhất định chờ ngài ở đây.”

Chu Cẩm Du lại nhìn thoáng qua Vương Tĩnh Kỳ, sau đó mới theo quản lý nhà hàng lên lầu hai vào phòng ăn.

49. Chương 49: Thị Trưởng Chu 2

Khi Triệu Vệ Quốc trở lại bàn cơm, trên mặt còn mang theo ý cười, sắc mặt vô cùng vui mừng.

Mọi người khôi phục lại trạng thái ăn uống tiệc tùng, Ngô Mật Nhi tò mò hỏi: “Trưởng phòng Triệu, vị kia là ai vậy?”

“Haha, chắc mọi người không biết, đó là phó thị trưởng mới đến nhậm chức của thành phố chúng ta, thị trưởng Chu mới đến thành phố chúng ta mấy tháng trước, rất ít xuất hiện trên truyền thông, lại chưa nhận qua phỏng vấn, mọi người không biết anh ta cũng không có gì lạ.” Triệu Vệ Quốc đắc ý nói.

“A, trẻ tuổi như vậy đã được lên làm thị trưởng rồi ư.” Ngô Mật Nhi kinh ngạc trừng to mắt, tỏ vẻ không tin được, trong lòng lại bắt đầu toan tính.

Bên cạnh, hiệu trưởng Tôn nghe nói người trẻ tuổi kia là phó thị trưởng, lại không có dáng vẻ ngông nghênh tự cao tự đại, ông ngồi bên cạnh nhìn Triệu Vệ Quốc, chờ hắn giới thiệu.

“Haha, thị trưởng Chu quả thật còn rất trẻ, năm nay mới ba mươi ba tuổi, là người không chỉ có năng lực mà còn có gia cảnh rất tốt.” Triệu Vệ Quốc nói xong câu này thì ngậm miệng, không nói thêm một câu nào nữa. Bởi vì những chuyện này, người như hắn không thể tự tiện đem ra bàn luận tại đây.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong, trong lòng âm thầm cảm thấy ngạc nhiên. Thị trưởng Chu này cô có biết, bởi vì kiếp trước vị thị trưởng này chính là người thực hiện hạng mục tài chính kia, mới có thể dỡ bỏ tiểu khu

nhà cô dời đi nơi khác. Bản thân cô còn đang muốn nương nhờ hạng mục này để kiếm thêm một khoản thu nhập nho nhỏ, cho nên đối với vị thị trưởng trẻ tuổi này trong lòng cô sinh ra một chút hảo cảm. Phải biết rằng một vị lãnh đạo tốt thì sẽ được người dân yêu quý.

Sau đó còn nghe nói, thị trưởng Chu này xuất thân là quân chủng phòng không - không quân, tuy rằng sau khi đến đây chỉ làm phó thị trưởng, nhưng lại nắm thực quyền trong tay, có thể nói các quyền sinh sát các lãnh đạo cấp cao của thành phố D đều nằm trong lòng bàn tay. Cho nên lời nói của anh ta ở thành phố D rất có uy tín.

Sau đó không tới vài năm liền thăng chức từ thành phố D lên đến thủ đô, vào thời điểm Vương Tinh Kỳ trọng sinh, người ta đã sớm quay trở về Bắc Kinh rồi.

“Ôi, thật đúng là tuổi trẻ tài cao, hôm nay cũng là nhờ hào quang của trưởng phòng Triệu, nếu không những dân chúng bình thường như chúng ta khó có cơ hội được tận mắt nhìn thấy một vị lãnh đạo lớn như vậy. Trưởng phòng Triệu, tôi kính anh một ly.” Tròng mắt Ngô Mật Nhi đảo vòng, nghĩ tới dáng người cao ngất, khuôn mặt anh tuấn góc cạnh mình vừa nhìn thấy không khỏi xuân tình nhộn nhạo, nếu mình có thể cùng thị trưởng Chu...

“Ha ha, mọi người cứ từ từ ăn, mới vừa rồi thị trưởng Chu có nói, anh ta ở bên kia gặp mặt xã giao một chút, sau đó sẽ đến chỗ chúng ta thăm hỏi các giáo viên nhân dân mọi người.” Triệu Vệ Quốc hiển nhiên bị Ngô Mật Nhi nịnh nọt nên tâm tình rất tốt.

Hắn nói một câu kia, làm cho trong lòng mọi người dâng lên từng đợt sóng ngầm. Không nói ai khác, ngay chính hiệu trưởng Tôn cũng đứng ngồi không yên, ông làm phó hiệu trưởng đã rất nhiều năm, chỉ thiếu cơ hội để thăng quan tiến chức.

Hiện tại, cơ hội đang ở ngay trước mặt, ông có thể không coi trọng, không kích động ư! Cho nên ông nhanh chóng điều chỉnh thái độ cho thật nghiêm nghị, nụ cười trên mặt cũng không còn, nghiêm túc nói với các giáo viên: “Mọi người khoan hăng ăn, nhanh chóng sửa sang lại cho chu đáo, nói thế nào chúng ta cũng là giáo viên nhân dân, là đại diện cho bộ mặt nhà trường, không thể để thị trưởng Chu thấy hình ảnh phạm ăn tục uống được, nhanh, tìm nhân viên phục vụ, đem đổi bàn ăn khác, đồ bỏ đi trên bàn cũng nhanh dọn đi.”

Ông ra lệnh như vậy, mọi người cũng bắt đầu nghiêm trang, đồ ăn trên bàn bị mọi người gấp đã thành một đồng hồ tròn. Vương Tinh Kỳ cũng nhìn đồ bỏ đi trước mặt mình, cô xấu hổ thiếu chút nữa không biết chui vào đâu, toàn bộ bàn ăn không có ai giống như cô, xương xấu bỏ đi đã chất thành một ngọn núi nhỏ, còn sót mấy miếng vụn thức ăn trên bàn.

Cô mang theo nhiệm vụ đến đây, dĩ nhiên phải hoàn thành nhiệm vụ, thật không ngờ giữa chừng lại xuất hiện tình huống như vậy.

Cô vội vàng cùng động nghiệp dọn dẹp sơ qua mấy thứ trước mặt mình, chờ nhân viên phục vụ đến dọn.

Thế nhưng nhân viên phục vụ còn chưa tới, mọi người đã nhìn thấy thị trưởng Chu cùng với một cấp dưới từ lầu hai bước xuống, hướng tới chỗ bọn họ.

50. Chương 50: Chương 25.1 : Gặp Lại

Mọi người nhìn thấy phó thị trưởng trong truyền thuyết đã tới đều tự giác đứng dậy nghênh đón, Vương Tinh Kỳ lúc này vừa mới bị bắt thóp vẫn còn thẹn thùng, cho nên vừa đứng lên liền lùi lùi về đứng sau lưng đồng nghiệp.

Đôi mắt Chu Cẩm Du vẫn thủy chung nhìn thẳng vào cô, trông thấy cô lén lén lút lút, khóe miệng hơi kéo lên, người phụ nữ này thật thú vị, chẳng những hay xấu hổ mà còn rất nhát gan.

Triệu Vệ Quốc đứng bên cạnh Chu Cẩm Du báo cáo: “Thị trưởng Chu, vừa rồi tôi có nói với họ rằng ngài sẽ tới đây, những giáo viên này đều rất kích động vì không nghĩ có thể nhìn thấy được phong thái của ngài ở chỗ này.”

Không tính hôm nay, trước đó Triệu Vệ Quốc cũng mới chỉ gặp mặt thị trưởng Chu một lần, lần đó cũng chỉ bắt tay. Không ngờ vị thị trưởng Chu này lại gần gũi với người dân như vậy, hẳn nghĩ khó có được cơ hội như thế này, nhất định phải nắm chắc mới được, tốt nhất là làm cho thị trưởng Chu nhìn thấy thành ý của hắn, từ đó trở thành tâm phúc của anh ta, vậy sau này ở thành phố D này hắn mới có thể một bước lên mây trên con đường quan trường.

Nhưng Triệu Vệ Quốc không ngờ bản thân hắn lại nịnh nọt không khéo, vô ý giẫm lên chân ngựa.

Chu Cẩm Du nghe hắn nói khê chau mày, anh rất không thích giọng điệu này của Triệu Vệ Quốc.

Triệu Vệ Quốc coi như có nhiều kinh nghiệm quan trường, cái giỏi nhất là xem sắc mặt người khác, nhìn biểu lộ biến hóa của thị trưởng Chu, hắn sợ mọi chuyện sẽ hỏng bét, kể tiếp nên mau mau nghĩ cách xoay chuyển tình thế.

“Vừa hay thị trưởng Chu ở đây, tôi xin giới thiệu cho ngài một chút, những vị ngồi đây đều là giáo viên của thành phố chúng ta, con của tôi bình thường phiền toái họ không ít, cho nên nhân ngày nhà giáo này, tôi mời các vị giáo viên đến ăn một bữa đạm bạc, trò chuyện đôi chút để thể hiện lòng biết ơn, bữa cơm này đều do tôi chi trả, tuyệt đối không đụng đến công quỹ.” Triệu Vệ Quốc ăn nói cẩn thận từng li từng tí, xem biểu lộ của Chu Cẩm Du, thấy sắc mặt Chu Cẩm Du không có biến hóa gì, trong lòng mới an tâm, không có biến hóa là hiện tượng tốt.

Mà lời nói này của hắn, đều khiến những giáo viên đang đứng trong lòng buong lỏng không ít.

Chu Cẩm Du vẫn một mực giữ khuôn mặt tao nhã, “Trưởng phòng Triệu, tôi tin tưởng cách đối nhân xử thế của anh.” Một câu nói kia, xem như cho Triệu Vệ Quốc một bậc thang, khiến Triệu Vệ Quốc vui mừng đến nỗi chỉ nhìn thấy răng không thấy mắt đâu.

Chu Cẩm Du cũng không để ý tới hắn, trông thấy mọi người trên bàn đều đang nhìn mình, quay người cầm ly rượu trong tay thư ký, nhìn mọi người nói: “Vừa nãy tôi có nghe trưởng phòng Triệu giới thiệu rằng các vị đều là những giáo viên tinh anh của thành phố, mấy ngày trước tôi cũng dự định đến ngày nhà giáo sẽ đi thăm hỏi các giáo viên một chút, thời gian cũng đã thu xếp xong xuôi rồi, hôm nay vừa vặn mượn buổi tiệc của trưởng phòng Triệu, tôi xin kính các vị giáo viên một ly, chân thành cảm ơn các vị đã vất vả cố gắng hết sức mình vì sự nghiệp giáo dục.”

Anh nói xong liền nâng ly rượu lên nhấp một ngụm nhỏ.

Thanh âm trầm thấp, giàu từ tính, lại rất êm tai, Vương Tĩnh Kỳ trốn sau lưng người khác thầm nghĩ.

Sau màn cảm ơn, mọi người cũng nhao nhao nâng chén.

Chu Cẩm Du nhìn những vị giáo viên ai nấy đều ngửa cổ uống rượu, ngoài miệng nói: “Mọi người cứ tùy ý, uống rượu theo khả năng là được rồi.”

Tuy anh nói những lời này nhưng ai dám cho là thật.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không quá ngốc mà lúc này lại hỏi lãnh đạo không uống có được không, cô cũng giống như mọi người, ngửa đầu uống hết ly rượu trong tay.

“Ồ, tửu lượng của đội ngũ giáo viên chúng ta thật không tệ, vị giáo viên trẻ tuổi này chỉ một thoáng đã uống hết, thật sự phụ nữ không thua đàn ông râu một chút nào.”

Khóe mắt Chu Cẩm Du vẫn thủy chung theo dõi từng động tác của Vương Tĩnh Kỳ, nhìn cô giống như một con chuột nhỏ trộm nhìn động tác của mọi người, không sớm không muộn cũng nâng cốc lên uống, anh liền hiểu rằng cô gái này tuy nhất gan nhưng vẫn có mắt nhìn, biết rõ thời khắc nào nên thu mình lại.

Vương Tĩnh Kỳ lúc đầu còn chưa kịp phản ứng, nhìn thấy mọi người đang nhìn mình mới biết người thị trưởng Chu đang nói đến chính là mình, mặt bỗng chốc đỏ ửng, lần này còn đỏ hơn những lần trước, cô cảm giác như cổ của mình cũng đỏ bừng lên rồi.

51. Chương 51: Chương 25.2 : Gặp Lại

Cô cảm cái ly không biết nên làm gì tiếp theo, lần này cô thật sự chột dạ, bởi vì cái cô mới uống, là nước sôi.

Chu Cần Du nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Vương Tĩnh Kỳ, trong mắt tràn ngập vui vẻ, anh chưa bao giờ nhìn thấy một cô gái nào dễ xấu hổ như vậy, nhìn cần cổ mảnh khảnh của cô dần đỏ lên, còn có xu hướng lan xuống dưới, ánh mắt anh chợt tối lại.

“Thị trưởng Chu, ngàn vạn lần anh cũng đừng xem thường phụ nữ nhé, phụ nữ bây giờ ghê gớm lắm đấy.” Ngô Mật Nhi trong lòng cảm tức bản thân không phải người đầu tiên khiến thị trưởng Chu chú ý, lại để cho Vương Tĩnh Kỳ đoạt trước. Nhìn bộ dạng sợ hãi rụt rè như muốn trốn xuống gầm bàn của Vương Tĩnh Kỳ kia, đôi mắt đảo đảo chợt nghĩ ra một chủ ý.

“Cô giáo Vương nhìn vậy thôi nhưng lại đứng trong đội ngũ giáo viên tinh anh của trường đấy, bình thường việc gì cũng tranh đua trước người khác, từ bữa ăn này có thể nhìn ra đấy, mọi người nói có đúng hay không, ha ha!” Ngô Mật Nhi tự mình nói xong, liền che cái miệng nhỏ nhắn cười ha ha.

Theo lời của cô ta, mọi người liền quay sang nhìn trên bàn ăn chồng chất đồng xương của Vương Tĩnh Kỳ, đều buồn cười.

Wương Tĩnh Kỳ cảm thấy hôm nay không phải cô ném mặt mũi của mình đến nhà bà ngoại, mà là vứt tận ngoài vũ trụ luôn rồi. Nhưng cô vẫn cố gắng không chế bản thân không cúi đầu, vào những lúc như thế này thì không thể tạo điều kiện để cho người ta cười cợt mình thêm nữa.

“Xem ra hôm nay trường phòng Triệu chọn nơi này để mời khách quả thật rất chính xác, đồ ăn ở đây rất hợp với khẩu vị của các vị giáo viên đấy chứ.” Ánh mắt Chu Cần Du lạnh lùng, nói.

Những người khác nghe xong cũng nhao nhao phụ họa trường phòng Triệu tìm thấy nhà hàng tốt, đồ ăn rất ngon, còn trêu ghẹo Vương Tĩnh Kỳ, bảo cô sau này giới thiệu cho mọi người những món ăn ngon. Lời này của Chu Cần Du xem như giải vây cho Vương Tĩnh Kỳ.

Ngô Mật Nhi trông thấy mình chà đạp Vương Tĩnh Kỳ không thành, ngược lại còn khiến cho Vương Tĩnh Kỳ càng được chú ý, trong lòng thầm hối hận, hối hận đã mời cô tới dùng cơm, cô ta vội vàng rót một ly rượu đây cho mình.

“Thị trưởng Chu, ly này của tôi đại diện cho toàn thể giáo viên chúng tôi kính ngài một ly, cảm ơn ngài đã quan tâm đến những giáo viên chúng tôi, cũng xin phó thị trưởng yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình, vì quốc gia, cũng vì thành phố D bồi dưỡng thêm nhiều học sinh, bồi dưỡng thêm nhiều nhân tài có ích cho xã hội.” Cô ta nói xong, thật sự đem ly rượu trong tay uống cạn, uống xong còn lật ngược ly rượu xuống, ý nói mình đã cạn ly.

Chu Cần Du nhìn người phụ nữ trang điểm lòe loẹt trước mặt mình, mặc dù cũng nâng ly nhấp một ngụm, nhưng trong mắt lại là một mảnh lạnh nhạt.

Vừa rồi cô ta âm thầm bêu xấu người khác mấy câu, còn có những hành động không có chừng mực, điều này khiến anh rất không thích. Người có tâm kế muốn giẫm đạp người khác để leo lên như vậy anh đã gặp nhiều rồi.

Vả lại dù kế hoạch của cô ta là gì, rõ ràng khi anh đến mời rượu vị giáo viên đại biểu cho trường, ánh mắt của người đàn ông trung niên đứng bên cạnh cô ta nhìn cô ta với vẻ rất không hài lòng, nếu như anh đoán không sai, chắc hẳn đây chính là lãnh đạo của trường.

Hừ, lãnh đạo đang ở ngay trước mặt lại dám làm ra động tác này, người này về sau nghĩ cũng đừng nghĩ muốn leo cao.

“Trường phòng Triệu, mặc dù tôi biết mọi người đều là giáo viên, nhưng còn chưa biết danh tính là gì, có thể giới thiệu cho tôi một chút hay không.” Chu Cẩn Du lướt qua Ngô Mật Nhi, trực tiếp nói chuyện với Triệu Vệ Quốc.

Hành động này khiến cho Ngô Mật Nhi mặt đỏ bừng, chỉ là mặt cô ta đánh phấn quá dày, người khác muốn nhìn cũng nhìn không ra, nhưng cũng khiến cho cô ta biết, động tác vừa rồi của cô ta quá đường đột.

Phó hiệu trưởng đứng bên cạnh cũng chú ý tới ánh mắt của cô ta, trong lòng đánh bộp một phát, âm thầm hối hận.

Đều do Vương Tĩnh Kỳ, nếu không cô cũng sẽ không xúc động như vậy. Đúng, đều là do con tiện nhân Vương Tĩnh Kỳ kia, ở nơi nhiều người như vậy, lại còn dám quyến rũ người ta, thật sự không biết xấu hổ.

Cô ta như tìm được con đường để mình phát tiết, đem mọi sai lầm của mình đổ lên đầu người khác, trong tâm cũng thầm cảm hận Vương Tĩnh Kỳ.

52. Chương 52: Chương 26.1 : Mất Mặt

Triệu Vệ Quốc nghe Chu Cẩn Du nói xong, mặt mũi hân hoan tràn đầy vui mừng cười tươi rói rói. Hắn vốn tưởng rằng phó thị trưởng kính xong ly rượu này rồi đi ngay, hiện tại xem ý tứ của anh ta, có lẽ sẽ ở lại đây thêm một lúc nữa, đây thật sự là một chuyện vô cùng vô cùng vinh hạnh.

Chu Cẩn Du nhìn thư ký Lý đang đứng ở sau lưng, ra hiệu đưa cho anh một cái ghế, sau đó gọi người quản lý nhà hàng mang đến một bộ đồ ăn, Chu Cẩn Du và thư ký Lý cũng ngồi xuống bàn.

Triệu Vệ Quốc bắt đầu giới thiệu từng người trên bàn cho thị trưởng Chu. Nhắc tới Triệu Vệ Quốc thì hẳn cũng có chỗ hơn người, những người giáo viên này hẳn chỉ mới nghe Ngô Mật Nhi giới thiệu một lần đã có thể nhớ chính xác, lúc này hẳn rất tự tin đứng dậy giới thiệu cho thị trưởng Chu.

Mỗi lần giới thiệu vị giáo viên nào thì người đó sẽ đứng lên kính Chu Cẩn Du một ly rượu. Đến lượt Vương Tĩnh Kỳ, cô nghĩ, cô đã được sống lại một lần, ngàn vạn lần không thể để cho mình mất mặt thêm lần nào nữa.

Nhưng đối với việc uống rượu, ở kiếp trước hay kiếp này cô đều không làm được, nhưng cũng không dám làm như vừa rồi, dùng nước sôi qua mắt người khác, cho nên lúc cô đứng lên mời rượu cũng tự rót cho mình một ly rượu.

Cô cố gắng để bản thân không khấn trương, “Thị trưởng Chu, với tư cách là một công dân bình thường, tôi thực sự rất cảm ơn anh đã cống hiến hết mình cho sự phát triển của thành phố D, để người dân chúng tôi nhận được những lợi ích cũng như thuận lợi, nhân buổi tiệc của trường phòng Triệu, tôi kính thị trưởng Chu một ly, xin uống trước để tỏ lòng ngưỡng mộ.”

Cô trông thấy người khác nói vài câu lấy lòng, sau đó uống một ly rượu là xong việc, cô cũng làm theo như vậy, không ngờ sau khi cô uống xong, thị trưởng Chu lại không uống mà còn hỏi ngược lại cô một câu.

“Ồ, tôi chỉ mới tới thành phố D thôi, tôi thật không biết bản thân đã cống hiến được gì cho sự phát triển của thành phố D đây, đây là cô giáo Vương đúng chứ, cô có thể nói tôi nghe không?” Chu Cẩn Du nhìn cô gái nhỏ nhắn trước mặt đang giả bộ trấn tĩnh, tự dưng anh muốn trêu cô một chút, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô càng khiến tay anh ngứa ngáy muốn sờ thử lên gò má cô.

Vương Tĩnh Kỳ lập tức ngăn người, cô nói trôi chảy như vậy, không nghĩ tới thị trưởng Chu lại truy hỏi rõ như thế. Cái này bảo cô phải trả lời thế nào, lúc cô về nhà còn chưa nghe ba mẹ cô đề cập tới chuyện dỡ bỏ nhà chuyển đi nơi khác, nói cách khác, hạng mục tài chính của thành phố hiện tại vẫn chưa được thông báo ra ngoài, vẫn ở trong trạng thái bảo mật, bây giờ nếu cô nói ra, không phải sẽ bắt cô lại chứ.

Vương Tĩnh Kỳ không biết làm sao, Chu Cẩn Du nhìn cô gái mặt đã đỏ bừng này, đứng ở đó có chút đáng thương, anh hơi đau lòng, mỉm cười nói: “Tôi nghĩ cô giáo Vương chắc chắn là một nhà giáo vừa có tài vừa có phẩm chất cao thượng mới có thể dạy dỗ được những học trò phát triển đức trí thể mỹ toàn diện như vậy. Vừa rồi chỉ đùa cô một chút thôi, cô giáo Vương cũng đừng để ý, xin mượn những lời hay ý đẹp của cô, hy vọng thành phố D trong tương lai sẽ phát triển mạnh hơn nữa.” Chu Cẩn Du nói xong cũng đem ly rượu trong tay uống cạn.

Thư ký Lý theo Chu Cẩn Du đã nhiều năm, là tâm phúc của Chu Cẩn Du. Anh cũng là người hiểu rõ tính tình con người Chu Cẩn Du nhất, vừa rồi nhìn một loạt hành động của Chu Cẩn Du, anh cảm thấy thị trưởng Chu đối xử với Vương Tĩnh Kỳ có chút không giống bình thường, không khỏi nhìn Vương Tĩnh Kỳ thêm vài lần.

Không tính là quá xuất sắc, nhưng là người điềm đạm nho nhã, thoát nhìn rất ngượng ngùng, lúc này mặt vẫn còn đỏ bừng, là kiểu phụ nữ “tiểu gia bích ngọc*”. Thư ký Lý nhìn Vương Tĩnh Kỳ, trong lòng thầm đưa ra phán đoán sơ bộ.

*Tiểu gia Bích Ngọc (): nghĩa gọn là chỉ những thiếu nữ xinh đẹp ở gia đình bình thường. Cũng có nghĩa hình dung cô gái có hình dáng không nhất định phải đẹp nhưng khả ái, có điểm nghĩa giống như em gái nhà bên. Thường là những cô gái hoạt bát dễ gần, không có phong phạm “Tiểu thư khuê các”.

Đột nhiên anh ta nhớ đến lúc trước phó thị trưởng kêu anh tìm một người phụ nữ, không lẽ chính là cô gái này.

53. Chương 53: Chương 26.2 : Mất Mặt

Trong lúc thư ký Lý đang suy nghĩ, Vương Tĩnh Kỳ ở bên kia xem như đã an ổn ngồi xuống, cô thấy cô và thị trưởng Chu này chắc chắn là khắc tinh, nơi nào có anh thì nơi đó cô liền bị mất mặt. Mà thôi kệ tiếp cô chỉ cần làm một con mèo an phận là được, chỉ cần qua được hôm nay, sau này dù muốn đụng mặt anh ta cũng chẳng có cơ hội.

Chu Cẩn Du cũng không nói chuyện với Vương Tĩnh Kỳ nữa, anh cùng hiệu trưởng Tôn trò chuyện, hiệu trưởng Tôn vô cùng kích động, thiếu chút nữa đã không nén được mà run lên cầm cập, đem hết mọi chuyện trong trường học từ hiệu trưởng cho đến những người nhỏ nhất đều nói ra một lượt.

Từ đầu đến cuối, khuôn mặt Chu Cẩn Du vẫn giữ vẻ điềm đạm, không có một chút thiếu kiên nhẫn nào. Thư ký Lý không thể nhìn được nữa, sau khi nhìn đồng hồ đến lần thứ ba, anh ta nhỏ giọng nhưng vẫn cố ý cho mọi người trên bàn nghe thấy: “Thị trưởng Chu, nhà đầu tư vẫn đang ở tầng trên chờ anh, anh xem bây giờ có nên...” Anh ta không nói tiếp nữa, nhưng những người ngồi đó cũng hiểu ý tứ của anh ta.

Lúc này hiệu trưởng Tôn mới xấu hổ ngừng miệng.

Chu Cẩn Du cũng không ở lại quá lâu, khẽ gật đầu với mọi người liền đứng dậy rời đi, trước khi đi còn căn dặn trưởng phòng Triệu, nhất định phải đối đãi những vị giáo viên này cho chu đáo.

Đợi khi Chu Cẩn Du và thư ký Lý đi rồi, bàn người lập tức thả lỏng tinh thần, mấy vị giáo viên đều quay sang bàn tán, nào là thị trưởng Chu thật phong độ lại nhẹ nhàng, vừa tao nhã vừa tràn đầy sức hấp dẫn, tóm lại toàn là những từ ngữ khen ngợi.

Hiệu trưởng Tôn giống như được bơm máu gà*, liên tục nâng ly cạn chén cùng trưởng phòng Triệu. Không bao lâu đã say khướt nằm rạp lên mặt bàn.

*Bơm máu gà (): Trước đây ở Trung Quốc cho rằng lấy máu gà bơm vào cơ thể sẽ có lợi cho sức khỏe, mỗi khi bơm xong thì người lâng lâng, trạng thái hưng phấn, phấn khích. Ở đây chỉ người đang có trạng thái hưng phấn, phấn khích, sức lực tràn đầy.

Ngô Mật Nhi so với ban đầu lại có vẻ trầm mặc không ít, cũng không giả làm thân với trưởng phòng Triệu nữa, ngược lại giống như có tâm sự, ánh mắt không tự giác luôn nhìn về phía cầu thang.

Vương Tĩnh Kỳ cơ bản đã ăn no, cho nên lúc này không có chuyện gì làm, cô vừa định quay sang nói chuyện phiếm với người bên cạnh đã trông thấy bộ dáng lơ đãng của Ngô Mật Nhi, lúc đầu cô không rõ lắm, sau đó nghĩ đến những lời đồn đãi về Ngô Mật Nhi ở kiếp trước, cô mới ý thức được thì ra Ngô Mật Nhi đã phải lòng thị trưởng Chu kia rồi.

Đối với ý nghĩ này của Ngô Mật Nhi, cô chỉ cảm thấy cô ta quá không biết tự lượng sức mình, không nói đến gia thế sau lưng thị trưởng Chu, chỉ riêng điều kiện bản thân người ta, cũng không thể nào đến lượt Ngô Mật Nhi được. Từ thái độ của cô ta đối với thị trưởng Chu khi này, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy Ngô Mật Nhi khẳng định là không đùa giỡn.

Thăng đến chín giờ tối, bữa tiệc mới chấm dứt, trước khi kết thúc, thị trưởng Chu cũng không bước xuống lần nào nữa.

Sáng thứ tư, Vương Tĩnh Kỳ ngồi xe buýt đi làm, vừa vào văn phòng, còn chưa đặt mông xuống, Vương Dĩnh đã chạy tới hỏi: “Tĩnh Kỳ, nghe nói các cậu hôm qua đi ăn trông thấy phó thị trưởng mới đến thành phố chúng ta, có thật không vậy?”

Vương Tĩnh Kỳ nghe cô hỏi như vậy rất kinh ngạc: “Làm sao cậu biết?” Tin tức này cũng truyền đi quá nhanh chứ.

“Cậu đến chậm nên không biết, hôm nay từ sáng sớm Ngô Mật Nhi đã đến rồi, còn kể chuyện cô ta được ngồi cùng bàn ăn với thị trưởng Chu nữa cơ.” Vương Dĩnh nhếch miệng.

“Ha ha, cô ấy nói cũng không sai, thực sự hôm qua cũng có gặp thị trưởng Chu, thị trưởng Chu còn tới bàn bọn mình mời rượu nữa.” Vương Tĩnh Kỳ nói vào trọng điểm.

“Ồ, ta nói sáng nay mình thấy mặt mo của hiệu trưởng Tôn cười tươi như hoa cúc, vừa rồi mình còn nhìn thấy ông ta đi vào phòng làm việc của hiệu trưởng, chắc hẳn là báo cáo việc này.”

“Được rồi, đó đều là chuyện của lãnh đạo, không liên quan đến những người dân thường như chúng ta, hôm trước mình mới giao cho học sinh đi in mấy bộ đề luyện thi, chắc bây giờ in xong rồi, mình đến phòng in lấy lấy đây, cậu có đi không?” Vương Tĩnh Kỳ bỏ túi xách xuống, sau đó đứng dậy chuẩn bị đến văn phòng lấy mấy bộ đề thi đầu tuần cô đưa cho học sinh đi in, cô nghĩ tiết ba có lẽ nên cho bọn nhóc làm một bài trắc nghiệm nhỏ.

“Đi, mình đi bộ cùng cậu một lát, lát nữa đến lầu ba gọi bọn Mộc Nghiên luôn, buổi sáng các cậu ấy cũng không có lớp.”

Sau đó, mấy chị em mượn việc công làm việc tư, tiện thể đi bộ quanh một vòng sân trường.

54. Chương 54: Chương 27.1 : Chiến Thuật Mới

Thoáng chốc đã tới chủ nhật, từ sáng sớm thứ bảy Vương Tĩnh Kỳ đã chuẩn bị sẵn đồ để đến Trương gia nghe câu trả lời.

Bà Vương thấy con gái tích cực như vậy cũng thấy yên tâm, hai tuần nay không biết đứa nhỏ này thế nào, có chút khác thường, cũng không thích tới Trương gia, làm cho bà có chút lo lắng.

Khi tới Trương gia, Vương Tĩnh Kỳ thấy Trương gia chỉ có Triệu Giang Anh ở nhà một mình, Trương Dương lại không có nhà, điều này nằm ngoài dự kiến của cô, cô còn tưởng rằng Trương Dương hẳn phải rất muốn li hôn, cùng tình yêu mới của mình song túc song phi chứ.

Triệu Giang Anh vừa nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ liền bám dính lấy cô, bắt đầu khóc lóc, khác hẳn với hình ảnh dịu dàng, ổn trọng trước đây.

“Tĩnh Kỳ, bác xin cháu, Trương gia nhà bác chỉ có một căn nhà nhỏ này, nếu đem nó cho cháu, cả nhà bác đều sẽ phải ngủ ngoài đường hết, cháu xem hai bác đều đã lớn tuổi như vậy, thân thể coi như đã vui một

nửa trong đất, già như vậy còn phải chịu lấy cái tội này, bác cũng sống không nổi nữa. Bác cầu xin cháu, cháu tha cho Trương gia nhà bác một con đường sống đi.”

Hôm nay bà cố ý đuổi hết người trong nhà ra ngoài, chính là nghĩ bà có thể dây dưa với Vương Tĩnh Kỳ, cô ta chỉ là một đứa con gái còn trẻ, sao có thể chống lại bà vừa khóc vừa nháo. Cuối cùng cũng phải mềm lòng, nhà cũng chẳng cần phải giành nữa, tiền li hôn cũng sẽ không mất một phần.

Wang Tĩnh Kỳ thấy điệu bộ này, Trương gia có mục đích gì trong lòng cô đều đã rõ như gương soi, nhưng mà cũng đúng như Triệu Giang Anh đoán, cô thật sự chịu không nổi một người lớn tuổi khóc sụt sùi trước mặt mình.

Kỳ thật, từ sau khi trọng sinh, cô đã không ngừng tự kiểm điểm lại bản thân, đều nói một cây làm chẳng nên non, đời trước của mình trải qua bị ai như vậy, nếu đem mọi lỗi lầm đổ hết cho Trương gia cũng không hoàn toàn đúng, chính mình cũng có sai lầm, nếu không phải đời trước mình yếu đuối, khi bị bắt nạt biết phản kháng, cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy, nói trắng ra chính là bản thân mình đã cho họ cơ hội, cho nên chính mình cũng phải chịu trách nhiệm.

Kiếp này, từ khi tỉnh lại, cô cố gắng thay đổi chính mình, làm cho mình kiên cường hơn, dũng cảm hơn, giống như một mình mình đến Trương gia nói chuyện li hôn, nếu là trước đây, cô khẳng định không dám làm.

Nhưng là cô cũng phát hiện mình đã đánh giá bản thân quá cao, cho dù cô trọng sinh, cô vẫn là Vương Tĩnh Kỳ, đời này li hôn với Trương Dương là chuyện nhất định phải làm, tựa như đời trước chính mình muốn có một gia đình, đều đã trở thành chấp niệm, nhưng ở phương diện khác, cô cảm thấy mình tiến bộ không nhiều, chủ yếu là tính cách cô đã như vậy, dù cho thù hận lớn cỡ nào, chỉ cần ngủ một giấc, đều cảm thấy dường như thù hận đã giảm bớt một phần.

“Bác à, căn nhà này mọi người ở cũng một thời gian dài như vậy rồi, nếu mọi người không muốn chuyển đi thì cứ ở lại.” Vương Tĩnh Kỳ kiên trì một lúc cuối cùng vẫn mềm lòng.

Cô cũng có chút chán ghét bản thân vứt bỏ hiện tại mà dễ dàng mềm lòng như vậy, nhưng bản chất cô đã như thế, kêu cô trong vòng một tháng biến thành người lãnh huyết vô tình cô không làm được.

Triệu Giang Anh nghe xong liền vui vẻ, bà biết mình ra chiều này rất chính xác, nhanh chóng lau nước mắt trên mặt, nói: “Cảm ơn, cảm ơn cháu, Tĩnh Kỳ, cháu là đứa con gái tốt, cháu li hôn với Trương Dương là Trương Dương không có phúc, là Trương gia chúng ta không có phúc.” Bà nói ra hai câu thật lòng.

“Bác à, bác đừng nói như vậy, căn nhà này thì có thể để lại cho Trương gia, nhưng khoản tiền kia Trương Dương nhất định phải đưa cho cháu.”

Triệu Giang Anh nghe xong có chút thở không nổi, thiếu một chút nữa đã tắc thở, nói như vậy mà vẫn còn muốn lấy tiền sao, bà tưởng căn nhà này đã hoàn toàn giao lại cho Trương Gia bọn họ rồi chứ, con bé chết tiệt này, nhìn thì có vẻ thành thật, xem ra cũng không hiền lành gì.

Triệu Giang Anh muốn nổi nóng, nhưng bà kiềm chế lại, thu lại khuôn mặt vui mừng, không cần thời gian chuẩn bị, nước mắt trực tiếp rơi xuống như mưa.

55. Chương 55: Chương 27.2 : Chiến Thuật Mới

“Tĩnh Kỳ, bác biết Trương gia thật sự có lỗi với cháu, bác thực sự xin lỗi cháu, nhưng cháu cũng thương lấy hai thân già này, tình hình nhà bác cháu cũng biết rồi đấy, nuôi Trương Dương ăn học đã rất tốn kém rồi, bây giờ Tiểu Phượng và Tiểu Mẫn đã lớn, nháy mắt sắp tới tuổi lấy chồng rồi, hai bác hiện đang lo lắng, trong nhà thì không có tiền, không thể lo đồ cưới cho chúng nó, làm chậm trễ chuyện tui nó, bây giờ cháu còn muốn lấy tiền, bác lấy đâu ra đưa cháu, dù bác có đi bán máu cũng không gom được nhiều như vậy.” Bà nghĩ nếu không đã thông tư tưởng được, chính mình thực sự sẽ phải bỏ ra mấy vạn đồng, lòng của bà liền đau như cắt, nước mắt đầm đìa, đây cũng không phải là giả vờ.

“Bác đừng như vậy, có chuyện gì từ từ nói, việc này cháu sẽ bàn bạc lại với Trương Dương.” Vương Tĩnh Kỳ thấy Triệu Giang Anh như muốn quỳ xuống liền chạy nhanh lại.

“Tĩnh Kỳ à, là Trương Dương không đúng, là nó làm chuyện có lỗi với cháu, lần trước sau khi cháu đi, hai bác cũng đã đánh mắng nó rồi, mấy ngày nay bác ngủ cũng ngủ không ngon, tối nào cũng nghĩ đến chuyện của cháu với Trương Dương, bây giờ cháu có thể cho bác một đáp án chính xác hay không, để cho bác yên tâm, nếu không cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ cháu và Trương Dương còn chưa li hôn, đã phải đốt giấy tang cho bác rồi.” Triệu Giang Anh nhìn ra Vương Tĩnh Kỳ đã mềm lòng, nắm lấy tay cô không cho cô cơ hội né tránh.

Wương Tĩnh Kỳ vừa nghe xong lời này, trong lòng Vương Tĩnh Kỳ có chút khó chịu, đây chẳng phải đang ép cô đáp ứng yêu cầu của bà ta ư.

Đột nhiên cô dùng sức, đẩy tay Triệu Giang Anh ra, đứng lên, cầm lấy túi trên sofa nói: “Bác gái, đây là chuyện của cháu với Trương Dương, bác có nói gì cũng không phải đương sự, để cháu tìm Trương Dương nói chuyện. Hôm nay anh ta không có nhà, vậy cháu đi trước.” Nói xong, cô liền bỏ chạy.

“Này, này, Tĩnh Kỳ, cháu quay lại đây, bác còn chưa có nói xong mà.” Triệu Giang Anh thấy Vương Tĩnh Kỳ đã ra đến cửa liền sốt ruột, mục đích còn chưa đạt được, người như thế nào bỏ chạy rồi.

Nhưng người đã không còn thấy bóng dáng, đuổi theo cũng không kịp nữa, bà mới đem nước mắt trên mặt lau đi, nhỏ một ngụm nước bọt về hướng cửa sắt, sau đó quay lại sofa ngồi xuống, lấy điện thoại trên bàn gọi cho Trương Dương.

“Con trai, có thể nói chuyện được không?” Triệu Giang Anh đầu tiên hỏi thử một câu, chỉ sợ con trai đang ở cùng với Từ Mai.

Hiện tại cả nhà đều mong Trương Dương có thể cưới Từ Mai về.

Trương Dương đang cùng Từ Mai đi dạo phố, thấy Từ Mai đang thử quần áo, liền hạ giọng nói: “Có thể, mẹ nói đi.”

“Con trai, Vương Tĩnh Kỳ, đứa con gái chết tiết kia vừa mới ở đây, mẹ vừa khóc vừa nháo với cô ta, cô ta đã mềm lòng, nói không lấy căn nhà, nhưng vẫn muốn chúng ta bồi thường cho nó một khoản tiền.”

Trương Dương nghe xong liền cau mày nói: “Đây không phải là muốn tiền chia nhà sao, nếu không được thì đừng lằng nhằng nữa, cùng lắm đưa cô ta ba vạn đồng, việc này phải giải quyết cho sớm.”

“Con không quản lý chuyện trong nhà nên không biết quý gạo củi, con cho rằng ba vạn đồng là số tiền nhỏ à, con để dành hai năm cũng không đủ ba vạn, hơn nữa con nhỏ Vương Tĩnh Kỳ kia dựa vào cái gì mà lấy nhiều tiền của nhà chúng ta như vậy, con cũng chưa bao giờ ngủ chung với cô ta, cô ta nào có tổn thất gì, tiền này mẹ không thể đưa ra được.” Bộ dạng đáng thương khi này của Triệu Giang Anh bây giờ biến mất không còn sót lại một chút gì.

Trương Dương còn muốn nói điều gì đó nhưng thấy Từ Mai từ phòng thử đồ đi ra liền sốt ruột muốn dập máy, tranh thủ nói: “Được rồi được rồi, mẹ tự quyết định đi, nhưng phải làm nhanh lên, con muốn một thời gian nữa mang Từ Mai về nhà mình cho mọi người gặp mặt.”

“Được được, con yên tâm, không tới một tháng, mẹ khẳng định sẽ đem con bé Vương Tĩnh Kỳ đáng ghét kia đuổi ra khỏi nhà.” Triệu Giang Anh tràn đầy tin tưởng.

Về phần con bé đáng ghét trong miệng bọn họ, sau khi chạy ra khỏi Trương gia, dọc đường đi luôn nghĩ chuyện này phải giải quyết như thế nào bây giờ, cô biết tính tình mình yếu đuối, khẳng định không phải đối thủ của Triệu Giang Anh, nhưng mấu chốt là cô chắc chắn có thể kiên trì, cùng lắm thì cứ kéo dài chuyện này, dù sao bản thân cô cũng không sốt ruột đi tìm đối tượng, thử xem cuối cùng ai mới là người cứng đầu hơn.

56. Chương 56: Chương 28.1: Thanh Tra

Thứ năm tại trường học, từ sáng sớm đã có người đến thông báo, thứ sáu thị trường Chu Cẩn Du sẽ tới trường để thanh tra.

Nhà trường cực kỳ coi trọng chuyến đi thăm của lãnh đạo thành phố lần này. Cho nên toàn trường đều đang gấp rút chuẩn bị.

Học sinh cấp ba cũng được nghỉ học nửa buổi để đi dọn vệ sinh quanh trường. Học sinh cấp một cấp hai còn thăm hại hơn, nghỉ học cả một ngày, buổi sáng quét dọn vệ sinh, buổi trưa mặt trời lên đến đỉnh đầu vẫn phải nai lưng ra nhổ cỏ trên sân thể dục.

Các thầy cô giáo cũng không nhàn rỗi, đầu tiên là thu dọn văn phòng cho sạch sẽ, sau đó phải chỉnh sửa những tư liệu, giáo án cho kỹ càng, còn cả sổ đầu bài, bài tập, chương trình học, chính trị học cả một đống lớn vân vân.

Sau một ngày làm việc cật lực thì mọi việc cũng đã ổn, đồng thời từ trong ra ngoài đều rực rỡ hẳn lên. Hai bên sân trường được cắm những là cờ màu tung bay trong gió. Những bông hoa nhỏ trong bồn cũng đang nở ra đẹp vô cùng.

Sáng sớm thứ Sáu, ban lãnh đạo nhà trường đều tập trung ở cửa trường học, không ngừng nhìn ra phía con đường lớn. Theo lịch hẹn, tám giờ khách sẽ tới, nhưng mãi tới chín rưỡi mới thấy bóng dáng của đoàn xe.

Đi đầu là mấy chiếc xe cảnh sát, phía xa xa có một chiếc xe màu đen đang tiến lại gần. Chờ sau khi xe dừng lại, Cao Phẩm Nghiêm mới dẫn các lãnh đạo của nhà trường tới nghênh đón.

Chu Cẩn Du được rất nhiều người bảo vệ xung quanh tiến về phía trường. Xung quanh còn có rất nhiều máy ảnh máy quay phim của đám phóng viên không ngừng tác nghiệp.

“Trời, thị trường Chu trẻ thật đấy. Không biết anh ta đã kết hôn chưa?” Lưu Quế Lan ghé vào bệ cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu nói với mấy đồng nghiệp xung quanh.

“Chị hỏi cái này làm gì, dù anh ta có chưa kết hôn cũng đâu tới lượt chị.” Cô giáo Lưu ở bên cạnh trêu ghẹo.

“Này, là giáo viên rồi đấy, sao suy nghĩ lại đen tối như vậy chứ. Chị đã bao nhiêu tuổi rồi, con chị bây giờ cũng đã lên đến đại học, vậy mà còn trêu chị mấy vụ này nữa là sao.” Lưu Quế Lan trừng mắt nhìn cô giáo Lưu bên cạnh.

Người bên cạnh thấy hai người đấu khẩu cũng cười theo. Có những giáo viên còn đang dạy học vẫn chú ý đến cổng trường, còn văn phòng của bọn người Vương Tĩnh Kỳ do không có lớp nên đều đến bên bệ cửa sổ ngó đầu ra nhìn xuống.

“Đừng giận nữa, ý của cô giáo Lưu là dù chị có già hơn mấy tuổi nhưng nhìn chị vẫn thanh xuân phơi phới mà.” Vương Đình vỗ vai Lưu Quế Lan an ủi.

Lưu Quế Lan cũng không phải tức giận thật, nghe Vương Đình nói xong lại cười nói vui vẻ như trước. Mấy người tiến về phía cửa sổ nhìn xuống.

Trong phòng mới chỉ có Vương Tĩnh Kỳ là được gặp Chu Cẩn Du, những người khác đều chưa gặp bao giờ.

“Chao ôi, trông vóc dáng thật không nhỏ, còn cao hơn hiệu trưởng của chúng ta nữa cái đầu, anh ta ít nhất phải cao một mét tám.”

“Xa quá, không nhìn rõ mặt, nhưng chắc chắn không tệ.”

“Đúng vậy, chị xem dáng đi của anh ta kia, thật phóng khoáng.”

Trong khi các cô giáo còn đang bàn tán thì Chu Cẩn Du và hiệu trưởng đã vào tới phòng hội đồng.

Chu Cẩn Du ngồi trong phòng hội đồng, vừa nghe Cao Phẩm Nghiêm phát biểu vừa theo dõi những tài liệu của trường học trong tay.

Lúc đến không chỉ có Chu Cẩn Du mà còn có cả bộ trưởng bộ giáo dục của thành phố Trịnh Kim Quốc. Ở thành phố D, ngôi trường này là một trong những trường thuộc top đầu, bất kể là tỉ lệ đậu đại học hay khả

năng quản lý đều cực tốt. Vậy mà bây giờ lại thấy Chu Cẩm Du vừa xem tài liệu vừa chau mày khiến cho Trịnh Kim Quốc vô cùng lo lắng đứng ngồi không yên. Nếu như phó thị trưởng không hài lòng với trường học này, chức quan này của ông ta cũng đừng mong giữ được.

Một lúc sau, hiệu phó của trường cũng bước lên báo cáo những điểm nhấn trong khả năng quản lý trường học. Lúc này, Chu Cẩm Du chợt quăng tập tài liệu đang cầm trong tay lên bàn, cũng không biết đã xem xong chưa, nhưng nhìn vẻ mặt tức giận không muốn xem nữa của anh ai cũng sợ, đặc biệt là Trịnh Kim Quốc, ông cảm giác giống như đang ngồi trên đồng lửa.

Trái tim của ông ta đã già yếu, làm sao chịu được cảm giác lo lắng này, ông khẩn trương phóng ánh mắt cầu xin giúp đỡ qua cho thư ký Lý.

57. Chương 57: Chương 28.2: Thanh Tra

Vốn dĩ từ này tới giờ thư ký Lý ngồi ghi chép không chớp mắt. Nhưng cảm nhận được ánh mắt nóng cháy hừng hực của bộ trưởng Trịnh, anh ta muốn coi nhẹ cũng khó.

Ngẩng đầu nhìn bộ trưởng Trịnh bên cạnh, nhận thấy ánh mắt cầu xin giúp đỡ đến đáng thương của ông ta, lại quay sang nhìn Cao Phẩm Nghiêm đang lau mồ hôi, ở phía đằng xa là hiệu phó đang lắp bắp báo cáo. Haiz, thật không hiểu nổi lãnh đạo trường này, có báo cáo thôi mà cũng có thể đạt đến trình độ này.

Chẳng qua anh ta đã biết rõ, xuất hiện loại tình huống này, trường học báo cáo không chu đáo chỉ là một mặt, căn bản là do tâm tình thị trưởng Chu không tốt, cho nên xử lý mọi việc càng nghiêm khắc hơn bình thường.

Hôm đó sau khi gặp Triệu Vệ Quốc ở nhà hàng, lúc trở về thị trưởng Chu đã sai anh sắp xếp một buổi xuống thanh tra trường học này, hơn nữa còn dặn anh mang tư liệu của các giáo viên tới.

Anh lập tức nghĩ tới cách thị trưởng đối xử với Vương Tĩnh Kỳ hơi khác biệt. Vậy nên sau khi cân nhắc, hoặc giả có chuyện gì đó, ngay hôm sau anh ta liền mang tài liệu nhân sự trong trường học đặt lên bàn thị trưởng Chu, hơn nữa anh còn cố tình chuẩn bị tài liệu về cô giáo Vương kỳ hơn, còn đặt nó lên trên cùng.

Sau khi thị trưởng Chu xem xong, cái gì cũng không nói, chỉ nhẹ nhàng lườm anh ta một phát.

Vài ngày sau đó, tâm tình của thị trưởng Chu vẫn rất rất xấu, anh ta có chút không rõ, chỉ biết tình trạng này xảy ra là khi vừa xem xong tài liệu nhân sự kia, anh ta vì muốn tháo gỡ nỗi phiền muộn cho lãnh đạo, nên đã thắm lén đem đồng hồ tài liệu kia ra nghiền cứu một lần, thì ra đúng là vì cô giáo Vương Tĩnh Kỳ.

Thư ký Lý xem lại tập tài liệu đó mới biết vấn đề nằm ở đâu. Không ngờ Vương Tĩnh Kỳ còn trẻ như vậy mà đã kết hôn được hai năm. Bảo sao tâm trạng của thị trưởng Chu xấu như vậy.

Cho nên tổng kết lại, đều là vì cô giáo Vương Tĩnh Kỳ kia, mới tại thành cục diện như hiện tại. Nhưng thật lòng anh ta vẫn không rõ, suy cho cùng thị trưởng Chu đối với Vương Tĩnh Kỳ là như thế nào, dù sao cũng là phụ nữ đã kết hôn, thị trưởng Chu muốn kiểm phụ nữ, loại điều kiện này đâu đủ tư cách, mà trước giờ cũng chưa từng nghe qua thị trưởng Chu dây dưa không rõ với phụ nữ đã có chồng.

Mà tình huống bây giờ, không phải là đang chữa ngựa lành thành ngựa què sao.

Trong lúc phó hiệu trưởng đang lắp bắp báo cáo, anh ta đi đến bên cạnh thị trưởng Chu, nhỏ giọng nói: “Phó thị trưởng, anh xem nếu chúng ta chỉ nghe báo cáo thôi không phải quá phiền diện sao, hay là chúng ta đến thẳng lớp học dự giờ một phen, xem tình hình học tập của học sinh và cách giảng dạy của các giáo viên như thế nào?”

Anh ta dè dặt hỏi, chỉ sợ không đoán trúng ý đồ của sếp.

Chu Cẩm Du thực sự ngồi nghe có chút mệt mỏi, nghe đề nghị của thư ký Lý liền liếc mắt nhìn anh ta một cái, nể mặt nói: “Được, chúng ta đi xem thử tình hình dạy học thực tế xem.”

Một đám lãnh đạo đứng sau phụ họa gập đầu, Cao Phẩm Nghiêm làm việc nhanh lẹ, trực tiếp đem thời khóa biểu cấp hai cấp ba đưa lên, tỏ ý tùy ý lãnh đạo chọn.

Chu Cẩm Du lật lật hai cái, không tự giác dừng lại ở thời khóa biểu cấp ba.

Thư ký Lý đứng bên cạnh chú ý tầm mắt của thị trưởng Chu, nhanh chóng hỏi: “Nếu bây giờ chúng tôi đi thì có thể nghe được tiết mấy?”

Cao Phẩm Nghiêm nhìn đồng hồ trên tay, sau đó lau mồ hôi nói: “Tiết ba chỉ còn hơn mười phút là hết giờ, chúng ta có thể đến nghe tiết thứ tư.” Vốn tổ thanh tra đã đến muộn, vừa rồi còn ở đây nghe báo cáo một hồi lâu, cho nên thời gian đã ít lại càng ít.

“Phó thị trưởng, hay là chúng ta đến nghe một tiết của học sinh cấp ba, cấp ba có thể thể hiện rõ nhất trình độ dạy học của các giáo viên.”

Thư ký Lý trông thấy thị trưởng Chu gập đầu, anh mới nói tiếp: “Vậy lớp thứ tư của cấp ba này thế nào?”

Chu Cẩm Du đã sớm thấy được tiết của lớp đó là tiết toán, giáo viên đứng lớp là Vương Tĩnh Kỳ.

“Được, đi nghe tiết này.”

Anh đặt ngón tay lên bàn, gõ nhẹ từng nhịp chờ bên kia thông báo xuống, hiện giờ không thể tập trước được, chỉ nghe thông báo sớm trước mười phút, người giáo viên kia muốn chuẩn bị trước cũng không kịp, bây giờ thông báo sớm chỉ để lớp chuẩn bị sẵn sàng, nhiều người đến dự giờ như vậy, phải chuẩn bị đủ ghế cho lãnh đạo, cũng không thể để cho lãnh đạo đứng nghe suốt một tiết được.

58. Chương 58: Chương 29.1 : Cô Ấy

Bên này vừa quyết định, tổ cấp ba bên kia liền nhận được thông tin, thị trưởng Chu một lát nữa sẽ tới dự giờ lớp thứ tư cấp ba.

“Tiểu Vương, đừng khẩn trương quá, cố gắng giảng bài cho tốt, đây chính là cơ hội thể hiện bản thân đó.” Lưu Quế Lan có chút hâm mộ nói.

Một giáo viên bình thường cả đời có mấy cơ hội được các lãnh đạo lớn tới dự giờ chứ, đây là cơ hội cho bản thân nở mày nở mặt, giảng bài tốt, may mắn lưu lại ấn tượng tốt với lãnh đạo, khẳng định sẽ có thể có thu hoạch lớn đến không tưởng, nhưng lại nói, nếu người giáo viên đó muốn vượt qua khảo nghiệm thì cần phải một chút tinh thần thép, bằng không giảng bài không đạt đến trình độ như bình thường khẳng định sẽ không lưu lại ấn tượng tốt với lãnh đạo, nhiều khi còn thấy chẳng thà không có cơ hội.

Vương Tĩnh Kỳ sau khi nghe xong tin tức này, ban đầu trong lòng còn hơi khẩn trương, nhưng lại lập tức biến mất, mặc kệ là ai tới dự giờ, cô vẫn sẽ giảng bài như vậy, không có gì phải khẩn trương cả.

“Tôi không khẩn trương, tôi sẽ coi như bọn họ không tồn tại, giảng tốt bài giảng của mình là được.” Đối với bài giảng Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng hôm nay dựa theo tiến độ giảng dạy, hẳn là tới bài ôn tập chương, phải biết rằng ôn tập chương là bài khó dạy nhất.

Trong văn phòng mọi người biết cô phải dạy bài ôn tập chương đều nhao nhao nghĩ cách giúp cô, nói cô nên giảng thêm một chút phương pháp giải bài tập, tăng thêm bài tập, huy động sự tích cực của học sinh.

Mọi người trong văn phòng còn chưa nói xong, Ngô Mật Nhi đã mang giày cao gót lộp cộp đi vào.

“Vương Tĩnh Kỳ, tiết bốn hôm nay chúng ta đổi giờ đi, cô dạy lớp thứ ba, tôi dạy lớp thứ tư.” Ngô Mật Nhi nói xong liền nhìn Vương Tĩnh Kỳ còn đang ngồi, chờ câu trả lời.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong liền biết chủ ý của cô ta là gì. Cô thì chẳng sao hết, lãnh đạo không tới dự giờ của cô, cô càng tự do tự tại, nhưng mà đổi như vậy không có vấn đề gì chứ?

“Đổi như vậy có được không, hình như cô không dạy lớp thứ tư mà.” Vương Tĩnh Kỳ vẫn có chút lo lắng về vấn đề này, chủ nhiệm cấp ba không phải đều chỉ dạy có lớp của mình thôi sao.

“Cô không cần phải lo, tôi đã nói qua với chủ nhiệm Trình rồi.” Ngô Mật Nhi có chút không kiên nhẫn nói, còn tưởng Vương Tĩnh Kỳ không muốn đổi lớp.

“Được, nếu lãnh đạo đã biết, vậy chúng ta đổi thôi.” Vương Tĩnh Kỳ không sao cả.

Ngô Mật Nhi thấy Vương Tĩnh Kỳ đồng ý, trong lòng nghĩ cô ta cũng biết thức thời đấy, sau đó xoay người bước đi, cô còn phải chuẩn bị tốt một chút, đây chính là cơ hội khó có được nha.

Ngô Mật Nhi đi rồi, các giáo viên khác trong văn phòng đều cảm thấy có chút tiếc nuối.

“Gì vậy chứ, cô ta thật quá đáng, làm gì có chuyện tốt như thế, cô ta tưởng muốn đổi thì đổi ư, đây không phải cướp đoạt trắng trợn giữa ban ngày ban mặt sao?”

“Đúng đó Tiểu Vương, cơ hội tốt như vậy lại đem tặng không cho cô ta sao?”

“Không sao đâu, cô ấy muốn được dự giờ thì để cô ấy dạy, đối với tôi cũng có điểm tốt.” Vương Tĩnh Kỳ cười nói.

“Tiểu Vương nghĩ vậy cũng đúng đấy.” Có đồng nghiệp phụ họa nói.

Sau khi tiết ba kết thúc, Vương Tĩnh Kỳ lại phải trấn an Vương Đình, người mới đi dạy về một chút, chỉ sợ cô ấy lại nổi tính nghĩa hiệp đi tìm Ngô Mật Nhi gây chuyện ở trước mặt các lãnh đạo thì không ổn.

Chờ Cao Phẩm Nghiêm dẫn các lãnh đạo tiến vào lớp thứ tư cấp ba liền thấy Ngô Mật Nhi một thân váy ngắn đứng trên bục giảng mỉm cười.

Chu Cẩm Du nhìn cô gái xa lạ đứng trên bục giảng mày liền nhíu chặt hơn, thư ký Lý nhìn thấy cô gái đứng trên bục giảng không phải cô gái kia liền biết có chuyện không hay.

Nhưng các lãnh đạo đã vào lớp, cũng đã ngồi xuống, bây giờ đứng dậy đi ra không hay cho lắm, cho nên thư ký Lý kiềm chế tâm lý bất an, trách Cao Phẩm Nghiêm ngồi bên cạnh.

“Mọi người dạy học không dựa theo thời khóa biểu sao, thời khóa biểu sinh ra để làm gì vậy?”

Cao Phẩm Nghiêm nhìn tiết số học bị đổi thành tiết Anh văn, cũng bị hù dọa mồ hôi đầm đìa, việc này ông thật sự không biết.

“Thư ký Lý, việc này tôi thật sự không rõ lắm, trở về tôi nhất định sẽ hỏi rõ ràng.”

Thư ký Lý nhìn mặt mũi đỏ đầy mồ hôi của ông ta, biết đây không phải chủ ý của ông cũng không làm khó nữa, hơn nữa hiện tại Ngô Mật Nhi đã bắt đầu giảng bài.

59. Chương 59: Chương 29.2 : Cô Ấy

Ngô Mật Nhi đứng trên bục giảng, nhìn xuống các lãnh đạo phía dưới, tim liền đập loạn nhịp, cực kỳ căng thẳng. Cảm giác căng thẳng khiến cho cô ta nói năng không lưu loát, phát âm bình thường rất rõ ràng mà bây giờ run run như cầy sấy. Trong lòng cô nóng ruột muốn áp chế nhưng lại không khống chế được, trên mặt hiện lên lo lắng, sợ hãi như muốn khóc.

Chỉ nghe phần mở đầu, trên trán Cao Phẩm Nghiêm đã chảy xuống ba vạch đen, mồ hôi tuốt ra ào ào, Ngô Mật Nhi này bình thường giảng bài không như vậy, hôm nay lại cố ý đổi giờ dạy, không kịp ứng phó mới giảng bài thành như vậy.

Chu Cẩm Du ngồi nghe người đứng trên bục nói năng lắp ba lắp bắp, không đáp ứng được điều kiện tiên quyết khi giảng dạy, bỗng chốc đứng lên, nhắc chân rời khỏi phòng học.

Thư ký Lý thấy vậy cũng đứng lên, biết lãnh đạo đã nổi đóa rồi, trong lòng cũng thầm hận, Cao Phẩm Nghiêm thật không biết nể mặt, vốn muốn giúp đỡ ông ta một chút, nhưng bây giờ lại biến thành như vậy, hẳn cũng chẳng còn biện pháp nào cứu vãn.

Mặt khác các lãnh đạo khác thấy thị trưởng đứng lên, không nghe giảng nữa, những thứ này bọn họ căn bản cũng không hiểu, liền đứng dậy theo ra ngoài.

Cao Phẩm Nghiêm không thèm để ý đến Ngô Mật Nhi đứng trên bục giảng muốn khóc mà không khóc được, đuổi theo ngay phía sau, trong lòng nghĩ coi như xong, nhẹ thì bị trách mắng, nặng thì buộc phải cách chức.

Đang nghĩ xem nên giải thích với thị trưởng như thế nào để vớt vát lại đôi chút, kết quả liền thấy thị trưởng Chu đứng ở cửa sổ lớp thứ ba nhìn vào, tìm ông ta liền nhảy lên cổ họng, không phải lại xuất hiện chuyện gì sai nữa chứ, nếu vậy ông ta thật sự không sống nổi nữa đâu.

Đột nhiên ông nghe thấy tiếng nói trầm thấp: “Mang một cái ghế chuyển đến lớp này, tôi muốn dự giờ cô giáo này.”

Sau đó là một trận hỗn loạn, đoàn người lại ngồi lại trong phòng học lớp thứ ba cấp ba.

Vương Tĩnh Kỳ trong lòng cảm thấy rất buồn bực, tại sao lãnh đạo không dự giờ môn tiếng Anh mà lại đến dự giờ môn toán chứ, chẳng lẽ nghe không hiểu?

Mặc kệ chuyện gì, cô chỉ cần giảng tốt bài giảng của mình là được rồi.

Sau đó Vương Tĩnh Kỳ bắt đầu tiến vào trạng thái giảng bài, dựa theo bài giảng mình đã soạn, hoàn thành bài giảng từng chút một.

Chu Cẩm Du nhìn cô gái nhỏ phía trên, mặc một bộ âu phục vừa vặn trông cô có vẻ như già đi vài tuổi, nhưng thật ra lại càng thêm ổn trọng, nhưng khi nhìn khuôn mặt cô, liền biết cô thật không vui vẻ. Nhìn cái miệng đỏ au nhỏ nhắn kia mở ra lại khép vào giống như chờ người ta tình tứ nhấm nháp, còn nụ cười tự tin trên khuôn mặt làm cho anh hận không thể đi lên hôn say đắm một phen.

Khi cô xoay người viết bảng, nhìn bộ âu phục cô mặc không che giấu được cái mong vênh cao làm anh xuất hiện phản ứng sinh lý. Bao nhiêu uất khí trong lòng hơn một tuần qua cũng biến mất, anh nghĩ thầm, cô đã từng kết hôn thì sao, chỉ cần li hôn chẳng phải là được rồi ư? Cũng không thể chỉ vì điều này mà ủy khuất tình cảm của chính mình.

Bao nhiêu không vui cùng bắn khoản trong lòng anh khi nhìn thấy cô đều như tan biến.

Người giảng bài phía trên bục giảng hoàn toàn không biết mình đang được người khác để ý, trong điều kiện cô không hề hay biết gì đã hạ quyết tâm theo đuổi cô.

Thư ký Lý ngồi bên cạnh cũng cảm thấy tâm trạng thị trưởng thay đổi, cảm thấy áp suất thấp quanh thị trưởng Chu đã tiêu tán, trên mặt thị trưởng Chu còn xuất hiện ý cười. Anh không nhịn được nghĩ, xem ra bản lĩnh của Vương Tĩnh Kỳ rất lớn, xem như mình đi bước này rất chính xác, gỡ nút thì tìm người thắt nút, Vương Tĩnh Kỳ chính là người đó.

Người bên cạnh cũng nhìn ra Chu Cẩm Du hài lòng với tiết học này, Cao Phẩm Nghiêm thở phào nhẹ nhõm, Vương Tĩnh Kỳ này chắc chắn là phúc tướng của mình rồi.

Những thay đổi trong lòng các lãnh đạo không ảnh hưởng gì đến việc Vương Tĩnh Kỳ giảng bài nhiệt tình, mà các học trò bên dưới bình thường rất quậy phá, nay thấy có thanh tra tới dự giờ cũng muốn thể hiện một chút, cho nên phát biểu càng tích cực, ngược lại khiến cho cô trò phối hợp cực kỳ tốt, tuy rằng chuyện xuất hiện giữa chừng làm gián đoạn một chút, nhưng khi tiếng chuông báo hiệu vang lên, Vương Tĩnh Kỳ vừa lúc đem toàn bộ nội dung bài học giảng xong.

60. Chương 60: Chương 30.1 : Xuất Hiện Mạnh Mối

Trường Nhất Trung có một đặc điểm, cơm trưa của giáo viên là cơm tự chọn, bình thường đều là bốn món ăn, một món canh, hai thịt hai rau phối hợp. Các thầy cô giáo đi ăn chỉ cần bỏ ra hai đồng mua phiếu cơm là được. Đây cũng là một loại phúc lợi cho giáo viên.

Các vị lãnh đạo của thành phố đến buổi trưa vẫn chưa xong việc, giữa trưa đề cập tới vấn đề ăn cơm, vốn Cao Phẩm Nghiêm muốn dựa theo thói quen, tiêu chuẩn tiếp đón lãnh đạo định đặt một bàn tiệc rượu ở khách sạn bên ngoài, mọi người cùng nhau ăn uống vui vẻ, tăng thêm chút tình cảm, ai biết thị trưởng Chu lại nói tiếp đãi giống với các giáo viên khác là được rồi. Cho nên khác với ý định ban đầu đi khách sạn ăn cơm, mọi người đều đi bộ tới căn tin nhà trường dùng bữa.

Sau khi xong việc, Vương Tĩnh Kỳ liền tới căn tin ăn cơm, xem ra có vẻ trễ, sau khi lấy đồ ăn xong, cô liền kiếm chỗ ngồi trong phòng ăn.

Trên cơ bản đã không còn chỗ trống, cô tính tìm mấy người Vương Đình, các cô ấy chắc chắn thể nào cũng giành chỗ giúp cô, nhưng mà chưa đợi cô tìm thấy, đã bị hiệu trưởng bước ra từ một gian phòng ăn cản lại.

“Đến đây, cô giáo Vương, tới trong này ngồi, vừa vặn mọi người mới nghe cô giảng bài xong, cô qua đây cùng lãnh đạo trao đổi một chút.” Cao Phẩm Nghiêm vừa mới ra khỏi gian phòng liền nhìn thấy phúc tướng của mình Vương Tĩnh Kỳ liền nhanh chân gọi lại.

Nghĩ lại Vương Tĩnh Kỳ giảng dạy rất xuất sắc, cũng có thể kéo cho cô chút cơ hội.

Wương Tĩnh Kỳ nhìn qua khe cửa thấy các lãnh đạo đã ngồi đầy bàn, mặt liền đỏ lên, thiệt tình cô không muốn đi, ngồi ăn cơm cùng với nhiều lãnh đạo như vậy, cô tiêu hóa không nổi đâu, nhưng trước mặt nhiều người như thế, cô không thể không nể mặt hiệu trưởng.

Lúc cô đang do dự, thư ký Lý cũng đứng lên, đem một cái ghế đặt bên cạnh thị trưởng Chu, còn mở miệng nói: “Chúng ta đổi chỗ một chút, cho cô giáo Vương ngồi vào. Cô giáo Vương, cô ngồi đây đi, hôm nay thật vất vả cho cô.” Anh ta nói xong còn muốn tiến lên kéo Vương Tĩnh Kỳ ngồi vào bàn.

Wương Tĩnh Kỳ nào dám để anh ta mời, liền tự mình ngồi vào bàn ăn, đem đồ ăn trong tay đặt xuống bàn.

“Thật ngại quá, quấy rầy các vị lãnh đạo dùng cơm.”

“Cô giáo Vương đừng nói như vậy, nghe cô giáo Vương giảng bài xong còn hơn mười năm đọc sách, thật không ngờ trình độ giáo dục của thành phố chúng ta cao như vậy, haha.” Trịnh Kim Quốc ở trên quan trường đã nhiều năm, cũng là người tinh mắt, nhìn vào thái độ của thư ký Lý, tuy không biết địa vị cô giáo Vương này là gì, nhưng cũng biết cô là người thị trưởng Chu rất vừa ý.

Nếu đã biết ý lãnh đạo, đương nhiên phải cũng phải nói theo, lại nói, ông cũng mới dự giờ lớp cô giáo Vương, quả thật bài giảng vô cùng tốt, những lời vừa nãy của ông ta cũng không phải hoàn toàn là nịnh nọt.

“Lãnh đạo, ngài quá khen rồi ạ.” Vương Tĩnh Kỳ bị ông ta nói tới đỏ mặt, cô nào có giỏi như vậy, cái này là nói quá lên rồi.

Wương Tĩnh Kỳ trừ lãnh đạo trường học cùng với Chu Cẩm Du và thư ký Lý, những người khác cô đều không quen nhưng dùng gót chân suy nghĩ cũng biết, có thể ngồi ở đây lúc này cũng đều là các lãnh đạo trong thành phố, nếu cô không biết là ai, vậy cứ trực tiếp gọi lãnh đạo đi, chắc chắn không sai.

“Không hề, tuyệt đối không, sự chuyên nghiệp được mài dũa của cô giáo Vương chúng tôi đều rõ như ban ngày sau tiết dự giờ vừa rồi, nếu đội ngũ giáo viên của thành phố chúng ta đều đạt tới trình độ như vậy, khẳng định nền giáo dục của thành phố chúng ta nhất định sẽ phát triển nhất cả nước.”

Wương Tĩnh Kỳ nghe thấy lãnh đạo càng nói càng khoa trương, cũng không biết phải trả lời như thế nào mới tốt.

“Được rồi, chúng ta ăn cơm thôi, cô giáo Tiểu Vương cũng đã mệt mỏi rồi, chúng ta như thế nào cũng không thể để cô giáo đói bụng được.” Chu Cẩm Du nhìn ra Vương Tĩnh Kỳ không được tự nhiên, hơn nữa anh cũng hiểu những lời Trịnh Kim Quốc nói là đánh giá rất cao cô, như vậy đối với tương lai của cô cũng không tốt.

61. Chương 61: Chương 30.2 : Xuất Hiện Mạnh Mỗi

“Đúng, đúng, may mà có thị trưởng nhắc nhở, cô xem, là tôi quá kích động mới quên mất, chúng ta ăn cơm thôi, ăn cơm thôi nào.” Trịnh Kim Quốc nào dám nói không phải, nhanh miệng phụ họa.

Sau đó mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, nhưng cũng không còn ai cố ý nói khoa trương về Vương Tĩnh Kỳ nữa.

Lúc này Vương Tĩnh Kỳ mới thả lỏng, có thể yên tĩnh ăn cơm rồi.

Lúc Chu Cẩm Du đang cùng mọi người nói chuyện phiếm, khéo mắt khẽ nhìn về phía Vương Tĩnh Kỳ vài lần, thấy cô yên tâm ăn cơm, cũng bắt đầu cầm đũa ăn từng miếng, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ.

“Thị trưởng Chu, ngài xem trường học của chúng tôi còn có gì chưa đạt, mong ngài đề xuất cho ý kiến, chúng tôi nhất định sẽ chỉnh đốn và cải cách.” Cao Phẩm Nghiêm vẫn còn bản khoản chuyện làm thị trưởng Chu mặt thối lúc dự giờ ban này.

Chu Cẩm Du tâm tình lúc này rất tốt, vừa khéo nhìn người khiến mình tâm loạn, vừa thuận mắt nói:

“Trường học chúng ta đang ở trong giai đoạn những năm đầu phát triển, mặc dù là trường công lập, nhưng cũng có những nét đặc sắc riêng. Ngoài trừ cơ sở vật chất, chúng ta cũng nên tập trung vào việc đào tạo ra những học sinh nông cốt. Như vậy mới cung cấp được những nhân tài mà xã hội cần.”

“Đúng, đúng, đúng, cảm ơn ý kiến đóng góp quý giá của thị trưởng Chu.” Cao Phẩm Nghiêm một bộ hiểu ra nói.

Chu Cẩm Du vừa cười vừa nói: “Có một điều tôi cũng muốn nhắc nhở hiệu trưởng Cao một chút, tổ chất của đội ngũ giáo viên cần phải nâng cao thêm, nếu trong hàng ngũ giáo viên thật giả lẫn lộn, sẽ làm tổn hại đến hình tượng của trường Nhất Trung.”

Anh nói thật giả lẫn lộn, các lãnh đạo ngồi ở đây trong lòng đều biết đang nói ai. Vừa rồi bọn họ có trao đổi với nhau mới biết cô giáo xinh đẹp dạy môn Anh văn chỉ có vài phút mà đã phát âm sai mấy lần kia ngay lập tức bị thị trưởng Chu phát hiện ra. Phó thị trưởng mới không thể nghe nổi nữa, lập tức đứng dậy rời khỏi phòng học.

Lời này vừa nói xong trán Cao Phẩm Nghiêm liền đổ mồ hôi, miệng liên tục cam đoan: “Đây là sai lầm của tôi, là tôi quản lý không nghiêm, lãnh đạo yên tâm, sau hôm nay, nhất định tôi sẽ tổ chức họp với toàn bộ giáo viên, nhất định sẽ nâng cao trình độ giảng dạy.”

Chu Cẩm Du cười cười, cũng không nói nữa. Ngược lại, lại nói chuyện với người đang chuyên tâm ăn cơm, Vương Tĩnh Kỳ.

“Cô giáo Vương hình như còn khá trẻ, chắc là mới tốt nghiệp được vài năm, không biết cô giáo Vương tốt nghiệp trường nào?” Anh gợi chuyện nói.

Vương Tĩnh Kỳ đang chuyên tâm ăn cơm, chợt nghe thị trưởng Chu chủ động nói chuyện với mình, liền nhanh chóng nuốt đồ ăn trong miệng xuống, vội đáp: “Tôi không còn trẻ nữa, đã tốt nghiệp hai năm rồi.” Cô chỉ sợ bị xấu mặt trước thị trưởng Chu.

“Haha, đối với tôi thì cô vẫn còn khá trẻ. Cô cũng đừng khấn trương, chúng ta cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt, cũng coi như là bạn bè, tùy tiện nói chuyện phiếm chút thôi.” Chu Cẩm Du nhìn bộ dạng Vương Tĩnh Kỳ ăn ngon lành như vậy, trong lòng có chút không thoải mái. Lòng mình thì đầy tâm sự, ăn không ngon ngủ không yên, còn cô gái này thì lại như không tìm không phổi.

Tuy biết đây chỉ là tâm tư của riêng mình, còn cô ấy không hề biết gì cả, nhưng là nghĩ tới chuyện cô cùng chồng mình ở nhà thân mật, trong lòng anh chợt có một ngọn lửa không tên thối bùng lên.

Vương Tĩnh Kỳ thấy ánh mắt thị trưởng Chu vừa rồi vẫn còn nói chuyện rất thân thiết, chớp mắt lại thay đổi, trong lòng thực không hiểu, người này có phải bị bệnh hay không vậy.

Mặt khác những người khác đang ăn cơm nhìn thấy thị trưởng Chu ân cần dịu dàng nói chuyện với cô giáo Vương, trong lòng mơ hồ đã hiểu rõ mọi chuyện.

Cao Phẩm Nghiêm nhìn dung mạo không có gì nổi bật của Vương Tĩnh Kỳ, trong lòng cảm thán, thật đúng là phúc tướng của mình.

62. Chương 62: Chương 31.1 : Say Rượu

Edit: qinghu

Beta: Rùa Tuki

Đoàn thanh tra vừa rời đi, Cao Phẩm Nghiêm lập tức gọi Ngô Mật Nhi tới văn phòng giận dữ quát cho một trận, nghe nói lúc ấy Ngô Mật Nhi còn khóc lóc chạy ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng.

Tiếp theo lão yêu bà cũng bị hiệu trưởng gọi đến, nghe nói là điều tra chuyện đổi giờ dạy của Ngô Mật Nhi. Trong văn phòng hiệu trưởng trường Nhất Trung.

“Cô làm chủ nhiệm đã bao nhiêu năm kinh nghiệm rồi, cũng ở trong tầng lớp lãnh đạo, thời điểm quan trọng sao lại để xảy ra sai lầm nghiêm trọng như vậy hả?” Cao Phẩm Nghiêm vốn rất coi trọng người phụ nữ tên Trình Xuân Hoa này, là một người rất có tâm với nghề, không giống như các đồng nghiệp nữ khác, mỗi ngày chỉ có chuyện nhà cửa chồng con thôi mà đã mất rất nhiều tinh lực, nhưng ông tuyệt đối không thể ngờ, vào thời điểm mấu chốt mà cô ấy lại có thể mắc một sai lầm nghiêm trọng như vậy, nếu không phải sau đó thị trưởng Chu đi dự giờ tiết học của Vương Tĩnh Kỳ, còn rất vừa lòng, thì ấn tượng của thị trưởng Chu về trường Nhất Trung nhất định sẽ chỉ dừng ở giờ dạy của Ngô Mật Nhi, không cần nói cũng biết sẽ là tổn thất lớn cỡ nào đối với trường Nhất Trung.

Trình Xuân Hoa cũng không kiêu ngạo như trước, cúi đầu giải thích với hiệu trưởng:

“Hiệu trưởng, lúc Ngô Mật Nhi tới tìm tôi, tôi nghĩ nếu dự giờ môn tiếng Anh có thể làm cho ấn tượng của thị trưởng Chu với trường chúng ta tốt hơn, hơn nữa trước giờ cô giáo Ngô Mật Nhi cũng là giáo viên nòng cốt của trường chúng ta, cũng đại diện cho trường chúng ta tham gia nhiều cuộc thi, thành tích cũng không tệ, nhưng tôi không ngờ biểu hiện của cô ấy lại thành như vậy.” Chuyện này Trình Xuân Hoa cũng thật oan ức, chỉ ta quả thật có chút tính toán trong đó, nhưng chủ yếu vẫn là vì suy nghĩ cho trường học, lại thật sự không ngờ Ngô Mật Nhi lại biểu hiện kém như vậy.

“Cô nghĩ cô nghĩ, cái gì cũng đều là cô nghĩ, trường học này là do cô mở hay sao, lại có quyết định như vậy vào lúc đó, sao lại chẳng thêm hỏi qua ý kiến của ban giám hiệu như thế hả?” Cao Phẩm Nghiêm sau khi phát hỏa xong liền cố lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Đây là lần cuối cùng, nếu còn xảy ra chuyện như vậy, chức chủ nhiệm này cô cũng không cần làm nữa, nên làm gì thì tự biết.”

Sau đó Trình Xuân Hoa mặt mày xám xịt đi ra khỏi phòng hiệu trưởng, trong lòng cũng tức giận, giận Ngô Mật Nhi thật kém cỏi.

Có người lo lắng cũng có người vui mừng, trong khi Ngô Mật Nhi và Trình Xuân Hoa bị hiệu trưởng Cao Phẩm Nghiêm phê bình thì Vương Tĩnh Kỳ lại nhận được lời khen.

Cao Phẩm Nghiêm vốn muốn tặng Vương Tĩnh Kỳ một chút phần thưởng để cổ vũ, nhưng vốn không có danh mục cho khoản thưởng này, tiền này không chi được, cuối cùng cũng tìm ra được một biện pháp, tính thêm cho Vương Tĩnh Kỳ vài giờ dạy thêm lớp tự học buổi tối, Vương Tĩnh Kỳ xem như ngoài ý muốn nhận được thêm hai trăm đồng.

Vương Đình cùng Trương Hi Văn náo loạn đòi cô khao, Vương Tĩnh Kỳ cũng hào phóng đồng ý, thời gian quyết định là vào tối thứ bảy. Bây giờ ở thành phố D hai trăm đồng có giá trị vẫn rất cao, đủ cho bốn người ăn thịt nướng, còn có thể dư ra ít tiền để đi hát KTV.

Lúc đi hát KTV đã hơn mười giờ tối, gọi thêm chút nước khoáng, mấy người các cô liền gào khóc cả giọng.

Lúc các cô đang hát rất vui vẻ ở KTV, chuông điện thoại của Vương Tĩnh Kỳ chợt reo lên.

Cô lảo đảo từ sô pha đứng lên, lấy điện thoại xem là ai gọi, nhưng màn hình trước mắt cứ mờ mờ ảo ảo, cô lắc lắc đầu, mở to mắt xem nhưng vẫn không thấy rõ, cô tức giận đem điện thoại quăng lên trên sô pha, sau đó liền trừng mắt nhìn nó.

Một lát sau, chuông điện thoại không kêu nữa. Cô liền nở nụ cười, khắp khối trong lòng nghĩ, mình thật lợi hại, đến mấy móc cũng không phải đối thủ của mình.

Đang lúc cao hứng, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Lần này đến nhìn cô cũng không nhìn, trực tiếp nghe máy.

“A lô, xin chào, xin hỏi tìm ai?” Cô nhẹ nhàng hỏi, từ tiếng nói không nghe ra cô có vấn đề gì.

“Là Vương Tĩnh Kỳ à? Em đang ở đâu, vì sao lâu như vậy mới nghe điện thoại?” Đầu bên kia có chút sốt ruột hỏi.

“À, tìm Vương Tĩnh Kỳ sao...” Cô có chút chóng mặt, quay đầu nhìn một vòng rồi nói: “Không biết cô ấy đi đâu rồi, anh gọi lại sau nhé.” Sau đó tiêu sái cúp điện thoại.

Điện thoại vừa cúp không lâu lại reo lên, Vương Tĩnh Kỳ tiếp tục nghe máy.

“A lô, xin chào, xin hỏi tìm ai?” Cô vẫn trả lời dịu dàng như cũ.

“Vương Tĩnh Kỳ, bây giờ em ở đâu...”

“Không biết cô ấy đi đâu rồi, lát nữa hãy gọi lại nhé.” Nói xong cô lại tắt điện thoại.

63. Chương 63: Chương 31.2 : Say Rượu

Điện thoại vừa tắt lại vang lên.

“A lô, xin chào, xin hỏi tìm ai?”

“Vương Tĩnh Kỳ, em dám tắt tiếp điện thoại của tôi...”

“Vương Tĩnh Kỳ không biết cô ấy đi đâu rồi, gọi lại sau.” Lúc này cả nói cô cũng không để cho người kia nói xong, đem điện thoại tắt luôn.

Sau đó điện thoại lại vang lên, lần này Vương Tĩnh Kỳ quyết định không nghe máy, Vương Dĩnh liền buông micro chạy tới:

“Tĩnh Kỳ, là Trương Dương gọi sao? Để mình nghe cho, mình giúp cậu mắng hắn.” Nói xong liền giật lấy điện thoại.

Vương Tĩnh Kỳ bây giờ đã không còn nghe rõ ràng cô ấy nói gì, thấy có người giúp mình nghe điện thoại, cô thật cao hứng, rốt cục đã có thể ngủ, sau đó cô liền nằm bẹp trên sô pha bất tỉnh nhân sự.

“Trương Dương, anh thật là không biết xấu hổ, đã có người khác, còn tìm Tĩnh Kỳ làm gì? Tôi nói cho anh biết, Tĩnh Kỳ cũng không phải người dễ bắt nạt đâu, cô ấy còn có chúng tôi nữa, anh tốt nhất nên sớm đáp ứng li hôn đi, nếu không tôi sẽ không để anh yên đâu, thật chịu không nổi mà.” Vương Dĩnh mắng xong, nhin không được còn nắc lên một cái, ây dà thật là khó chịu quá đi.

Đầu bên kia im lặng trong chốc lát, sau đó một giọng nam truyền đến: “Đây là điện thoại của Vương Tĩnh Kỳ phải không? Cô là ai, bây giờ cô ấy đang ở đâu?” Giọng nói có chút lạnh lùng, còn mang theo chút khẩu khí như mệnh lệnh.

Vương Đình nhìn nhìn điện thoại, sau đó cầm nó đưa sang cho Tưởng Hi Văn đang ngồi như rất nghiêm túc bên cạnh: “Điện thoại của cậu.” Sau đó liền lảo đảo đi tìm mic.

“A lô, xin chào, ai tìm tôi đây, tìm tôi có việc gì không?” Từ giọng nói có thể nghe ra, cô gái này cũng uống không ít.

“Tôi tìm Vương Tĩnh Kỳ, có thể đưa điện thoại cho cô ấy không?” Đầu bên kia có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Anh là ai, tìm Tĩnh Kỳ của chúng tôi? À, anh chính là cái tên cặn bã Trương Dương có phải không? Cầm anh gọi tới, cũng không được tìm Tĩnh Kỳ, Tĩnh Kỳ đã quyết tâm li hôn với anh, anh từ bỏ ngay cái ý nghĩ đó đi. Anh nhìn lại anh đi xem anh có cái đức hạnh gì không, đáng vẻ thì như con gấu, đã vậy lại còn không biết xấu hổ đi ngoại tình, cũng may cho anh Tĩnh Kỳ tốt tính, còn nghĩ đến anh nên mới chọn cách chia tay, nếu là tôi, đã sớm đập cho anh một trận đến ba má anh cũng nhận không ra rồi, anh biết điều thì sớm rút sang một bên đi.” Tưởng Hi Văn tuy rằng say, nhưng mồm mép vẫn không tha cho ai, không đợi đầu bên kia nói chuyện, liền bắn liên thanh không cho người ta có cơ hội mở miệng.

Chờ Từ Mộc Nghiên từ bên ngoài giấu giấu giếm giếm mang mấy chai nước khoáng về, vừa lúc nghe thấy âm thanh ma quỷ của Vương Đình lọt vào tai, tiếp tục tra tấn lỗ tai mọi người, Tĩnh Kỳ thì nhìn như vừa tử trận, nằm bất động trên salon, Hi Văn thì cầm điện thoại, nói chuyện lớn tiếng với ai đó, cái này còn chưa tính, còn vung chân múa tay, giống như người bên kia đang ở trước mặt cô ấy vậy.

Cô đem nước bỏ lên bàn trà trước, sau đó liền hỏi: “Cậu nói chuyện với ai vậy, sao lại dùng điện thoại của Tĩnh Kỳ.”

Tưởng Hi Văn ngừng nói, sững sốt một chút mới nói: “Tìm mình mà.”

Từ Mộc Nghiên có chút không tin, cầm lấy điện thoại lên xem, thấy vẫn chưa tắt liền “A lô” một tiếng.

“Xin chào, tôi tìm Vương Tĩnh Kỳ.” Từ tiếng nói có thể nghe ra người này đã tức giận rồi.

“Thật xin lỗi, tôi là đồng nghiệp của Vương Tĩnh Kỳ, bây giờ cô ấy không tiện nghe điện thoại, anh có thể nói anh là ai không, chờ khi cô ấy có thể nghe điện thoại, tôi sẽ nói cô ấy gọi lại cho anh.” Từ Mộc Nghiên kẹp lấy điện thoại, một tay giữ người Tưởng Hi Văn như muốn ngã xuống.

Haiz, hôm nay thực sự hơi quá rồi. Lúc mấy người bọn họ đi ăn thịt nướng, nha đầu Tiểu Đình kia lại gọi một chai rượu trắng, nói đâu có dễ dàng được đi ăn một bữa, phải uống cho đã, chơi cho đã.

Kết quả Tiểu Đình ngoài miệng nói lợi hại, uống không tới hai li liền say mềm. Còn Tĩnh Kỳ với Hi Văn đều không có tử lượng. Cái này còn chưa tính, Tiểu Đình uống rượu say lại còn không yên, khi vô hát KTV lại uống tiếp, kết quả là ngoài cô ra, ai cũng gục hết rồi.

“Tôi là bạn của Kỳ Kỳ, mọi người đang ở đâu, tôi nghe hình như Kỳ Kỳ uống khá nhiều, đọc địa chỉ cho tôi, bây giờ tôi qua đón cô ấy.”

Từ Mộc Nghiên không nhớ Tĩnh Kỳ từ khi nào lại có thêm một người bạn khác giới ngoài Trương Dương, chỉ là nghĩ cuối cùng cũng có người đến giúp mình đưa mọi người về nhà liền thở phào nhẹ nhõm, cho nên liền khai báo địa chỉ.

64. Chương 64: Chương 32.1 : Hai Người Khá Hợp Nhau

Edit: qinghu

Beta: Rùa Tuki

Chu Cẩm Du để điện thoại di động xuống, đứng dậy cầm chìa khóa xe của mình đi ra cửa.

Từ hôm đến trường Nhất Trung dự giờ, thư ký Lý đã đem số điện thoại của Vương Tĩnh Kỳ để trên bàn làm việc của anh, anh nghĩ cô đã kết hôn, buổi tối gọi điện thoại cho cô sẽ không hay, nhưng là đã qua vài ngày, Chu Cẩm Du có chút nhịn không được.

Hôm nay là chủ nhật, nghĩ một lý do, anh liền thử gọi điện thoại cho cô. Ai ngờ, tám giờ tối anh gọi cho cô, lại không có người nghe máy, anh có chút sốt ruột, nghĩ sẽ không có chuyện gì chứ.

Gọi tới hơn mười một giờ mới có người nghe máy. Ai biết cô gái Vương Tĩnh Kỳ kia còn không thừa nhận mình là Vương Tĩnh Kỳ, còn tắt máy của anh mấy lần, sau đó anh mới nghiệm ra, cô gái nhỏ kia đã uống quá nhiều.

Nhưng như vậy anh càng lo lắng hơn, lớn như vậy rồi sao còn bắt chước người khác uống rượu đến mất trí, hơn nữa anh cũng nghe ra nơi cô đang ở, không giống như ở nhà, điều này càng khiến anh thấp thỏm lo sợ.

Sau đó lại có hai cô gái khác nghe điện thoại, nhưng lại cũng là con ma men, làm cho anh thiếu chút nữa đã gọi cho thư ký Lý, kêu anh ta gọi cho người ở cục cảnh sát tìm vị trí điện thoại, chẳng qua cuối cùng cũng có một người còn tỉnh táo để nhận điện thoại. Anh một giây cũng không chậm trễ chạy ra khỏi nhà, chuẩn bị sau khi đón được Vương Tĩnh Kỳ phải dạy dỗ cô một chút, cho cô biết rượu không phải cứ muốn uống là uống, cô chỉ là một cô gái, không ở nhà lại chạy ra ngoài uống rượu làm gì, còn uống nhiều như vậy.

Chu Cẩm Du lái xe rất nhanh, tới chỗ KTV nói trong điện thoại, xem xét hoàn cảnh nơi này, Chu Cẩm Du lại nhíu mày, một nơi không an toàn lại chẳng có nề nếp, ngư long hỗn tạp, không phải nơi con gái nhà lành nên đến.

Anh đi nhanh lên lầu hai, tìm được số phòng liền đẩy cửa đi vào.

Nhìn một vòng quanh phòng, sau đó bước thẳng tới chỗ Vương Tĩnh Kỳ đang nằm.

Từ Mộc Nghiên đang đổ Tường Hi Văn uống nước, liền thấy một người đàn ông cao lớn, khuôn mặt anh tuần đầy cửa đi vào, sau đó bước thẳng đến chỗ Tĩnh Kỳ.

Cô cũng mặc kệ Tường Hi Văn, đem nước để trên bàn, chạy lại chỗ Tĩnh Kỳ.

“Này, anh là ai?”

Mấy ngày trước Chu Cẩm Du tới trường Nhất Trung dự giờ, không tiếp xúc nhiều với giáo viên trong trường, cũng chỉ nghe Ngô Mật Nhi và Vương Tĩnh Kỳ giảng bài, lúc ăn cơm cũng ở trong một gian phòng riêng, cho nên tất cả mọi người đều mới chỉ nhìn trộm anh từ xa, cho nên cũng không rõ mặt mũi. Hơn nữa, lúc đó anh mặc tây trang trắng thớm, lại cao lớn, vừa nhìn là biết không phải người bình thường, mà bây giờ anh mặc thường phục thoải mái, tuy nhìn vẫn anh tuấn nhưng lại không đem lại cảm giác áp bức.

Vì vậy Từ Mộc Nghiên mới không nhận ra người đàn ông trước mặt cô chính là vị thị trưởng kia.

“Tôi là bạn của Kỳ Kỳ.” Chu Cẩm Du giúp Vương Tĩnh Kỳ đứng lên, thấy cô ngủ, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thân thể bị nâng lên, cái miệng nhỏ còn chẹp chẹp.

“Hình như tôi chưa từng gặp anh, anh họ gì?” Từ Mộc Nghiên tuy rằng không phải rất thông minh, nhưng với một người xa lạ, cô cũng biết không thể trực tiếp đem Tĩnh Kỳ giao cho anh ta, quá nguy hiểm.

Nhưng người này gọi Tĩnh Kỳ là “Kỳ Kỳ”, còn biết số điện thoại của cô ấy, sau khi vào phòng liền trực tiếp tới chỗ Tĩnh Kỳ, rõ ràng không phải là người không quen biết.

“Tôi họ Chu, thật sự là bạn của Kỳ Kỳ, điểm này cô không cần nghi ngờ. Trước hết chúng ta nghĩ cách đưa các cô ấy về đã.” Chu Cẩm Du nhìn cô gái say bất tỉnh nhân sự trong lòng, cảm thấy mất hứng, trong giọng nói không tự giác mang theo một tia nghiêm khắc.

Từ Mộc Nghiên bị khí thế của Chu Cẩm Du dọa sợ, cảm thấy mấy người họ đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng, không dám dị nghị gì, vội vàng chạy lại lôi Tường Hi Văn đang ngồi ngây ngốc đứng lên, sau đó kéo theo Vương Đình vẫn còn đang lảo nhảm.

Chu Cẩm Du nhìn cô gái nhỏ đang dựa vào mình, cũng không nhiều lời, đem người bế lên, sau đó đi nhanh xuống lầu.

65. Chương 65: Chương 32.2 : Hai Người Khá Hợp Nhau

Mở cửa xe, đặt Vương Tĩnh Kỳ ngồi vào ghế phụ, cài dây an toàn cho cô xong mới quay trở lại mở cửa sau ra, giúp Từ Mộc Nghiên đem hai con ma men kia vào trong xe.

Chu Cẩm Du khởi động xe, bắt đầu lái xe, sau đó quay lại hỏi người phía sau: “Nhà mọi người ở đâu, nói địa chỉ tôi đưa về.”

Từ Mộc Nghiên từ khi nhìn thấy chiếc xe Land Rover màu đen liền ngây người, Tĩnh Kỳ khi nào thì quen biết người có tiền như vậy?

Ngồi vào trong xe, cô còn chưa nhìn hết một vòng, đột nhiên nghe người phía trước hỏi địa chỉ, không cần suy nghĩ, cô liền đem địa chỉ nhà mình nói ra.

Với tình trạng hiện giờ, phòng ngủ ở trường hẳn là không về được, nếu không ngày mai toàn trường đều sẽ biết, lời ra tiếng vào không biết sẽ bị nói thành như thế nào, vẫn là đến nhà mình ngủ thì tốt hơn.

Chu Cẩm Du cũng không nói gì thêm, đánh tay lái, tập trung lái xe.

Ngồi phía sau, Từ Mộc Nghiên lại nghĩ tới vấn đề thân phận của Chu Cẩm Du, mang theo mối nghi ngờ, cẩn thận hỏi: “Chu tiên sinh, anh với Tĩnh Kỳ quen biết nhau khi nào, sao tới giờ chúng tôi cũng chưa từng nghe cô ấy nhắc tới anh?”

“Cô gọi tôi là Cẩm Du được rồi, tôi với Kỳ Kỳ quen nhau cũng được gần một tháng, chúng tôi nói chuyện rất hợp nhau.” Chu Cẩm Du một bên lái xe, một bên nói chuyện.

Từ Mộc Nghiên vừa nghe tên anh là Cẩm Du, bèn cười ra tiếng.

Chu Cẩm Du nghe thấy tiếng cười thì có chút buồn bực, anh nói gì không đúng sao, có gì buồn cười lắm à.

“Ngại quá, nhưng mà tên của anh với Tĩnh Kỳ đúng là khá hợp nhau.” Từ Mộc Nghiên vừa nghĩ đến, lại không nhịn được nở nụ cười, mà vì tên như vậy, cũng đem cảnh giác trong lòng cô tan biến.

“Hợp nhau như thế nào?” Chu Cẩm Du đúng là nghĩ không ra.

“Tôi nói anh đừng giận nha, chính là hài âm* tên của hai người rất hợp.”

Chu Cẩm Du nghĩ, hài âm tên của Kỳ Kỳ... Hài âm tên của Tĩnh Kỳ chính là thời gian hành kinh, hài âm tên Cẩm Du của mình chính là cấm dục, thật đúng là hợp nhau.

*Hài âm: Phát âm gần giống hoặc giống.

Có điều từ nhỏ đến lớn, đúng là không biết tên của mình còn có thể bị biến tấu thành như vậy.

“Anh không tức giận chứ, tôi chỉ nói đùa một chút thôi.” Từ Mộc Nghiên thấy người phía trước không nói chuyện, sợ đắc tội người người ta, vậy cũng không tốt, người ta có lòng tốt đưa mình về, mình còn chê cười tên của người ta, cái này có chút quá đáng.

“Không có gì, đến nơi rồi, dừng ở chỗ nào, cô chỉ cho tôi.”

Từ Mộc Nghiên thấy đã đến khu chung cư nhà mình, cũng không đùa nữa, chỉ cho anh chạy tới trước cổng nhà mình.

Bây giờ đã hơn mười một giờ, trong khu nhà trừ đèn đường, trên cơ bản đã không còn ai nữa, chỉ còn vài ba nhà trên lầu còn sáng đèn, những người khác đã sớm đi ngủ.

“Hôm nay thật sự cảm ơn anh, ngày mai tôi sẽ nói Tĩnh Kỳ đến cảm ơn anh sau.” Từ Mộc Nghiên mở cửa sau, đem hai con ma men xuống xe, nhưng hai người này không phải ngã bên này thì là đổ bên kia, khiến cho cô không tài nào giữ được. Cho nên Vương Tĩnh Kỳ chỉ có thể để người ta giúp.

Chu Cẩm Du đóng cửa sau lại, khách khí nói: “Cô đừng khách sáo, bạn của Kỳ Kỳ cũng là bạn của tôi. Tôi không tiễn cô lên nữa, tôi còn phải đưa Kỳ Kỳ về nhà.”

Từ Mộc Nghiên thấy Chu Cẩm Du có vẻ như không có ý định đưa Tĩnh Kỳ xuống xe, có chút gấp gáp nói: “Ấy, Chu tiên sinh, không cần anh phải phiền toái như vậy đâu, đêm nay để cô ấy ngủ ở nhà tôi là được rồi.” Ý của cô là, anh mau mau trả người đi.

Chu Cẩm Du cười nói: “Không phiền, một mình cô chăm sóc hai người kia đã rất vất vả rồi, Kỳ Kỳ vẫn là không nên phiền cô, tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy.”

Anh nói xong, liền khởi động xe, chuyển tay lái, lái xe đi.

Từ Mộc Nghiên sốt ruột muốn đuổi theo, nhưng trong tay cô còn vướng bận hai người, cô vừa đi lên phía trước, Tưởng Hi Văn đã muốn ngã nhào xuống đất, làm cô sợ tới mức hấp ha hấp hấp chạy lại đỡ người.

Trơ mắt nhìn chiếc Land Rover chạy ra khỏi khu chung cư.

Trong lòng cô tự an ủi, người họ Chu này đưa các cô về tận nhà, chắc không phải là người xấu đâu.

66. Chương 66: Chương 33.1 : Lăn Đầu Thân Mật

Edit: qinghu

Beta: Rùa Tuki

Chu Cẩm Du căn bản không có ý định sẽ đưa Vương Tĩnh Kỳ về nhà, vì anh tưởng rằng Vương Tĩnh Kỳ ở cùng với chồng, thật vất vả anh mới có cơ hội kéo gần khoảng cách với cô hơn, sao có thể đưa cô về với chồng cô được.

Lại nói khi anh gọi điện thoại cho Kỳ Kỳ, rõ ràng anh nghe được, mấy người bạn của Kỳ Kỳ đều nói, chồng của Kỳ Kỳ ra ngoài tìm người phụ nữ khác, Kỳ Kỳ đang đòi li hôn. Cho nên, hiện tại mình cũng không tính là đào góc tường nhà người khác, cùng người đã kết hôn dây dưa không rõ. Xét ra việc anh làm vẫn còn tốt chán, xem như an ủi một cô gái tâm hồn bị tổn thương đi.

Anh lái xe về căn biệt thự của mình, sau khi xuống xe, anh quay người mở cửa xe bên ghế lái phụ, thấy Vương Tĩnh Kỳ không tìm không phổi kia ngủ quên mất, liền ôm cô vào trong nhà.

Căn biệt thự này của anh có hai tầng, tầng dưới là phòng khách, phòng bếp, và một phòng dành cho khách, tầng hai là phòng ngủ của anh và thư phòng.

Anh lên tầng hai, đặt cô lên giường, Vương Tĩnh Kỳ vẫn chưa tỉnh, ngược lại còn tìm tư thế thoải mái hơn để ngủ.

Chu Cẩm Du nhìn cô gái ngủ trên giường, trong lòng không những không cảm thấy phiền mà còn rất ấm áp.

“Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ, tỉnh lại, em ngủ như vậy ngày mai tỉnh dậy sẽ rất khó chịu, dậy đi rửa mặt, thay quần áo rồi ngủ tiếp được không?” Chu Cẩm Du ngồi bên cạnh Vương Tĩnh Kỳ, ngoài miệng thì kêu cô dậy, tay lại vuốt ve khuôn mặt phấn nộn, nhỏ nhắn của cô.

Trong lòng không khỏi cảm thán, gương mặt mình nhớ thương suốt thời gian qua, rốt cuộc cũng được chạm vào. Cảm giác so với tưởng tượng còn mềm mại hơn.

Vương Tĩnh Kỳ đang ngủ ngon, bỗng dưng cảm thấy trên mặt mình có cái gì đó sờ qua sờ lại, làm nhiều loạn giấc mộng của cô, cô nhú mày, hất cái thứ trên mặt ra, sau đó miệng thì thầm nói: “Đáng ghét, khó chịu quá.”

Chu Cẩm Du nhìn cô không ngừng cọ cọ trên mặt mình, trong mắt đầy ý cười nói: “Heo nhỏ lười, em ngủ ngon đi, hôm nay tôi sẽ chăm sóc cho em.”

Anh nói xong, liền ngồi xổm xuống giúp Vương Tĩnh Kỳ tháo giày.

Từ khi sinh ra tới giờ, bởi vì thân phận của anh không tầm thường, anh chưa bao giờ phải hầu hạ ai, đừng nói là giúp một cô gái cởi giày.

Không ngờ hôm nay anh lại có thể hầu hạ cô gái nhỏ say rượu một cách tự nhiên như vậy, trong đầu chỉ nghĩ làm sao để cô thoải mái hơn thôi.

Nhìn bộ âu phục trên người cô, nghĩ cứ mặc như vậy ngủ suốt đêm thì thật không dễ chịu, cũng thuận tay giúp cô đem quần áo cởi ra.

Trong lòng anh đang tìm lí do cho mình, tay liền hướng về mấy cái nút trước ngực Vương Tĩnh Kỳ. Âu phục, áo sơ mi, quần dài, lần lượt được cởi ra, trên người Vương Tĩnh Kỳ chỉ còn nội y.

Vương Tĩnh Kỳ nằm sấp trên giường, chỉ mặc nội y màu trắng khiến cho Chu Cẩm Du nhìn không sót một thứ gì, Chu Cẩm Du có chút kiềm chế không được, đưa tay sờ vòng ba trắng muốt của cô.

Vuốt ve trong chốc lát, Chu Cẩm Du thấy còn chưa đủ, liền cúi người xuống, đem tiểu bạch thảo trên giường quay lại, bắt đầu không ngừng hôn hai má cùng khuôn mặt cô, cuối cùng mới cẩn thận hôn đôi môi đỏ mọng, lưu luyến mãi không muốn ngừng.

Thật ra ban đầu anh chỉ đơn thuần giúp cô cởi bỏ bớt quần áo ngủ cho dễ chịu, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn để khi dễ làm loại chuyện không có nhân phẩm này, anh mới khinh thường không làm, hơn nữa anh còn biết Vương Tĩnh Kỳ đã chuẩn bị li hôn, vậy anh càng không cần phải nóng lòng.

Mặc kệ trong lòng anh nghĩ như thế nào, nhưng khi hôn cô anh có chút không khống chế được chính mình.

67. Chương 67: Chương 33.2 : Lăn Đầu Thân Mật

Vương Tĩnh Kỳ đang ngủ, cảm thấy như có gì đó đang liếm trên mặt mình, quấy rầy giấc mộng, cho nên cô hơi mở miệng nói: “Cút ngay.”

Nhưng không ngờ như vậy lại tạo cơ hội cho Chu Cẩm Du.

Chu Cẩm Du thừa dịp cô khê hé đôi môi đỏ mọng, đầu lưỡi liền tiến công thần tốc quấn lấy lưỡi cô, nụ hôn càng lúc càng sâu.

Vương Tĩnh Kỳ vốn cảm thấy khó chịu mới kêu lên, không nghĩ tới mình kêu không được, còn bị bịt miệng lại, cô cảm thấy càng lúc càng khó thở, muốn ngủ cũng không ngủ nổi nữa, đành phải mở đôi mắt đầy sương mù của mình ra.

Bốn mắt nhìn nhau, Chu Cẩm Du hơi buông người trong lòng ra, môi dán vào môi cô, hỏi một câu: “Tĩnh rồi à?”

Vương Tĩnh Kỳ ngây ngốc trả lời: “Tĩnh rồi.” Sau đó cảm thấy lúc nói chuyện, môi có chút đau, tay cô giống như bị ai đó giữ lại, không thể cử động, cô liền vươn lưỡi ra liếm một chút.

Khi cô dùng đầu lưỡi liếm môi, cảm giác trên môi mình còn có gì đó mềm mềm, không biết là gì, liền liếm liếm thêm một chút.

Chu Cẩm Du hít sâu một hơi, cô gái nhỏ đang dụ dỗ anh sao?

“Nếu em tỉnh, vậy chúng ta tiếp tục thôi.” Anh nói xong, lại cùng cái miệng nhỏ nhắn của cô dây dưa, dùng sức hôn.

Vương Tĩnh Kỳ vốn cũng có chút choáng váng, không thể hít thở không khí, cô bắt đầu vận vẹo người. Chu Cẩm Du làm sao có thể chịu được khiêu khích như vậy, kích động muốn một ngụm ăn luôn người phía dưới, hôn càng lúc càng gấp gáp, âm thanh nhỏ phát ra trong phòng ngủ, vô cùng ái muội. Hai tay anh đang ôm hông cô càng lúc càng dùng sức ma sát với thân dưới đang căng ra của mình.

Mà Vương Tĩnh Kỳ sau một lúc vắn vẹo cũng giải thoát được tay của mình, cô đưa tay lên, nắm tóc trên đầu anh, dùng sức kéo.

Chu Cẩm Du đang hôn rất hăng say chợt cảm thấy da đầu mình tê rần, lực kéo rất mạnh, anh muốn mặc kệ, nhưng cuối cùng cũng bị ép tạm dừng nụ hôn.

Miệng Vương Tĩnh Kỳ rốt cuộc được tự do, cô hưng hăng hít vào mấy ngụm khí lớn, mắng: “Hừ hừ, muốn giết người à!”

Chu Cẩm Du xoa tóc, nhìn người phụ nữ nằm trên giường, ánh mắt sương mù, giống như một con cá nhỏ mắc cạn, đáng yêu cực kỳ. Nhịn không được lại cúi xuống hôn cô, nói: “Bảo bối, em thật đáng yêu.”

Chương 33.2 : Lăn đầu thân mật

Trong lòng anh quyết định, hiện tại anh rất thích cô gái này, cô có thể khiến cho anh cảm thấy rất vui vẻ, vậy để cô trở thành người của mình đi, dù sao cô cũng muốn li hôn, như vậy với cô cũng không ảnh hưởng gì. Hơn nữa, anh còn có thể giúp cô một chút, xem như là đôi bên cùng có lợi.

Vương Tĩnh Kỳ không biết người trước mặt nghĩ gì, nếu biết suy nghĩ trong lòng anh, thì vừa rồi không chỉ là kéo tóc, mà còn đánh cho bầm mặt.

“Anh là ai? Tôi đang ở đâu?” Vương Tĩnh Kỳ mơ mơ màng màng nhìn Chu Cẩm Du, người trước mặt quen hay lạ cô cũng chẳng thể nào nhận ra.

Chu Cẩm Du cứng người lại, nhắm mắt, nguy hiểm hỏi: “Em không biết tôi?”

Vương Tĩnh Kỳ cố gắng mở to mắt ra, nhìn kỹ rồi trả lời: “Không biết. Anh là ai? Tôi đang ở đâu vậy?”

“Tôi là Chu Cẩm Du.” Giọng điệu Chu Cẩm Du có chút cứng nhắc nói, anh vạn lần không ngờ, hai người đã tiếp xúc thân mật như vậy, cô gái nhỏ này lại không nhận ra anh.

“Chu Cẩm Du? À tôi biết Chu Cẩm Du.” Vương Tĩnh Kỳ cố gắng nghĩ nghĩ, người này cô biết, nhưng mà... Cô lại cố gắng nhìn người trước mắt mình, lắc đầu nói: “Không đúng, anh nói dối, Chu Cẩm Du mặc tây phục, anh chẳng mặc gì hết, Chu Cẩm Du cao như vậy, anh chỉ cao bằng tôi.” Vương Tĩnh Kỳ lấy tay so đầu mình với đầu anh, ý nói Chu Cẩm Du cô biết so với anh cao hơn.

Chu Cẩm Du nhìn người dưới thân, có chút dở khóc dở cười, cô đúng là uống nhiều quá rồi.

68. Chương 68: Chương 34: Anh Đừng Hòng Lừa Tôi

Edit +Beta: Devil

Chu Cẩm Du nhìn người con gái trong lòng mình đang say khướt. Anh biết hiện tại có muốn cũng chẳng làm được gì, thôi thì cứ vậy ôm cô ngủ đi, để xem ngày mai cô ấy sẽ có phản ứng gì.

Anh còn chưa ngủ được thì Vương Tĩnh Kỳ trong tay lại cự quậy.

Cô đột nhiên khóc: “Anh là Trương Dương phải không, đừng tưởng là anh thay đổi bộ dạng thì tôi sẽ không nhận ra anh. Tôi nói cho anh biết, tôi có mắt thần đó.” Giọng nói của cô vốn mềm mại dịu dàng, lúc này lại gào khóc nhưng không khiến cho người khác cảm thấy đáng ghét mà ngược lại còn đem lại cảm giác ngây thơ làm nũng.

“Tôi nói cho anh biết, đời này tôi sẽ không để cho các người lừa gạt tôi nữa đâu. Một nhà anh chẳng có ai tốt. Tôi vì gia đình anh mà làm trâu làm ngựa, cuối cùng anh lại phản bội tôi.” Cô nói xong nước mắt bắt đầu thi nhau rơi xuống, tuy kiếp trước cô và Trương Dương là vợ chồng hữu danh vô thực, nhưng dù sao cũng đã từng thực sự yêu nhau, ba năm đại học yêu hần, vậy mà đồ lòng lang dạ thú hần lại tính kế với cô.

“Tôi muốn ly hôn, tôi muốn ly hôn với anh. Tôi cũng chẳng cần gì hết, nhưng cái cần phòng đó là do tôi và anh kết hôn nên mới có. Vậy nên tôi với anh mỗi người một nửa. Anh đừng mong chiếm đoạt của tôi.”

Cô nói xong lại khóc nức lên “ Nếu anh không đưa tiền bồi thường cho tôi thì đừng mong tôi lý vào giấy ly hôn, để rồi xem ai lì hơn ai”

Nghe cô khóc lóc kể lể, Chu Cẩm Du vẫn không lên tiếng, chỉ im lặng nghe, nhìn người trong ngực đang lải nhải khởi tội nhà chồng, ôm cô càng chặt, nhỏ giọng dỗ dành.

“Được được được, ngày mai chúng ta sẽ đi làm thủ tục ly hôn với hắn. Em muốn bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ lấy cho em.”

“Anh thật sự sẽ lấy lại tiền cho tôi? Khi nào thì anh sẽ đưa tiền cho tôi? Thôi tôi biết rồi, anh nhất định là gạt tôi, ngày mai anh sẽ đổi ý thôi.”

Chu Cẩm Du nhận thấy cùng con ma men này có nói thêm nữa cũng chỉ là ông nói gà bà nói vịt, chỉ còn biết trấn an cô một chút.

“Được rồi, giờ anh sẽ đi lấy ngay. Bảo bồi ngoan ngoãn đi ngủ đi được không?”

“Tiền, tiền, tiền ở đâu?” Vương Tĩnh Kỳ nhanh chóng mở to mắt tìm kiếm. Đến khi không thấy nước mắt lại dâng lên như lũ.

“Em đừng khóc, đừng khóc nữa. Bây giờ anh sẽ đi lấy cho em.” Chu Cẩm Du thực sự rất sợ cô sẽ khóc mãi mà không chịu đi ngủ, ngay cả chăn gối cũng ướt đẫm nước mắt của cô. Anh nhanh chóng đứng dậy tìm trong đồng quần áo vứt tán loạn dưới đất. Sau đó rút ra một tờ chi phiếu đưa cho cô.

Nhìn tờ chi phiếu, cô lại bắt đầu khóc: “Anh lừa tôi. Đây không phải là tiền.”

“Trời ơi, em có thể đứng làm loạn nữa được không.” Chu Cẩm Du nhìn tám chi phiếu của mình bị ném qua một bên.

“Hu hu, anh không cho tôi tiền.” Vương Tĩnh Kỳ vẫn tiếp tục làm loạn.

Chu Cẩm Du không biết làm như thế nào, dù gì thì cũng phải đưa tiền cho cô ấy, đưa trước hay sau cũng chẳng khác nhau.

Suy nghĩ cẩn thận, anh lấy từ trong vali ra một cuốn sổ tiết kiệm đưa cho Vương Tĩnh Kỳ.

“Đây là biên lai rút tiền từ ngân hàng. Em hãy nhìn kĩ xem. Nếu em không có tin anh thì cũng nên tin ngân hàng chứ.”

Vương Tĩnh Kỳ nhìn kĩ, ngân hàng có thể tin được, liền mở ra biên lai rút tiền, bắt đầu xem xét.

Chu Cẩm Du thấy cô vẫn còn kiểm tra, nhưng sợ cô mệt vậy nên anh chạy nhanh tới rồi để cô nằm xuống giường.

“Được rồi tất cả chỗ này đều là của em. Em muốn như thế nào thì nó sẽ là như vậy. Bây giờ không còn sớm nữa, nếu em không ngủ thì ngày mai sẽ đi làm muộn đó.” Lúc về tới nhà đã là mười hai giờ, giăng co một hồi lâu, hiện tại đã là hơn hai giờ sáng.

Vừa nghe nếu không ngủ thì ngày mai sẽ đi làm muộn, cô liền nằm xuống giường, nhắm mắt lại, thậm chí: “Được, ngày mai tôi sẽ kiểm tra sau. Anh đừng mong lừa được tôi.”

Chu Cẩm Du ngẩng nhìn người con gái đang ngủ trên giường. Thực sự cô gái này với Tiểu Trư cũng chẳng khác nhau là mấy.

Sáng thứ hai, lúc Vương Tĩnh Kỳ thức dậy cảm thấy đầu thì đau vô cùng, miệng lại đắng ngắt, toàn bộ cơ thể cảm giác vô cùng tê buốt rồi kêu lên “Ui da”.

“Làm sao vậy, làm sao vậy.” Chu Cẩm Du cũng bị đánh thức bởi tiếng kêu đó của cô.

“Cánh tay tôi đang tê, ui da khó chịu quá.” Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy không thể đứng dậy.

Chu Cẩm Du nhếch miệng nhìn cô gái bên cạnh mình đang tức giận. Cô gái này hôm qua tới đây cũng đã làm loạn một phen, tốt nhất sau này không nên cho cô uống rượu thì hơn. Nhìn cô như vậy anh liền kéo cô về phía mình và nhẹ nhàng mát xa.

Rốt cục đợi cho cánh tay có cảm giác , Vương Tĩnh Kỳ cũng phát hiện ra có gì đó không đúng.

Vì sao sau khi tỉnh dậy, ở trên giường của cô lại xuất hiện thêm một người đàn ông nữa, cô từ từ mở hé mắt, trời ơi, cả hai người đều không mặc áo sao.

Cũng không đúng, trên người anh ta còn có mặc Tiểu Nội y. Nhưng mà đồ trên người cô đi đâu mất rồi.

Chẳng lẽ hô qua do cô say rượu quá nên đã cùng người đàn ông xa lạ này làm chuyện bậy bạ.

Nhưng suy nghĩ lại thì cơ thể cô như thế nào, cô là người rõ nhất. Không thể nào có chuyện đó xảy ra được.

Cô quyết định mở to mắt ra xem người đàn ông đó là ai. Sau khi nhìn kĩ, cô vô cùng kinh ngạc, chỉ biết nhìn chằm chằm người trước mặt.

Cô vô cùng sợ hãi, hét lên: “Chu thị trưởng.”

Thật sự đây là một chuyện cô chưa bao giờ nghĩ tới. Thật là khó tin.

“Đúng vậy, thật vui là cô đã nhận ra tôi.” Chu Cẩm Du ở một bên thích thú nhìn bộ dạng tức giận của cô.

Bây giờ, trong đầu cô hiện lên rất nhiều suy nghĩ. Cô không còn là một nữ sinh viên hai mươi tuổi gặp chuyện như vậy liền khóc. Thôi thì cứ xem như đây là chuyện hiểu lầm đi, dù sao cô cũng không bị thiệt.

“Chu thị trưởng, anh có thể đứng lên cho tôi mặc quần áo được không?”

“Vì sao, đây là nhà tôi mà.” Chu Cẩm Du nhìn cô gái này so với hôm qua vẫn là có ý tứ hơn.

“Không phải, chỉ là tôi cảm thấy có chút không tiện.” Vương Tĩnh Kỳ cố gắng nói một cách uyển chuyển nhất.

“Không, chẳng có gì là không tiện cả.” Nhìn cô càng đỏ mặt thì Chu Cẩm Du càng cảm thấy thoải mái.

Vương Tĩnh Kỳ trợn tròn mắt. Không ngờ thị trưởng lại là một người như vậy.

Chu Cẩm Du thấy cô trợn mắt nhìn mình trong lòng có chút nhộn nhạo:

“Đàn ông buổi sáng rất dễ kích động. Cô không cần dùng ánh mắt đó nhìn tôi đâu, như vậy như là cô đang nói cô muốn tôi đó.” Anh nói xong thì dường như môi anh đang muốn chạm vào môi cô.

69. Chương 69: Chương 35: Không Bao Giờ Có Thể Như Vậy Nữa

Edit: qinghu

Beta: Devil

Vương Tĩnh Kỳ ngồi ở trong nhà ngăn người cho tới trưa, vẫn chưa phản ứng được buổi sáng tại sao lại như vậy.

Buổi sáng, sau khi kết thúc nụ hôn nồng nhiệt, Vương Tĩnh Kỳ nói một câu: “anh còn chưa có đánh răng, thật ghê tởm.” (^^ chị này ghê thật) đem Chu Cẩm Du đánh bại hoàn toàn, sau đó Vương Tĩnh Kỳ mới đứng dậy.

Sau khi chỉnh trang lại xong, cô muốn chạy trốn, bởi vì cô thật sự rất xấu hổ, nhưng lại bị Chu Cẩm Du tóm lại, bắt ăn sáng với hân, sau đó mới bị hân lái xe đưa về nhà. Cô không dám để Chu Cẩm Du chạy xe đến trước nhà mình, trong tiểu khu cô ở phần lớn là người lớn tuổi, cho nên người đi tập thể dục buổi sáng rất nhiều, chiếc xe Land Rover này của Chu Cẩm Du quá nổi bật, cô không dám để hân đưa tới tận nơi, nếu để người khác thấy, không biết sẽ bị nói thành như thế nào nữa, cô cũng sẽ bị ba cô đánh chết.

Sau khi về nhà, cô suy nghĩ tới trưa cũng chưa nghĩ ra được chuyện gì đã xảy ra. Cô không phải là người thông minh, nếu thông minh thì đời trước đã không ở lại Trương gia để chịu nhiều ủy khuất như vậy.

Cô sẽ chờ tới thứ hai đi làm, hỏi mấy người kia một chút, mấy người kia như thế nào lại không mang cô về.

Nghĩ mãi mà nghĩ không ra, cô không nghĩ tiếp nữa, coi như chuyện này là một giấc mộng đi, tỉnh mộng sẽ trở về với đời thực. Cô đã chừng này tuổi, cũng hiểu được đời thực với trong mơ hoàn toàn khác nhau, cũng biết cô bé lọ lem chỉ là truyện cổ tích.

Cô lấy túi của mình ra, kiểm điện thoại di động, đem qua không sạc pin, có lẽ bây giờ điện thoại cũng tắt nguồn rồi. Điện thoại cô mua cũng đã hai năm, tuy rằng không dùng thường xuyên nhưng pin cũng đã bị chai, bây giờ mỗi ngày phải sạc pin một lần. Kết quả, khi cô mở túi ra, đã phát hiện một vấn đề. Vương Tĩnh Kỳ nhứ mày nhìn thứ mình cầm trong tay, đây là biên lai gửi tiền một trăm vạn, trên đó còn viết tên Chu Cẩm Du, cô cố gắng nhớ lại, vẫn là không nhớ ra chuyện gì đã phát sinh đêm qua.

Biên lai gửi tiền một trăm vạn này sao lại ở trong túi cô, không phải là cô thấy tiền không kiểm chế được nổi máu tham đi mượn gió bẻ măng? Không đúng, mình tuyệt đối không phải là người như vậy, cô rất thích tiền, từ khi trọng sinh tới nay cô cũng muốn đời này mình có nhiều tiền hơn, nhưng tuyệt đối không có khả năng thấy tiền đổ mắt làm ăn trộm được.

Hay là không cẩn thận rơi vào? Cái này cũng không có khả năng, nhà Chu Cẩm DU lớn như vậy, giấy rơi ở đâu không rơi, lại rơi vào túi cô, cái này đúng là không giải thích nổi.

Cuối cùng chỉ còn một khả năng là Chu Cẩm Du cho cô. Nghĩ lại cũng không có khả năng đó, hai người mới gặp qua vài lần, cũng không tính là thân quen lắm, làm sao hắn có thể cho cô nhiều tiền như vậy.

Thật sự là không nghĩ ra được, cô cảm thấy tờ giấy này cầm thật là phỏng tay, nhưng đem trả lại cho Chu Cẩm Du lại không biết phải nói như thế nào, thật là đau đầu mà.

Lúc chiều, Vương mẹ thấy con gái mình không tới Trương gia, liền lải nhải bên tai cô. Vương Tĩnh Kỳ không nói với người trong nhà chuyện li hôn nên chỉ có thể cố gắng chịu cơn đau đầu còn sót lại để nghe mẹ lải nhải.

Bên này, Vương Tĩnh Kỳ đang ở nhà mình chịu tội, Chu Cẩm Du lại phải đi làm.

Chủ nhật có một hội nghị, hắn là cán bộ lãnh đạo, không thể vắng được.

“Tiểu Lý, cậu giúp tôi điều tra thêm về người tên Trương Dương.”

Khi thư ký Lý tới đón Chu Cẩm Du đi họp, Chu Cẩm Du liền giao việc này. Không cần phải nói cụ thể thư ký Lý cũng biết, tên này hắn cũng biết, đây là chồng hiện tại của Vương Tĩnh Kỳ.

Xem ra thị trưởng Chu đã bắt đầu hành động.

Vương Tĩnh Kỳ rút cuộc chờ tới thứ hai, liền thu dọn đồ đạc, lập tức rời khỏi nhà.

Nhìn Vương Dĩnh hẹn từ sáng sớm, giữa trưa khi trở về phòng ngủ, cô liền kéo Vương Dĩnh hỏi: “Sao lại thế này, đêm đó mọi người đi đâu?”

Buổi sáng khi ở văn phòng, cô không thể hỏi, sợ các giáo viên khác nghe ra chuyện gì, đây cũng không phải chuyện hay ho gì.

“Ở nhà Mộc Nghiên, tớ còn muốn hỏi cậu, ngày đó sao cậu lại về nhà.” Vương Dĩnh Kỳ cũng uống rất nhiều rượu, sáng ra tỉnh lại lại thấy thiếu một người, Mộc Nghiên nói bạn cô ấy đưa cô ấy về rồi.

“Bạn của cậu hôm đó đưa cậu về nhà chứ.” Từ Mộc Nghiên quan tâm hỏi.

Tối hôm đó, sau khi người đàn ông đó lái xe đi rồi, cô cũng rất lo lắng, thật vất vả mới đem được hai con ma men này lên nhà, sau đó còn trấn an ba mẹ, liền muốn gọi điện hỏi thăm Tĩnh Kỳ, nhưng lại nghĩ, lỡ như Tĩnh Kỳ về nhà, mình gọi điện tới, làm phiền tới giấc ngủ của ba Tĩnh Kỳ sẽ không tốt, cho nên hôm đó cô thật lo lắng, ngủ không được.

“Về nhà, về nhà.” Vương Tĩnh Kỳ lo lắng trả lời nên giọng điệu không kiên định.

“Cậu thẳng thắn trả lời một chút. Cậu không nhìn lại mình xem, cậu có thể nói dối sao?” Tưởng Hi Văn ở bên cạnh xoa chân mày, ngày đó uống nhiều, hai hôm nay cô đều không thoải mái. Có điều chuyện này cũng không ảnh hưởng đến phán đoán của cô, không cần nhìn, chỉ cần nghe thôi cô cũng biết Tĩnh Kỳ đang nói dối.

“Cái gì? Tĩnh Kỳ, hôm đó cậu không về nhà, vậy cậu, vậy cậu” Từ Mộc Nghiên vừa nghe tối hôm đó Vương Tĩnh Kỳ không về nhà, trong lòng liền áy náy đứng lên, trong mắt cũng xuất hiện nước mắt, chuyện này là lỗi của cô, rõ ràng cô không biết người đàn ông kia, còn để người ta mang Tĩnh Kỳ đi.

Vương Tĩnh Kỳ vừa nhìn thấy Từ Mộc Nghiên lau nước mắt liền biết cô ấy hiểu sai, nhanh chóng giải thích: “Cậu đừng khóc, chuyện không phải như cậu tưởng tượng đâu, tối hôm đó tớ đúng là không về nhà tớ mà là ở nhà bạn tớ, cũng không có xảy ra chuyện gì, thật đó.” Cô còn sợ mấy người họ không tin, xoay một vòng, làm như mình không có chuyện gì cả.

“Tớ là sợ các cậu lo lắng nên mới nói dối, thật đó.”

“Thật? Vậy thì tốt quá, nếu có chuyện gì xảy ra với cậu, tớ sẽ cảm thấy có lỗi chết mất.” Từ Mộc Nghiên lời kéo Vương Tĩnh Kỳ nói.

Tưởng Hi Văn nhìn hai người bạn tốt của mình, thở dài một hơi, hai người kia làm thế nào mà lên đại học được vậy, chỉ số thông minh không thể cao một chút sao.

Ngay cả có chuyện gì xảy ra, xoay một vòng là có thể nhìn ra sao chứ, cũng không phải là bị đánh.

“Được rồi, cũng đừng nói gì nữa, chuyện đêm đó chính là bài học cho chúng ta, sau này khi vui vẻ, chúng ta ra ngoài ăn cơm cũng không thể uống rượu, nếu muốn uống rượu, sẽ uống ở nhà, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện như vậy nữa.”

“Đồng ý.”

“Đồng ý.”

Vương Tĩnh Kỳ cũng bị chuyện hôm đó dọa sợ, làm gì còn lá gan mà ra ngoài uống rượu chứ.

Có điều, hình như còn thiếu một người chưa nói, ba người giờ mới phát hiện, bạn học Vương Dĩnh chỉ có lúc đầu nói một câu, sau này không thấy nói nữa, chuyện này thật không giống với cô ấy nha.

Ba người cùng nhìn về phía Vương Dĩnh đang ngồi, Vương Dĩnh liền gật đầu với các cô, ra hiệu mình đồng ý.

“Tại sao cậu không nói chuyện?” Từ Mộc Nghiên hỏi, trong phòng ngủ này, Vương Dĩnh là người nói nhiều nhất, hôm nay tại sao lại không nói.

“Cổ họng tớ đau.” Cô tội nghiệp nói.

“Cái này, là do hôm đó cậu giành mic hát liên tục, không cho người khác cơ hội hát chứ gì.” Tưởng Hi Văn một chút cũng không nể mặt cô.

“A, các cậu đều bắt nạt tớ.”

Mọi người cùng nhau cười đùa, chuyện này như vậy liền cho qua, nhưng tất cả mọi người đều không nhớ hỏi Vương Tĩnh Kỳ một chuyện, bạn của cô là ai, ngay cả người thông minh nhất là Tưởng Hi Văn cũng xem nhẹ vấn đề này.

70. Chương 70: Chương 36: Gọi Tôi Là Cẩn Du

Edit: qinghu

Beta: Devil

Hôm nay trường Nhất Trung thi giữa kỳ, Vương Tĩnh Kỳ phải coi thi một ngày liền, cho dù có là người trẻ tuổi thì cũng có chút chịu không nổi. Cô mệt mỏi ngồi dựa trên ghế, bưng một cốc nước ấm lên uống liền một ngụm lớn.

Không biết có phải lão yêu bà đem bực tức phát tiết hết lên người cô không, vốn dĩ mỗi lần cấp ba thi, mỗi giám thị chỉ coi hai môn, hôm nay cô lại bị xếp hết ngày. Một ngày này, cô cũng không làm được cái gì, nước cũng uống không được mấy hớp, cả ngày ở trong phòng học, đi qua đi lại.

Nhìn hai chồng bài kiểm tra trên bàn, cô thở dài một hơi, buổi tối có việc để làm.

Cô nghĩ Tiểu Dĩnh chắc đã mua cơm tối giúp mình rồi, trong lòng cũng có chút an ủi. Cô đang chuẩn bị lấy bài kiểm tra mang về phòng ngủ thì chuông điện thoại vang lên. Cô nhú mào, cảm giác đây không phải là Trương Dương gọi cho mình, khi cô lấy điện thoại ra, là số lạ. Cô có chút lo lắng, không biết ai gọi cho mình nhưng vẫn bắt máy.

“A lô, xin chào.” Cô có cảm giác là Chu Cẩm Du gọi điện tới, dừng hỏi cô vì sao, cô cũng không biết vì sao mình có cảm giác này.

“Em tan tầm rồi phải không? Em ra cổng đi, anh sắp tới cổng trường rồi.” Chu Cẩm Du nói tự nhiên như không.

Vương Tĩnh Kỳ nghe thấy đúng là tiếng của Chu Cẩm Du, liền vội vàng nhìn xung quanh, xác định văn phòng không còn ai mới dám nói chuyện.

“Thị trưởng Chu? Làm sao ngài biết số điện thoại của tôi?” Số điện thoại của cô chỉ có vài người biết, người đàn ông này làm sao mà biết được.

“Gọi anh là Cẩm Du.” Chu Cẩm Du vừa gọi điện thoại vừa lái xe, rất nhanh đã tới cổng trường Nhất Trung. Dương nhiên hẳn xem nhẹ vấn đề cô hỏi, vấn đề này không cần trả lời.

“Thị trưởng Chu, ngài tìm tôi có việc gì không?” Vương Tĩnh Kỳ vẫn giữ khuôn phép kêu thị trưởng Chu, cũng là để nhắc nhở người đàn ông này một chút thân phận của anh ta.

“Anh đã đến cổng trường học, em ra đi, chúng ta cùng nhau ăn cơm.” Chu Cẩm Du dừng xe xong, cầm lấy điện thoại nói chuyện với cô.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn bài kiểm tra trước mặt mình, lại nghĩ đến sổ tiết kiệm ngân hàng hơn trăm vạn kia, cuối cùng quyết định nói rõ ràng với thị trưởng Chu, cô không muốn để người khác biết cô với người đàn ông này có dây dưa với nhau, để mọi người biết, thanh danh của cô cũng coi như xong.

Lại nói, từ sáng hôm đó cô trở về, cũng cảm giác được thị trưởng Chu này hình như có ý với cô. Cô tuy rằng không biết mình trọng sinh sẽ có những thay đổi lớn như vậy, có những chuyện trước kia cô nghĩ sẽ không thể nào xảy ra, bây giờ liền xuất hiện.

Có điều cô nghĩ hẳn là do chuyện ngoài ý muốn đêm đó, chỉ cần mình cho thị trưởng Chu thấy thái độ của mình, cô nghĩ với thân phận của hẳn, chắc sẽ không dây dưa với mình nữa, cô cũng không phải là tiên nữ, làm người ta không dứt ra được.

Suy nghĩ kỹ càng, cô liền không do dự nói: “Được, thị trưởng Chu, vừa hay tôi cũng có chút chuyện muốn nói với ngài. Ngài không cần tới đón tôi, nói cho tôi biết địa chỉ là được, tôi sẽ tự mình tới đó.” Cô không muốn làm người nổi tiếng đâu, ở cổng trường học giống trống khua chiêng lên xe thị trưởng Chu, ngày mai cô sẽ thành người nổi tiếng nhất trường Nhất Trung.

“Anh đến rồi, em trực tiếp đi ra là được.” Chu Cẩm Du không thích cô xưng hô khách khí với mình như vậy, bất quá những điều này từ từ bồi dưỡng cùng dạy dỗ cũng được.

“Yên tâm, xe anh không đậu ở ngay cổng trường học em đâu, em ra cổng trường, đi về hướng đông nam khoảng 100 thước, anh chờ ở đó.” Chu Cẩm Du biết cô đang lo lắng điều gì, hẳn cũng biết điều gì thì tốt cho cô, không cần phải gây chú ý quá mức.

Vương Tĩnh Kỳ tuy vẫn có một chút bất mãn, nhưng biết như vậy cũng tốt. “Vậy được, ngài chờ một chút, tôi lập tức ra ngay.”

Cô cúp điện thoại xong, lại xa xỉ một lần, gọi điện thoại cho Vương Dĩnh, nói trong nhà có chuyện, phải về nhà một chuyến, cũng nói với mấy người trong phòng ngủ một chút, trong nhà cũng không phải xảy ra chuyện gì lớn, xong mới cầm túi ra khỏi trường.

Cô ra khỏi trường đi về hướng đông nam vài bước liền nhìn thấy chiếc xe Land Rover của Chu Cẩm Du, nhúu mày nghĩ, người này bề ngoài cũng không có gì giống với Trương Dương, tại sao lại đi chiếc xe cao cấp như vậy.

Lúc Vương Tĩnh Kỳ lại gần chiếc Land Rover, cô bắt đầu nhìn xung quanh, thấy quả thật không có ai chú ý đến mình, liền chạy nhanh lại, mở cửa sau, ngồi lên. Chu Cẩm Du đã sớm thấy rõ những hành động của Vương Tĩnh Kỳ, nhìn thấy bộ dáng dáo dác của cô, liền không nhịn được cười, cô không biết những hành động như vậy sẽ càng làm người khác chú ý tới mình sao, có điều thấy cô mở cửa sau trèo lên, trong nháy mắt mặt liền chuyển thành màu đen.

“Chào ngài, thị trưởng Chu, buổi tối tôi mời khách, ngài muốn đi đâu” Những lời khách khí Vương Tĩnh Kỳ còn chưa nói xong, liền bị Chu Cẩm Du cắt ngang:

“Lên ghế trước ngồi, anh cũng không phải tài xế của em.” Lời nói rõ ràng nhưng làm người khác không nghe ra hờn giận trong đó.

Vương Tĩnh Kỳ nhúu mày, nhưng vẫn xuống xe, lên ghế trước ngồi. Chu Cẩm Du thấy vậy mới thay đổi sắc mặt, cẩn thận cài dây an toàn cho cô, sau đó liền hôn cô, đem những lời khách khí Vương Tĩnh Kỳ định nói chặn lại.

Nụ hôn này Chu Cẩm Du đã nhớ hai ngày rồi, cho nên hôn rất kịch liệt, hai tay giữ đầu Vương Tĩnh Kỳ, không cho cô lộn xộn, sau đó nhân cô hơi nhắm mắt liền tiến vào, làm cho người ta hít thở không thông, đây chính là một nụ hôn sâu tiêu chuẩn.

Khi Chu Cẩm Du chấm dứt nụ hôn, mặt Vương Tĩnh Kỳ đã ửng hồng, hơi thở hỗn loạn, áo trước ngực cũng bị vén lên, bàn tay hạnh kiểm xấu kia vừa mới rời sờ loạn trong này.

“Sau này gọi anh là Cẩm Du, không được gọi như vậy nữa, nếu không chọc anh tức giận, sẽ phạt nặng không tha.” Hắn vừa lòng nhìn hiệu quả mà nụ hôn này mang lại.

Vương Tĩnh Kỳ hít thở không thông, trong lòng lại tức giận không thôi, người đàn ông này coi cô là ai, muốn hôn liền hôn, muốn sờ liền sờ. Nhưng nhìn hoàn cảnh bây giờ, cô chỉ có thể nhịn xuống ủy khuất, quyết định vẫn là tìm nơi thích hợp rồi nói, ở đây không gian nhỏ hẹp, cô không có cảm giác an toàn.

Vì thế Chu Cẩm Du sau khi chiếm được khoản lợi nho nhỏ liền thỏa mãn, đem xe hòa vào dòng xe cộ đang lưu thông trên đường, chờ khi dừng lại, Vương Tĩnh Kỳ mới biết Chu Cẩm Du mang cô tới đâu.

Là một nhà hàng tư nhân mới mở ở thành phố D, hẳn là khai trương chưa tới một tháng, nghe nói người tới nơi này ăn không phú túc quý, người có tiền chưa chắc đã vào đây được, nơi này ngoài tiền ra còn phải có thân phận nữa.

Vương Tĩnh Kỳ nghĩ lại mình chỉ có hơn 200 đồng, không biết có đủ để kêu một món ăn trong này không nữa.

“Tới nơi này không tốt đâu, anh là nhân viên công vụ, lại còn là lãnh đạo lớn, để người khác thấy sẽ không tốt lắm.” Vương Tĩnh Kỳ vắt hết óc nghĩ lý do, vừa nãy chính mình nói muốn mời khách, chỗ để người ta chọn, bây giờ nói đổi địa điểm, cô quả thật là mất mặt.

“Không sao cả, chỗ này là của một người anh em của anh mở, chúng ta không đi vào từ cổng chính, sẽ không có người nào nhìn thấy chúng ta.” Chu Cẩm Du dù là một thị trưởng, nhưng hắn cũng là con người, cũng có cuộc sống cá nhân.

Chu Cẩm Du khởi động xe, đem xe chạy đến hầm đỗ xe.

71. Chương 71: Chương 37: Chọc Phá

Edit: qinghu

Beta: Devil

Chu Cẩn Du cầm tay nhỏ bé của Vương Tĩnh Kỳ, dẫn cô tới phòng mình đã đặt.

“Đồ ăn ở đây rất được, một lát nữa em nhớ ăn nhiều một chút.”

Trên đường đi, Vương Tĩnh Kỳ không tự nhiên để cho hắn cầm tay, muốn giãy ra lại sợ người khác thấy, phát hiện ra thân phận Chu Cẩn Du lại càng thêm rắc rối, sau khi đến phòng bao, cô cuối cùng cũng yên tâm, dùng sức đem bàn tay mình ra khỏi bàn tay to kia.

“Thị trưởng Chu, nơi này...”

“Anh nói rồi, gọi anh là Cẩn Du, nếu không sẽ bị phạt nặng.” Chu Cẩn Du liền kéo cô lại, làm cô áp sát vào tường, sau đó cúi đầu, hôn lên môi cô.

Lần này Vương Tĩnh Kỳ không muốn để cho hắn đạt được mục đích dễ dàng như vậy, cô dùng sức giãy dụa để thoát khỏi hắn. Chu Cẩn Du làm sao để cô thực hiện được mục đích, tách chân cô ra, dùng sức ôm cô lên. Vương Tĩnh Kỳ bị hành động bất ngờ này của hắn dọa sợ, theo bản năng hai tay liền ôm lấy vai Chu Cẩn Du, hai chân cũng co lên lưng hắn. Tư thế này cho cả hai thêm gần nhau, Chu Cẩn Du tương đối vừa lòng với tư thế này, lưỡi hắn không ngừng truy đuổi cái lưỡi thơm tho của cô, hai tay cũng không thành thật, bắt đầu sờ loạn trên người cô.

Vương Tĩnh Kỳ hôm nay mặc váy, Chu Cẩn Du theo mép váy đi trực tiếp vào trong, sờ lên cặp mông mình ưng ý nhất, vuốt qua vuốt lại. Chỉ chốc lát sau hắn đã cảm thấy như vậy không đủ, liền đem chướng ngại vật là quần lót lột xuống, làm cho toàn bộ mông tròn của cô đều nằm trên bàn tay của hắn.

Vương Tĩnh Kỳ đang cố trốn tránh nụ hôn của hắn, cảm giác được bàn tay to của hắn luồn vào váy mình, sốt ruột mặt đỏ bừng, sao hắn càng lúc càng quá đáng, đã vậy lại còn cởi quần lót của cô ra, làm cô sợ tới mức dùng sức cắn lấy lưỡi của Chu Cẩn Du.

“Em đúng là tiểu mèo hoang, xem anh dạy dỗ em như thế nào.” Ánh mắt Chu Cẩn Du nheo lại đầy nguy hiểm, còn nhìn trực tiếp vào tiểu bạch hổ trên người cô. Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy ánh sáng trong mắt hắn, trong lòng bắt đầu sợ hãi, cô không phải là người phụ nữ chưa từng trải qua chuyện nam nữ, loại ánh sáng trong mắt người đàn ông này, cô biết nó có ý nghĩa gì.

Lúc cô muốn kêu lên, đã có người giúp cô giải vây.

“Xin chào, xin hỏi có thể đem đồ ăn lên sao..... A, thật xin lỗi, một lát nữa tôi sẽ qua lại.” Một nhân viên nữ còn trẻ gõ cửa, không đợi bên trong trả lời đã đẩy cửa vào, liền thấy một đôi nam nữ với tư thế dựa vào tường, liền đỏ mặt, lập tức lui ra ngoài. Vương Tĩnh Kỳ và Chu Cẩn Du vẫn giữ nguyên tư thế này nhìn nhau.

“Bị người khác thấy được.” Vương Tĩnh Kỳ đã quên từ chối, bây giờ chỉ nghĩ chuyện này để người khác nhìn thấy coi như xong rồi, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, ba mình thế nào cũng sẽ đánh chết mình, Trương Dương cũng sẽ không dễ dàng đưa tiền cho mình, vì hiện tại mình cũng coi như là ngoại tình đi.

“Không sao đâu, cô ấy sẽ không nói linh tinh ra ngoài đâu.” Đối với điều này Chu Cẩn Du hoàn toàn tin tưởng, nhân viên phục vụ vào đây làm đều phải ký vào hiệp nghị giữ bí mật cho khách hàng. Nhưng với chuyện bị nhân viên phục vụ kia đột nhiên mở cửa vào, trong lòng hắn vẫn thấy không thoải mái, có thời gian phải đề cập tới chuyện này mới được, muốn được đánh giá cao thì chất lượng phục vụ nhất định phải tốt.

“Được rồi, bây giờ anh có thể buông tôi xuống không, hai chúng ta nói chuyện một chút.” Vương Tĩnh Kỳ không quá tin tưởng vào lời nói của hắn, nhiều chuyện là chuyện của người ta, hắn có thể coi chừng sao chứ, anh có thể kiểm soát bây giờ, nhưng không kiểm soát được sau này, trên thế giới này làm gì có chuyện tuyệt đối như vậy.

Có điều cô cũng không lãng phí thời gian vào chuyện không thể cứu vãn này nữa, cô vẫn nhớ rõ mục đích đến đây hôm nay, nếu tới rồi, nhất định phải hoàn thành.

Chu Cẩn Du có chút không muốn buông, nhưng cũng không thể tiếp tục trong này, cho nên có chút không cam lòng, hôn Vương Tĩnh Kỳ thêm một cái, mới từ từ thả cô xuống dưới.

Vương Tĩnh Kỳ che che, lấp lấp, đem quần lót mặc lại, sửa sang lại quần áo, dung nhan của mình, cùng Chu Cẩm Du tách ra, lại bàn ngồi xuống.

Chu Cẩm Du thấy cô sửa soạn ổn thỏa xong mới mở cửa, ý nói nhân viên phục vụ có thể đưa đồ ăn lên rồi.

Vẫn là tiêu chuẩn bốn món ăn, một món canh, có điều tinh xảo hơn rất nhiều.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy đồ ăn đều là những món mà ngay cả nhìn mình cũng chưa từng nhìn thấy qua, càng cảm thấy mình với Chu Cẩm Du không cùng một tầng lớp. Thái độ sáng hôm đó với hôm nay của Chu Cẩm Du làm cho cô vô cùng lo lắng. Cô biết chuyện như vậy, ở một số nơi chỉ là chuyện bình thường, ngay trong trường học cô dạy, cũng có chuyện như vậy, chỉ có điều là anh tình, tôi nguyện với nhau, mà cô thì không phải người như vậy. Cô không muốn có mối quan hệ như vậy.

Vương Tĩnh Kỳ vài lần muốn thể hiện thái độ của mình cho hắn thấy, đều bị Chu Cẩm Du ngăn lại, hắn nói: “Có chuyện gì cũng để ăn cơm xong rồi nói.”

Vương Tĩnh Kỳ nghĩ cũng chỉ có thể như vậy.

Lại nói, đồ ăn ở đây quả thật rất tuyệt, hương vị giống với đồ ăn cô làm. Đối với đời trước của mình, hỏi cô tự tin nhất là gì, chính là giảng dạy và nấu ăn, đây đều là thành tựu qua nhiều năm tích lũy kinh nghiệm và năm tháng tôi luyện mà thành.

Đời trước, cô ở Trương gia nấu ăn cả hai mươi năm, hầu hạ một ngày ba bữa cho mười miệng ăn, lại đều là những người hay soi mói, cô muốn không tiến bộ cũng không được.

“được rồi, em có chuyện gì thì nói đi.” Chu Cẩm Du ăn xong, đã hạ đũa xuống, nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ ăn ngon miệng, bất giác lại cầm đũa lên, ăn thêm vài miếng nữa, cho đến khi bản thân thấy no mới ngừng ăn.

Vương Tĩnh Kỳ cũng ăn xong, dùng khăn lau miệng nói: “Tôi cảm thấy chuyện này rất quan trọng với tôi, hơn nữa không thể kéo dài, cho nên tôi cũng không nói vòng vo, sẽ nói thẳng với ngài.”

Thấy Chu Cẩm Du vui vẻ gật đầu, cô mới nói tiếp: “không biết anh có biết chuyện tôi đã kết hôn hay không?”

Cô thấy Chu Cẩm Du không gật đầu cũng không lắc đầu, không biết hắn có biết không, nhưng chuyện này cũng không quan trọng, cô trịnh trọng nói: “Tôi đã kết hôn hai năm rồi, tôi là một cô gái đã kết hôn.”

“Ừ, sau đó thì sao?” Chu Cẩm Du cũng không tỏ thái độ, muốn biết sau đó cô sẽ nói tiếp cái gì.

“Tôi không biết tôi có hiểu sai không, theo như thái độ của anh đối với tôi, tôi có cảm giác anh có một chút ý tứ với tôi.” Vương Tĩnh Kỳ nói xong, nhìn về phía Chu Cẩm Du, lần này cô muốn Chu Cẩm Du cho cô một câu trả lời thuyết phục.

Chu Cẩm Du cũng không im lặng, lắc lắc đầu, Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy vậy trong lòng thở dài nhẹ nhõm. Tuy rằng người ta không thừa nhận làm mình thật mất mặt, giống như mình tự đa tình, nhưng tốt hơn so với thừa nhận.

“không phải chỉ có chút ý tứ với em, mà là thật sự có ý với em.” Chu Cẩm Du không để cô thoải mái lâu, liền nói một câu như vậy.

“thị trưởng Chu, tôi cảm ơn ngài yêu mến tôi, đồng thời cũng thật xin lỗi ngài, thứ nhất thân phận của tôi không cho phép tôi làm chuyện như vậy, tôi là một giáo viên, nghề nghiệp của tôi không cho phép tôi làm chuyện không có đạo đức như vậy. Một điều khác là tôi với ngài căn bản không ở cùng một tầng lớp, không thể có điểm chung. Hơn nữa, tôi đã kết hôn, với thân phận cao quý của thị trưởng Chu ngài, không có khả năng muốn cùng một người đã kết hôn qua lại.” Vương Tĩnh Kỳ dùng kính ngữ nói, hi vọng Chu Cẩm Du có thể hiểu được quyết tâm của cô.

72. Chương 72: Chương 38: Gặp Chuyện Không May

Edit: PMN

Beta: Devil

“Thực sự ở trên người cô chẳng có gì để tôi nhìn cả nhưng mà tôi cũng chưa bao giờ kì thị gái đã có chồng nha.” Chu Cẩm Du nghiêm túc nói ra những lời vô sỉ.

Vương Tĩnh Kỳ nghe anh nói xong sau thiếu chút nữa là ngã ngửa.

“Anh không có gì cái nhìn nhưng tôi có. Tôi nói cho anh biết, tôi không phải người như vậy, tôi sẽ không vì bất cứ một lý do gì làm người tình của ai cả.” Vương Tĩnh Kỳ kiên định nói.

Chu Cẩm Du bĩu môi, nói: “Vậy tôi sẽ chống mắt lên coi.” Nói như vậy chứ đâu có mấy người có tiền có quyền mà giữ được lời hứa của mình.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn rồi nói ra mục đích thứ hai của mình.

“Hôm đó khi tôi về nhà thấy thầy có biên lai gửi tiền của anh trong túi. Chắc là do tôi không cẩn thận cầm nhầm nên hôm nay tôi mang tới trả anh.” Cô nói xong liền lấy biên lai gửi tiền ở trong túi ra đưa cho Chu Cẩm Du.

Chu Cẩm Du nhìn tờ biên lai rồi quay sang nói với Vương Tĩnh Kỳ: “Không phải để nhầm mà là hôm đó cô nói muốn tôi đưa tiền cho cô.”

Nụ cười trên mặt Vương Tĩnh Kỳ cứng đờ, trong lòng cảm thấy việc này thực là không có khả năng, cô nói một tiếng là liền có một trăm vạn vậy sao. Nhưng thực sự cô thấy là chuyện này cũng không có gì phải tranh cãi nữa.

“Thật sự là xấu hổ. Có lẽ hôm đó tôi uống say, không ý thức được việc làm của bản thân. Tôi thành thực xin lỗi anh. Món tiền này tôi trả lại cho anh.”

Chu Cẩm Du nhìn Vương Tĩnh Kỳ sau đó đột nhiên cười “Đi, tiền này cô không cần, vậy hiện tại tôi sẽ giữ.” Anh nói xong liền lấy tiền từ trên tay cô về.

Vương Tĩnh Kỳ thấy anh làm như vậy thì thở hắt ra. Cô thực sự sợ anh ta sẽ sĩ diện không chịu nhận thì thực sự cô cũng không biết phải làm thế nào nữa.

Những gì nên nói đều nói xong rồi, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy thực sự rất thoải mái.

Chu Cẩm Du thấy cô không muốn nói gì nữa nên mới bắt đầu nói: “Được rồi, nếu đã nói xong rồi thì chúng ta về nhà.”

Vương Tĩnh Kỳ nhìn anh đang lôi kéo cô ở phía trước liền trấn an bản thân: “Nhịn, nhịn. Chỉ lần này nữa thôi.” Tối khi nhìn thấy chiếc xe đang tiến về phía biệt thự của anh ta, lòng cô lại đánh trống tình tình.

“Anh cứ về nhà mình đi tôi tự về nhà được” Vương Tĩnh Kỳ tươi cười nói.

“Đã trễ thế này, cô định chạy đi đâu nữa” Chu Cẩm Du không có cho cô cơ hội phản bác, lôi cô vào nhà mình.

“Không được, chúng ta không quen biết nhau sao tôi có thể làm phiền anh được chứ. Bây giờ cũng chưa quá muộn, bên ngoài vẫn còn xe taxi” Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy như thế này thực không đúng.

Chu Cẩm Du thấy cô không chịu nghe lời đành phải uy hiếp “Có phải hay không thế nào cũng phải để tôi dùng chút thủ đoạn cô mới thành thật đúng không? Cô yên tâm, tôi cũng đã nói nếu cô không muốn thì tôi cũng sẽ không động vào cô”

Vương Tĩnh Kỳ nghe anh cam đoan như vậy trong lòng thoáng buông. Nhưng thực sự cô vẫn sợ anh ta sẽ giở trò.

Đầu tiên cô khóa trái cửa phòng lại, rồi sau đó đi tắm rửa rồi mới nằm lên giường.

Những tưởng rằng bởi vì lạ nhà nên coi sẽ không ngủ được. Vậy mà vừa nằm xuống một lúc là coi đã chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, khi coi tỉnh lại thấy hai người đang ôm nhau ngủ. Thật sự thì khóa trái cửa cũng chẳng có tác dụng gì với anh ta.

Sáng hôm ấy vẫn là Chu Cẩm Du chở cô đi làm. Khi chuẩn bị xuống xe cô liền nói: “Những gì cần nói hộ qua tôi đã nói hết rồi. Mong là từ nay về sau chúng ta sẽ không gặp nhau nữa” Nói xong cô liền bước xuống xe.

Chu Cẩm Du ngồi ở trong xe hừ hừ, sau đó lái xe đi.

Sau vài ngày, thấy Chu Cẩm Du không có động tĩnh gì cả, Vương Tĩnh Kỳ thở phào nhẹ nhõm rồi trở lại như ngày thường.

Những ngày sau đó bên Trương gia cũng không có động tĩnh gì cả, chuyện ly hôn cũng vì vậy mà kéo dài ra.

Vương Tĩnh Kỳ cũng đã yên tâm vậy nên quay trở lại chuyên tâm vào công việc hàng ngày.

Giữa tháng mười một, Vương Tĩnh Kỳ đang đi làm thì nhận được một cuộc điện thoại của mẹ gọi lên.

“Tĩnh Kỳ à, con mau tới bệnh viện đi, ba con bị người ta đánh phải nhập viện rồi.” Mẹ Vương thực sự muốn khóc lắm rồi.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong cũng thực sự choáng váng.

Đời trước ba cô cũng đã từng có thời gian phải nằm bệnh viện.

Cô cũng không nghĩ nhiều, hỏi địa chỉ, viết đơn xin nghỉ phép rồi đi tới bệnh viện.

Vừa tới nơi cô liền thấy mẹ mình đang đứng khóc ngoài cửa.

“Mẹ, ba thế nào rồi ạ?” Vương Tĩnh Kỳ tuy rằng không thích ba, cũng không thân với ba. Nhưng dù sao đó cũng là ba mình.

“Tĩnh Kỳ à, ba con bị đưa lên phòng giải phẫu rồi.” Mẹ Vương ở đời này thực chưa từng trải qua chuyện như vậy nên nhìn thấy coi liền khóc luôn.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong cũng có chút đau lòng.

“Mẹ, người đừng khóc nữa. Mẹ nói cho con biết vì sao ba lại ra nông nỗi này?”

Vương Tĩnh Kỳ nhìn mẹ khóc cô cũng muốn khóc theo. Nhưng còn nhiều việc chờ cô giải quyết nên cô không thể khóc được.

“Xương đùi và các xương cốt khác của ba con đều chảy rất nhiều máu.” Mẹ cô vừa nói vừa khóc.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong nhưng thật ra trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cũng chỉ là gãy xương, tuy rằng rất khổ, nhưng là cũng có thể chữa khỏi.

“Vậy sao cha lại bị gãy xương.” Vương Tĩnh Kỳ hỏi nhưng trong lòng nghĩ bình thường đều là ba đi khi dễ người khác a, khi nào thì ba lại bị người ta đánh.

“Hôm nay ba con tới nhà Trương Dương.” Vương mẹ nói xong đột nhiên nhớ tới hỏi: “Tĩnh Kỳ, con nói thật cho mẹ biết, Trương gia nói có đúng là thật không, con thật sự cùng với Trương Dương ly hôn?”

Vương Tĩnh Kỳ vừa nghe ba tới Trương gia, biết là việc ly hôn không giấu được nữa. Vì thế đành phải gạt đầu thừa nhận.

“Mẹ, con muốn ly hôn với Trương Dương.”

“Chẳng lẽ nói Trương gia nói những lời này đều là thật sự?” Vương mẹ buồn bực hỏi lại.

Vương Tĩnh Kỳ không biết Trương gia nói cái gì, nhưng là khẳng định không phải là lời hay là được, “Trương gia đã nói gì về con?”

Mẹ Vương chần chờ một chút, nói: “Trương gia nói con ở bên ngoài có người khác, nên mới muốn ly hôn với Trương Dương.”

“Thật sự là ác nhân. Mẹ người đừng những người đó nói. Ban đầu là do ba tới nhà bọn họ làm âm ỉ, làm cho bọn họ cho ta cùng Trương Dương kết hôn, nhà bọn họ không phải nói muốn trang trí phòng ở trước sao? Tới lúc mà họ định dùng tiền của con để trang trí phòng thì con nói hiện tại chưa có lúc nào có con

sẽ đưa cho họ. Thế mà ba của Trương Dương còn nói nếu không đưa tiền thì sẽ ly hôn, sau đó con phát hiện Trương Dương có bồ ở ngoài vậy nên con mới muốn ly hôn, chia đôi nhà ở.” Vương kể tóm tắt lại cho mẹ nghe.

“Nhà bọn họ tại sao lại chia cho con một nửa” Vương mẹ không hiểu hỏi lại.

Vương Tĩnh Kỳ liền giải thích, nhà bọn họ như thế nào đến, rồi cả chuyện họ lừa cô nữa.

73. Chương 73: Chương 39: Ông Vương Nhập Viện

Edit: qinghu

Beta: Devil

Nói xong chuyện của mình, Vương Tĩnh Kỳ lại hỏi Vương ba làm sao lại bị thương.

Vương mẹ lau nước mắt nói: “Ba con hôm nay không biết ở bên ngoài nghe ai nói chuyện của con, về nhà liền nổi nóng.” Bà nói xong lại nhìn lại con gái. Vương Tĩnh Kỳ hiểu ra, chỉ biết vỗ nhẹ lên tay mẹ.

“Lúc ăn cơm trưa vẫn không thấy thoải mái nên uống nhiều hơn hai chén, ai biết uống xong, tức giận trong người cũng không áp chế xuống được, liền cứ như vậy tới Trương gia. Mẹ thấy vậy sợ có chuyện không may nên cũng đi theo. Khi mẹ tới đó, thấy ba con đã cùng người ta âm ỉ lên, người Trương gia nói rất khó nghe, còn nói ba con không biết dạy dỗ con cái, con cũng biết ba con là người sĩ diện cỡ nào, bị nói như vậy làm sao chịu được, mới đem phòng khách người ta làm loạn lên, sau đó không biết như thế nào, ba con bị ba Trương Dương đẩy ngã, sau đó liền gãy xương.” Vương mẹ nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, nước mắt vốn đã ngừng nay lại chảy xuống.

Vương Tĩnh Kỳ bình tĩnh phân tích một chút, cả hai người đều có lỗi sai, nhưng rõ ràng hành vi của Trương ba đã đủ khập vào tội cố ý gây thương tích.

“Sau đó người Trương gia có đưa ba tới bệnh viện không?”

“Nào có, bọn họ nói chuyện không liên quan đến bọn họ, mẹ cũng không nói lại bọn họ, chỉ có thể đưa ba con đến bệnh viện trước.” Vương mẹ nghĩ đến tình cảnh đáng sợ lúc ấy, khóc càng thương tâm hơn.

Vậy có nghĩa là Trương gia không muốn chịu trách nhiệm.

“Mẹ đã gọi điện thoại cho anh con chưa?” Cô cảm thấy chuyện này vẫn là để anh cô nói sẽ thuyết phục hơn, nhưng cô tới đây đã một lúc rồi, vẫn chưa thấy bóng dáng anh cô đâu cả, chẳng lẽ là chờ ở bên ngoài phòng phẫu thuật.

“Gọi rồi, gọi anh con xong mẹ mới gọi cho con. Có thể là kẹt xe nên anh con vẫn chưa tới.” Vương mẹ cũng không biết tại sao con mình còn chưa tới.

Bây giờ là hai, ba giờ chiều, làm sao còn kẹt xe được. Xem ra đừng hi vọng anh trai tới.

Cô liền cầm lấy di động, gọi cho cảnh sát để báo án.

Vương mẹ nghe thấy cô gọi điện cho cảnh sát, sợ hãi nói: “Sao con lại gọi điện báo cảnh sát, như vậy là nguy á, ba con làm loạn phòng khách nhà người ta, nếu cảnh sát tới, bắt ba con thì phải làm sao?”

“Mẹ đừng lo, ba con nhiều lắm chỉ phải chịu chút trách nhiệm dân sự thôi, bồi thường chút tiền là được. Ba Trương Dương là tội cố ý gây thương tích, không chỉ phải chịu trách nhiệm bồi thường dân sự mà còn phải chịu trách nhiệm hình sự. Ba đã bị như vậy rồi, không thể để yên cho Trương gia bọn họ được.” Vương Tĩnh Kỳ cũng không biết nhiều lắm, nhưng cô có thể khẳng định, nói về lỗi, ba cô khẳng định không có lớn bằng ba Trương Dương.

“Thật không? Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Vương mẹ nói.

“Ai là người nhà bệnh nhân Vương Kiến Phương, nhanh chóng đóng viện phí, nếu không sẽ không thực hiện phẫu thuật được.” Một hộ sĩ đứng ở hành lang hô lên.

Vương Tĩnh Kỳ đứng dậy nói: “Vâng, tôi lập tức tới đóng.”

Vương mẹ kéo con gái lại hỏi: “Con có tiền không? Ba con còn chưa ra ngoài, mẹ không biết ông ấy đem tiền giấu ở đâu.” Phía trước hộ sĩ cũng đã nhắc vài lần nhưng bà không biết tiền trong nhà để ở đâu, dù có sổ ruột cũng không biết lấy đâu ra để đóng.

“Mẹ yên tâm đi, con có tiền mà, giờ mẹ ngồi ở đây đi, con đi lấy tiền.” Vương Tĩnh Kỳ nói.

Không giống như sau này, ngay cả khi có bảo hiểm y tế, lúc nằm viện cũng phải đóng tiền trước, sau đó cầm hóa đơn của bệnh viện tới công ty bảo hiểm lấy lại. Sau này, chỉ cần đưa chứng minh thư ra, sẽ trả tiền trực tiếp luôn.

Làm Vương Tĩnh Kỳ phải tới ngân hàng lấy năm ngàn đồng, đóng viện phí hết ba ngàn, sau đó tới tìm mẹ. Áng chừng giải phẫu cũng đã xong đi.

Khi cô đến khoa chấn thương chỉnh hình, thấy anh trai cùng với mẹ đang ngồi trên băng ghế chờ.

“Anh đến rồi.” Vương Tĩnh Kỳ tuy biết đại ca khó xử nhưng với chuyện anh cô không thể tới đúng lúc, không thực hiện tốt nghĩa vụ của một người con, cô vẫn thấy không vui.

“Tĩnh Kỳ, đóng viện phí rồi sao?” Vương Tuấn Kỳ cảm thấy mình thật mất mặt.

Sau khi nhận được điện thoại của mẹ, hắn liền gọi cho vợ ngay, kêu vợ chuẩn bị ít tiền, mặc kệ thế nào, người nằm viện là ba mình, thân là con trai, chút tiền này nhất định phải đưa, lại nói tài sản sau này của Vương ba cũng sẽ giao lại cho hắn nên sớm mượn gì số tiền này cũng thu hồi về. Nhưng vợ hắn liền nói không có. Hắn đương nhiên không tin, nhưng tiền nằm trong tay vợ, hắn cũng không có biện pháp. Vợ hắn nói không có tiền, hắn chỉ có thể mượn đồng nghiệp của mình, nhưng bây giờ rất khó mượn được tiền, hơn nữa hắn vẫn là người làm tạm thời, chưa phải nhân viên chính thức, sau khi hỏi mượn tất cả mọi người, cũng không có ai có tiền cho hắn mượn. Cũng không còn cách nào khác, hắn đành tay không tới bệnh viện. Tới đây, liền nghe mẹ hắn nói em gái đi đóng tiền viện phí cho ba, hắn cảm thấy thật mất mặt.

“Vâng, đóng rồi, em đóng trước ba ngàn, nếu không đủ lại đóng thêm. Ba ra chưa?”

“Chưa ra, Tĩnh Kỳ, anh vừa nghe mẹ nói em muốn li hôn với Trương Dương phải không?” Vương Tuấn Kỳ nhìn em gái hỏi, tuy rằng thời gian trước vợ hắn khuyên hắn nên quên chuyện này đi, nhưng trong lòng hắn vẫn để ý chuyện này.

“Đúng vậy, em muốn li hôn với hắn.” Vương Tĩnh Kỳ không biết anh trai có ý gì, có điều mặc kệ có ý gì, cũng sẽ không ảnh hưởng đến quyết định của cô.

“Anh ủng hộ em.” Vương Tuấn Kỳ nghe xong quyết định của em gái, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vương Tĩnh Kỳ nghe vậy mới lộ ra tươi cười nói: “Em cảm ơn.”

Trong quá trình ba người chờ đợi, có hai nhân viên cảnh sát tới điều tra tình huống, Vương mẹ vừa khóc vừa kể lại sự việc một lần nữa, sau đó các đồng chí cảnh sát động viên, an ủi một lượt mới rời đi.

Không lâu sau, Vương ba liền được đẩy ra từ phòng giải phẫu.

Nhìn Vương ba nhắm mắt, sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, trong lòng Vương Tĩnh Kỳ cũng không thể nào không sợ hãi.

Vương mẹ thấy chồng mình bất tỉnh nhân sự, liền khóc lên, sau khi được bác sĩ cam đoan khi hết thuốc tê có thể tỉnh mới ngưng khóc.

Ba người lại đợi tới thời gian ăn cơm chiều, Vương ba mới tỉnh lại. Nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ, Vương ba liền trợn mắt, tuy vẫn còn suy yếu nhưng vẫn bày ra bộ dáng muốn đánh người.

Vương Tĩnh Kỳ bây giờ cũng không sợ ba mình, bây giờ ba mình như vậy, chỉ cần dùng một đầu ngón tay là có thể đẩy ngã ngay, đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ, đó là ba cô, cho dù người khác vô tình, cô cũng không coi như họ hoàn toàn vô ý.

Vương mẹ thấy chồng mình mang bộ dạng tức giận, sợ ông lại nổi nóng, liền chạy lại giường bệnh, đem những lời mà con gái kể, kể lại một lần nữa cho ông.

Vương ba sau khi nghe xong, tuy rằng biết lời nói của mấy người kia không phải thật, con gái mình li hôn là do lỗi của Trương gia, nhưng ánh mắt nhìn Vương Tĩnh Kỳ vẫn không thoải mái chút nào.

Cũng chỉ nói với cô mấy chữ: “Đi ra ngoài.”

Vương Tĩnh Kỳ cũng biết điều, liền đi ra ngoài, dù sao những gì mình có thể làm đều đã làm xong, giờ ở đây cũng không có làm thêm được gì.

Cô biết, bởi vì bây giờ ba đang nằm viện, nên trừng phạt của cô mới tạm hoãn lại, chờ ba cô xuất viện, cô liền phải thu dọn đồ đạc ra ngoài.

Ba cô không quan tâm ai đúng, ai sai, ông chỉ biết là con gái li hôn là làm cho ông mất mặt, kết quả khẳng định là phải cút ra ngoài.

74. Chương 74: Chương 40: Càng Đau Càng Mau Khỏe

Edit: qinghu

Beta: Devil

Ông Vương nằm viện, đây xem như là chuyện lớn của Vương gia, người trong nhà đều có mặt đủ chỉ thiếu con dâu. Ông Vương sau khi phát hiện liền mắng con trai mình:

“đúng là đồ vô dụng, ngay cả vợ của mình cũng quản không được, người còn làm chủ gia đình kiểu gì. Còn có vợ người nữa, không có công sinh con, bây giờ còn như vậy nữa, cô ta cũng vô dụng, người bây giờ về nhà đi, phải thừa khi còn trẻ mà tìm cơ hội sinh đi.”

Nghe tiếng la mắng của ba, Vương Tĩnh Kỳ đoán hẳn là ông bị thương không nặng lắm, nếu không đã không lớn tiếng như vậy.

“bạn già à, ông nói ít một chút đi, đây là bệnh viện, ông không sợ người khác cười vào mặt ông à.” Vương mẹ thấy con mình bị mắng, vội khuyên chồng.

Vương Tuấn Kỳ ngồi ở cuối giường cúi đầu không nói, chính là từ bàn tay nắm chặt kia có thể thấy hẳn rất tức giận.

Với tính tình của ba mình Vương Tĩnh Kỳ cũng rất bất đắc dĩ, ông thế nào cũng làm cho mình và bạn bè ngừng kết giao.

Đời trước, ông Vương cũng mắng Vương Tuấn Kỳ như vậy, mỗi lần Vương Tuấn Kỳ về nhà, ông luôn tức giận, nói chuyện rất khó nghe, nghĩ cái gì liền mắng cái đó, luôn so sánh mình với con dâu trong lòng con trai. Hơn nữa, sau đó vợ Vương Tuấn Kỳ sinh con gái, làm Ông Vương liền kêu hẳn li hôn với vợ, lấy người khác, sinh cho Vương gia một thằng con trai. Chính những lời này đã chọc giận Vương Tuấn Kỳ, ở bệnh viện liền đem Ông Vương ra ngoài, từ đó về sau cũng không bước vào cửa Vương gia nữa.

“cười vào mặt tôi, để tôi xem ai dám cười vào mặt tôi.” Ông Vương vẫn không phục, thân thể trên giường không thể cử động, hẳn liền gân cổ lên kêu.

“các người làm gì ở đây vậy? Đây là bệnh viện, không phải nhà mấy người, vui lòng trật tự một chút.” Hộ sĩ trực ban tới, nhắc nhở người Vương gia một chút.

“Không phải nhà của tôi thì sao? Là bệnh viện thì sao? Tôi có thể bảo hiểm, tôi là công nhân viên chức, tôi phải sợ cô sao.” Ông Vương đang lúc tính tình nóng nảy, ai nói cái gì ông cũng đều cãi lại.

*** tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: “Lão đồng chí, sao bác có thể nói như vậy được, bệnh viện có quy định của bệnh viện, cho dù bác có thể bảo hiểm cũng phải tuân thủ, trong bệnh viện không phải chỉ có một bệnh nhân là bác, toàn bộ bệnh viện cũng không phải chỉ phục vụ một mình bác.”

“Tôi cứ như vậy đây, xem cô dám đuổi tôi như thế nào, gọi viện trưởng các cô đến đây, tôi muốn.....” Ông Vương vẫn nằm trên giường kêu gào.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn không được nữa, thật sự là thành sẹo thì quên đau, hơn nữa vết thương kia còn chưa khỏi mà. Cô chạy nhanh vào, cười tươi đem *** kéo ra khỏi phòng bệnh.

“Thật sự xin lỗi, tính tình ba tôi không tốt lắm, lại lớn tuổi, đầu óc có chút không tỉnh táo, xin cô đừng chấp nhặt với ông ấy.”

*** thấy rốt cuộc cũng có người có thể hiểu, nóng giận đã tiêu bớt một chút, nhưng vẫn khó chịu nói: “Tôi biết người lớn tuổi tính tình cũng không thật sự tốt, nhưng tính tình ba cô cũng quá nóng nảy đi, sau này còn như vậy, làm sao chúng tôi có thể công tác bình thường được.”

Vương Tĩnh Kỳ cẩn thận nói: “Thật sự xin lỗi, ủy khuất cho cô rồi, cô ở bên ngoài chắc cũng nghe được, ba tôi cũng không phải nổi giận với một mình cô, ngay cả tôi là con gái cũng cứ muốn mắng là mắng, làm con gái tôi thật sự là không có cách nào với ông ấy cả.”

*** kỳ thật ở bên ngoài cũng nghe tiếng mắng của ông chú kia, sau đó nhìn cô gái trước mặt mình, trong lòng cũng có vài phần đồng tình.

Vương Tĩnh Kỳ thấy sắc mặt *** dịu đi, , nhỏ giọng nói với cô ấy: “Ba tôi đây là trên người không có đau nên mới có sức mà mắng người, tôi muốn hỏi một chút, khi nào thì thuốc tê hết hiệu quả?”

*** vừa nghe liền hiểu ý của cô gái này, trong mắt liền xuất hiện ý cười.

“Khoảng hơn 2 giờ nữa. Để tôi xem xem, ba cô đã lớn tuổi như vậy, dùng nhiều thuốc giảm đau đối với cơ thể, trái tim đều không tốt.” *** thật sự nói, lập tức liền nói theo ý của Vương Tĩnh Kỳ.

“Như vậy a, vậy chúng ta có nên quan tâm tới cơ thể bệnh nhân một chút không, hộ sĩ, có thể đem lượng thuốc giảm đau cho ba tôi giảm xuống một nửa không?” Suy nghĩ của Vương Tĩnh Kỳ rất đơn giản, trên người bị đau thì ba cô cũng không còn sức để gây phiền toái cho người khác. Lại nói, dùng nhiều thuốc giảm đau thật sự không tốt cho cơ thể, càng đau thì càng khỏe.

“Chuyện này hộ sĩ chúng tôi cũng không thể tự ý quyết định, nhưng nếu gia đình cô yêu cầu thật ra cũng có thể, một lát nữa cô tới chỗ hộ sĩ đứng, tự ký tên đi.” *** cười tươi nói.

“Vậy được, tôi liền theo cô đi ký tên.” Vương Tĩnh Kỳ cũng vô cùng thoải mái, trực tiếp tới chỗ hộ sĩ ký tên, trong phòng bệnh cũng không ai biết việc này.

Phương pháp này đúng là đã làm cho ba của Vương Tĩnh Kỳ yên tĩnh vài ngày, mặc dù trong phòng bệnh vẫn luôn vắng *** , nhưng là giáp mặt cũng không dám nói gì khó nghe.

Vương Tĩnh Kỳ xử lý xong chuyện ở bệnh viện, trở lại phòng bệnh Vương mẹ liền đuổi bọn họ về.

“Các con về đi, ngày mai còn phải đi làm, ở đây có mẹ là được rồi.” Vương mẹ thấy mọi chuyện con gái đều đã giải quyết xong, bà liền yên tâm, còn lại chuyện hầu hạ chồng mình, một mình bà làm là đủ rồi.

“Đi về, đi về gì chứ, tôi vẫn còn nằm ở đây, bọn nó còn muốn về nhà ngủ ngon, nằm mơ đi. Hôm nay không đứa nào được về hết, đều phải ở trong này.” Ông Vương vừa nghe nói hần phải ở lại bệnh viện, hai đứa con còn muốn về nhà, liền không vui.

Vương Tuấn Kỳ rốt cuộc không nhịn được nữa, xoay người ra cửa đi về.

Vương Tĩnh Kỳ cũng nói với mẹ mình: “Mẹ, con về trước đây, sáng ngày mai con lại đến, mang bữa sáng cho mẹ, sau đó mang chút đồ dùng cá nhân tới, buổi tối nếu có việc gì, mẹ tới chỗ hộ sĩ gọi điện cho con.”

Những lời nói của Ông Vương cô coi như chưa nghe thấy, xoay người liền đuổi theo anh trai.

“Hai đứa tụi bay thật”

Cửa phòng bệnh ngăn tiếng la mắng của Ông Vương lại, Vương Tĩnh Kỳ đi ra ngoài liền thấy anh trai đang ngồi trên ghế ngoài hành lang đợi mình.

“Tĩnh Kỳ, hôm nay ít nhiều em, anh” Vương Tuấn Kỳ cũng không nói được câu kế tiếp.

“Anh, anh nói gì vậy, chúng ta là anh em, trong kia là ba chúng ta, ai bỏ tiền cũng là việc nên làm mà.” Vương Tĩnh Kỳ thật lòng nói.

Tuy rằng đôi khi trong lòng cô cũng oán chị dâu, một chút trách nhiệm đều không có, nhưng nghĩ lại cô cũng giải thích được.

Với điều kiện của anh trai cô, không có việc làm ổn định, không có tiền, hơn nữa lại có người cha như vậy, có thể không chê anh trai cô, cùng sống với anh là tốt rồi, nếu làm như lời ba nói, li hôn với chị dâu, anh trai cô phỏng chừng sẽ độc thân cả đời.

Vương Tuấn Kỳ nghe em gái mình nói vậy, trong lòng càng thêm khó chịu, khó chấp nhận. Hẳn thật là hai đầu khó xử, tuy rằng hẳn có thể hiểu tại sao vợ hẳn không đưa tiền, nhưng lại không thể chấp nhận cách làm này.

Mặc kệ thế nào, hẳn cũng là con trai, bình thường vợ hẳn luôn nói bên tai hẳn nói cái gì sau này Vương gia đều là của hẳn, vậy hiện tại chuyện của Vương gia sao có thể để mình em gái hẳn gánh vác được.

Vương Tĩnh Kỳ thấy sắc mặt anh trai mình thay đổi liên tục, cũng không có tinh thần đi an ủi. Bận bịu từ giữa trưa đến giờ, cô cũng mệt mỏi.

“Anh à, chúng ta về nhà thôi, chị dâu ở nhà chắc cũng sốt ruột. Ba ở đây, nếu anh không xin nghỉ được, thì tan tâm tới thăm là được rồi, thời gian của em thoải mái hơn, ngày mai em sẽ nói với lãnh đạo một tiếng, khi có tiết sẽ đi dạy, khi không có em sẽ tới bệnh viện giúp mẹ, anh không cần phải lo lắng.” Vương Tĩnh Kỳ cùng anh trai vừa đi xuống lầu vừa ôn hòa nói.

Vương Tuấn Kỳ cũng không có nói chuyện, trong lòng vẫn buồn bực.

Đi một lát đã tới đại sảnh của bệnh viện, liền thấy ở cửa bệnh viện có vài người chạy tới, đứng ở cửa xem xét xung quanh, khi nhìn thấy anh em Vương Tĩnh Kỳ, liền chạy tới.

75. Chương 75: Chương 41: Có Chuyện Từ Từ Nói

Edit: qinghu

Beta: Devil

Khi anh em Vương Tuấn Kỳ đi tới đại sảnh bệnh viện, cũng cảm giác được ồn ào phía trước, nhưng lại không ngờ được ồn ào này là do bọn họ gây nên

Đến khi má người kia tới gần, Vương Tĩnh Kỳ mới nhìn rõ, mấy người gây náo loạn kia.....dĩ nhiên là mấy người Trương gia.

“Vương Tĩnh Kỳ, cô đúng là đồ đàn bà xấu xa, dám báo cảnh sát bắt ba tôi đi, coi người nhà Trương gia chúng tôi là vô hình sao, hôm nay coi tôi như thế nào thu thập cô.”

Em gái Trương Dương là Trương Mẫn chạy lại đầu tiên, nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ liền muốn tấn công cô.

Vương Tĩnh Kỳ vốn đã nhìn thấy người nhà Trương gia chạy tới, đương nhiên cô không ngốc đứng yên để người ta tới đánh mình, cho nên lắc người né tránh.

Vương Tuấn Kỳ cũng thấy đám người Trương gia, nhìn thấy động tác của Trương Mẫn thì ngay lập tức chạy lên, đứng chắn trước người em mình.

“Cô muốn làm gì?”

Trương Mẫn vốn không bắt được người Vương Tĩnh Kỳ, nhưng lại tóm được mái tóc dài của Vương Tĩnh Kỳ, khi cô nhẹ nhàng trốn phía sau anh trai, tóc lại bung ra, sau đó tay Trương Mẫn liền túm được một ít tóc cô.

Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy da đầu đau rát, mới mở miệng hô lên: “Ai nha.”

Sau đó liền lấy tay bảo vệ tóc, đem chỗ tóc bị Trương Mẫn túm được trở về.

“Cô làm gì, bỏ tay ra.” Cô giữ lấy đầu mình, la lên.

“Buông tay? Cô đừng mơ. Mụ đàn bà xấu xa này, cô dám báo cảnh sát bắt ba tôi, nói cho cô biết, người Trương gia chúng tôi không phải dễ động vào đâu.

Hôm nay tôi phải cho cô biết tay.” Trương Mẫn vốn đã không nhìn Vương Tĩnh Kỳ vừa mắt, bình thường chỉ mềm yếu, không có chính kiến, lại còn dám cùng Trương gia bọn họ tranh giành tài sản, đúng là mơ mộng hão huyền.

Khi vừa mới bắt đầu, cô đã muốn thu thập người đàn bà này, cho cô ta biết điều một chút, nhưng người trong nhà lại không đồng ý, bây giờ thì hay rồi, ngày hôm qua còn dám báo cảnh sát bắt ba bọn họ đi.

“Tôi xem cô có dám làm không, nhanh chóng buông tay ra, còn không cũng đừng trách ta không khách khí.” Vương Tuấn Kỳ thấy tóc em gái mình bị người ta túm lấy, liền đi lên cứu, nhưng con bé Trương Mẫn này cũng rất khỏe, túm được mấy lọn tóc, nói gì cũng không buông tha.

Vương Tuấn Kỳ không thể nhìn tiếp nữa, chỉ có thể bắt lấy tay đang cầm tóc em gái mình của Trương Mẫn, dùng sức mở nó ra.

“Tiểu Mẫn, con đừng manh động, chúng ta đều là người văn minh, có chuyện gì từ từ nói.” Triệu Giang Anh cùng Trương Phượng cũng lên tiếng khuyên can, nhưng lại kéo Vương Tuấn Kỳ ra, không cho hắn ngăn cản Trương Mẫn, rõ ràng là cố tình gây chuyện mà.

Trương Dương ở bên cạnh nhìn tình huống này cũng không động thủ, chỉ là thờ ơ lạnh nhạt nhú màu, nhìn đám người vây xung quanh càng ngày càng đông, cảm thấy thật mất mặt.

Vương Tĩnh Kỳ cố gắng kéo tóc của mình lại, lại cùng Trương Mẫn giằng co.

“Trương Mẫn, cô tốt nhất buông tay ra cho tôi, nếu không.....”

“Tôi không buông tay, cô có thể làm gì tôi.” Trương Mẫn không đợi Vương Tĩnh Kỳ nói xong, đã la hét ầm ĩ lên, còn cố tình kéo căng lọn tóc trong tay mình.

Vương Tĩnh Kỳ tuy muốn bảo vệ tóc, nhưng những hành động của cô ta làm co da đầu cô càng đau hơn, cô không thể không làm theo động tác của cô ta, đóng đưa đầu mình.

Vương Tuấn Kỳ thấy cô như vậy thì có chút tức giận, trong nháy mắt dùng hết sức mình, đẩy Triệu Giang Anh cùng Trương Phượng sang một bên, sau đó dùng sức gỡ bàn tay đang nắm tóc em mình ra.

“Anh làm gì, mau bỏ tay ra. Ai nha, có ai không, có người sàm sỡ tôi.” Trương Mẫn đứng thật là khỏe, tuy rằng bị nắm tay có chút đau, nhưng vẫn không chịu buông ra, còn mở miệng kêu người ta sàm sỡ mình.

Vương Tuấn Kỳ nghe xong lời nói của cô ta, liền như bồng phải tay, nhanh chóng bỏ tay ra, lui về sau.

Vương Tĩnh Kỳ cuối cùng cũng thoát khỏi tay Trương Mẫn, lùi về sau hai bước, ngồi chồm hồm trên mặt đất, dùng tay xoa đầu mình.

Thật là đau! Cô lại nghĩ đến những gì bản thân mình phải chịu ở kiếp trước và ba mình giờ đang phải nằm trên giường bệnh, thù mới hận cũ liền nảy lên trong lòng.

“Trương gia mấy người thật khinh người quá đáng, lúc chiều, đánh ba tôi tới mức phải vào viện, người vừa mới từ phòng phẫu thuật đi ra, Trương gia mấy người liền tới bệnh viện bắt nạt người ta. Ở đây có nhiều người như vậy mấy người còn có thể đổi trắng thay đen, vu oan cho anh tôi sàm sỡ, là cảm thấy người nhà Vương Tĩnh Kỳ tôi đây dễ bắt nạt phải không, được, bây giờ, tại đây, có chuyện gì chúng ta giải quyết cho xong đi, các người phải cho Vương gia chúng tôi một câu trả lời rõ ràng, nếu không, ngày mai chúng ta tới tòa án li hôn đi.” Vương Tĩnh Kỳ nóng nảy, cô không nghĩ tới người nhà Trương gia dám động thủ đánh mình. Đời trước, cô với Trương gia có mâu thuẫn lớn hơn cũng không có bị đánh qua, ai ngờ hôm nay lại quá đáng như vậy.

Đây là tặc xấu, không thể tha được.

“Cô cho rằng cô uy hiếp như vậy, người nhà chúng tôi sẽ sợ sao, đúng là nằm mơ! Li hôn thì li hôn đi, nhưng cô đừng mong lấy được một phân tiền nào của chúng tôi.” Trương Mẫn thấy những lời mình mới nói dọa cho Vương Tuấn Kỳ sợ, đắc ý nhìn Trương Dương.

Vương Tĩnh Kỳ cười lạnh nói: “Tôi có thể lấy được phân tiền nào đi hay không không phải dựa vào cô nói là được, phải xem quan tòa phán như thế nào.”

“Cô đừng có mà hù dọa người.....” Trương Mẫn vốn còn muốn mắng người, lại bị Triệu Giang Anh kéo lại.

“Tiểu Mẫn, đừng ồn ào nữa. dù thế nào thì cô ấy cũng là chị dâu con.”

Bà nói xong liền liếc mắt nhìn con gái mình một cái, thấy con gái im lặng mới chân thành đi lên phía trước, nói:

“Tĩnh Kỳ, con đừng để ý những lời Tiểu Mẫn nói, nó chỉ là lo lắng quá thôi. Mới này, thật sự có mấy cảnh sát tới nhà, không nói gì đem ba con đi, còn nói là con báo cho họ làm vậy. Nên nó mới chạy tới đây, lại không kiểm chế được tâm trạng, con tha thứ cho nó còn nhỏ, không hiểu chuyện đi.” Bà nói mang chút ủy khuất, vẻ mặt đau khổ, ai oán.

Người vây xem xung quanh vốn đã không ít, ban đầu thấy một nhóm người tới đây đánh một cô gái, cuối cùng cô gái hung dữ kia còn chơi xấu, vu khống người ta sàm sỡ mình, mọi người đều cảm thấy đám người kia không phải người tốt. Nhưng là nghe xong lời người lớn tuổi này nói, lại cảm thấy sự việc không phải chỉ có như vậy, cô gái bị đánh kia cũng không phải tốt đẹp gì. Những người vây xem đều sáng mắt lên, hóng chuyện, có bệnh cũng không đi khám, chờ xem náo nhiệt.

Vương Tĩnh Kỳ nghe Triệu Giang Anh nói, biết bà ta định thay đổi sự việc cho có lợi với bà.

“Cô à, những lời này không thể nói lung tung được đâu, cục cảnh sát cũng không phải của nhà con mở ra, con nói muốn bắt ai là bắt người đó. Cần thận họa từ miệng mà ra đó cô.”

Hiện tại tuy rằng chưa có sự kiện gì diễn ra, nhưng nói xấu danh dự của cơ quan cảnh sát như vậy, không biết sẽ gặp phải rắc rối gì.

Triệu Giang Anh không ngờ Vương Tĩnh Kỳ không có rơi vào bẫy của bà, còn bắt được lỗi trong lời nói của bà.

“Con đàn bà xấu xa, cô nói gì đó, khi cảnh sát tới, nói cô tố cáo ba tôi, giờ cô còn không thừa nhận?” Trương Mẫn nhịn không được lại mắng tiếp.

Triệu Giang Anh giữ chặt con gái lại, trong lòng mắng, đúng là đồ óc heo, thành sự không có, bại sự có thừa.

“A, cô nói như vậy, tôi đây cũng thừa nhận, chính là tôi báo cảnh sát.”

“Cô ta thừa nhận, tất cả mọi người cùng nghe thấy chứ, nào có người nào ác độc như cô ta, còn chưa có li hôn với anh tôi đâu, có thể nhẫn tâm để cảnh sát bắt ba chồng mình đi. Người đàn bà như vậy cần phải được dạy dỗ, không thể để như vậy được.” Trương Mẫn cảm thấy mình có lý, cao giọng nói, tìm kiếm sự đồng tình của người xem.

76. Chương 76: Chương 42: Đánh Nhau

Edit: PMN

Beta: Devil

Người vây xem không biết sự tình đầu đuôi vừa mới nghe Trương Mẫn nói như vậy, ánh mắt Vương Tĩnh Kỳ đang đồng tình cũng liền thay đổi.

Vương Tĩnh Kỳ sửa sang lại đầu tóc, đau lòng mấy sợi tóc rụng trên tay mình, ngẩng đầu nói: “Tối nay, nếu nhà các người không chê dọa người, tôi cũng không còn gì bán khoán, vậy rồi cuộc việc này là ai ác độc.” Nàng giương mắt lên nhìn biểu cảm trên mặt của Triệu Giang, trong lòng liền thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cô tuy rằng ngoài miệng nói muốn đem tất cả mọi việc cho Chu Cẩm Du phân xử nhưng cô cũng không muốn đem chuyện riêng tư này nói cho người lạ.

Cuối cùng vẫn chỉ có Triệu Giang là người lý trí .

“Tĩnh Kỳ, con đừng cùng tiểu Mẫn đưa khí, con và Trương Dương tính cách không hợp, không đi đến cùng được, vậy cũng tốt. Chúng ta cũng chỉ cần các con hạnh phúc thì cái gì cũng không quan trọng.” Triệu Giang nói những lời như vậy thật giống như đang hồi tưởng.

Vương Tĩnh Kỳ trong lòng thầm nói rốt cục ở Trương gia vẫn còn có người biết nói tiếng người .

“Tĩnh Kỳ à, hôm nay ta đến đây cũng chỉ muốn nói với con về chuyện của ba Trương Dương. Con và Trương Dương tuy không kết hôn thì cũng không nên trở thành oan gia đúng không. Vậy nên còn có thể đừng gọi người tới bắt ông ấy được không. Ông ấy đã lớn tuổi như vậy rồi nhất định là sẽ không chịu được chuyện này đâu.” Triệu Giang nói xong còn cố tình điểm thêm bằng vài giọt nước mắt.

Người chung quanh nhìn Vương Tĩnh Kỳ với ánh mắt không tốt.

Vương Tĩnh Kỳ nghe Triệu Giang nói xong thì cười lạnh trong lòng. Trương Dương à, mẹ anh diễn kịch cũng thật là giỏi nha.

”Thực sự thì tôi cũng không muốn làm oan gia, chỉ cần các người chia đều tài sản như pháp luật đã quy định thôi. Bà có biết , lúc Trương Dương làm chuyện đó, tôi muốn phải đi tới cơ quan hấn, không nói sau này thế nào, nhưng là tối thiểu hiện tại hấn là gì cũng không phải, nhưng chúng ta đã quen biết một thời gian, cho dù tôi có ủy khuất thì tôi cũng nhịn, tôi cảm thấy nếu làm con dâu thì có thể chịu đựng chuyện như vậy, cũng coi như không làm thất vọng Trương gia . Nhưng thử xem Trương gia các người làm gì, đánh ba tôi tới mức phải nhập viện sao. Sau đó đuổi ba mẹ tôi rồi coi như không có việc gì sao. Nếu không phải mẹ tôi gọi xe cứu thương thì ba tôi sẽ ra sao.

Vì vậy tôi gọi điện báo cảnh sát thì có gì sai sao? Nhà các người nếu không phạm pháp, chỉ một mình tôi đơn phương báo cảnh sát thì họ có thể bắt à. Hiện tại ba tôi mới vào phòng hồi sức, các người vào thăm để đánh ông ấy tiếp sao. Có phải ta quá tốt với các người.” Thực sự thì cô rất hiền nhưng gặp những người như vậy thì không thể hiền được.

Triệu Giang khẽ cau mày, sau đó lại giả bộ nhu nhược thương tâm, giải thích:

“Tĩnh Kỳ à, tiểu Mẫn cũng là do lo lắng cho cha cho nên mới làm ra chuyện như vậy. Con là giáo viên đừng so đo với trẻ con làm gì. Còn về việc ba con bị tai nạn thì nhà con đang gặp chuyện như vậy, chúng ta qua đó thăm hỏi cũng không tiện. Đợi tới lúc nào ba con khỏe gia đình chúng ta sẽ qua thăm.” Bà vô cùng khôn khéo khi đánh lảng được chuyện đã làm ba cô bị thương.

“Dù sao thì ba tôi cũng bị các người đánh gãy xương, vậy nên về tiền thuốc men thì chắc chắn các người phải lo còn những chuyện khác để cảnh sát lo đi.” Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy việc này không có gì để thương lượng , giết người đền mạng, đánh người bồi thường tiền là lẽ đương nhiên, dù người bị thương là ba cô hay là người khác thì Trương Đông Thăng vẫn bị pháp luật xử lý.

Triệu Giang nghe Vương Tĩnh Kỳ nói vậy thì sắc mặt không tốt. Nhưng nghĩ đến ông lão nhà mình vẫn còn đang ở đồn cảnh sát thì lại cố gắng chịu đựng hạ mình:

“Tĩnh Kỳ này, dĩ biết là hôm nay ba Trương Dương do quá kích động nên mới làm nhe vậy, nhưng con không nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt phật tổ chứ, tốt xấu gì hiện tại con và Trương Dương vẫn chưa ly hôn, vẫn còn gọi ông ấy là ba. Vậy có phải con nên giữ cao đánh khẽ thả người ra không”

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong lời của bà, cười “Đã hai năm rồi, giờ tôi và Trương Dương cũng phải ly hôn. Hai năm qua tôi đã ở đó làm bảo mẫu cho các người rồi còn gì”

Lời nói này làm cho Trương gia chột dạ, Trương Dương giật mình. Cuối cùng là vẫn không biết nói gì.

“Các người cũng vừa nói rồi còn gì, tôi chỉ là một giáo viên, biết người khác làm việc xấu thì cũng chỉ biết thông báo với cảnh sát chứ đâu có quyền thả người” Vương Tĩnh Kỳ trực tiếp nói mình quả thật không kia năng lực.

“Cô thật là...Hừ...Mẹ ta đã cho cô mặt mũi cô còn không muốn, là ba cô tới đây làm loạn trước, cho nên cha ta mới đẩy một cái. Mẹ à, con đã nói rồi cô ta không phải người tốt đâu. Nè còn lằng nhằng làm gì nữa.” Trương Mẫn bị Trương Phượng giữ ở phía sau nhưng tới lúc nghe thấy lời của Vương Tĩnh Kỳ liền không chịu được mà vùng vằng thoát ra.

Vương Tuấn Kỳ ở bên cạnh tuy rằng vẫn không nói gì, nhưng là ánh mắt lại nhìn chăm chăm tất cả mọi người trong Trương gia, nếu như xét về số lượng thì hai anh em anh thua. Vậy nên càng cần phải tỉnh táo để đối phó thôi.

Sau đó cô nhìn đến Trương Dương thì thấy em gái hần tiến về phía hoa quả rồi lại tiến tới chỗ cô.

“Cô muốn gì, trước tất cả mọi người cô muốn đánh nhau đúng không? Mọi người hãy làm chứng cho. Hiện tại tôi và anh trai chỉ đang phòng vệ và bị tấn công.” Vương Tĩnh Kỳ đối với anh trai thì bảo vệ như vậy đó.

Triệu Giang vốn đã muốn lôi kéo con gái tới chuẩn bị đánh người. Nhưng khi nghe xong Vương Tĩnh Kỳ nói như vậy thì ngừng lại một chút. Nhưng nhìn thấy con gái mình sợ nó chịu thiệt, ý nghĩ nóng lên, cái gì cũng không để ý liền vọt đi lên.

Vương Tĩnh Kỳ tuy rằng sẽ không đánh nhau, nhưng cũng không phải nhìn thấy anh mình như vậy mà không giúp.

“Mẹ, em gái, các người đừng làm loạn, có rất nhiều người đang nhìn đó.” Trương Dương rút cục ở bên cạnh đứng không yên, đã chạy tới can ngăn, nhưng khi phụ nữ đã đánh lộn thì không gì có thể can ngăn. Vậy nên hần cũng bị chút thương tích.

77. Chương 77: Chương 43: Anh Em Nói Chuyện

Edit: qinghu

Beta: Devil

Trận chiến gây rối loạn trật tự tại bệnh viện này đến tận khi bảo vệ bệnh viện tới xử lý mới kết thúc.

Anh em Vương Tĩnh Kỳ tuy rằng đều bị thương nhưng xét về tổng thể cũng không tính là đánh nhau thua. Vương Tĩnh Kỳ vốn không muốn đánh nhau, nhưng cô vốn đã chán ghét người Trương gia, cơn tức vốn đã đến cực hạn, chỉ là vừa vận phát tiết ra, cô giống như là hổ dữ xuống núi, liều mạng mà đánh.

Mà Trương Dương chính là người xui xẻo nhất, hần vốn không muốn đánh nhau, nhưng cuối cùng lại bị Vương Tĩnh Kỳ đánh nhiều nhất. Vương Tĩnh Kỳ như là liều mạng mà đánh, đem thù mới hận cũ đều phát tiết hết ra, đánh Trương Dương càng lúc càng mạnh, càng đánh càng hăng.

Trương Dương vốn là dân chuyên ngồi trong văn phòng, thân thể cũng không có cường tráng, Vương Tĩnh Kỳ lại như dùng hết sức mà đánh, hần đúng là đánh không lại cô. Những người khác của Trương gia khẳng định cũng không trợ mắt đứng nhìn con trai độc nhất hay anh trai của mình bị đánh, đều xông lên cứu hần, nhưng tất cả đều bị Vương Tuấn Kỳ ngăn lại. Vương Tuấn Kỳ vốn không đánh đàn bà, con gái, nhưng là phải bảo vệ em gái mình, hần đành phải ra tay, lôi kéo ba mẹ con Trương gia.

Mấy năm nay Vương Tuấn Kỳ đều đi làm công cho người ta, đều là công việc dùng thể lực kiếm sống, thể chất của hần vốn không tệ, chính là lấy một đánh ba cũng không thành vấn đề. Mẹ con Triệu Giang Anh đang muốn lên giúp con trai mình thì bị ngăn cản, tiến lên không được, bèn đem toàn bộ oán khí phát tiết hết trên người Vương Tuấn Kỳ. Cho nên lúc kết thúc trận đánh, vết thương trên người phụ nữ cũng không có nhiều lắm, cơ bản là không có vấn đề gì, nhưng trên người hai người đàn ông, lại vô cùng nhiều, mặt bị đánh thê thảm.

Bảo vệ bệnh viện thấy tình trạng của hai người đàn ông đều thấy đau thay họ, với tinh thần nhân đạo, hỏi họ có cần bảo cảnh sát để xử lý không, thấy hai người họ lắc đầu, cảm thán một chút, sau đó liền đem họ đuổi ra khỏi bệnh viện.

Đoàn người ở của bệnh viện lại nhìn chăm chăm thêm một lúc, thấy hai người đàn ông hoàn toàn đi khỏi, mới chính thức tản ra.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không vội vã về nhà, mà lôi kéo anh trai đi một vòng nhỏ, sau đó quay trở lại bệnh viện.

“Tĩnh Kỳ, chúng ta còn quay lại đây làm gì, nhanh về thôi.” Trên mặt, trên người Vương Tuấn Kỳ đều đau, bây giờ chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi một chút.

“Bây giờ cả người anh đều bị thương, đặc biệt là trên mặt, nếu không xử lý, sau này để lại sẹo thì phải làm sao?” Vương Tĩnh Kỳ mặc kệ anh trai nói gì, cũng lôi kéo anh trai vào một phòng khám nhỏ trong bệnh viện.

“Không sao đâu, anh là đàn ông, lại đã kết hôn, cũng chỉ là mấy vết sẹo, để lại thì để lại thôi.” Vương Tuấn Kỳ không muốn tới bệnh viện, tới đây nhất định phải gặp bác sĩ, bác sĩ nhất định sẽ kê cho một đồng thuốc, nghĩ tới số tiền thuốc phải trả, mày hăn liền nhủ lại.

“Vậy cũng không được, anh như vậy trở về, chị dâu nhất định oán trách em.” Vương Tĩnh Kỳ không nghe hăn, nói với bác sĩ một chút, để bác sĩ kê đơn.

“Kỳ thật, chị dâu em là cũng là người tốt.” Vương Tuấn Kỳ thấy ngăn cản không được, cũng biết ý tốt của em gái mình, thấy em gái muốn tới *** trả tiền, liền chạy tới giành lại, nói: “Anh trả, để anh trả.”

Vương Tĩnh Kỳ làm sao có thể để anh mình trả số tiền này, lại càng phải gấp rút trả tiền, ngăn anh trai lại.

“Anh trả làm gì, em có thể bảo hiểm, anh quên rồi sao, chỉ là một chút tiền, anh còn tranh trả với em làm gì.” Cô trừng mắt với anh trai một chút, đem lý do mình có thể bảo hiểm nói ra.

Bác sĩ cũng không phải kê cho bọn họ loại thuốc đắt tiền gì, chỉ là một chút thuốc giảm đau, một chai i-ốt.

Lấy thuốc xong, hai anh em tới ghé trên hành lang ngồi.

“Có đau hay không?” Vương Tĩnh Kỳ vừa dùng i-ốt giúp anh trai xử lý vết thương trên mặt, vừa đau lòng hỏi.

“A,...không đau, a.....” Vương Tuấn Kỳ vừa mở miệng trả lời vừa kêu “a”, muốn tránh miếng bông trong tay em gái mình, lại biết vết thương trên mặt nếu không xử lý cũng không được.

“Đau, biết đau là được rồi, anh là một người đàn ông, tại sao lại đứng yên để cho ba người kia đánh thành như vậy chứ, thật sự là đáng đời mà.” Vương Tĩnh Kỳ thấy anh trai mình như vậy thật sự là vừa tức giận vừa cảm động.

“Nhẹ chút, nhẹ tay một chút.” Vương Tuấn Kỳ đau đến co hết cơ trên mặt lại, muốn trốn tránh, nhưng cũng không có vì lời nói của em gái mình mà tức giận: “Anh đã từng thề, anh sẽ không đánh trẻ con và phụ nữ.” Cuối cùng hăn rầu rĩ nói một câu.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong, động tác dừng lại một chút, sau đó lại giúp anh trai bôi thuốc, nước mặt lại tí tách rơi xuống.

Trong lòng cô hiểu được ý câu nói của anh mình, hai người có một người ba như vậy, từ nhỏ đã thấy ba mình đánh mẹ và đánh chính bọn họ thường xuyên, trong lòng đều âm thầm thề, sau này mình lớn lên, tuyệt đối sẽ không làm người giống như ba. Anh tri vãn kiên trì giữ lời thề của chính mình, nên vừa rồi mới bị đánh thành như vậy, hăn cũng không có đánh lại.

“Tĩnh Kỳ, sao lại khóc, làm sao vậy, anh nói không có đau mà.” Vương Tuấn Kỳ thấy em gái khóc, nước mắt như mưa, cũng không biết phải làm sao, không biết phải làm gì mới tốt.

Vương Tĩnh Kỳ liền bỏ thuốc xuống chỗ ngồi, nhào vào trong lòng anh trai khóc rống lên. Cô tới bây giờ vẫn biết, anh trai là người tốt, đời trước như vậy là bị cuộc sống bức bách. Chính là dù có khó khăn thế nào đi nữa, hắn cũng chưa từng quên mình có một em gái.

Vương Tuấn Kỳ bị em gái ôm làm cho tay chân có chút luống cuống, cả người đều cứng ngắc một lúc, mất một lúc sau mới dang hai tay ra, ôm em gái trong lòng, an ủi: “Đã trở thành người lớn rồi, còn khóc nhè như vậy. Tĩnh Kỳ, đừng sợ, vẫn có anh ở đây mà. Em muốn làm gì thì cứ làm, muốn li hôn thì li hôn, không cần lo lắng gì hết, nếu ba không cho em vào nhà, em cứ tới nhà anh, anh sẽ nuôi em.” Hắn chỉ có một em gái này, từ nhỏ hắn đã tự thề với chính bản thân, đời này em gái có một người ba như vậy là rất đáng thương rồi, sau này mình lớn lên, nhất định phải đối xử tốt với em gái, không để cho ai bắt nạt em gái mình. Nhưng là từ khi hắn kết hôn, lại càng cảm thấy lực bất tòng tâm, hắn nghĩ tới tình cảm của mình và em gái khi mình còn ở nhà, lại nhìn tới bây giờ em gái giống như đứa bé khóc ở trong lòng mình, như vậy tin tưởng mình, như vậy ỷ lại vào mình, hắn cảm thấy trước kia mình không phải là người anh tốt, không xứng đáng làm anh trai.

“Em biết, em biết, em biết anh vĩnh viễn cũng không mặc kệ em.”

Vương Tĩnh Kỳ ở trong lòng anh trai mình vừa khóc vừa suy nghĩ thông suốt, sau đó lau khô nước mắt, tiếp tục giúp anh trai bôi thuốc, nhưng oán khí trong lòng với anh trai cũng đã tiêu tan.

Đời trước, tuy anh trai không giúp đỡ gì nhiều lắm cho cô, nhưng cũng thường xuyên quan tâm tới cô, lúc trước, khi cô nằm viện, hắn dưới áp lực của chị dâu, vẫn nhiều lần đem cháu gái tới gặp cô. Tuy rằng cũng không phải nhiều lần lắm, mỗi lần cũng không mang gì nhiều, nhưng cô biết, đó là anh trai đã cố gắng hết sức. Đó chính là toàn bộ khả năng của hắn.

Nghĩ lại chính mình lúc đó, sau khi cử hành hôn lễ với Trương Dương, cơ hồ là cùng nhà mẹ đẻ đoạn tuyệt lui tới, cũng không có cùng anh trai gặp mặt qua mấy lần.

Chinh mình đều không có làm tốt, làm sao có thể yêu cầu anh trai mình được.

“Anh, Trương Dương hắn ở bên ngoài lại quen với một người bạn gái.....” Vương Tĩnh Kỳ bắt đầu liên miên, cần nhảu đem chuyện của mình với Trương Dương nói lại cho anh trai biết.

78. Chương 78: Chương 44: Động Hồi Sự?

Edit: PMN

Beta: Devil

Vương Tuấn Kỳ sau khi đưa em gái về nhà, thì lết thân mỗi một của mình về nhà, nhìn thấy trong nhà vẫn còn sáng đèn thì vô cùng chán nản.

“Anh đã đi đâu vậy?” Triệu Bình nghe được tiếng bước chân, biết là Vương Tuấn Kỳ đã về liền vén chăn đi dép chạy ra xem.

Vương Tuấn Kỳ đang đổi giày, nghe được câu nói của Triệu Bình hàm ý tức giận, bắt đắ dĩ đứng thẳng người nói: “Không phải chiều nay anh đã gọi điện cho em rồi sao, ba anh phải nhập viện, anh vào viện thăm ba.”

Triệu Bình sao có thể không biết anh đi đâu, hỏi như vậy chỉ là tìm cớ để cãi nhau, nhưng tới khi Vương Tuấn Kỳ ngẩng đầu lên cô thấy trên cổ anh có vết thương thì vô cùng hoảng sợ.

“Anh bị sao vậy, tới bệnh viện thăm ba mà để chính mình bị thương nữa sao.” Triệu Bình sốt ruột, chạy nhanh tới hỏi thăm.

Triệu Bình và Vương Tuấn Kỳ trước giờ chưa bao giờ cãi nhau (Vương Tuấn Kỳ nghe lời Triệu Bình cô nói gì thì chính là như vậy). Bởi vì chuyện của Vương gia, hai người mới như vậy, nhìn thấy anh bị thương thật sự cô rất lo.

Vương Tuấn Kỳ có chút ngượng ngùng hướng bên cạnh né tránh “Không có việc gì, chỉ bị thương ngoài da thôi.”

Anh không dám nói vì sao bị thương, Triệu Bình đối với gia đình mình vốn còn có rất nhiều thành kiến, đối với em gái mình cũng có chút bất đồng quan điểm. Nếu biết mình bị nhà chồng của em gái đánh thì nhất định sẽ làm ồn. Hơn nữa Triệu Bình đối với đối với việc em gái mình ly hôn cũng có chút không đồng tình. Nếu biết chuyện này thì nhất định sẽ đổ hết lỗi lên đầu em gái.

Triệu Bình vừa thấy ánh mắt chồng mình lóe lên, biết chắc là chuyện này có vấn đề. Một người ra ngoài cả đêm, sau đó về nhà bị thương như vậy nói không có việc gì thì thật không thể tin được.

“Đừng nhúc nhích. Đứng yên.” Triệu Bình vỗ vai Vương Tuấn Kỳ, sau đó cẩn thận xem xét.

Cô càng xem càng bức mình. Chắc chắn vết thương này là do đánh nhau với phụ nữ.

“Anh đã đánh nhau, với phụ nữ?”

Vương Tuấn Kỳ nghĩ xem ra giấu không được, cũng không né tránh nữa, nhưng cũng không lên tiếng.

Triệu Bình nhìn anh trông như một con gấu, trong lòng càng tức giận.

“Là mẹ đánh anh, bởi vì chúng ta chưa đưa tiền?” Triệu Bình chỉ có thể nghĩ ra lý do này.

Lúc chiều, cô nhận được điện thoại của anh biết ba chồng nhập viện, trong lòng ý nghĩ đầu tiên là thật sự hết giận, ông già đó bình thường không có việc gì sẽ kiếm việc gây sự, chỉ cần ông ta không thoải mái sẽ ép người khác cùng ốm với mình. Vậy nên nếu ông ta ốm thì có thể yên tĩnh một thời gian rồi.

Bất quá khi nghe chồng mình nói muốn đưa tiền cho nhà chồng thì cô liền tức điên lên. Hai người đều không có công việc ổn định, đi làm thuê cho người ta. Cả hai cũng đã ba mươi tuổi nên đang muốn kiếm thêm để dành tiền để sinh con. Không nghĩ tới bây giờ số tiền ấy đã đưa hết cho nhà chồng rồi.

“Em đừng đoán mò, không phải như vậy đâu.” Vương Tuấn Kỳ nhìn Triệu Bình liếc mắt một cái nói. Anh tuy rằng không giữ tiền, nhưng trong nhà có bao nhiêu tiền anh vẫn biết. Cho nên lúc buổi chiều nghe Triệu Bình nói trong nhà không có tiền, trong lòng anh không phải không oán hận. Triệu Bình làm như vậy khiến anh có chút không vừa lòng.

“Vậy thì tại sao. Anh bị em gái đánh” Triệu Bình nghi ngờ nhìn anh, khả năng chính cô còn cảm thấy có chút không tin, em gái chồng dù sao cũng là cô giáo, hơn nữa tính tình cũng tốt nhìn thế nào cũng không giống người hay đánh nhau.

“Không phải, em gái anh không phải người như vậy.” Vương Tuấn Kỳ nghe Triệu Bình hoài nghi đến em gái mình liền cãi lại.

Sau đó kể lại chuyện cùng Trương gia đánh nhau kể cho cô nghe.

“Hừ, bình thường em nói chuyện của nhà mình anh còn không muốn nghe, hiện tại anh xem anh đang làm gì vậy.” Tất cả những điều này đều là trong lòng cô nói ra. Cô biết Vương Tuấn Kỳ là người rất yêu thương em gái, nhưng chuyện hôm nay thì cô không thể giấu trong lòng nữa.

“Em đừng nói nữa, chuyện này không phải do Tĩnh Kỳ cố ý.” Vương Tuấn Kỳ nghe cô nói vậy thật không chịu được.

“Hừ, em gái anh là lá ngọc cành vàng hay sao mà không được nhắc tới. Anh xem, tới tâm tư của một người đàn ông còn không hiểu thì làm được gì.” Triệu Bình cũng gân cổ cãi lại.

“Câm miệng, chuyện của em tôi không cần cô quan tâm.” Vương Tuấn Kỳ nghiêm mặt nói.

“Hừ, có muốn tôi cũng không thèm quan tâm.”

Vương Tuấn Kỳ trừng mắt nhìn Triệu Bình một hồi lâu rồi mới hít một hơi thật sâu, áp chế cơn tức trong lòng.

Ngẫm lại trong nhà đã có không ít chuyện, nếu mình cùng Triệu Bình đánh nhau, thật đúng là không ra sao, cho nên chịu đựng, nói: “Thôi đi, ba anh đang nằm viện, Tĩnh Kỳ cũng ly hôn, trong nhà đã nhiều chuyện lắm rồi. Em dọn một căn phòng đi, nếu Tĩnh Kỳ thật sự ly hôn thì nó không có chỗ để đi đâu, nên trước hết cứ để nó ở tạm đó đã.” Anh nói về mặt mỗi.

Triệu Bình định nói tiếp, nhưng thấy Vương Tuấn Kỳ mệt mỏi như vậy, cũng có chút đau lòng.

Cô đã sớm nghĩ kỹ không thể để Vương gia làm ảnh hưởng tới hai người. Cô cũng đã kiên trì thời gian dài như vậy, tại sao có thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ đâu, nghĩ vậy cô cũng dẫu đi nói “Đây là ý của anh. Vậy anh đã hỏi ý Tĩnh Kỳ chưa?” Em gái của chồng bình thường vẫn là rất ít khi gặp, cho tới bây giờ Tĩnh Kỳ tới đây cũng chỉ là đưa đồ các thứ. Vậy đây chắc không phải ý của cô ấy.

“Ý tứ của anh, nếu nó và Trương Dương ly hôn, ba anh chắc chắn sợ bị điều tiếng, không cho nó ở nhà, nó cũng là nữ, không tới đây thì còn đi đâu nữa.”

Triệu Bình vừa nghe chỉ biết lại là ý của chồng mình, cái này dễ làm, chỉ cần dọa một chút khẳng định cô ta sẽ không dám đến ở.

“Được, dù sao em cũng là chị dâu sao lại không giúp. Đợi cuối tuần em sẽ dọn phòng.” Triệu Bình suy nghĩ cẩn thận rồi nói.

Nghĩ kỹ này đó, không có gì phiền toái, Triệu Bình tâm tình cũng tốt, đột nhiên cô lại nghĩ tới đến một vấn đề quan trọng.

79. Chương 79: Chương 45: Ngày Hôm Đó Em Không Thể Qua Được

Beta: Devil

“Tiền viện phí của ba đã nộp rồi sao?” Triệu Bình nhớ tới vấn đề quan trọng nhất, vấn đề này đã làm cô suy nghĩ suốt một buổi chiều, thêm cả buổi tối nữa.

“Nộp rồi.” Vương Tuấn Kỳ cũng không để ý, chỉ thuận miệng trả lời. Bây giờ hắn cảm thấy vết thương trên mặt hơi đau, đang tới tủ TV kiểm xem có thuốc mỡ gì có thể tiêu viêm, giảm đau không.

Triệu Bình nghe nói đã nộp viện phí, lập tức nghĩ đến chuyện hắn nói trong điện thoại lúc chiều, nói muốn mượn tiền.

“Anh tính làm cái gì vậy hả? Anh mượn tiền người ta nộp viện phí phải không? Tình hình của chúng ta không phải anh không biết, tại sao anh còn làm như vậy, anh như vậy à không nghĩ tới em phải không? Em bình thường ăn không dám ăn, mặc không dám mặc, chỉ muốn tiết kiệm chút tiền để sinh con, kết quả là sao? Ba anh phải nhập viện, anh muốn lấy mấy ngàn đi, số tiền đó em không cách nào mang qua được.” Cô nói xong liền ô ô khóc lên.

“Tiểu Bình, Tiểu Bình, hãy nghe anh nói, không phải như em nghĩ đâu.” Vương Tuấn Kỳ không nghĩ tới Triệu Bình sẽ vừa nói liền khóc như vậy, nhưng lại hiểu sai, hắn vốn không phải là người giỏi biểu đạt tình cảm, lại thấy bộ dạng này của Triệu Bình, lại càng không biết phải giải thích như thế nào cho tốt.

“Ô ô,ba mẹ anh đều có điều kiện, việc này từ lúc còn ở trong nhà không phải anh rõ ràng nhất hay sao chứ? Bọn họ đã già nhưng đều là công nhân viên chức, dù hiện tại đã về hưu nhưng tiền lương hưu của mỗi người đều nhiều hơn tiền lương của hai chúng ta, bọn họ công tác nhiều năm như vậy, nếu nói trong tay không có một chút tiền, đánh chết em cũng không tin. Bây giờ cần tiền, bọn họ sao không tự bỏ ra, còn muốn chúng ta chi ra, như vậy coi được sao? Em gả đến nhà anh nhiều năm như vậy, ngay một ngày hưởng phúc cũng không có, thật vất vả mới đối phó sống qua ngày được nhưng lần này anh lại làm cho chúng ta càng khó khăn hơn, hôm đó em thật sự không cách nào mang tiền qua được.” Bây giờ Triệu Bình không quan tâm tới gì cả, chỉ nghĩ tới số tiền này mặc dù là chồng cô mượn, nhưng khi trả, không phải là hai người bọn họ cùng trả sao?

Vương Tuấn Kỳ bị Triệu Bình khóc lóc trong lòng cũng có chút khó chịu, nhưng lời Triệu Bình nói, hắn cũng không phản bác lại được, bởi vì lời Triệu Bình nói hoàn toàn là sự thật.

Hắn biết điều kiện kinh tế nhà mình, hắn cũng biết trong tay ba mẹ có tiền, nhưng những lúc như vậy, hắn làm con trai dù có khó khăn hơn nữa cũng muốn gánh vác trách nhiệm làm con này.

“Vợ à, anh không có mượn tiền người ta, tiền viện phí cũng không phải là anh nộp, em đừng khóc nữa.”

Nhưng Triệu Bình căn bản là không nghe thấy hần nói gì, cứ tiếp tục khóc.

“Ba anh là người như thế nào, em là con dâu đánh giá không đúng đi, anh chỉ cần ra ngoài hỏi hàng xóm láng giềng xem, không chỉ một người nói ông không tốt đâu. Bình thường không có việc gì cũng kiếm chuyện được, không chỉ là ở trong nhà mình, ngay cả hàng xóm cũng không tha. Hơn nữa, từ lúc gả vào nhà anh đến giờ, cho dù em có làm tốt cỡ nào, ba anh cũng nói qua một câu dễ nghe sao? Không phải lúc nào cũng bới móc thiếu sót của em sao, nhưng em có nói gì không, tất cả em đều nhịn xuống, cũng bởi vì em là con dâu, cũng bởi vì anh là con trai ông.” Triệu Bình thương tâm nói, ngồi trên sô pha lau mắt, tiếp tục kể lể.

“Anh vốn không có công việc cố định, tiền kiếm được cũng không nhiều, em cũng không nói tiếng nào, vốn nghĩ chỉ cần hai chúng ta trong lòng có nhau, cho dù vất vả cỡ nào em cũng nhịn được. Bình thường anh nói em keo kiệt, nhưng điều kiện chúng ta như vậy, em muốn hào phóng cũng không hào phóng nổi, nếu có tiền, em cũng không muốn keo kiệt đâu. Bây giờ chúng ta vất vả lắm mới lo nổi cuộc sống của chúng ta, em bình thường đều tiết kiệm cái ăn, cái mặc, muốn dành dụm chút tiền, vốn muốn một thời gian nữa sẽ sinh con, gia đình chúng ta coi như đầy đủ. Nhưng là, nhưng là, ba anh lại tới nữa, ô ô... Ngày hôm đó đúng là em không có cách nào mang qua được.” Triệu Bình lần này thật sự thương tâm, đối với gia đình nhỏ này cô thật sự đã trả giá rất nhiều.

Vương Tuấn Kỳ nghe Triệu Bình một phen khóc lóc kể lể, trong lòng cũng ê ẩm. Chuyện này là do hần không có bản lĩnh, không có khả năng kiếm tiền, để cho vợ mình chịu khổ.

“Tiểu Bình, em đừng khóc nữa, là anh có lỗi, thật sự xin lỗi em, những khổ sở của em anh cũng biết.” Vương Tuấn Kỳ cầm động đem vợ mình ôm vào trong ngực. Hần thật sự xin lỗi vợ, hần chỉ có thể đối tốt gấp bội mới có thể bù lại cho cô.

“Anh không cần xin lỗi em, khi gả cho anh, em không hề nghĩ tới muốn cuộc sống vinh hoa phú quý, nhưng em muốn có một gia đình đầy đủ, muốn có con cái của mình, điều này quá đáng lắm sao?” Triệu Bình rầm rút khóc, trong lòng cô cũng ủy khuất.

“Không quá đáng, là anh không có khả năng. Em yên tâm, sau này anh nhất định cố gắng làm việc, kiếm thật nhiều tiền, cho em một cuộc sống tốt.” Vương Tuấn Kỳ cam đoan nói, hần cũng không biết phải nói gì cho đúng.

Triệu Bình vẫn đang thút thít khóc, cô biết những lời này chỉ là lời nói suông, một người là công, không có tay nghề, kiếm tiền như thế nào, đi bán máu sao?

“Còn có, anh vừa nãy muốn nói cho em biết, anh không có vay tiền người ta, viện phí của ba là tiền của Tĩnh Kỳ.” Vương Tuấn Kỳ bình ổn cảm xúc, nói. Hần vốn muốn về nhà nói chuyện với vợ, nói vợ đem tiền viện phí trả lại cho em gái. Ba nằm viện, hần là con trai đương nhiên phải gánh trách nhiệm này, làm sao có thể để cho em gái bỏ ra số tiền này được, hơn nữa sau này em gái muốn li hôn, nói thế nào trong tay cũng phải có chút tiền phòng thân. Nhưng với tình hình hiện tại, vợ hần cũng khó xử, tiền này..... Trong lòng hần lo lắng a.

“Thật, anh không bỏ tiền?” Triệu Bình lần này nghe rõ ràng, kích động ngẩng đầu lên nhìn Vương Tuấn Kỳ, muốn xác nhận lại.

“Đúng vậy, anh không có chi tiền, tiền viện phí là Tĩnh Kỳ trả.” Hần đương nhiên không thể nói là hần không mượn được tiền.

Tình huống thay đổi, tâm tình Triệu Bình cũng thay đổi theo, một khắc trước còn cảm thấy không cách nào vượt qua được, giờ lại thấy trời quang mây tạnh, tâm tình tốt hơn nhiều. Cô lau nước mắt trên mặt, đứng lên.

Nhìn thấy Vương Tuấn Kỳ mang vẻ mặt hổ thẹn, sợ hần lại làm ra chuyện hồ đồ gì, liền nói: “Cô ấy trả cũng tốt, nhiều năm như vậy, nhà anh cũng không lo cho anh đi học, chỉ lo cho em gái đi học, bây giờ cô ấy đã có việc làm, hàng tháng có thu nhập cố định, trả viện phí cho ba cũng đúng. Lại nói, ba anh vẫn là công nhân viên chức, có thể bảo hiểm, chờ sau này sẽ trả lại cho cô ấy, cũng không mất bao nhiêu tiền.” Cô lại nghĩ tới tiền viện phí đã đóng cũng chỉ là tạm thời.

“Anh đã nói rồi. nhà anh không phải không cho anh đi học, là anh không muốn, cho nên mới ra ngoài làm, chuyện này không liên quan gì đến Tình Kỳ cả.” Vương Tuấn Kỳ nhú mày nói. Hắn không thích vợ hắn nói như vậy, lúc trước hắn cũng đã giải thích rất nhiều lần, nhưng vợ hắn vẫn luôn cho rằng em gái đoạt cơ hội đến trường của hắn. Hơn nữa còn không biết xấu hổ nói, tiền này chỉ là thể chấp, có khả năng chính là bánh bao thịt vào miệng chó, một đi không trở lại, tiền vào tay ba hắn, muốn ông trả lại rất khó khăn.

“Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, nếu bên kia đã giải quyết ổn thỏa rồi, chúng ta cũng không cần quan tâm. Mau, mặt anh đang bị thương, để em bôi thuốc cho.” Triệu Bình biết mình không phải bỏ tiền ra nên tâm tình rất tốt, chính là không kiên nhẫn nghe chuyện nhà chồng. lại nhìn mặt chồng thấy nhiều vết thương, cô đúng là đau lòng, đồng thời với em chồng lại dâng lên một cỗ oán khí, đều bởi vì em chồng, chồng mình mới bị đánh thành như vậy.

80. Chương 80: Chương 46: Tìm Người Giúp Đỡ

Edit: Rùa Tuki

Beta: Devil

Về phần Trương gia, vừa về đến nhà, Triệu Giang Anh liền phân việc.

“Tiểu Phượng, con mau mau đi nấu cơm đi.” Đánh nhau cũng là việc tốn thể lực, ầm ĩ suốt từ buổi trưa đến giờ, cũng đã đói đến nỗi bụng dán vào lưng rồi.

“Tiểu Mẫn con đem hộp thuốc ra đây, mẹ bôi thuốc cho anh con một chút. Con cũng đi chải lại tóc đi, lớn như vậy rồi, đầu tóc bù xù y như kẻ điên.” Triệu Giang Anh nói xong liền ngồi xuống ghế sofa.

Dù sao cũng đã gần 60, ban đầu vẫn còn thấy rất khỏe, giống như lúc này đánh nhau chẳng có cảm giác gì, về nhà thả lỏng mới bắt đầu cảm thấy đau.

Trương Mẫn mất hứng, trong lòng oán trách anh trai không thôi, sao lại đưa một người chị dâu như vậy vào cửa, hiện tại không quản được chị ta, còn khiến cho mình bị tội theo.

Nhưng mà mẹ nói phải nghe, cô trừng mắt cúi đầu liếc anh trai, cào cào mái tóc quần rồi, đứng dậy đi vào phòng lấy hộp thuốc.

“A... đau... Mẹ mẹ nhẹ tay chút đi.” Trương Dương ngồi trên ghế sofa, đưa mặt cho mẹ bôi thuốc, đầu không chịu được hít sâu kêu lên hai cái.

Triệu Giang Anh thấy con như vậy đương nhiên đau lòng, nghe con kêu đau, bà vừa thổi vừa bôi thuốc.

Triệu Mẫn vừa từ cầm cái lược từ trong phòng bước ra liền chứng kiến một cảnh mẹ hiền con hiếu này.

“Hừ, bản thân anh còn không biết xấu hổ ở đây la đau, vừa nãy anh hùng hổ như thế nào mà lại để người phụ nữ kia cười lên đầu lên cổ anh đánh.” Tính cách Trương Mẫn vừa hiếu chiến vừa không chịu thua.

Vương Tình Kỳ đắc tội Trương gia, cô đã rất ghét, vậy mà trận chiến hôm nay lại không đại thắng, trong lòng cô càng bực mình.

“Tiểu Mẫn, sao dám nói chuyện với anh trai con như vậy hả, thật không biết lớn nhỏ.” Trương Dương còn chưa mở miệng, Triệu Giang Anh đã mắng.

Con trai là báu vật của bà, còn con gái cũng chỉ là bát nước đổ đi thôi.

“Hừ, lời con nói đều là sự thật, sao lại không thể nói.” Trương Mẫn nhỏ giọng lầm bầm trong miệng, sau đó nghĩ đến chuyện hôm nay còn chưa có giải quyết xong, lớn tiếng hỏi: “Mẹ, mẹ thử nói xem chuyện này tính sao bây giờ, cha con vẫn còn bị cảnh sát giam giữ kia.” Cô ta đối với việc này cũng chỉ có tức giận, không hề có một chút đau lòng.

Triệu Giang Anh dừng tay một chút, nhìn con mình thờ dài, “Xem tình hình hôm nay, muốn Vương gia nhả ra cũng đừng nghĩ nữa, xem ra chỉ có thể dựa vào cục cảnh sát mà ra tay.”

Giờ cũng chẳng còn cách nào, vốn cho là khiến cho ông Vương nhập viện thì mọi chuyện sẽ dễ xử lý hơn, lại thêm gia đình bà đi náo loạn một trận nữa, nhà bọn họ nhất định sẽ không chịu nổi, lão chồng mình còn có thể được thả, ai ngờ đâu, người Vương gia chớp mắt đã lợi hại như vậy, rõ ràng dám động thủ đánh lại gia đình bà.

Trương Mẫn nghe mẹ nói vậy, cũng không hỏi nữa, miễn sao mẹ của cô có cách là được. Nghe thấy bụng mình kêu rột rột, cô cũng mặc kệ hai mẹ con trong phòng khách, trực tiếp vào phòng bếp kiểm đồ ăn.

Triệu Giang Anh mặc dù nói nhờ cục cảnh sát ra tay, nhưng trong lòng lại không có một mưu kế nào cả. Hàng xóm đều cũng chỉ là nhân viên công chức bình thường, chẳng có một tí quyền lực gì cả, tìm mồn mạt cũng chẳng có ai có thể nhờ vả, vậy cũng chỉ còn cách xem lại họ hàng trong nhà có ai có khả năng không...

“Ai... Mẹ nhẹ tay chút.” Triệu Giang Anh đang suy nghĩ không chú ý lực tay, Trương Dương chịu không nổi kêu lên.

Triệu Giang Anh lúc này mới hoàn hồn, “Sao rồi, để mẹ thổi cho con.”

“Không cần, tự con làm được rồi.” Trương Dương lấy chai thuốc trong tay mẹ, soi gương tự mình bôi thuốc.

Hắn chỉ có bộ mặt này để dựa vào, không thể hủy hoại dưới tay mẹ mình được.

Triệu Giang Anh nhìn con mình, đột nhiên nghĩ, công ti con mình không tệ, có thể quen biết không ít người, hơn nữa mối quan hệ đồng nghiệp cũng rất tốt, có lẽ nên để con trai tìm người nhờ vả vậy.

“Con trai, chỗ công ty con có ai có quan hệ với cảnh sát không, xem có thể đưa con ra ngoài không?” Triệu Giang Anh tràn đầy hi vọng hỏi.

Trương Dương bị hỏi nhử mày, trong lòng hần tính toán, lão Trương không được, lão chỉ là cái thùng cơm, tìm lão ăn cơm còn được, chứ nhờ lão lo liệu chỉ tổ rách việc, lão Lý cũng không được, bình thường hay khoác lác hư cấu, nhưng ai cũng đều biết, lão chỉ là cái chày gỗ, đến lúc quan trọng thì chẳng được việc gì, lão Tôn thì còn có chút năng lực, nghe nói nhà mẹ đẻ của vợ rất có quyền lực, nhưng lão chỉ nhận tiền không nhận người, nhờ lão thì có nước bị lão rút sạch tiền chỉ còn bộ da...

Triệu Giang Anh thấy con trai suy nghĩ, tưởng rằng có hy vọng, đợi một lúc vẫn không thấy hắn có chút động tĩnh gì, sốt ruột hỏi: “Con trai, thế nào, có nghĩ ra ai không?”

“Không có, công ty con chẳng có ai có quan hệ với cảnh sát, cũng chẳng ai giao thiệp với cảnh sát bao giờ, tìm đầu đầu cũng không thấy người nào có thể giúp!” Trương Dương không tiện nói mình không có bốn phận phải đi tìm người hỗ trợ, tùy tiện tìm đại một lý do cho qua.

Triệu Giang Anh nghe xong mặt mũi tràn đầy thất vọng, “Chẳng lẽ một chút quan hệ cũng không có, con suy nghĩ kỹ lại xem, công ti con nhiều người như vậy, chắc chắn phải có ai đó quen biết cảnh sát chứ.” Trong suy nghĩ của bà, chỉ cần có quen biết cảnh sát, thì có thể nói chuyện, lão chồng mình mới có thể được thả ra.

“Quen biết cảnh sát thì làm được cái gì, hừ, con không thèm nghe mẹ nói nữa, nói mẹ cũng không hiểu.” Trương Dương không kiên nhẫn cầm hộp thuốc về phòng, không muốn bàn luận gì với mẹ nữa.

“Này, con xem con đấy, mẹ mới hỏi con hai câu, con liền mặt nhăn mày nhíu, mẹ vì cái gì vì cái gì hử, không phải là vì lão cha chết tiệt của con sao.” Triệu Giang Anh nhìn thái độ của con mình, trong lòng cũng bức bối, chuyện này là sao, con gây chuyện, cuối cùng chính nó lại không có kiên nhẫn.

“Hừ, mẹ cũng đừng làm gì hết, con đã phiền muốn chết rồi. Con còn phải nghĩ lấy cớ xin công ty cho nghỉ, muốn gì mai nói, con của mẹ cũng chỉ có một cái đầu, mẹ đừng gây thêm chuyện rắc rối thêm phiền phức cho con nữa.” Trương Dương xem nhẹ suy nghĩ mẹ mình, biết rõ không tốt, nhanh chóng nói.

Cái bản mặt đầy vết thương này của hắn ngày mai nhất định không thể đến công ty, nếu không để cho đồng nghiệp nhìn thấy, chắc chắn sẽ chê cười hắn đến chết, không may để cho Từ Mai nhìn thấy, lúc đó biết giải thích ra sao, cho nên vẫn nghĩ cái cớ, nghỉ ở nhà trốn tránh vài ngày.

Triệu Giang Anh nghe hắn nói, không có tức giận ngược lại mắt còn sáng lên, “Này con, không phải nhà Từ Mai có quyền lực lắm ư, ba của nó không phải là cái gì gì cục trưởng đấy ư, nếu con nhờ nó, nhất định nó

có thể giúp đỡ con.”

Trương Dương nghe xong sắc mặt liền thay đổi, “Mẹ, sao mẹ có thể nghĩ ra được cái chủ ý điên rồ như vậy, nếu để cho Tiểu Mai giúp, mẹ không nghĩ đến chuyện con phải giải thích tại sao ba lại bị bắt giữ, còn Vương gia nữa, chuyện này con đã mất bao công sức để giấu, mẹ muốn hại chết con à.” Việc này nếu để cho Từ Mai biết, chắc chắn cô ta sẽ hỏi tại sao nhà hần lại đánh nhau với Vương gia, cho dù hần tạm thời qua mặt được, lúc đến cục cảnh sát thì làm sao giấu được nữa, chẳng phải chuyện này sẽ bị đổ sông đổ biển hết sao.

Triệu Giang Anh bị con mắng cho ngẩn người, sau đó nước mắt nước mũi theo dòng rơi xuống bắt đầu khóc lóc kể lể.

“Sao số tôi khổ như thế này hả trời, mười tháng mang thai sinh ra các người, tốn bao công sức hầu hạ nuôi cách người lớn khôn, giờ già rồi muốn nhờ cậy muốn chút cũng chẳng được, cái mạng già này còn sống làm gì nữa...”

Trương Dương bị tiếng than khóc kể lể của mẹ làm cho phát cáu, liền trở về phòng mình, nhắm mắt làm ngơ.

Hai chị em Trương Phượng, Trương Mẫn ở trong bếp vừa làm cơm xong, đi ra phòng khách chỉ thấy còn lại mẹ mình ngồi khóc lóc nỉ non đằng kia, Trương Phượng thì mau mau chóng chóng lánh mặt sang chỗ khác, Trương Mẫn thì mím môi về mặt đầy hận ý đứng bên cạnh.

Trong nhà rối ren thành như bây giờ đều là vì con tiện nhân Vương Tĩnh Kỳ kia, hừ, cô ta khiến cho cuộc sống của mình đảo lộn, mình cũng không thể để cô ta sống thoải mái được.

81. Chương 81: Chương 47: Bị Thương Thế Nào?

Beta:Devil

Sáng ngày thứ hai, Vương Tĩnh Kỳ sớm đã rời giường, làm cho ba mẹ chút điểm tâm, có cháo nóng với hai cái bánh bao, bỏ trong bình giữ nhiệt, mang theo về từ tối hôm trước, thu thập xong đồ đạc, cô liền mở cửa đi xuống dưới lầu.

Cô muốn bắt chuyến xe bus sớm nhất tới bệnh viện, sau đó còn phải đi xe bus tới trường học.

Cô mang theo nhiều đồ đạc này nọ, vừa vất vả đi tới vừa phải chào hỏi, giải thích tình hình với hàng xóm, rốt cục cũng đi tới cổng lớn của khu nhà, liếc mắt liền nhìn thấy một chiếc xe có chút quen thuộc đang đậu phía trước.

Cô nhìn vài lần, đó là chiếc Land Rover, cái biển số xe kia cũng rất giống. Cô theo bản năng nhìn xung quanh, xác định không có người, trong xe cũng không có động tĩnh, cô liền chạy tới trạm chờ xe bus, trong lòng thầm nhủ, chắc là hần tới nơi này để làm việc thôi.

Đây rõ ràng là cô đang an ủi mình, nhà cô thuộc tiểu khu thuộc loại cũ trong nội thành, phía trước cũng không có tiền hành cải tạo, di dời, nơi này chỉ có một cái tòa nhà cũ, các cơ quan đơn vị gì đó đều không có.

Vương Tĩnh Kỳ vừa đi vừa nghĩ, cũng không có kiên định là hần tới đây để làm việc nữa, nhin không được quay đầu lại xem, kết quả giật mình khi thấy chiếc Land Rover không có tiếng động nào đã đi theo phía sau cô.

Ngay từ đầu Chu Cẩn Du đã thấy Vương Tĩnh Kỳ nhìn dáo dác xung quanh rồi, cố tình xem cô muốn làm gì, cho nên cũng không lên tiếng, liền lái xe đi phía sau cô, xem khi nào cô mới phát hiện ra hần.

Khi thấy cô quay đầu, hần cũng không chơi nữa, phụng phịu, mở kính cửa tay bên ghế tay lái phụ xuống, nói với cô gái mang theo bao lớn bao nhỏ: “Lên xe.”(anh này đáng yêu quá ^_^)

Bước chân Vương Tĩnh Kỳ cũng không có dừng một chút nào, không quay đầu liền trực tiếp trả lời: “Không làm phiền ngài, phía trước là trạm dừng, tôi đi xe bus được rồi.”

Chu Cẩm Du thấy thái độ này của cô, liền nghiêm túc nói: “Em muốn anh dừng xe lại, bắt em lên xe hay em tự mình lên xe đây, em tự chọn đi.”

Vương Tĩnh Kỳ nghe thấy vậy không thể không dừng lại, đây không phải là cho cô lựa chọn, đây là ép cô phải lên xe. Chiếc xe này mà đứng lâu ở cửa tiểu khu, cô sợ bị người khác nhìn thấy, nếu hấn đi ra đây đưa với mình, không cẩn thận bị nhìn thấy, cô đúng là gặp phải phiền toái lớn rồi.

Xem xét thiệt hơn một chút, lại nhìn tới mình mang theo túi lớn, túi bé, cuối cùng không suy nghĩ nữa, mở cửa tay lái phụ, ngồi lên.

“Tôi muốn tới bệnh viện thứ hai, cảm ơn.”

Vương Tĩnh Kỳ lên xe cũng không nhìn sang phía Chu Cẩm Du nói.

Chu Cẩm Du cũng không so đo thái độ của cô, trực tiếp lái xe. Trong xe hoàn toàn yên tĩnh, không ai nói chuyện, cho đến khi Chu Cẩm Du dừng xe ở một chỗ hẻo lánh bên đường thì Vương Tĩnh Kỳ mới mở miệng nói.

“Tại sao anh dừng xe ở đây?” Cô thấy xe dừng, nhưng không phải nơi cô muốn tới, mới quay đầu sang nhìn Chu Cẩm Du, thấy người nọ nhíu mày gắt gao nhìn mình chằm chằm, cô thật không có cốt khí, liền nhẹ giọng nói: “Không sao. Chỗ này cũng rất gần bệnh viện rồi, tôi xuống bắt xe đi thêm một chút nữa là được rồi, hôm nay cảm ơn anh.” Cô nói xong, liền mang balo lên lưng, cầm theo hộp giữ ấm, mở cửa xe đi ra.

Nhưng cô có đẩy thế nào, cửa xe cũng không mở ra được.

“Dừng phí sức nữa, anh không mở cửa xe, em cũng đừng nghĩ xuống xe.” Chu Cẩm Du lạnh lùng nói.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không có tiết khí, cũng không có ý đồ chạy trốn, thành thật ngồi ở bên ghế tay lái phụ, giống như làm sai đang chờ lãnh đạo phê bình vậy. Cô cũng không biết tại sao mình lại như vậy, bây giờ khi cô nhìn Chu Cẩm Du có chút cảm giác chột dạ.

“Sao lại đánh nhau?” Chu Cẩm Du thấy bộ dáng của cô, đột nhiên có chút cảm giác vô lực.

“A?” Vương Tĩnh Kỳ sửng sốt, nhất thời không phản ứng kịp hấn nói cái gì.

“Sao lại thất thần như vậy, đêm qua không phải rất dũng mãnh, phi thường sao? Dem một người đàn ông đánh thành như vậy. Sao vậy, ngủ một đêm, lá gan biến thành gan chuột rồi sao?” Chu Cẩm Du nhắc tới chuyện ngày hôm qua, không thoải mái trong lòng cũng phát ra, làm thanh âm cũng cao lên.

Đêm qua, khi hấn đang họp trên tỉnh, chợt nghe thư ký Lý nói với hấn chuyện này, làm hấn họp xong, liền vội vã lái xe trở về, trong lòng luôn lo lắng cho cô, sợ cô chịu thiệt, sợ cô bị thương.

Hấn lo lắng cho cô như vậy, mà cô thấy hấn còn làm như không phát hiện ra, lương tâm của cô có phải bị cắn ăn rồi không?

“Sao anh biết?” Vương Tĩnh Kỳ kinh ngạc nhìn Chu Cẩm Du, chuyện này truyền đi nhanh như vậy ư, ngay cả thị trưởng đại nhân cũng biết, như vậy lãnh đạo trường học cũng đã biết đi, có khi nào hôm nay sẽ tìm mình nói chuyện không đây.

Cô là một giáo viên, mặc kệ ở chỗ nào, đều phải làm gương tốt, phải làm gương cho học trò của mình. Cô ở bên ngoài đánh nhau với người ta, mặc kệ là ai đúng ai sai, nếu lãnh đạo trường học biết được, nhất định sẽ tìm cô nói chuyện.

“Hừ, chuyện tốt này của em còn muốn giấu anh, lại đây, anh xem một chút, bị thương thế nào?” Hấn tuy rằng thông qua thư ký đã biết là cô đánh người ta, cơ bản sẽ không bị thương. Nhưng là không thể có chuyện hoàn toàn không bị thương được, vẫn phải có chỗ bị thương một chút đi, không cho hấn tận mắt thấy, trong lòng hấn cũng không yên tâm.

“Tôi không có bị thương.” Vương Tĩnh Kỳ nhanh chóng dựa vào phía cửa, sợ Chu Cẩm Du đột nhiên nhào qua.

Chu Cẩm Du thấy bộ dạng cô né tránh hấn như tránh rắn rết cũng không để cô tùy ý, liền đưa tay, kéo cô vào ngồi trong lòng mình.

Không gian trong xe vốn có hạn, cho nên khi Vương Tĩnh Kỳ ngồi ở trên đùi hắn, cả người liền cứng ngắc, không dám có chút của động nào.

Chu Cẩm Du cũng không có ý gì khác, sau khi kéo cô vào ngồi trong lòng mình, bắt đầu kiểm tra xem cô có bị thương không. “Bị thương thế nào?”

Mới đầu Vương Tĩnh Kỳ còn không dám cử động, nhưng là khi tay hắn bắt đầu đụng đến ngực cô, muốn vói vào trong áo kiểm tra, cô liền lấy tay đè lên trước ngực mình, nói: “Không có, trong này không có bị thương, bị thương ở đây.”

Hôm qua Vương Tĩnh Kỳ cũng không có bị đánh nhiều lắm. Hôm qua, sau khi về nhà cô đã kiểm tra nghiêm túc xem mình có bị thương không, tìm thấy nơi gáy của mình có một chỗ nhô lên, trên mu bàn tay cũng có mấy vết cào. Trên người cũng chỉ có hai chỗ này bị thương, chính là sáng nay khi thức dậy, cả người liền đau nhức, phỏng chừng là do ngày hôm qua vận động quá nhiều.

Chu Cẩm Du thấy vết thương sau gáy Vương Tĩnh Kỳ, mày liền nhíu lại, tưởng chừng như có thể kẹp được cả ruồi.

“Em có phải bị ngốc không, một cô gái lại cùng người ta đánh nhau làm cái gì, chính mình dù có tức giận thế nào đi nữa trước cũng phải nhịn xuống, sau đó quay lại thu thập người ta sao, tại sao cứ phải động tay động chân đánh nhau với người ta, cánh tay em nhỏ, lực cũng không có bao nhiêu, có thể đánh lại mấy người họ sao chứ? Bây giờ mới bị thương như vậy nè, đây coi như là một bài học, để xem sau này em có coi mình như làm bằng sắt nữa không?” Tuy miệng hắn thì nói khó nghe như vậy nhưng tay hắn khi bôi thuốc cho cô lại hết sức dịu dàng.

Hai chỗ bị thương ngày hôm qua vốn không có cảm giác gì lắm, nhưng đến sáng hôm nay, cô đã cảm giác miệng vết thương sưng lên, có chút sưng. Sau khi Chu Cẩm Du bôi thuốc cho cô xong, cô cảm thấy miệng vết thương lành lạnh, thực thoải mái.

“Tôi không phải khó chịu sao chứ, người ta chạy tới giường oai giểu võ, tôi có thể chịu được cũng phải người, lại nói, cũng là do bọn họ ra tay trước, túm lấy tóc tôi, làm rụng mất rất nhiều tóc của tôi, tôi còn không giật trở về, không phải là tự chịu thiệt. Nói đi nói lại, anh cũng đừng xem thường tôi, tại anh không biết, hôm qua Trương Dương bị tôi đánh..... A, anh nhẹ tay một chút.” Vương Tĩnh Kỳ nói chuyện giọng điệu không tự giác như có chút làm nũng.

Chu Cẩm Du nguy hiểm nheo mắt lại, sờ sờ tóc của cô, “Mấy người đó còn túm tóc của em?” Hắn có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đương nhiên, anh không thấy được em gái của Trương Dương kiêu ngạo như thế nào đâu, nếu không phải có anh tôi bảo vệ, đoán chừng cô ta có thể đã ăn tôi luôn rồi.” Nghĩ tới bộ dạng của anh trai mình, trong lòng cô liền hận, nếu lúc đó mình có phép giống như Tôn Ngộ Không, có thể phân thân thì tốt rồi, cô có thể đem toàn bộ người Trương gia đều thu thập hết.

“Được rồi, việc này anh đã biết, anh sẽ xử lý.”

82. Chương 82: Chương 48: Nhìn Người Không Chỉ Nhìn Vào Bề Ngoài.

Beta: Devil

“Được rồi, việc này anh đã biết, anh sẽ xử lý.” Chu Cẩm Du sắc mặt âm trầm nói.

Bây giờ Vương Tĩnh Kỳ mới chú ý tới giọng điệu của hắn có vấn đề, vấn đề rất lớn.

“Anh tới xử lý? Vì sao anh lại tới xử lý? Chuyện này anh muốn xử lý như thế nào?” Vương Tĩnh Kỳ tròn to mắt nhìn người đàn ông trước mặt mình. Lúc này cô cũng mới ý thức một chút, hai người tuy đã từng có tiếp xúc thân mật, nhưng tính ra vẫn là người xa lạ.

“Mấy ngày trước không phải tôi đã nói rõ ràng với anh rồi sao? Tôi không phải loại người như anh nghĩ, tôi không có khả năng đó. Lại nói, bây giờ tôi là người phụ nữ đã kết hôn, cho dù đang muốn li hôn, cũng không phải đã chính thức nhận giấy li hôn, trước khi chính thức li hôn, tôi cũng sẽ không làm chuyện gì không đúng với hôn nhân của mình. Yêu cầu anh tôn trọng điều này.” Cô cũng không hề nể mặt, trực tiếp nói ra ý của mình, tuyên bố lập trường của mình một lần nữa.

Vương Tĩnh Kỳ rõ ràng biết chênh lệch của hai người, cho nên dù Chu Cẩm Du có biểu hiện coi trọng mình như thế nào, cô cũng sẽ không tin tưởng rằng hai người sẽ có tương lai. Cô biết người như Chu Cẩm Du, lấy vợ đều sẽ tìm người môn đăng hộ đối, tình trạng giống như cô nhiều lắm chỉ có thể là tình nhân thôi.

Chu Cẩm Du không nói gì, chỉ nhìn cô. Hai người đều ngồi trong xe, im lặng một lúc lâu. Chu Cẩm Du đột nhiên cười lên, hôn cái miệng nhỏ nhắn trước mặt mình một chút.

“Được rồi, cũng đừng có nghiêm trọng hóa như vậy, sợ quá đi mà. Em không phải loại phụ nữ như vậy, đương nhiên anh biết, anh cũng không phải loại đàn ông đó. Hơn nữa, em còn là giáo viên, tư tưởng sao lại xấu như vậy chứ.” Hắn xem trọng ánh mắt càng lúc càng lớn của cô gái nhỏ trong ngực, tâm ngứa, liền dùng cái mũi cọ cọ lên gương mặt đỏ của cô. “Anh thích em, anh không phủ nhận chuyện này, ai bảo em xuất sắc như vậy chứ. Nhưng anh cũng trịnh trọng giải thích với em một chút, anh là một người đàn ông tốt và đáng hoàng, không có khả năng đi trêu chọc một người phụ nữ đã kết hôn, cho nên em yên tâm, chỉ cần em chưa li hôn, chúng ta chỉ là bạn bè bình thường, thuần khiết chỉ là bạn bè thôi.”

Vương Tĩnh Kỳ kinh ngạc muốn kêu to, người đàn ông này có thể còn chút vô sỉ nào sao, hắn là người đàn ông đáng hoàng, hắn có chỗ nào giống chứ, còn không đi trêu chọc người phụ nữ đã kết hôn, vậy bây giờ cô ngồi trong lòng hắn là gì, chẳng lẽ là tự cô chui vào sao?

“Vậy xin mời đồng chí Chu buông tay của đồng chí ra, để cho tôi về chỗ ngồi được không?” Vương Tĩnh Kỳ oán hận nói.

Chu Cẩm Du thấy cô nghiêng răng nghiêng lợi muốn sái luôn quai hàm, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu, thật sự là nhìn không được, liền hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô thêm chút nữa.

“Buông.....tay.....miệng.....” Vương Tĩnh Kỳ hàm hồ hô.

Chu Cẩm Du cũng coi như không có nghe thấy, con gái luôn nói những điều trái ngược với lương tâm của mình, khi họ nói không muốn chính là muốn, khi họ nói buông tay, chính là muốn mình nắm chặt tay họ lại.

Hắn nghe theo ý muốn như vậy, gắt gao ôm cô vào trong ngực mình, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi không ngừng thăm dò trong khoang miệng.

Lúc đầu Vương Tĩnh Kỳ còn muốn giãy giụa, nhưng sau đó cô cảm thấy thiếu không khí, đầu óc hỗn loạn, không giãy giụa nữa.

Cho đến khi Chu Cẩm Du âu yếm buông rời khỏi môi cô, hôn nhẹ lên má cô, thanh âm có chút khàn, mới nói: “Đồng chí Vương Tĩnh Kỳ, đồng chí là một giáo viên, hắn là phải có tư tưởng giác ngộ rất cao mới đúng, đồng chí nên biết, quan hệ bạn bè cũng rất thân thiết đi.”

Vương Tĩnh Kỳ bị hôn tới choáng váng, tay chân nhũn ra, nhưng khi nghe xong lời của hắn, thật muốn cho hắn hai bạt tai, trong lòng cảm thán, người này đúng là thiên hạ đệ nhất vô sỉ mà.

Lúc trước thấy hắn, luôn là bộ dáng đáng hoàng, thế nào cũng không nhìn ra hắn vô sỉ như vậy, đúng là không biết xấu hổ mà. Cuối cùng cô chỉ có thể tổng kết một câu, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không tính toán với hắn, tiện nghi của mình hắn cũng đã chiếm, muốn lấy lại công bằng, năng lực của cô còn chưa có tổ như vậy, nhịn thôi.

Cô hung hăng trừng mắt nhìn Chu Cẩm Du một cái, sau đó rời khỏi lòng hắn, quay về ghế lái phụ, lạnh lùng nói: “Chu đồng chí, buổi sáng hôm nay tôi rất nhiều việc, còn phải đưa cơm cho ba mẹ, nên sẽ không tiếp tục quấy rầy ngài, tạm biệt.” Cô nói xong, quay ra muốn mở cửa xe xuống xe.

Đương nhiên cô vẫn không mở cửa được.

Chu Cẩm Du thấy cô có chút tức giận, nở một nụ cười, “Được rồi, không chọc em nữa, đây không phải là do nửa tháng rồi không gặp em sao. Em thất dậy an toàn đi, anh đưa em tới bệnh viện. Còn thuốc này em cầm lấy, dùng sẽ không để lại sẹo đâu.”

Vương Tĩnh Kỳ biết hẳn không mở cửa xe ra, chính mình nói gì cũng không được, chỉ đành nghe lời hẳn. Nhìn thuốc mỡ trong tay, nghĩ nghĩ, cũng không trả lại. Thứ này là hàng ngoại nhập, hẳn là rất tốt, nếu mình không dùng, có thể đưa cho cho anh trai dùng. Vương Tuấn Kỳ ngày hôm qua vì bảo vệ em gái, bị thương không nhẹ đâu.

Khi Chu Cẩm Du dừng xe trước bệnh viện, đã là 6h30 sáng. Hai người cũng không nói chuyện, Vương Tĩnh Kỳ chờ hẳn mở cửa, cho mình xuống xe, nhưng người kia không hề có ý định mở cửa, cô nhịn không được, dù sao bây giờ cũng không còn sớm, mình chỉ là dân chúng nhỏ nòi, không đấu lại với hẳn.

“Thị trưởng Chu, hôm nay thật sự cảm ơn ngài, bây giờ cũng không còn sớm nữa, tôi không làm phiền ngài thêm nữa.” Vương Tĩnh Kỳ lại bắt đầu nói chuyện khách khí, giống như hai người chính là người xa lạ vậy.

Chu Cẩm Du liếc cô một cái, giọng điệu bình thản nói: “Bạn bè hẳn là nên giúp đỡ lẫn nhau, em cũng không cần để trong lòng, bây giờ đứng là không còn sớm nữa, em mang bữa sáng vào cho ba mẹ đi, anh ở đây chờ, lát nữa lại đưa em đi làm.” Hẳn nói xong, mở khóa cửa xe.

Vương Tĩnh Kỳ nghe được thanh âm mở khóa cửa kia, tâm tình tốt lên, rốt cuộc có thể mở cửa xuống xe. Khi cô vừa mới đặt một chân xuống xe, liền nghe Chu Cẩm Du nói muốn chờ cô, liền xuống xe nhanh một chút, sau đó đóng cửa xe, nói: “Từ sáng tới giờ đã phiền ngài quá nhiều, nơi này xe bus nhiều, tôi tự đi được, không làm phiền ngài nữa.” Cô chỉ còn chưa nói, không cần anh lại xen vào công việc của người khác.

Chu Cẩm Du nghiêng đầu thấy vẻ ghét bỏ trên gương mặt nhỏ của cô, liền cười.

“Được rồi, sáng nay anh còn phải tham gia hội nghị, anh đi trước, khi em đi làm nhớ phải cẩn thận, chú ý oan toàn.” Chu Cẩm Du nhẹ nhàng dặn dò.

Nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ không hề che giấu chu cái miệng nhỏ nhắn ra, trong lòng hẳn cũng vui sướng lên, đương nhiên, hẳn không thể để cô gái nhỏ này đắc ý lâu được, nếu không cô sẽ kiêu ngạo, việc này không cần phải như vậy. Cho nên trước khi đi, hẳn nói thêm một câu: “Mấy ngày này nhớ chuẩn bị giấy tờ dùng cho li hôn cho tốt đi.”

Hẳn nói xong, cũng không để ý xem cô có phản ứng gì không, liền khởi động xe, lái xe ra ngoài.

Từ kính chiếu hậu nhìn về phía cô gái nhỏ kia, nụ cười trên mặt Chu Cẩm Du càng lớn hơn. Cô gái này nhất định không có phát hiện ra, thái độ của cô trước mặt mình đã thay đổi rất nhiều. Ngữ khí nói chuyện đôi khi là đùa giỡn làm nũng kia tuyệt đối không phải là giọng điệu đối với một người xa lạ.

Nghĩ đến bộ dáng cổ làm ra vẻ kia của cô, hẳn liền vui vẻ.

Vương Tĩnh Kỳ đứng yên tại chỗ một lát mới có thể phản ứng lại, không biết ý tứ trong lời nói của hẳn là gì, có khi nào mình nghe nhầm không.

Cô nhìn thời gian một chút, thật sự không còn sớm nữa, liền nhanh chóng mang theo đồ đạc vào bệnh viện.

83. Chương 83: Chương 49: Xử Lý

Beta:Devil

Vừa mới tới cửa phòng bệnh, Vương Tĩnh Kỳ đã nghe thấy tiếng mắng: “Bà là người chết hay sao vậy hả, không thấy tôi muốn ngồi xuống sao, sao còn không đến giúp tôi một chút. Bệnh viện này một người tốt cũng không có, hôm nay chờ bác sĩ đến đây, tôi phải tố cáo cái kia *** đi. Tôi không tin, ai nha.....”

Vương Tĩnh Kỳ nghe thấy thì nhú mày lại, biết đây là ba tâm trạng không tốt, lại đang ép buộc mẹ.

Cô đẩy cửa phòng vào, liền thấy một chân ba mình treo giữa không trung, người còn có tinh thần dựa vào giường bệnh mắng chửi người khác, thân thể chắc là không có vấn đề gì đi.

“Mẹ, con mang điểm tâm đến cho ba mẹ đây, hai người mau ăn đi.” Vương Tĩnh Kỳ đau lòng cho mẹ của mình nói.

Vương mẹ thấy con gái mới sáng sớm đã đưa cơm tới đây, có chút đau lòng, liền tới nhận đồ trên tay cô. “Sớm như vậy, con tới đây làm gì, ở bệnh viện còn có mẹ, mẹ tới căn tin mua chút đồ ăn là được rồi, con cứ yên tâm mà đi làm là được.”

Tối qua, thuốc tê tiêm cho Vương ba hết hiệu lực, chân ông đau đến không chịu được, ông kêu vợ mình tìm bác sĩ tới, cái kia *** khiến ông chịu đựng, do ông đắc tội người ta nên phải chịu đựng đau đớn cả đêm, làm sáng ra tình hình cũng rất nóng nảy, nhìn thấy Vương Tĩnh Kỳ khỏe mạnh, tươi tỉnh vào thăm, tâm tình ông càng thêm khó chịu, mắng to “Mày còn biết đến đây, trẻ như vậy rồi, muốn để ba mày đói chết phải không?”

Vương Tĩnh Kỳ nhìn Vương ba trên giường một cái, trong mắt ông đều là tơ máu, xem ra là bị giày vò cả đêm, nên cũng không so đo với ông. Cô cứ thế mang cặp lồng cơm đến, mở ra, lại từ trong ba lô mang ra hai cái chén, đem cháo trong hộp giữ nhiệt đổ ra.

“Mày chỉ cho ba mày thế thôi sao, đây là mày đang mong ba mày chết sớm một chút phải không?” Vương ba thấy đồ ăn đưa tới chỉ có canh suông quả thủy gì đó liền mở miệng mắng.

“Đúng vậy đó ba, có điều người ta đều nói tai họa ngàn năm, con phỏng chừng nguyện vọng của con ngay cả một nửa cũng không thực hiện được.” Vương Tĩnh Kỳ thì thầm trong miệng, đem bát cháo tới trước mặt Vương ba.

Vương ba nghe xong lông mi dựng thẳng lên, mắt tròn to, vẻ mặt không thể tin nổi. Con ông ra sao ông biết, bình thường trầm mặc ít nói, cho dù bị ai đánh, ai mắng đều cúi đầu chịu đựng. Sau khi nghe những lời thì thầm này của con gái, ông có thể không kinh ngạc sao, nó không phải ăn gan hùm mật gấu vào đấy chứ.

Vương Kiến Phương khi ở nhà luôn là người nói một không nói hai, thành linh bị con gái phản bác như vậy, mặt mũi giấu trong áo hay trong chăn đều chịu không được, tay vừa muốn đem đồ ăn trên bàn nhỏ hất đổ hết xuống, nó không coi ông ra gì phải không.

Vương Tĩnh Kỳ sao có thể không biết tính tình ba mình, vừa thấy sắc mặt của ông, liền biết ông muốn làm gì.

“Ba, ba nên để ý một chút, con chỉ mang đến hai chén cháo thôi, nếu na không uống, vậy chỉ có thể chịu đói, một lát nữa con còn phải đi làm, không có thời gian hầu hạ ba đâu. Đương nhiên, mẹ con sẽ ở đây chăm sóc ba, nhưng mẹ cũng không có tiền đâu ba à.” Vương Tĩnh Kỳ ở một bên lạnh lạnh nói, ý tứ chính là nếu ba đem cháo hất đổ, vậy ba sẽ không có cháo để uống nữa, trong người mẹ lại không có tiền, không thể ra ngoài mua đồ ăn cho ba.

Vương Kiến Phương đúng là bị lời nói của cô uy hiếp, nếu ông đi lại bình thường được, ông đúng là cái gì cũng không quan tâm, mình muốn làm gì thì làm, muốn hất đổ bàn ăn thì hất, nhưng là bây giờ ông không thể đi lại được, nếu bây giờ hất đổ bàn ăn, chắc chắn sẽ phải chịu đói.

Ông cũng suy nghĩ cẩn thận, nhiều năm qua ông cũng để dành được chút tiền, nhưng tiền kia là để ông dưỡng lão, vợ ông cũng không biết, nếu giờ nói cho bà ấy biết số tiết kiệm để ở đâu, không phải là tự đem bí mật lộ ra sao, cho nên đêm qua, sau khi tỉnh dậy, ông đã suy nghĩ rất kỹ, dù sao cũng là con cái mình, mình nằm viện, tiền cũng phải là tự mình phải trả đi, đây chính là trách nhiệm của con cái ông phải đảm nhận.

Vương Kiến Phương trong lòng suy nghĩ cẩn thận một lần nữa, “hừ” một tiếng, đem bàn tay đang nâng lên chuẩn bị hất bàn ăn chuyển thành nâng bát cháo lên, uống cạn bát cháo.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy, khoe miệng cong lên, đem bánh bao cùng dưa muối trong ba lô ra, sau đó nhìn đồng hồ một chút, nói “Mẹ, tới giờ rồi, con đi làm trước đây. Chờ tới giờ nghỉ trưa con lại tới.”

“Không cần đâu, con chú tâm làm việc là được rồi, giờ nghỉ trưa cũng đừng tới, ở đây có mẹ coi ba con là được rồi.” Vương mẹ thấy con gái phải chạy đi chạy lại thì đau lòng, không nỡ được nói.

“Cái gì không cần tới, tôi là ba nó, tôi bị thương, phải nằm viện, nó không tới hầu hạ, ai tới hầu hạ? Là một giáo viên, một chút đạo hiếu cũng không hiểu sao chứ. Hôm nay tới trường xin phép lãnh đạo nghỉ đi, trong lúc ba mày nằm viện mày phải ở lại bệnh viện, đừng đi làm.” Vương ba bá đạo nói.

Vương Tĩnh Kỳ âm thầm bĩu môi, ba cô thực sự cho mình là thái thượng hoàng sao, nằm viện một người hầu hạ còn chưa đủ, còn phải thêm một người cho ông sai bảo sao chứ.

“Cũng được, vừa hay hôm nay con không muốn đi làm, xin phép nghỉ rất phiền toái, hay hôm nay con trực tiếp nghỉ việc luôn, có thể ở lại bệnh viện toàn tâm toàn ý chăm sóc ba.” Vương Tĩnh Kỳ là bộ không sao cả nói.

Vương ba nghe xong lời này của cô cũng sửng sốt, sau đó lập tức hiểu được, mắng “Bây giờ mày cứ cho tao, còn muốn ba mày nuôi mày cả đời hay sao hả, nằm mơ đi.” Ông thật vất vả đem được hàng tồn kho này xuất đi, để cho cô tự nuôi sống chính mình, làm sao có thể để cô trở về ăn bám vào ông được.

“Đây là ba nói nha.” Vương Tĩnh Kỳ cũng không tức giận, thu thập xong đồ đạc, liền chào Vương mẹ, sau đó rời khỏi bệnh viện.

Ngồi trong xe bus, Vương Tĩnh Kỳ nghĩ lại tình hình lúc này khi ở chung với ba cô liền thấy buồn cười, sao đời trước mình lại sợ ba như vậy chứ, kỳ thật chỉ cần dùng phương pháp, với tính cách này của ba cô cũng rất dễ thu phục.

Khi chuông báo hiệu vang lên, Vương Tĩnh Kỳ mới tới cửa văn phòng, rước lấy cái nhìn chăm chăm của lão yêu bà, cô cũng không còn sức nói gì, cầm giáo án nhanh chóng tới lớp.

Cô dạy hai lớp liên tiếp, sau khi kết thúc cũng đã hơn chín giờ sáng. Vương Dĩnh theo ngay sau cô, hỏi han tình huống nhà cô một chút.

“Tĩnh Kỳ, ba cậu sao rồi?” Hôm qua, mọi người trong phòng ký túc xá đã biết chuyện ba Vương Tĩnh Kỳ nhập viện nhưng cũng không biết nguyên nhân gì, vì sao phải nhập viện.

Trong văn phòng, mọi người cũng im lặng, nhắc lỗi tai lên nghe.

“Cũng không có việc gì lớn, chỉ là bị ngã, nên xương đùi bị gãy, phải nằm viện một thời gian thôi.” Vương Tĩnh Kỳ thấy thật cảm ơn sự quan tâm của mọi người.

“Ai, Tiểu Vương à, người ta vẫn nói đã thương xương cốt phải dưỡng một trăm ngày, người lớn tuổi gãy xương không phải là việc nhỏ đâu, cần phải chú ý tĩnh dưỡng cho tốt.” Cô giáo Triệu lớn hơn cô mấy tuổi, biết được nhiều hơn, sợ Vương Tĩnh Kỳ không đủ cẩn thận, liền nhắc nhở cô.

“Đúng vậy, Tiểu Vương, người già khác với người trẻ tuổi chúng ta, người trẻ tuổi bị đúng trúng có thể xem nhẹ, nhưng người già xương giòn, gãy xương là chuyện lớn, cần phải tĩnh dưỡng cẩn thận, chăm sóc chu đáo, nếu không sẽ để lại di chứng đó.” Lưu Quế Lan làm bộ như người từng trải nói.

“Phốc, chị Lưu, nghe chị nói cảm giác như nghe người đã muốn bảy mươi, tám mươi tuổi nói vậy.” Vương Dĩnh ở bên cạnh không khống chế được cười.

“Ai nha, tôi sao lại không biết chứ, tại cô không biết, nhà tôi đó ai ai....”

Vương Tĩnh Kỳ mỉm cười nhìn mọi người trong văn phòng bàn luận, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo không ai hỏi căn nguyên sao ba cô lại bị té, không cô thật không biết phải trả lời như thế nào.

Cô nhanh chóng đem sách bài tập trên bàn chấm xong, nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ, liền đứng dậy đi tới văn phòng lão yêu bà.

Lão yêu bà đương nhiên không cấp cho cô sắc mặt tốt, biết Vương Tĩnh Kỳ tới xin phép, trong lỗ mũi hừ một tiếng, nói “Cô phải biết hiện tại cô là giáo viên cấp ba, bây giờ là thời điểm then chốt của học sinh, cho dù cô có việc gì gấp gáp đi nữa, cũng phải cố gắng, không được chậm trễ bài giảng. Sắp tới là thời gian học sinh làm bài kiểm tra định kỳ tháng, tôi nói trước, tôi không cần biết trước mặt ban giám hiệu cô thể hiện như thế nào, chỉ cần thành tích của lớp không tốt, tôi liền không để cô đứng lớp này nữa.”

Vương Tinh Kỳ thấy bà đồng ý, cũng không quay trở lại văn phòng, bây giờ cô đang vội, không nghe thấy lão yêu bà nói cái gì, coi như nghe tai này, ra tai kia thôi, nếu bà ấy thực sự không vừa ý cô, thì chuyển cô ra khỏi tổ cấp ba đi.

84. Chương 84: Chương 50: Tối Trường Học Gây Chuyện

Beta: Devil

Buổi chiều, Vương Tinh Kỳ vốn muốn tới bệnh viện, vừa có thể trông ba cho mẹ ngủ một chút, để mẹ trong hai ngày liên tiếp, sợ thân thể bà chịu không được.

Ai biết, cô vừa tới bệnh viện một lát, liền nhận được điện thoại của trường học gọi tới.

“Vương Tinh Kỳ, cô ở ngoài trường học làm chuyện tốt gì rồi? Cổng trường học chúng ta có một cô gái tới tìm cô, nói là em chồng cô. Nghe nói cô không ở trường học, ở ngoài cổng vừa khóc vừa nháo, có rất nhiều người tới coi, ảnh hưởng nghiêm trọng tới trường học, trật tự dạy học. Trường học không có cách giải quyết, đã đưa cô ta tới phòng hiệu trưởng, bây giờ đang khóc nháo trong đó, khuyên thế nào cũng không đi, bây giờ cô lập tức về giải quyết phiền toái này đi.” Người gọi điện thoại là lão yêu bà, trong giọng điệu đã có tức giận, nhưng ẩn ẩn trong đó còn có một tia hưng phấn.

Vương Tinh Kỳ vừa nghe cũng có chút giật mình, cô thật sự không nghĩ tới còn có thể phát sinh chuyện như vậy, sau khi ở đầu bên kia truy vấn kết thúc, cô rất nhanh phục hồi tinh thần, nói “Được, tôi biết rồi, bây giờ tôi trở lại trường học.”

Sau khi tắt điện thoại, cô cầm túi xách của mình, chào mẹ, nói mình có chút chuyện, phải về trường học, liền rời khỏi bệnh viện. Chờ cho đến khi cô tới trường học, đã là nửa giờ sau đó.

Cô đến cổng trường học, khi bảo vệ mở cửa cho cô, ánh mắt có chút khác thường. Vương Tinh Kỳ có cảm giác là lạ, nhưng không biết vì sao, cô cau mày, cũng không nói gì, trực tiếp tới phòng hiệu trưởng. Trên đường, gặp một vài đồng nghiệp, ánh mắt mọi người nhìn cô đều có chút kì lạ, làm cô khó hiểu, nhưng cô cũng không có thời gian hỏi rõ ràng xem có chuyện gì.

Cho đến khi lên tới lầu 3, nghe thấy tiếng khóc lóc kể như đang hát hí khúc cô mới hiểu ra vấn đề ở đâu. Đứng trước cửa phòng làm việc của hiệu trưởng, cô hít sâu một hơi, mới đẩy cửa ra. Nhìn thấy hiệu trưởng Cao Phẩm Nghiêm đang ngồi trước bàn làm việc, không biết đang cúi đầu làm cái gì, có điều mày nhíu chặt. Đối diện bàn làm việc, là bàn hiệu trưởng thường dùng để tiếp khách, có hai người phụ nữ đang ngồi, một là em gái của Trương Dương, Trương Mẫn, vừa khóc lóc vừa kể lể, trên bàn trà trước mặt đã có một đống giấy vệ sinh như một ngọn núi nhỏ, tay còn đang cầm tay người phụ nữ bên cạnh, bộ dáng như đang tìm kiếm sự an ủi. Người phụ nữ bị Trương Mẫn giữ chặt tay chính là tổ trưởng tổ cấp ba, lão yêu bà.

Vương Tinh Kỳ nhìn tình huống trước mặt, vẫn là nên hướng hiệu trưởng chào hỏi trước.

“Hiệu trưởng, chào ngài. Để xảy ra chuyện như vậy thật ngại quá, quấy rầy ngài rồi.” Vương Tinh Kỳ thật sự thấy ngại ngùng, người ta là hiệu trưởng, mỗi ngày đều quan tâm chuyện lớn nhỏ của trường học, lại còn bị những chuyện bất nháo như vậy làm phiền, thật sự là làm khó ông ấy mà.

“uhm, cô giáo Vương, cô có biết cô gái này không?” Hiệu trưởng cũng không phải người không hiểu biết, mặc dù bị người phụ nữ này làm phiền đã một giờ, sau đó còn lôi một giáo viên tốt của trường vào nữa.

“Vương Tinh Kỳ, cô dám nói không biết tôi?” Vừa mới nãy còn khóc lóc bị thương, sau khi thấy người cần gặp tới, liền lấy lại tinh thần, nước mắt trên mặt cũng không lau, liền trừng mắt, lớn tiếng chất vấn.

Vương Tinh Kỳ hít sâu một hơi, không để ý Trương Mẫn khiêu khích, miễn cưỡng ra vẻ vui cười, nói với hiệu trưởng “Hiệu trưởng, tôi biết người này, đây là em gái chồng tôi, bây giờ tôi đang cùng chồng làm thủ tục li hôn.” Cô nói đơn giản tình hình một chút.

Cao Phẩm Nghiêm nghe vậy gật gật đầu, người phụ nữ kia không nói được lời nào hay, chỉ biết là người tới gây chuyện. Bây giờ nghe nói cô đang cùng chồng li hôn, em gái chồng tại sao lại tới trường học gây chuyện, chắc là tới gây rắc rối cho cô.

“Đây hẳn là việc riêng của cô, cô có thể đưa người trở về, có chuyện gì cùng nhau nói. Nhất định phải chú ý một chút, đây là trường học.” Bị người phụ nữ này làm phiền hơn một giờ, cũng chưa làm được việc gì, ông bây giờ đã lớn tuổi, có chút chịu không nổi.

Chuyện đem phiền phức cho trường học với hiệu trưởng, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy rất ngại ngùng, nhanh chóng cam đoan “Được, hiệu trưởng ngài yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này, sẽ không để cô ấy ảnh hưởng đến trường học.”

Wương Tĩnh Kỳ trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm, hiệu trưởng cũng không phải không phân đúng sai liền la mắng cô, cô cảm thấy thật ảm áp.

Ngồi bên cạnh đang cầm giấy vệ sinh chùi mũi, Trương Mẫn nghe xong cũng không vui, mình tới làm gì, nếu để bị đuổi dễ dàng như vậy, cô tốn một đồng nước mắt này giờ để làm gì.

“Tôi không đi, tôi đến đây để tìm lãnh đạo trường học phân xử giúp, một người có tư cách đạo đức bại hoại như vậy cũng có thể làm giáo viên, tôi cũng không biết mất mấy người để chỗ nào nữa, hôm nay nếu các người không đem nữ nhân này khai trừ, tôi sẽ không đi đâu hết.” Vừa nói chuyện, con mắt Trương Mẫn vừa chuyển động tính toán.

Trương Mẫn thấy mình này giờ ở trong này làm ồn đều tốt đẹp, từ bảo vệ cho đến hiệu trưởng, đều không có cách nào ngăn cản cô, cho nên trong lòng liền quyết định, hôm nay dù có ai nói gì cũng phải làm tới, đem phá hoại công việc của Vương Tĩnh Kỳ, dù thế nào cũng để cho cô ta không thể làm giáo viên được nữa.

Bên cạnh còn có người làm nền là lão yêu bà, con mắt lưu chuyển một vòng, sau đó giả bộ có chút khó xử nói “Hiệu trưởng, chuyện này tuy là chuyện riêng của cô giáo Vương, nhưng bây giờ có người ý kiến tới tận trường học, hơn nữa còn là vấn đề tác phong, lối sống, chúng ta giải quyết nhẹ nhàng như vậy có chút không tốt, dù sao chuyện này cũng có nhiều người đã thấy, nếu chuyện này, một đồn mười, mười đồn trăm, mọi người sẽ nghĩ trường học chúng ta không chỉ có một giáo viên có phẩm hạnh không tốt, đem đánh đồng các giáo viên khác trong trường học đều như vậy, cái này ảnh hưởng rất lớn tới hình ảnh trường chúng ta, người xem...”

Lão yêu bà lời còn chưa dứt, nhưng mọi người ngồi đây đều đã rõ ý của lão yêu bà.

Cao Phẩm Nghiêm nghe xong nhú mày, không nói gì, hẳn cũng đang lo lắng chuyện này nên giải quyết như thế nào cho ổn thỏa.

Wương Tĩnh Kỳ nhìn khóe miệng lão yêu bà không dấu được nụ cười đắc ý, Trương Mẫn cũng không che giấu được tươi cười, trong lòng bực bội.

Đã biết là làm cái chuyện gì người người oán trách sao, đều đem nói thành tác phong lối sống có vấn đề, chuyện này nếu giải quyết không tốt, sau này sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của cô. Cô cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, ho khan một tiếng, mới nói “Chủ nhiệm Trình nói rất đúng, tôi là giáo viên trường Nhất Trung, đại biểu cho hình ảnh trường Nhất Trung. Có điều tôi vừa mới tới, không biết tôi đã làm cái gì, để cho người ta thấy tôi phẩm đức bại hoại, bởi vì tôi muốn li hôn sao?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt lão yêu bà liền thay đổi, phải biết rằng cô chính là người phụ nữ đã li hôn.

“Cô giáo Vương không cần làm làm ảnh hưởng tới người khác, vừa rồi em chồng của cô đã đem mọi chuyện nói hết rồi. Cô là một giáo viên, phải thời thời khắc khắc chú ý tới tu dưỡng đạo đức của mình, càng nên tuân thủ các quy phạm của một giáo viên, mà không phải làm những chuyện xấu xa, đem hình tượng giáo viên bôi đen đi.” Lão yêu bà nói lời chính nghĩa, giống như Vương Tĩnh Kỳ là nhân vật phản diện, sự xuất hiện của cô là hạ nhục nghề giáo viên vậy.

“Chủ nhiệm Trình không cần phải nhân cơ hội tôi không nắm giữ tình hình, liền nói này nói nọ tôi, nếu oan uổng người tốt, chính là vi phạm tu dưỡng đạo đức giáo viên.” Vương Tĩnh Kỳ cũng không tức giận, bình thản nói. Kỳ thật, không cần nghĩ cô cũng biết Trương Mẫn dùng lí do gì nói xấu cô.

Cô cũng không muốn cùng lão yêu bà tranh cãi, nên không nói lời vô dụng với lão yêu bà, trực tiếp tới bên cạnh Trương Mẫn, “Trương Mẫn, tôi cũng không hy vọng nhận được lời xin lỗi từ nhà cô, anh trai cô ở bên ngoài ngoại tình, ba cô đánh ba tôi tới mức phải nhập viện, bây giờ cô còn tới làm loạn trường học tôi dạy. Như vậy cũng đừng trách tôi vô tình, ngày mai tôi liền tới viện kiểm soát nộp đơn li hôn, hai nhà chúng ta vẫn là nên gặp nhau ở tòa đi.”

“Hừ, cô đúng là không biết xấu hổ, đừng tưởng rằng như vậy là có thể hù dọa tôi, tôi không sợ đâu.” Trương Mẫn ngồi trên ghế cao ngạo nói. Cô thấy bọn họ không thể li hôn đâu, cô hôm nay tới đây chính là làm cho Vương Tinh Kỳ gặp chuyện không may, làm loạn chính là mục đích của cô.

Vương Tinh Kỳ cũng không đấu võ mồm với cô ta, trực tiếp lấy di động, đẩy cửa đi ra ngoài.

85. Chương 85: Chương 51: Tôi Kiện Cô Tội Phỉ Báng

Beta:Devil

Vương Tinh Kỳ gọi điện thoại cho người khởi xướng mọi chuyện, Trương Dương.

Trương Dương suy nghĩ một chút mới nghe máy, còn nói rất nhỏ, “A lô, Tinh Kỳ hả? Có chuyện gì không, bây giờ anh không tiện nghe điện thoại, tối anh sẽ gọi lại cho em nha.”

Vương Tinh Kỳ đương nhiên không để cho hắn cứ như vậy tắt máy, nói thẳng: “Nếu giờ anh không thể nghe điện thoại cũng được, ngay lập tức tôi sẽ tới cơ quan anh tìm anh.”

Trương Dương vốn đang định tắt máy, nghe cô nói vậy cũng nóng nảy nói: “Em muốn làm gì, tự nhiên tới cơ quan anh làm gì, được rồi, em có việc gì thì nói đi, bây giờ anh đang rất bận.”

Trương Dương bây giờ đúng là đang rất bận, không biết sao, hắn vốn tính xin phép ở nhà nghỉ ngơi, kết quả hắn còn chưa gọi điện xin phép, cơ quan đã điện thoại tới nói là sáng nay hắn phải tới cơ quan tham dự cuộc họp, là cuộc họp chọn người phụ trách vấn đề.

Đối với Trương Dương mà nói, đây chính là một tin tức cực kỳ tốt, cái này nói lên điều gì? Đây chính là thể hiện hắn cũng có cơ hội thăng chức, nghĩ lại sơ yếu lí lịch của hắn, cái này giống như tự nhiên có miếng bánh nóng hổi từ trên trời rơi xuống cho hắn.

Cho nên, dù có bị thương nặng hắn cũng sẽ tham gia cuộc họp này, hưởng chi trên mặt hắn chỉ là mấy vết thương nhỏ không đáng kể.

Cho nên buổi sáng hắn ăn mặc sáng láng tới cơ quan, người khác hỏi chuyện hắn, hắn đều cười nhẹ cho qua.

Đương nhiên, mọi người cũng không phải người ngốc, mẹ hắn cứng rắn như vậy, hắn lại là con trai duy nhất trong nhà, lấy giày đánh hắn, còn đánh tới bị rách miệng là điều không thể, có điều người ta nói gì thì mình nghe vậy thôi, mọi người chỉ coi đây như là một trò đùa thôi.

Trương Dương cố gắng không để ý đến ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mọi người, chỉ thật cẩn thận giải thích, trấn an tình nhân của hắn, Từ Mai. Buổi chiều, hắn vừa mới ngồi xuống phòng họp không lâu, liền nhận được điện thoại của Vương Tinh Kỳ.

“Em gái anh chạy đến trường học tôi dạy, bây giờ đang ở phòng hiệu trưởng, anh nói xem muốn xử lý như thế nào?” Thời gian và địa điểm không đúng, Vương Tinh Kỳ cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi.

Trương Dương sửng sốt, hắn đúng thật là không ngờ có chuyện này, cũng không biết em gái mình sẽ một mình tới cơ quan Vương Tinh Kỳ, có điều nghĩ lại cũng biết nó tới đó làm gì, hắn khó xử nói “Ai, Tinh Kỳ, việc này thật sự anh không biết, làm sao bây giờ, nếu không em nói chuyện với nó một chút, khuyên nó về nhà là được rồi.” Kỳ thật bây giờ hắn đang rất vui vẻ, nếu em gái hắn có thể giải quyết được chuyện này thì tốt rồi, làm cho Vương Tinh Kỳ biết sợ mà dừng lại, chuyện căn nhà cũng có thể giải quyết rồi.

Vương Tinh Kỳ nghe xong, không nhịn được nở nụ cười, người nhà Trương gia đúng thật là vô sỉ.

“Đó là em gái của anh, anh lại kêu tôi khuyên? Được rồi, tôi cũng không nói với anh nữa, giờ tôi báo cho anh biết, Trương Dương, anh cứ chờ lệnh triệu tập của tòa án đi.” Cô nói xong liền tắt máy.

Bên kia, Trương Dương vừa nghe xong lời này, liền sợ tới mức mất hồn, mấy ngày nay hắn cũng đã nghe tư vấn của luật sư, giống với tình huống của hắn, nếu đến tòa án, li hôn là chuyện nhất định sẽ làm, chính là chuyện chia tài sản, phải qua quyết định của quan tòa, nhưng là những chứng cứ cho thấy, do người sai là hắn, nên khẳng định li hôn hắn cũng không lấy được nhà.

Nghĩ đến căn nhà, hắn bắt chập ánh mắt của mọi người trong cuộc họp, nhanh chóng chuẩn ra khỏi phòng họp, gọi điện cho Vương Tĩnh Kỳ, nhưng gọi vài lần đều bị từ chối, hắn nóng nảy, quay lại văn phòng nói với lãnh đạo mẹ mình ở nhà bị bệnh, hắn phải về nhà xem tình hình thế nào, mới nhanh chóng bắt xe tới trường Nhất Trung. Không phải thời gian tan tầm, trên đường cũng không có nhiều xe, chỉ mất hơn mười phút, Trương Dương đã tới trường Nhất Trung. Khi hắn tới phòng làm việc của hiệu trưởng, chỉ nghe thấy tiếng nói ngang ngược của Trương Mẫn.

“...Ồ trong trường học làm người đàn bà dâm dăng, mấy người làm lãnh đạo kiểu gì.....”

Vương Tĩnh Kỳ im lặng, không hề nói tiếng nào, chỉ cầm điện thoại đứng ở cửa phòng.

Thấy Trương Dương đẩy cửa ban công ra, cô nhìn hắn với vẻ mặt bình thản, cầm lấy di động của mình, rồi mới đứng lên, sau đó mới nói với Trương Dương đang đứng ở cửa “Anh tới thật đúng lúc, tôi cũng ghi âm xong rồi, tôi không muốn cùng người không có văn hóa nói chuyện, có điều anh cũng tốt nghiệp đại học, nên cũng biết, những lời nói vừa rồi, cũng đủ để tôi kiện cô ấy tội phỉ báng.” Vừa này, cô tùy ý để Trương Mẫn mắng mà không đáp lại, bởi vì cô mơ chức năng ghi âm trên điện thoại, bên trong chỉ tên nói họ nói xấu, đủ để kiện Trương Mẫn, cho nên không cần phải cùng người điên đầu vô mồm. Kỳ thật, đúng là cãi nhau với người đàn bà chanh chua, cô làm không được.

Trương Dương đương nhiên thấy được động tác của Vương Tĩnh Kỳ, tuy rằng hắn không nghe hết toàn bộ lời nói của Trương Mẫn, nhưng chỉ với những gì hắn nghe được vừa này, chỉ một chút đó thôi, cũng đủ rồi.

Trong lòng hắn vốn đã không còn có Vương Tĩnh Kỳ, nhưng tính Vương Tĩnh Kỳ hắn biết, Vương Tĩnh Kỳ không có khả năng làm chuyện như vậy.

“Tĩnh Kỳ, em đừng giận, Tiểu Mẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện, anh thay mặt nó, xin lỗi em.” Trương Dương cẩn thận xin lỗi Vương Tĩnh Kỳ, sợ người phụ nữ này giận lên, sẽ kiên em gái hắn, đưa tới trại tam giam, bây giờ, trong nhà đã loạn thành một đoàn rồi, cũng không thể để thêm chuyện xảy ra nữa.

Trương Dương chau mày, sau khi vào văn phòng, đem cửa đóng lại, đầu tiên là nhìn tình huống trong phòng, thấy người đàn ông trung niên ngồi sau bàn làm việc kia, biết đây chính là hiệu trưởng trường Nhất Trung, em gái ngồi trên sofa, bên cạnh còn có một người phụ nữ nữa, hắn không biết là ai. Hắn tới bên cạnh Trương Mẫn nói nhỏ “Tiểu Mẫn, em tới đây làm gì? Mau theo anh về nhà.”

“Anh, anh tới thật đúng lúc, người kia chính là hiệu trưởng trường Nhất Trung, anh mau tới đem những chuyện xấu mà người đàn bà này làm nói ra với ông ấy đi.” Trương Mẫn thấy anh trai mình tới đây, nhanh chóng nháy mắt với hắn, cơ hội tốt như vậy mà không nhanh chóng tận dụng, đúng là ngốc mà.

Vừa này cô ta tới đây mắng tiện nhân Vương Tĩnh Kỳ, Vương Tĩnh Kỳ một tiếng cũng không phản bác, chỉ ngoan ngoãn đứng đó để cô ta mắng, cô ta cho rằng Vương Tĩnh Kỳ đang sợ, trong lòng không tự giác liền đắc ý vạn phần.

Sau đó lại thấy anh trai mình tới đây, cảm thấy mình có thêm người hỗ trợ, cho nên cao hứng nói.

“Im miệng, xem về nhà anh thu thập em như thế nào.” Trương Dương thấy em gái mình không rõ tình hình, đúng là đầu đầu, nhưng bây giờ hắn cũng không thể nói gì khác, chỉ có thể làm cho nó im miệng, sau đó thay nó giải quyết chuyện này.

Trương Dương quay lại mỉm cười nói với hiệu trưởng “Chào ngài, ngài là hiệu trưởng phải không, thật là ngại quá, em gái tôi có chút kích động, đem lại phiền phức cho các vị, tôi thay mặt nó xin lỗi các vị, sau khi đưa nó trở về, nhất định sẽ dạy dỗ lại nó.”

Cao Phẩm Nghiêm nhìn chàng trai trước mặt mình, chân mày cau lại. Hắn cũng là hôm nay mới biết Vương Tĩnh Kỳ, cô giáo Vương đã kết hôn. Lần đầu tiên gặp chồng của cô, ấn tượng với hắn quả thật là không thể nào tốt được. Có người em gái giống như người đàn bà chanh chua, đoán chừng hắn cũng là người có nhân phẩm không tốt được.

“Việc này tôi không thể đồng ý với anh được, anh đừng đi vội, vừa nãy cô giáo Vương đã báo án rồi, cô gái này nói xấu cô ấy, cho nên mọi người chờ một chút, chắc cảnh sát cũng sắp đến rồi.” Cao Phẩm Nghiêm vừa hút thuốc vừa nói.

Thấy Trương Dương và cô gái vừa đến gây sự mặt biến sắc, hắn lại nói thêm một câu “Đương nhiên, dù cô giáo Vương không báo án, trường chúng tôi cũng sẽ báo án, cô gái này nói những lời khó nghe như vậy, ảnh hưởng nghiêm trọng tới danh dự trường Nhất Trung, làm hiệu trưởng, tôi không thể mặc kệ được.”

86. Chương 86: Chương 52: Nói Chuyện

Beta:Devil

Hôm đó, Trương gia và Vương Tĩnh Kỳ lại cùng nhau tới cục cảnh sát một lần nữa.

Trương Mẫn hoàn toàn là gen di truyền của Trương gia, thích nghe những lời ngon ngọt, trong phòng làm việc lúc này cô ta tỏ ra vô cùng kiêu ngạo, nhưng khi nhìn thấy hai cái mũ cảnh sát thì chỉ biết ngồi im không dám nói lời nào.

Sau đó Trương Mẫn cũng chỉ biết nhắm vào người nào đó mà đặt lời bịa .

Trương Dương muốn bảo vệ em gái, nhưng không biết nói thế nào cuối cùng cũng phải ngồi im.

Ở bên cạnh, vừa cùng một người cảnh sát nói rõ sự việc, Vương Tĩnh Kỳ cũng cảm thấy choáng váng, hiện tại hiệu suất làm việc của cảnh sát cao như vậy sao? Cô còn chưa trình bày xong thì bên kia đã bị buộc tội, hơn nữa anh trai cô ta cũng bị bắt. Không lẽ là bị liên đới.

“Các người làm cái gì vậy, cho dù là cảnh sát cũng không thể tùy tiện bắt người.” Trương Dương bị cảnh sát bắt đi, không đành lòng kêu lên. Nhưng so với những người cảnh sát cao to này thì sức hắn không thấm vào đâu nên đành chịu bị bắt.

Nhưng ở đây cũng không có ai để ý đến hắn, cho nên Vương Tĩnh Kỳ cũng chỉ trơ mắt nhìn Trương Dương bị cảnh sát bắt.

Lúc này Triệu Giang và Trương Phượng cũng vừa mới đến nơi, thấy Vương Tĩnh Kỳ ngồi ở ngoài, lúc này Trương Dương có gọi cho bà kể rõ mọi chuyện, cho nên hiện tại bà xem Vương Tĩnh Kỳ như cái gai trong mắt, hận không thể đem cô băm vằm thì làm sao có thể chủ động mở miệng nói chuyện.

Cho nên bà chính là tròng mắt liếc cô, đi ngang qua kênh kịu dẫn con gái đi tìm Trương Dương. Bà vẫn cho rằng Trương Dương vẫn đang ở bên trong chờ. Đúng là Trương Dương ở bên trong chờ nhưng là sẽ nói chuyện với bà qua một cái song sắt.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn thấy Trương Dương như vậy, cũng không thêm quan tâm. Nếu không phải còn có văn bản cần cô kí thì cô cũng đâu cần phải ở lại.

Lúc Triệu Giang và Trương Phượng đi vào bên trong, ở đại sảnh không thấy con của mình, bà có chút buồn bực, thấy nữ cảnh sát phía trước liền chạy tới hỏi.

Khi biết cả hai đứa con của mình cùng bị bắt, bà thật sự hoảng sợ đến nỗi suýt chút nữa thì ngất xỉu. Tại sao lại như vậy chứ?

Triệu Giang lấy lại bình tĩnh rồi chạy nhanh tới hỏi nữ cảnh sát trước mặt: “Cô cảnh sát à, tại sao con tôi lại bị bắt, nó đâu có phạm tội?” Bà nói mà như sắp khóc. Thế này thì thằng bé làm sao có thể nhìn mặt ai trong công ty đây.

Nữ cảnh sát giương mắt nhìn người hai mẹ con trước mặt, mắt mang tia khinh bỉ, lạnh lùng nói: “Có người báo, Trương Dương phạm tội ngoại tình, hiện tại đang điều tra.” Cô vô cùng chú ý với những người như vậy.

Mẹ con Triệu Giang choáng váng, vẫn là Triệu Giang phản ứng nhanh, nhất định là do Vương Tĩnh Kỳ giả trò.

Bà dường như phát điên lên tiến về phía Vương Tĩnh Kỳ.

Vương Tĩnh Kỳ đang ngồi ở trên ghế nhìn ra bên ngoài trong lòng lại hiện lên những cảm giác vô cùng kỳ quái. Cô thật không ngờ Triệu Giang lại tiến về phía mình.

Khi cô kịp phản ứng thì Triệu Giang đã ở trước mặt, trốn đã không còn kịp rồi, cô bất đắc dĩ nhắm lại mắt chuẩn bị.

Ai biết được Triệu Giang không kiềm chế được kêu to, Vương Tĩnh Kỳ có chút phản ứng không kịp.

Cô mở to mắt, đứng xem trước mặt một anh chàng cảnh sát cao to, đang cố gắng khống chế Triệu Giang. Trương Phượng ở bên cạnh đang cố gắng nói để giải cứu cho mẹ.

“Ồ cục cảnh sát mà ngang nhiên hành hung nhân dân, có phải cũng phạm tội không?”

Một câu nói kia, đã làm cho hai mẹ con nhà họ Trương hoảng sợ.

Cảnh sát thấy hai người yên tĩnh, nên mới buông ra, nhưng vẫn nghiêm khắc cảnh cáo: “Nơi này là cục cảnh sát chứ không phải nơi các người đánh nhau. Nếu còn tiếp tục thì đừng trách tôi.” Hắn nhìn hai mẹ con bây giờ thì hài lòng rồi đi.

Sau đó quay sang phía Vương Tĩnh Kỳ ôn hòa nói: “Vương lão sư không cần phải sợ, ở đây nếu có chuyện gì cô chỉ cần nói với tôi là được.” Hắn nói xong còn cố tình liếc nhìn hai mẹ con nhà họ Trương.

Vương Tĩnh Kỳ đã hiểu được vấn đề, lúc này cô có nghe thấy ai đó nói Chu cục trưởng. Thật là biết lợi dụng các mối quan hệ.

“Thật sự là cảm ơn anh Chu cục trưởng.” Vương Tĩnh Kỳ cảm kích nói.

“Vương lão sư đừng khách khí, đây là việc tôi phải làm.” Nói xong hắn định đi ra, nhưng nhớ tới việc cục trưởng phân phó, liền hỏi: “Vương lão sư, cô quen hai người này sao? Nếu cô bị uy hiếp thì chúng tôi sẵn sàng bảo vệ.”

Lúc trước hắn có nhận được điện thoại của cục trưởng nói là muốn chiếu cố cho Vương Lão sư, hơn nữa hắn cũng muốn được thăng chức nên nhân cơ hội này làm luôn.

Lại thêm người nhà Trương gia kiêu ngạo ương ngạnh, tội cũng không phải là giả, còn có cả thế lực phía sau cô gái này thì sao hắn không vui vẻ làm được.

“Chu cục trưởng thật sự là thật cảm ơn người, hai người kia tôi có quen, hai người đó giờ cũng đã bình tĩnh, cho nên không cần làm phiền anh.” Vương Tĩnh Kỳ không biết trong lòng Chu cục trưởng nghĩ như thế nào, cô và anh ta lần đầu tiên gặp, một chút giao tình đều không có, cho nên không tiện nhờ vả.

Sau khi Chu cục trưởng đi rồi, Vương Tĩnh Kỳ lạnh lùng quay đầu lại nhìn người trước mặt.

“Tôi nghĩ bây giờ chúng ta có thể nói chuyện được rồi.”

87. Chương 87: Chương 53: Ly Hôn (phần 1)

Beta: Devil

Nhìn người đối diện giả bộ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại không giấu được oán hận, Vương Tĩnh Kỳ trên mặt cùng trong lòng đều nở nụ cười.

Đừng trách cô không tôn trọng người già, cô thật sự là bị mấy người nhà Trương gia ép buộc, ở trước mặt một kiểu sau lưng lại quay phắt lại một kiểu khác, cô có thể không vui vẻ sao.

Hai người cứ như vậy ngồi ở cục cảnh sát trừng mắt với nhau, ai cũng không mở miệng trước.

Khoảng 5 phút sau, Triệu Giang không kiên trì nổi, mở miệng trước.

“Tĩnh Kỳ, tôi tưởng cô là người có hiểu biết, nhưng là hiện tại xem ra...” Ánh mắt của bà nhìn cô gái đối diện đang mỉm cười, câu nói kế tiếp còn chưa nói hết.

Vương Tĩnh Kỳ cũng không ngốc, bà ta không phải là nói mình hiện tại không hiểu chuyện sao? Đời trước mình đã hi sinh cho Trương gia quá nhiều, đến cuối cùng thì nhận được gì, cái gì cũng không có.

”Dì Triệu à, thật sự là cảm ơn lời khích lệ của dì, từ nhỏ đến lớn tôi vẫn như vậy. Nhiều năm như vậy, tôi mới nhận ra một điều, chính là người làm việc ác rồi cũng sẽ bị ông trời xử, cho nên làm việc tuy rằng không thẹn với lương tâm, tối thiểu cũng muốn không làm thất vọng lương tâm của mình.

Dì Triệu thấy có phải không?” Vương Tĩnh Kỳ nhìn Triệu Giang từng chữ từng câu nói.

Giờ khắc này trong lòng cô không phải không hối hận, trọng sinh một lần, nếu như theo dự định, trọng sinh đã vài tháng, thì cô và Trương Dương đã phải ly hôn rồi.

Nhìn lại thì mấy cái đó đều do cô gây ra. Còn làm cho Trương Mẫn đến trường cô làm náo loạn, như vậy công việc sau này chắc chắn là bị ảnh hưởng rồi.

Vương Tĩnh Kỳ hạ quyết tâm lần này phải ly hôn. Nếu Trương gia còn gây khó dễ thì cô sẽ nhờ Tưởng Hi Văn giúp.

Mấy lời nói của Vương Tĩnh Kỳ đã làm cho Triệu Giang tức ối máu.

Hai tay bà run run nắm lấy vạt áo, mặt mày xanh xao, nói.

“Cô có ý gì?” Bà ta nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Vương Tĩnh Kỳ nở nụ cười “Chính là ý đó.”

Sau đó hai người lại cuộc đấu trừng mắt ai cũng không nói chuyện.

3 phút sau, lại là Triệu Giang không kiên trì nổi.

“Tĩnh Kỳ à, dù sao hai đứa cũng kết hôn đã hai năm, vợ chồng trẻ đâu tránh được những xung đột. Dì cũng biết là hai đứa cũng có tình cảm với nhau mà phải không.” Trong lời nói của bà để lộ sự mệt mỏi, cùng nhẫn nhịn.

Vương Tĩnh Kỳ kinh ngạc nhìn người đối diện, đây thật là không có văn hóa mà, bà tư không biết tính sao, bọn họ vừa mới lên đại học đã bắt đầu quen biết, đến bây giờ cũng được bảy năm rồi còn gì.

Triệu Giang trên mặt run run, dịu dàng nói: “Dì biết Trương Dương làm nhiều việc có lỗi với con, nhưng dù sao hai đứa cũng từng là vợ chồng, nên ta cũng mong con tha thứ. Cứ xem như là vì hai năm tình nghĩa cũng được, nếu thằng bé bị giam như vậy thì công việc của nó liền xong rồi.”

Triệu Giang từ trước tới giờ vốn không coi trọng cô con dâu này, nhưng hiện tại cũng không thể không cúi đầu vì Trương gia và cả con trai nữa.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn vẻ mặt đau lòng của Triệu Giang, còn cả cái vẻ mặt căm phẫn phía đằng sau của Trương Phượng, thở dài nói: “Dì Triệu, tấm lòng của một người mẹ con rất hiểu. Nhưng nếu đứng ở góc độ một người phụ nữ, giả sử Trương thúc thúc ra ngoài ngoại tình thì người sẽ nghĩ như thế nào?”

“Hắn dám!” Triệu Giang theo bản năng hô.

“Chính là vậy, không ai có thể chấp nhận được chồng mình có người khác ở bên ngoài vậy sao dì có thể yêu cầu con tha thứ cho Trương Dương dễ dàng như vậy được. Con cảm thấy yêu cầu của mình đối với Trương Dương không hề cao chút nào, chỉ cần hai người ly hôn, sau đó chia đôi tài sản, vậy là quá đáng sao?” Vương Tĩnh Kỳ bình tĩnh nói.

“Cô muốn ly hôn thì được, nhưng cái phòng kia là nhà chúng ta mua, cô chẳng bỏ ra đồng nào mà cũng dám mở miệng ra đòi hỏi nữa sao?” Trương Phượng ở phía sau đột nhiên nói, Triệu Giang cũng không ngăn, ý như là đồng tình.

“Này phòng ở không phải cô nói là của cô thì chính là của cô, đương nhiên cũng không phải tôi nói là của tôi thì là của tôi. Không lẽ cô không biết pháp luật đã có quy định, sau khi đã đăng ký kết hôn nếu mua bất kì cái gì đều là tài sản chung của hai người sao.”

“Vội lại nếu không có tờ giấy đăng ký kết hôn với tôi thì các người sẽ mua được sao. Vậy chắc chắn trong cái phòng đó có phần của tôi rồi.” Vương Tĩnh Kỳ nhìn Trương Phượng chậm rãi nói.

“Nhưng...”

“Phượng đừng nói nữa.” Triệu Giang ngăn cản, nhìn dáng vẻ Vương Tĩnh Kỳ hiện tại nói thêm gì nữa cũng là vô ích.

Không thể phủ nhận người thông minh nhất Trương gia là Triệu Giang. Bây giờ Trương gia ở trong trại giam ba người, Vương gia nằm viện một người.

“Ai, dĩ biết là Trương Dương thực có lỗi với con, ta thay mặt Trương gia xin lỗi con, ý con đã quyết, chúng ta cũng không cản nữa, dù sao tình cảm không còn thì cũng không thể sống chung. Vậy tốt nhất là nên ly hôn, phòng ở thì gia đình ta sẽ giữ, cho con tám vạn đồng. Coi như là bồi thường cho con.” Triệu Giang nói ra những lời thấm thía.

Vương Tĩnh Kỳ lắng nghe, tuy rằng không đồng ý, nhưng dù sao hiện tại đó cũng là ý hay. Mà cô cũng chỉ cần đạt được mục đích của mình thôi.

“Về phần người mấy người nhà ta con có thể giúp chứ.”

Trích “Trùng sinh vật hi sinh đại xoay người”

Khâu Diệp đời trước sống hơn ba mươi năm, tổng kết ra một điều: Tiền, ai có cũng không bằng mình có. Đời trước bởi vì không có tiền, cũng bởi vì ở thành phố nhiều cám dỗ, cho nên hôn nhân không thành, chỉ biết chịu đựng mẹ chồng mà sống. Biến thành gia đình bất hòa, vợ chồng lục đục. Rất cực ông trời có mắt, cho cô cơ hội Trùng sinh, cô thề, từ nhỏ cô sẽ bắt đầu kiếm tiền, dành tiền, chờ tới khi trưởng thành, tự mua phòng mình thích.

88. Chương 88: Chương 54: Ly Hôn (phần 2)

Beta: Devil

Lúc đi ra khỏi cục cảnh sát thì trời cũng bắt đầu tối, Vương Tĩnh Kỳ ngồi xe công vụ, nghĩ tới những việc mới xảy ra ở cục cảnh sát, bất giác bật cười.

Triệu Giang thật là để ý mình, cho phép ly hôn, lại còn cho mình ba vạn đồng bồi thường, rồi để mình nghĩ cách cứu mấy người kia ra.

Ha ha, các người nghĩ tôi là ai, tưởng rằng cục cảnh sát là do nhà cô mở ra sao, còn bảo cô thả người, cô chỉ là một cô giáo thôi mà.

Trong đầu Vương Tĩnh Kỳ chợt lóe lên hình ảnh Chu Cẩm Du, khuôn mặt tuần tú của Trương Thành, lập tức xuất hiện liên tục trước mắt cô.

Nghĩ đến Triệu Giang và Trương Phượng nghe được cô không chút do dự cự tuyệt thì ghen tím mặt, cô thật sự muốn cười, xả hết nỗi buồn bực trong lòng ra. Thật sự một câu nói kia, mấy người không phân rõ phải trái nhà Trương gia cũng chỉ có thể để cảnh sát khống chế.

Nghĩ đến cuối cùng cũng thành công, trong lòng cô vô cùng khoái trá.

Giờ chỉ cần Trương Dương ra ngoài, hai bên ký vào đơn ly hôn là xong.

Vương Tĩnh Kỳ vui vẻ đồng ý, nếu sự tình có thể giải quyết như vậy, thì cũng tốt.

Sau vài ngày, Vương Tĩnh Kỳ hết ở bệnh viện lại tới trường học, Chu Cẩm Du không xuất hiện trước mặt cô, làm cô thở dài nhẹ nhõm. Với lại cô không còn trẻ nữa, cũng không mấy tự tin, với thân phận như Chu Cẩm Du tìm tới cô cũng chỉ là để mua vui. Tốt nhất là giải quyết sớm sẽ tốt hơn.

Còn có chuyện ở trường, tuy là Trương Mẫn đến náo loạn nhưng ở Nhất Trung ai ai cũng đều biết, mỗi ngày cô vẫn đi làm đúng giờ, không vì nhà mình có việc mà trễ nải.

Cô tự an ủi mình chỉ là không cẩn thận đụng tới một người đàn ông không tốt, hiện tại ly hôn ít người biết, nhưng cô tin chỉ được vài năm nữa thì cũng sẽ lại ly hôn thôi.

Vương Tuấn Kỳ đi làm thường xuyên xin nghỉ, cho nên khi tới bệnh viện vào buổi tối đều không thấy Triệu Bình xuất hiện.

Với tính cách của ba Vương thì làm sao cho phép người khác bỏ bê ông như vậy, mỗi lần nhìn thấy con trai xuất hiện đều trách con dâu bất hiếu, ba chồng nằm viện, con dâu không đến hầu hạ, còn mắng chồng, ngay cả thu nhập của mình còn không được.

Vương Tuấn Kỳ ban đầu còn giải thích một chút, nói cơ quan Triệu Bình nghiêm, không cho phép ra ngoài, sau đó thấy ba vẫn mắng, không để ý tới hắn, cho nên anh cũng không quan tâm nữa. Thái độ này của ba Vương thật không còn biện pháp.

Yên tĩnh ở bệnh viện ở vài ngày, Vương gia nhận được điện thoại của Trương gia, Trương Dương ra khỏi trại giam nên Trương gia muốn tới xin lỗi.

Mãi sau ba Vương mới biết Trương Đông Thăng cái bị giam trong cục cảnh sát, lại là do chính con gái mình báo.

Ông phá lệ khen ngợi con gái thông minh.

Ba Vương cao hứng thiếu mỗi nhảy dựng lên ăn mừng, nhưng bởi vì chân còn đau, hắn chỉ có thể ngồi ở trên giường bệnh cười to, sau đó gào lên “Báo ứng”.

Đương nhiên việc Trương gia muốn xin lỗi, hắn là kiên quyết không đồng ý. Với ông, chỉ cần là người làm ông bị thương hay động tới ông thì đừng mong được tha thứ.

”Trương Đông Thăng bây giờ cũng biết sợ rồi sao, lúc trước ông làm tôi bị thương thì có nghĩ tới hôm nay không.

Hai con hãy nghe kỹ, không ai được bảo lãnh cho hắn ra ngoài.” Ba Vương oán hận nói, nghĩ gì đó rồi lại nói thêm một câu “Tiền bồi thường vẫn phải lấy.”

Vương Tuấn Kỳ cùng Vương Tĩnh Kỳ Đơ không để ý tới ông, Vương Tuấn Kỳ nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của ba, nói “Ba đừng như vậy nữa. Nếu không phải do ba bị thương thì ba cũng phải vào đó đấy. Ba đừng quên người gây sự trước là ba.” Trong lòng anh nghĩ, ba xem như hết thuốc chữa.

Ba Vương lập tức im bặt cái gì cũng không nói ra được, nhớ tới việc đánh người lại lực bất tòng tâm, chỉ biết ngồi ở trên giường đến mức mặt đỏ bừng mắng chửi người ta.

“Nếu như đứa nào mà đi bảo lãnh cho ông ta thì đừng bao giờ gặp mặt ta nữa.” Ba Vương chuẩn bị tát hai đứa nhưng nhìn qua nhìn lại vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn anh mình, hai người không nói gì. Vương Tĩnh Kỳ đi ra ngoài, Vương Tuấn Kỳ cũng đi theo.

“Thật xứng đáng đuổi khỏi nhà.” Ông hướng về phía Vương Tĩnh Kỳ mắng.

Bình thường ông cũng như vậy, do Vương Tuấn Kỳ là con trai duy nhất nên phần lớn những lời mắng chửi của ông là hướng về con gái.

Ông quan niệm con gái sau khi lấy chồng sẽ là con người ta, mình nuôi nó lớn cũng là tốt rồi nên mắng là chuyện bình thường.

Nghe thấy vậy, Vương Tuấn Kỳ dừng bước vẻ mặt âm trầm, Vương Tĩnh Kỳ cũng chỉ biết đi tiếp.

“Ba mắng xong chưa, mắng xong thì yên lặng đi. Ba không muốn tụi con đi giải quyết việc này thì cũng được thôi. Lát nữa con sẽ gọi cho cục cảnh sát, để họ tới đây giải quyết với ba.” Vương Tuấn Kỳ lạnh lùng nói.

“Đứa con bất hiếu này, ta là ba người, người dám để cho cảnh sát tới bắt ta, người cũng không sợ thiên lôi đánh sao.” Ba Vương nghe xong trong lòng có chút hoảng sợ, mắng càng lớn.

Vương Tĩnh Kỳ vừa mới mở cửa phòng bệnh ra, cửa phòng bệnh cũng không có đóng, câu nói của ba Vương đã gây chú ý cho cả khoa chỉnh hình.

“Sao lại thế này, đã nói qua bao nhiêu lần rồi, đây là bệnh viện chứ không phải nhà của các anh. Làm ơn nói nhỏ một chút, ảnh hưởng đến mọi người rồi.” Bác sĩ đi qua nghe được liền đứng lại nhắc nhở.

“Được rồi, do tôi nhất thời kích động. Lần sau sẽ không thế nữa.” Ba Vương kiêu ngạo như vậy cũng biết sợ người khác.

Anh em Vương Tuấn Kỳ ở hành lang nghe được thì cười rồi đi tới cục cảnh sát hòa giải.

89. Chương 89: Chương 55: Ly Hôn (phần 3)

Beta:Devil

Hai anh em Vương Tĩnh Kỳ ngồi trong xe công vụ lao đảo đến cục cảnh sát, Triệu Giang và Trương Dương đã đến.

Vương Tĩnh Kỳ vừa đi vừa đánh giá hai người.

Tinh thần hai người đó hôm nay không tốt lắm, Triệu Giang tuy đã cố gắng bày ra khuôn mặt vui vẻ nhưng nhìn qua là biết không được tự nhiên rồi.

Còn Trương Dương thì cũng uể oải không kém. Hôm nay tuy hắn xuất hiện với quần áo Tây, nhưng trên mặt cũng đã xuất hiện những nếp nhăn. Có lẽ mấy ngày vừa rồi ở trại giam làm tinh thần hắn sa sút.

Đang nhìn mặt hắn, Vương Tĩnh Kỳ liền nhíu mày, thật có chút vô cùng thâm trầm.

Lúc cô đánh nhau với họ đã cố gắng chú ý tới bản thân nhưng có một vài phần vẫn không tránh khỏi bị thương, hiện tại đã nửa tháng trên những chỗ bị thương đã xuất hiện sẹo.

Cô quay đầu nhìn xem anh mình, cảm thấy anh ấy được Chu Cẩm Du trông nom thật là tốt.

Triệu Giang nhìn anh em nhà Trương gia tuy không muốn nhưng vì mình là người lớn hơn nữa cũng là phụ nữ, nên bà vẫn lôi con trai đi cùng, sau đó có chút lấy lòng nói: “Tĩnh Kỳ đến đây.”

Trương Dương đưa bàn tay bị thương của mình ra nhìn Vương Tĩnh Kỳ đi vào.

Vương Tĩnh Kỳ làm sao có thể không biết Trương gia như thế nào, nên cô không để ý hai người họ mà đi thẳng tới chỗ cảnh sát để giải quyết công việc.

Vương Tuấn Kỳ không tiếp xúc với Trương gia nhiều, cũng không biết việc cô con gái nhà Trương gia đã đến cơ quan của em mình làm loạn, nhưng là nghĩ đến cuộc náo loạn tối hôm đó trong bệnh viện, thì anh liền nhìn những người trong Trương gia không mấy thiện cảm. Thấy em gái không để ý thì cũng bắt chước đi qua, ngó lơ.

Bị bơ, hai mẹ con Trương gia hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng là do tình hình hiện tại: ba Trương và hai cô con gái đang ở trong đó, nếu biểu hiện không tốt, còn có khả năng chịu phạt chung, vậy nên họ mới đi theo hai anh em Vương gia vào văn phòng.

Về việc này Chu cục trưởng nắm rất rõ, vậy nên mọi người vừa ngồi vào chỗ anh liền vào thẳng vấn đề.

“Cả hai bên đều đã đến, vậy chúng ta sẽ bắt đầu luôn.” Anh nghiêm túc nói.

“Chuyện đã trải qua tôi cũng không nói nữa, cơ quan kiểm tra cũng đã điều tra, nắm được một vài điểm trọng yếu. Lần này gặp mặt chủ yếu là muốn lấy ý kiến của gia đình người bị hại. Bởi vì lần này cả hai bên đều có lỗi, hơn nữa người bị hại bị thương không nhiều” Triệu cảnh sát đi đi lại lại nói.

Cả hai bên cũng đều im lặng.

Chu cục trưởng đã nói những gì cần nói, bây giờ là tới lúc hai bên gia đình đàm phán.

Triệu Giang xem cũng không có chuyện gì để nói với nhà họ Vương, nhưng nghĩ tới Vương Tĩnh Kỳ tính cách mềm yếu, liền cố tình chảy nước mắt.

“Tĩnh Kỳ, chuyện lần trước ở bệnh viện, di xin lỗi con. Tiểu Mẫn tuổi trẻ không hiểu chuyện, mấy ngày vừa rồi ở trong đó con bé cũng đã ân hận rất nhiều, con cứ coi như nể mặt di tha cho nó được không.” Bà nói xong còn lấy giấy lau nước mắt.

Vương Tĩnh Kỳ thấy vậy, lập tức quay mặt đi, nhìn anh mình, suy nghĩ tới dáng vẻ của Trương Dương hiện tại, tâm tình không hiểu sao tốt lên.

“Nếu chúng ta đã muốn như vậy: đem chuyện này giải quyết nhanh gọn thì tốt. Nhưng tôi vẫn muốn nói: Tôi hy vọng Trương Mẫn sẽ được quản lý nghiêm ngặt hơn. Nếu còn nhỏ tuổi mà đã như vậy thì sau này ra ngoài sẽ như thế nào.” Vương Tĩnh Kỳ nói.

Triệu Giang liền cứng đờ người, không nghe thấy ý châm chọc trong lời nói của cô, nói tiếp: “Con và Trương Dương cũng đã không còn trẻ, tuy rằng giữa chúng ta xuất hiện khá nhiều mâu thuẫn, nhưng chúng ta bây giờ vẫn là người một nhà mà. Nếu là người một nhà, tốt nhất chúng ta nên đóng cửa bảo nhau, để người ngoài nghe thấy sẽ không tốt đâu.

Với lại nếu hôm đó ba con không phải vừa tới đã đánh mắng thì chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện này.” Trong lời nói của bà có ý là chuyện này chính là trách nhiệm của nhà cô.

“Được rồi, dù tính tính không tốt nhưng đó cũng là ba tôi, tôi chỉ là một nữ nhân gặp chuyện như vậy chắc chắn là không thể bỏ qua rồi.

Nhưng không là người nhà thì cũng không nhất thiết phải trở thành kẻ thù.

Hy vọng tất cả chúng ta sẽ xử lý tốt chuyện này.” Vương Tĩnh Kỳ chậm rãi nói.

Chuyện này hai anh em cô cũng đã bàn bạc qua, đều đồng ý giải hòa, nguyên nhân lần này ai cũng biết, nếu không phải ba Vương tới gây sự thì sẽ xảy ra chuyện này sao. Vậy nên nhà họ Vương cũng nên gánh vác một phần trách nhiệm. Hiện tại tình hình của ba Vương cũng coi như là ổn, chỉ cần ở bệnh viện điều trị chân nữa là ổn. Như vậy với nhà họ Vương cũng đã là tốt rồi.

“Tôi đồng ý ly hôn, cũng đồng ý cho cô ba vạn đồng. Còn tiền thuốc men của ba cô, chúng tôi sẽ trả toàn bộ. Chỉ cần các người không kiện ba tôi là được.” Từ này tới giờ không có mở miệng nhưng đột nhiên Trương Dương cúi đầu âm trầm nói.

Triệu Giang ở bên cạnh còn đang muốn nói thêm điều kiện, không ngờ con trai đã nói thẳng ra rồi, như vậy khác nào cò kè mặc cả. Bà hiện tại đang giận con trai một chút.

Hắn làm như vậy là để anh em Vương Tĩnh Kỳ trở tay không kịp, không lẽ họ là người bán thuốc. Hay bởi vì Trương Đông Thăng đang trong trại tạm giam?

“Cứ làm như thế đi. Tiền thuốc men nhà các anh phải trả, nhưng chỉ bao nhiêu, báo lại cho tôi biết là được.” Vương Tĩnh Kỳ đồng ý ngay, mọi việc có thể giải quyết nhanh như vậy cũng thật tốt.

Trương Dương ngẩng đầu nhìn cô, rốt cục nói tiếng người: “Nhiều năm như vậy, tôi rất xin lỗi, cái này xem như tôi bồi thường cho cô.”

Vương Tĩnh Kỳ vẫn kinh ngạc, nhưng vẫn có thể yên tâm thoải mái tiếp nhận rồi.

“Khụ khụ, cô giáo Vương, tôi nghĩ nên nhắc cô một chút: Với tình trạng của ba cô, nói là bệnh nặng cũng không phải nhưng nó cũng không hẳn là bệnh nhẹ. Vậy nên thuốc men cũng không phải dùng một hai ngày là khỏi. Ngoài tiền viện phí còn rất nhiều loại tiền khác, nếu không muốn sau này xảy ra tranh chấp thì nên thương lượng bây giờ đi.” Chu cục trưởng ở bên cạnh nghe được liền nhắc nhở vài câu.

90. Chương 90: Chuong 56 Li Hôn (4)

Beta: Devil

Ý tứ của Chu cục trưởng là, lần này muốn giải quyết xong, phải bồi thường tiền thuốc men đã, Trương gia lại phải trả một khoản lớn tiền thuốc men, sau đó đến phí sau trị liệu, còn có cục trưởng Chu nói tùm lum loại phí khác nhau nữa, tuy rằng mỗi loại không phải rất nhiều, nhưng cộng dồn lại cũng không phải là một khoản nhỏ.

Nói đến đây, ngay cả người bình thường phản ứng chậm chạp là Vương Tuấn Kỳ cũng hiểu rõ, đây là cục trưởng Chu đang giúp anh em họ, cho nên sau khi tất cả giải quyết thuận lợi xong, anh em Vương Tuấn Kỳ thành tâm mời cục trưởng Chu ăn cơm trưa, nói chuyện biểu tỏ lòng biết ơn.

Kết quả bị cục trưởng Chu tươi cười đưa ra khỏi cục cảnh sát, hơn nữa còn nói cảnh sát nhân dân phải giúp người dân lấy lại công bằng, không cần phải báo đáp, làm anh em Vương Tĩnh Kỳ sửng sốt, Vương Tuấn Kỳ còn cảm thấy một phen, xã hội này vẫn còn người tốt.

Sau khi ra khỏi cục cảnh sát, Vương Tĩnh Kỳ cùng Trương Dương đã hẹn nhau sáng ngày hôm sau tới cục dân chính làm thủ tục ly hôn, ba vạn đồng cũng giao lại cho cô ngày hôm đó luôn.

Khi Vương Tĩnh Kỳ cùng Vương Tuấn Kỳ trở về nhà, trong lòng cô vô cùng vui sướng, chỉ cần ngày mai thuận lợi, cô liền thoát khỏi cuộc hôn nhân phức tạp hơn mười năm này, có thể một lần nữa làm lại từ đầu, tâm trạng cô lúc này cực kỳ tốt, còn có thể nhảy nhót được nữa.

Đổi ngược với sự vui vẻ của em gái, Vương Tuấn Kỳ có chút trầm mặc, hần nhìn em gái đang vui vẻ bên cạnh, chần chừ hỏi “Tĩnh Kỳ, sau khi ly hôn em định làm gì?”

Nếu là trước kia, hần sẽ không hỏi như vậy, trực tiếp đem em gái về nhà mình, Vương ba không nhận con gái, thì người làm anh này sẽ nuôi.

Nhưng là hôm đó, sau khi về nhà, hần và vợ hần âm ỉ một trận, hần và vợ đã nói chuyện rất nhiều, vợ hần tuy không có nói rõ nhưng theo ý những câu nói mà vợ hần nói ra, hần cũng hiểu vợ hần không thích trong nhà có thêm người, cho dù người đó là em gái hần đi nữa. Còn nói, nếu thật sự không được, sẽ để nhà lại cho hần với Tĩnh Kỳ ở, vợ hần sẽ về nhà mẹ đẻ ở. Nói rộng lượng, nhưng làm sao hần có thể không nghe ra ý trong câu nói đó chứ. Căn nhà nhỏ của bọn họ, nếu em gái tới ở thì vợ hần sẽ ra ngoài, hai người chỉ có thể giữ lại một người thôi.

Hần cũng không có nghĩ tới vợ hần lại có thái độ như vậy với em gái hần, hần cũng biết đây là vợ hần lấy việc li hôn đến uy hiếp hần. Nhưng là, nhưng là hần thật sự không có biện pháp không để ý đến suy nghĩ của vợ, gia đình nhỏ này là phần đầu cả nửa đời người của hần. Tuy là vợ hần có nhiều khuyết điểm, nhưng đối với gia đình nhỏ của hai người là toàn tâm toàn ý. Em gái và vợ hần đều có trách nhiệm, bảo hần chỉ nghĩ đến người này mà bỏ qua người kia hần làm không được, cho nên mấy ngày này hần vẫn trong hoàn cảnh khó suy nghĩ.

Vương Tĩnh Kỳ làm sao có thể không biết anh trai mình khó xử, với hiểu biết đời trước về người chị dâu, cô biết không có khả năng sau khi li hôn tới nhà anh trai ở. Đương nhiên, cô cũng không tính tới nhà anh

traí ở, trong tay cô có tiền, hoàn toàn có thể lo cho chính mình.

“Anh, li hôn thì li hôn thôi, trong tay em có tiền, sợ gì chứ! Em cũng đã tính rồi, sau khi li hôn em sẽ tự mua nhà, không sao đâu.”

“Nhưng một mình em ở ngoài không an toàn, không thì em tới nhà anh ở đi.” Vương Tuấn Kỳ nghe xong lời em gái mình, càng cảm thấy áy náy với em gái, miệng không không chế được đã nói ra.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong lời này, trong lòng cảm thấy được an ủi, anh có thể chịu được áp lực của chị dâu, để cho mình về nhà anh ở, chứng tỏ anh cô vẫn rất thương cô, như vậy là đủ rồi.

“Anh, em sẽ không tới nhà anh đâu, em lớn như vậy rồi, cũng đã đi làm nhiều năm, ở một mình cũng không có gì không an toàn cả. Lại nói nhà anh nhỏ như vậy, em tới ngay cả chỗ đứng còn không có, như vậy cuộc sống của chúng ta cũng không thoải mái. Chuyện của em em có thể sắp xếp tốt, anh không cần lo lắng cho em đâu.”

“Vậy cũng được, nhưng sau này em có khó khăn gì, nhất định phải nói cho anh biết, còn chỗ của ba, em không cần để ý, tính của ba chính là như vậy.” Vương Tuấn Kỳ nghe lời em gái nói, trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm.

Vương ba đã nhiều lần nói, nếu Vương Tĩnh Kỳ li hôn, thì đi ra khỏi nhà,

Vương gia không có đứa con gái làm cha mẹ mất mặt như vậy.

Sau khi Triệu Giang Anh cùng Trương Dương ký hiệp nghị giải hòa, hai người một đường âm trầm trở về nhà.

Trương Dương mấy ngày nay bị tra tấn quá mức, bao nhiêu phần chấn, đặc ý của ngày trước đều không thấy, bây giờ chỉ còn chút âm trầm cùng suy sút.

“Mẹ, đừng lo lắng quá, vì ba và em gái, mấy vạn đồng này chi ra cũng đáng.” Trương Dương ngồi trên sofa có chút thương cảm nắm tay mẹ mình an ủi. Tình huống bây giờ hẳn phải an ủi mẹ mình cho tốt, để bà lấy tiền ra, đem chuyện này giải quyết cho xong. Hẳn có dự cảm không tốt, cảm thấy nếu việc này kéo dài, hẳn sẽ gặp xui xẻo rất lớn.

Triệu Giang Anh vẫn kìm nén cảm xúc, được người khác an ủi, có chút kìm nén không nổi nữa, “Đâu phải chỉ tốn ba vạn đồng, mẹ cũng biết, coi như lúc trước chúng ta không có mắt, để cho con cưới một người chỉ biết gây họa như vậy. Ai mà biết được cả nhà Vương gia đều gây họa cho chúng ta, lão già kia chỉ gây một cái xương, nhưng lại làm chúng ta phải bồi thường tới một vạn đồng, xương hẳn nạm vàng hay nạm bạc chứ, cũng không sợ gặp báo ứng sao chứ, còn em gái con, không phải chỉ tới trường học nói mấy câu thôi sao, cũng không mất miếng thịt nào của nó, nó còn tố cáo em gái con cái gì làm tổn hại danh dự, lại làm cho chúng ta phải bỏ ra hai vạn đồng, đây không phải là ăn cướp giữa ban ngày sao?”

Bà nói xong, trong giọng nói còn gống như đang khóc, lần này không phải giả vờ mà thật tâm đau. Vốn tưởng rằng chỉ mất ba vạn đồng, cũng đủ làm bà đau lòng rồi, không nghĩ tới bây giờ mất gấp đôi, chuyện này làm sao bà có thể chịu được.

Trương Dương một bên nghe mẹ mình vừa mắng vừa khóc, trong lòng không kiên nhẫn, nếu ủy khuất như vậy, mới này ở cục cảnh sát sao không nói ra đi, bây giờ hiệp nghị giải hòa cũng ký rồi, giờ ngồi than vãn với hẳn còn có ích gì sao?

Nhưng những lời này hẳn cũng không dám nói, sáu vạn đồng này đánh chết hẳn hẳn cũng không lấy ra được, cho nên bây giờ hẳn chỉ có thể dỗ mẹ mình, đem tiền này đưa cho hẳn, giải quyết chuyện trước mắt mới quan trọng nhất.

“Mẹ, đừng khóc nữa, đều do con không tốt, là con thua kém người ta, mới bị Vương Tĩnh Kỳ lừa, nếu không cũng không làm cho nhà mình rơi vào tình huống này. Có điều bây giờ vẫn còn kịp thay đổi, chỉ cần giải quyết xong việc này, chúng ta cùng bọn họ sẽ không còn quan hệ gì nữa, con tìm cơ hội mang Từ Mai về nhà, sớm đem chuyện hai chúng con định ra, lại có khả năng được thăng chức ở cơ quan, đến khi đó đừng nói mấy vạn đồng, chính là nhiều hơn con cũng đưa về cho mẹ được.” Trương Dương nói những lời này không phải là chỉ an ủi mẹ hẳn mà còn an ủi tâm hồn yếu ớt của mình một chút, thật sự cho rằng

chuyện này giải quyết xong rồi, không có Vương Tinh Kỳ ở một chỗ nào đó bí mật cản chân hắn, như vậy tương lai của hắn sẽ càng bằng phẳng. Hắn vẫn cho rằng người làm việc lớn phải co được, giãn được. Bỏ được, phải bỏ được mới làm việc được. Bây giờ bỏ ra mấy vạn đồng tuy rằng nhiều, nhưng so với thăng chức ở cơ quan, làm rể Từ gia thì không đáng gì cả.

91. Chương 91: Chương 57: Li Hôn (5)

Beta:Devil

Triệu Giang Anh đã sớm nghe con trai nói về chuyện thăng chức, nhưng bà cũng không để trong lòng, người ta nói như vậy nhưng ai biết đâu được sau này họ có đổi ý không, không nên hi vọng quá để rồi thất vọng.

Nhưng thấy bộ dạng tràn đầy tự tin của con trai mình, bà cũng không nỡ đả kích nó. Chỉ có thể không ngừng trấn an mình, đi a, tiền nhỏ không đi thì tiền lớn không tới, con trai mình xuất sắc như vậy, ở cơ quan cũng được lãnh đạo coi trọng, sau khi li hôn có thể cưới được người con dâu có điều kiện tốt hơn, như vậy mới có lợi cho Trương gia. Nghĩ như vậy, bà cũng không còn thấy đau lòng như vừa nãy nữa.

“Chuyện của con mẹ không hiểu, mẹ cũng không quản được, nhưng mà mẹ nói cho con biết, nhà chúng ta nhiều năm như vậy nuôi ba anh em bọn con đi học, lại tìm việc cho ba đứa, trong nhà cũng không còn bao nhiêu tiền, lần này chỉ ra sáu vạn đồng, đến khi con kết hôn sẽ không còn lại bao nhiêu, lại còn hai đứa em gái con nữa, cũng phải để lại cho tụi nó một chút.”

“Ai nha, mẹ, mẹ đừng lo lắng nhiều như vậy nữa, sau này con với Từ Mai kết hôn rồi, nhà cô ấy có điều kiện như vậy, chắc chắn sẽ cho nhiều của hồi môn, người cứ chờ mà hưởng phúc đi. Lại nói, sau này các em kết hôn, con làm anh trai có thể không quan tâm sao, mẹ đừng nghĩ nhiều như vậy nữa.” Trương Dương miệng như bôi mật nói, lừa dối người mẹ khả kính của mình, hi vọng bà có thể lấy tiền nhanh một chút, giải quyết chuyện này cho xong.

Triệu Giang Anh bị con trai mình lừa dối, tâm tình cũng tốt lên, trên mặt cũng xuất hiện ý cười, xoay người bước vào phòng ngủ.

“Được rồi, con đừng ở đây dỗ ngọt mẹ nữa, sau này con kết hôn rồi vẫn nhớ đến mẹ là được. Con đợi chút, mẹ đi lấy sổ tiết kiệm, rồi con tranh thủ còn sớm đi rút tiền về, chờ ngày mai sau khi làm xong thủ tục thì đi đón ba với em gái con về, chỗ đó làm sao mà ở lâu được chứ.”

Bà nói xong liền vào phòng ngủ, đóng kỹ cửa phòng, sau đó mới mở tủ quần áo ra, từ dưới đồng chắn đệm lấy ra một cái bao nhỏ, tháo ra từng tầng từng tầng, thấy bên trong rõ ràng là cuốn sổ tiết kiệm, còn không chỉ có một cuốn, mà khoảng năm sáu cuốn, bà nhú mào, lấy ra một cuốn năm vạn cùng một cuốn một vạn, những cái khác bà đóng gói kỹ lưỡng, cất lại bên trong.

Trương Dương ở ngoài cửa chờ, hắn biết mẹ mình giấu tiền rất kín, đến ba mình cũng không biết giấu ở đâu, cho nên dù có tò mò thế nào đi nữa, hắn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chờ ở cửa.

Sáng sớm ngày hôm sau, Vương Tinh Kỳ gọi điện tới trường xin phép, bị lão yêu bà âm dương quái khí làm khó, rốt cục cũng xin nghỉ được tới trưa. Cô kiểm tra lại các giấy tờ trong túi cẩn thận một lần nữa, xác định đã mang toàn bộ, mới ra cửa, bắt xe đi.

Bởi vì cục dân chính cách nhà cô khá xa, mất tới hai tuyến xe bus, cần ít nhất là một giờ ngồi xe, Vương Tinh Kỳ tiếc mấy chục đồng đi taxi, cho nên lựa chọn đi sớm một chút, bắt xe bus đi.

Cô mang tâm tình tốt đi tới trạm xe bus, trong lòng nghĩ chỉ cần mình và Trương Dương li hôn, có thể bỏ qua tất cả đau khổ của đời trước, bắt đầu một cuộc sống mới. Uhm, làm gì trước đây, mua nhà hay mua cổ phiếu? Khi cô còn đang đắn đo thì thấy trên đường có một chiếc Audi màu đen đang đi chậm chậm, dừng lại trước mặt mình, trong lòng cô có chút lo lắng.

Tay lái phụ vừa mở ra, thư ký Lý từ trên xe bước xuống, lễ phép chào hỏi Vương Tĩnh Kỳ “Vương tiểu thư, chào cô, cô vẫn còn nhớ tôi chứ? Tôi là thư ký của thị trưởng Chu, tên là Lý Việt, cô có thể gọi tôi là Tiểu Lý.” Hần cũng không đợi cô trả lời, tự giới thiệu luôn.

Lý Việt nhìn cô gái mà thị trưởng Chu dặn dò hẳn phải chú ý chặt chẽ, quyết định tôn trọng cô.

Vương Tĩnh Kỳ ngậy ngốc nhìn hẳn, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Lý Việt cũng không đợi cô trả lời, trực tiếp nói mục đích của mình ra “Có phải cô phải tới cục dân chính không? Thị trưởng sợ cô không có xe đi, cho nên nói tôi qua đây đón cô, cô xem, bây giờ chúng ta có thể đi được rồi chứ.” Hần nói xong, cũng đem cửa sau của xe mở ra, mời cô lên xe.

“Kia, cái kia, không cần đâu, tôi với thị trưởng Chu cũng không phải thân quen lắm, làm phiền như vậy thật không tốt, tôi đi xe bus là được rồi.”

Vương Tĩnh Kỳ cuối cùng cũng phản ứng kịp, cũng sợ quá mức.

“Không phiền toái, Vương tiểu thư, mời cô lên xe. Vốn dĩ thị trưởng Chu muốn tự mình tới, nhưng sáng nay lại có một cuộc họp qua điện thoại nên mới không tới được, mới để tôi tới đón cô, chúng ta mau đi thôi, nếu không để người khác nhìn thấy, không tốt với Vương tiểu thư đi.” Thư ký Lý nhắc nhở.

Vương Tĩnh Kỳ cũng nhớ đây chính là tiểu khu nhà mình, nếu để người khác thấy được, không biết sẽ bị nói thành cái gì. Cô nhanh chóng nhìn trái, phải xem có ai chú ý đến chỗ này không, sau đó nhanh chóng ngồi vào xe.

Thư ký Lý đóng cửa xe lại, sau đó ngồi vào vị trí tay lái phụ, xe Audi thông thả rời đi.

Vương Tĩnh Kỳ ngồi trên xe mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, trong lòng lại xấu hổ muốn chết, chuyện này là sao đây, nhìn lái xe cùng thư ký ngồi phía trước, bọn họ nghĩ mình à người như thế nào đây a.

“Vương tiểu thư, cô xem qua giấy tờ này đi, có thể lát nữa cô sẽ dùng đến.” Thư ký Lý quay lại đưa một số giấy tờ cho cô.

Vương Tĩnh Kỳ nghi hoặc nhận lấy, hiệp nghị li hôn, cô nghi hoặc nhìn thư ký Lý.

“Đây là đơn li hôn, thị trưởng Chu sợ Vương tiểu thư quên, cho nên mới cố ý nhờ luật sư soạn ra, nói tôi đưa tới cho cô.” Thư ký Lý giải thích.

Đơn li hôn là đơn mà hai người sắp giải trừ quan hệ vợ chồng cùng nhau ký tên lên, về phân chia tài sản, quyền giám hộ cùng thăm hỏi con cái, phí phụng dưỡng, cùng với chi phí nuôi dạy con cái, phí chờ quyết định li hôn.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn đơn ly hôn trước mặt mình, trên đó viết tài sản chung của vợ chồng phân chia thế nào, bao gồm tiền gửi ngân hàng, bất động sản, cuối cùng còn có xử lý nợ nần, các phương diện đều lo lắng đến, viết vô cùng chi tiết.

Lý Việt ngồi phía trước chăm chú theo dõi biểu tình của Vương Tĩnh Kỳ, thấy cô nhăn mày lại, cũng không hoảng không vội giải thích “Đây chính là đơn ly hôn, vợ chồng cùng nhau ký tên vào, đó cũng là đảm bảo về sau hai bên không có tranh cãi, có hiệu lực pháp lý, Vương tiểu thư, cô xem, có gì muốn sửa đổi hay có gì không đầy đủ không?”

Thái độ của hẳn không siểm nịnh, không kiêu ngạo, tức là không có vì thân phận cô đã kết hôn mà còn dây dưa cùng người khác mà khinh thường cô, cũng không bởi vì cô là người Chu Cần Du thích mà a dua lấy lòng cô. Hần theo Chu Cần Du cũng không phải chỉ mới một thời gian, tình huống như vậy cũng không gặp qua mấy lần, tuy rằng mỗi một lần lúc mới bắt đầu đều có chút bất đồng, nhưng kết quả cuối cùng đều có chút giống nhau, hẳn đúng là không thấy được người phụ nữ nào có thể chống cự lại sức quyến rũ của Chu Cần Du, chính là không chịu được nam sắc hấp dẫn, cuối cùng đều quỳ gối dưới chân Chu Cần Du, sau đó là gia thế, quyền lực, đương nhiên, những nữ nhân này cuối cùng kết cục chỉ có một.

92. Chương 92: Chương 58: Li Hôn (6)

Beta: Devil

Vương Tĩnh Kỳ đời trước và đời này sống cùng một chỗ, cũng là lần đầu tiên li hôn, cho nên đúng là không biết li hôn còn cần tới loại đơn này. Lúc nghe đơn này có hiệu lực pháp lý, ngay lập tức quan tâm tới vấn đề phân chia tài sản, coi lại cẩn thận một chút, sau đó mới mất tự nhiên nói “Không cần, trong này đã viết vô cùng đầy đủ, rõ ràng rồi.” Quả thực viết vô cùng rõ ràng, rất nhiều chuyện, nhiều mặt mình không ngờ tới trong này đều ghi rất rõ ràng, từ điểm này có thể thấy được, các vấn đề về nhà mình, Chu Cẩm Du đã điều tra rõ ràng rồi, làm cho cô có chút khó chịu, nhưng cô cũng không phải người cố tình gây sự, oan có đầu, nợ có chủ, cô muốn tìm người gây sự cũng tìm Chu Cẩm Du, với người khác thì không có chuyện gì.

Trong xe nhất thời rơi vào trầm mặc, Vương Tĩnh Kỳ cúi đầu nghiêm túc nghiên cứu giấy tờ, hai người ngồi phía trước cũng mất nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm chuyện của mình, cho tới khi tới cục dân chính, Lý Việt mới tiếp tục mở miệng nói chuyện

“Vương tiểu thư, trước mặt là cục dân chính, dừng xe chỗ này cho cô xuống được chứ?”

Vương Tĩnh Kỳ nghe thấy, mới ngẩng đầu lên từ đồng giấy tờ, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thấy xe đã tới cục dân chính, mới nói

“Được, cho tôi xuống chỗ này là được rồi.”

Vương Tĩnh Kỳ thu thập giấy tờ cho vào trong túi xách của mình xong, Lý Việt đã xuống xe, đem cửa sau mở ra cho cô.

“Vương tiểu thư, tôi chỉ đưa cô tới đây thôi, trước mặt là cục dân chính, phiền toái cô đi bộ một chút, nếu dừng xe ngay trước cục dân chính, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng không tốt cho cô.” Lý Việt hơi hạ thấp người, hữu lễ nói.

Vương Tĩnh Kỳ hiểu được ý của Lý Việt, hần quan tâm như vậy làm cô rất cảm động. Một giáo viên nhỏ, ngồi Audi đi li hôn, nếu nói bên trong không có chuyện gì, kẻ ngốc cũng sẽ không tin.

Sau khi chào thư ký Lý, cô liền cầm theo túi xách chậm rãi đi tới cục dân chính. Cơ quan chính phủ đều đặt ở đây, xung quanh trồng rất nhiều cây xanh, bây giờ tuy đã là mùa thu, nhưng trong bồn vẫn còn hoa nở, hai bên đường cây ngô đồng nước Pháp đang rụng lá, lá rụng đầy xuống hai bên đường.

Vương Tĩnh Kỳ từ từ đi bộ trên lối dành cho người đi bộ, vừa đi vừa ngắm lá rơi. Trong đầu cô lại hiện lên những hình ảnh đời trước, như một thước phim điện ảnh vậy, nghĩ đến nơi thương tâm kia, đôi mắt của cô lại đỏ lên. Cô không muốn rơi nước mắt, ngẩng đầu lên, nhìn những cành lá che đi bầu trời, cố gắng không chớp mắt, không cho nước mắt chảy xuống. Ở trong lòng cô luôn tự nói với mình, hai đời bất hạnh từ hôm nay trở đi sẽ thay đổi, từ hôm nay trở đi, chăm lo cho chính mình thật tốt, kiếm thật nhiều tiền, công tác thật tốt, chủ yếu là sau này cô phải hưởng thụ cuộc sống này.

Theo bước chân của cô, cục dân chính tới càng gần, cô thấy trước cửa cục dân chính có một thanh ảnh quen thuộc, vội vàng hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm tình.

“Sao cô tới trễ vậy, cô có biết tôi đã đợi cô lâu lắm rồi không?” Trương Dương thấy Vương Tĩnh Kỳ chậm chạp đi tới, tức giận nói. Mình đợi ở đây giống như một tên ngốc lâu như vậy, không nghĩ tới cô ta còn nhàn hạ thưởng thức phong cảnh, thật là khinh người quá đáng mà.

Hắn ở trước mặt Vương Tĩnh Kỳ vênh vao tự đắc, gặp cô càng tự nhiên như không, hần càng tức giận, tới mức quên thu liễm bản thân mình, liền như vậy hướng cô kêu qua. Lại nói, lần trước ở cục cảnh sát hần phải hạ thấp mình để có thể thuận lợi giải quyết vấn đề, nhưng bây giờ trên cơ bản hai người chỉ cần ký tên xong liền không liên quan gì đến nhau nữa, hần cũng không cần giả tạo trước mặt cô.

Vương Tĩnh Kỳ sao khi thu lại cảm xúc, đối với Trương Dương đang hô to gọi nhỏ nói “Đây là nơi công cộng, yêu cầu không lớn tiếng ồn ào.” Hắn cho rằng mình là ai, đến đây làm thủ tục li hôn, hần còn muốn lên mặt với cô sao?

Trương Dương bị nói cho nghẹn, trên mặt có chút khó coi, có điều nhớ tới hai chuyện mới xảy ra trong nhà, trên mặt hắn hiện lên tia chán ghét, cũng nghĩ đến việc chính hôm nay, trực tiếp nói “giấy chứng nhận cầm đi đó chưa?”

“Uhm.” Vương Tĩnh Kỳ liếc mắt hắn một cái, hôm nay Trương Dương ăn mặc bảnh bao hơn nhiều so với khi đi đăng ký, một thân đồ vest, áo sơ mi trắng, trên cổ đeo caravat màu lam đậm, tay cầm cặp da, thoát nhìn có vẻ như là hàng hiệu, chính là trên cổ có vài vết sẹo, ảnh hưởng đến hình tượng hoàn chỉnh của hắn.

“Vậy chúng ta vào thôi.” Trương Dương nói xong liền xoay người quay vào trong. Sáng nay, lúc mọi người đi làm, hắn đã vội vàng bắt xe tới đây, không nghĩ tới Vương Tĩnh Kỳ lại đi trên như vậy, hại hắn chờ cả tiếng đồng hồ, nhất định là cô cố ý, cho nên bây giờ một cái liếc mắt hắn cũng không muốn cho cô.

“Đợi chút.” Vương Tĩnh Kỳ gọi người trước mắt lại.

Trương Dương dừng bước, quay đầu lại, lấy bộ dạng phòng bị hỏi cô “Cô còn muốn gì?”

Vương Tĩnh Kỳ mặc kệ thái độ của hắn, trực tiếp đem đơn li hôn thư ký Lý mới đưa cho mình đưa cho hắn.

“Anh xem đi, đây là đơn li hôn, đem tài sản cùng trách nhiệm của chúng ta phân chia rõ ràng, anh xem có vấn đề gì không?”

Trương Dương hoài nghi nhìn Vương Tĩnh Kỳ một cái, sau đó tiếp nhận tờ giấy. Bên trong viết voo cùng chi tiết, hắn cũng không nhìn ra vấn đề gì.

“Tờ giấy này có ý nghĩa gì sao? Những cái này không phải chúng ta đều đã nói rõ ràng rồi sao?” Trương Dương nhìn đơn li hôn cảm thấy hoàn toàn dư thừa, hai người đã thương lượng rồi, hơn nữa tờ giấy này thì làm được gì?

“Thương lượng bằng miệng dù sao cũng chỉ là thương lượng bằng miệng, về sau nếu trở mặt không nhận cũng không ai làm gì được, bây giờ nếu có tờ giấy này, hai chúng ta cùng ký tên vào đây, nó liền có hiệu lực pháp luật, sau này có người muốn làm trái cũng không được.” Vương Tĩnh Kỳ cũng không sợ Trương Dương làm gì, đối với tài sản vẫn nên trước là tiểu nhân, sau là quân tử.

Trương Dương nhìn Vương Tĩnh Kỳ một cái, lại cúi đầu nhìn một lần, nói “Đi thôi, tôi đồng ý.”

Vương Tĩnh Kỳ thấy hắn không có ý kiến, liền đi vào cục dân chính.

Hôm nay cũng không phải ngày đẹp gì, người đi kết hôn đã ít, người đến ly hôn càng ít hơn, cho nên hai người làm thủ tục ly hôn rất nhanh chóng, không đến mười phút đã đem cuốn sổ màu đỏ chuyển thành màu xanh.

Vương Tĩnh Kỳ trong lòng vui mừng với chứng nhận li hôn mới ra lò, Trương Dương lấy sáu vạn đồng trong túi ra đưa cho Vương Tĩnh Kỳ, lại cùng hắn tới cục cảnh sát, nơi Trương Đông Thắng cùng Trương Mặc đang ở, sau khi đưa họ ra ngoài, cô nói với Trương Dương “Hi vọng sau này chúng ta sẽ không gặp lại.” liền tiêu sái rời đi, cùng Trương gia nói lời tạm biệt.

Vương Tĩnh Kỳ ngồi xe, từ cục cảnh sát đi ra tìm một ngân hàng đem tiền mới lấy được của Trương gia cất vào năm vạn, còn một vạn là tiền Trương gia bồi thường cho ba cô.

Cô vừa đi tới bệnh viện vừa ngắm cảnh bên đường, vốn chỉ là những cảnh bình thường, hiện tại trong mắt cô nó không khác gì cảnh đẹp mỹ lệ nhất, cô bước đi, khóe miệng không tự giác cong lên, không tới một lúc thì độ cong đã rất lớn rồi.

Cô thật sự vui vẻ, vì cuộc sống mới của mình mà vui vẻ.

93. Chương 93: Chương 59: Phân Chia Tài Sản

Beta: Devil

Vương Tĩnh Kỳ vô cùng kích động, không lẽ chỉ vì như vậy mà cô bị mất năm vạn đồng trong sổ tiết kiệm và một vạn đồng tiền mặt sao.

Mặc kệ như thế nào đi nữa, chuyện cô ly hôn cũng là một chuyện lớn. Mặc dù trước đây không nói với ba mẹ nhưng bây giờ chuyện đã như vậy rồi thì cũng nên thông báo cho hai người đó biết.

Nghĩ đi nghĩ lại thì chuyện này cũng không nên để lâu. Hiện tại ba còn đang nằm trên giường bệnh, một chân còn bị treo nên nếu biết chuyện cùng lắm cũng chỉ mắng cô là đứa con bất hiếu mà thôi.

Còn mẹ, với tính cách yếu đuối như vậy, biết cô ly hôn, thì cũng không thể ngày nào cũng khóc. Vừa vặn hiện tại ba đang ở bệnh viện, mỗi ngày chăm sóc cho ông, cô vô cùng mệt mỏi, cũng chẳng có nhiều thời gian suy nghĩ, dù sao bên người vẫn còn có một người vô cùng phi thường.

Nghĩ vậy, Vương Tĩnh Kỳ đẩy cửa tiến vào trong phòng bệnh.

“Đây là những đồ ăn bà mang cho bệnh nhân như tôi sao: bạch thái mộc nhĩ, cháo đậu xanh. Đây là đồ ăn của người sao, chẳng khác gì đồ ăn cho lợn cả.” Ba Vương nằm trên giường bệnh nhìn về phía cặp lồng cơm và mắng vợ.

Mẹ Vương bị soi mói, bị mắng cũng không nói gì chỉ lặng lẽ gấp hai miếng thịt vào bát ba Vương.

“Nơi này là bệnh viện, đồ ăn vô cùng đáng quý, ông chịu khó một chút, khi nào về nhà tôi sẽ mua sườn cho ông.” Mẹ Vương ông ta chưa vừa lòng, nhỏ giọng an ủi.

“Bà định nhân lúc tôi nằm đây không làm được gì mà ngược đãi tôi sao.”

Ba Vương cũng không nhận ra mình đang được an ủi, mà cảm thấy bà ta chỉ ở đây cho có lệ nên giọng nói càng thêm tức giận.

Mẹ Vương bị nói vậy thì co rúm người lại không dám nói gì.

Mấy ngày này ông Vương ở bệnh viện bị bác sĩ chỉnh rất nhiều, cho nên mấy ngày này thấy bà Vương có chút không muốn gặp, mà những lời nói ấy khi mẹ Vương nghe thành khiêu khích.

Ông không dám cùng bác sĩ cãi nhau, nhưng vợ mình mà ông không trị được sao.

Cho nên mấy ngày này ba Vương chỉ ở một chỗ tìm điều gì đó rồi phát hỏa, tuy rằng hiện tại không thể đánh nhưng vẫn có thể tranh cãi.

Vương Tĩnh Kỳ đi vào phòng bệnh nhìn đến đúng là ba Vương đang nằm trên giường bệnh nhưng vẫn còn mắng mẹ cô.

“Ba, người thật là uy phong, một chân bị treo mà vẫn còn sức như vậy. Bác sĩ không phải đã nói người phải tĩnh dưỡng sao, nếu không lát nữa con sẽ đi hỏi bác sĩ xem có thuốc gì giúp cho ba bình tĩnh lại không. Mà ba cũng đừng sợ tốn tiền Trương gia người ta bồi thường cho ba cũng nhiều tiền lắm đó.” Vương Tĩnh Kỳ có chút ảo não nhìn người mẹ chỉ biết cam chịu của mình nếu cô cũng vậy thì làm sao được.

Cô thật không ngờ đời trước là cứ để mặc tính tình của mẹ cho nên cuộc sống mới ra như vậy.

Ba Vương nghĩ con gái mình tới đây nói chuyện thật không biết trên dưới, trừng mắt nhìn “Cô cùng anh cô tới Trương gia giải hòa, bọn họ đền bao nhiêu tiền?”

Mẹ Vương thấy con gái tới thì lấy túi của con cất đi rồi lấy ghế cho con ngồi.

Thực chất phòng này là dành cho ba bệnh nhân, nhưng do ba Vương đấu tranh quá cho nên người ta xuất viện hết còn ba cô ở đây hưởng thụ một mình.

Vương Tĩnh Kỳ ngồi ở bên cạnh rồi mang một vạn đồng ra.

Ở trên đường tới đây, cô đã nghĩ sẽ nói dối ba, nhưng mà cô biết ông chắc chắn là sẽ biết, nếu sau này ông mà biết là cô tới náo loạn cùng anh trai thì thà bây giờ chia đều tiền luôn. Chia như thế nào thì cô đã suy nghĩ rất kỹ.

Cho nên cô không thấy được mắt ba mình đang sáng lên, đem một vạn đồng ra chia làm ba phần, một phần năm ngàn đồng, một phần hai ngàn, một phần ba ngàn.

“Ba, Trương gia cần một vạn đồng tiền thuốc, năm ngàn tiền viện phí.” Vương Tĩnh Kỳ nói xong bình tĩnh đưa tiền cho cha, rồi mang phần còn lại bỏ vào trong túi.

Nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của ba, cô mới bắt đầu nhẹ nhàng giải thích.

“Ba ngàn này con sẽ đưa cho mẹ, để phòng còn cả phí trị liệu sau này của ba nữa.” Gãy xương không phải ở viện một lần là được, mấy tháng nữa còn phải đi kiểm tra lại.

Mẹ Vương nhìn con gái đưa tiền tới trước mặt mình, chần chờ không dám nhận, gương mặt nhìn nhười đang ở trên giường bệnh, nhanh chóng đem tiền đẩy về.

“Mẹ không cần, con...Con cứ đưa tiền cho ba đi.” Bà nhìn thấy ánh mắt của chồng mà thực sự rất sợ.

“Mẹ, người cứ cầm đi, chỗ này là tiền viện phí sau này nhờ ba còn phải vào viện nữa thì sao. Mà con cũng đâu có đưa để mẹ xài, mẹ cứ giữ giùm ba đi.” Vương Tĩnh Kỳ biết mẹ mình sợ cái gì, nhiều năm như vậy, tất cả tài chính trong nhà đều do ba giữ. Hơn nữa với ánh mắt ba đang nhìn mẹ hiện tại thì thật sự là không dám.

“Con cứ đưa ba giữ đi.” Mẹ Vương vẫn không dám nhận.

“Bây giờ ba chưa cần dùng nên mẹ cứ giữ đi.” Vương Tĩnh Kỳ trực tiếp đặt tiền vào tay bà “Nếu mẹ thật sự lo lắng thì lát nữa con sẽ đưa mẹ về nhà cất tiền.”

Bên cạnh nghe thấy có tiếng đổ vỡ.

Không cần quay đầu lại, Vương Tĩnh Kỳ cũng biết là ba đang giận, cho nên chạy nhanh tới đưa tiền cho ông trước khi bị mắng “Ba, ở đây còn lại hai ngàn, ba cầm đi lúc nào muốn ăn gì chỉ cần nói mẹ đi mua là được.”

Ba Vương tức qua định đánh Vương Tĩnh Kỳ nhưng bị tuột nên tiền cũng rơi ra luôn.

“Trước mặt tôi đem tiền của tôi ra chia. Cô muốn chết rồi phải không?”

94. Chương 94: Chương 60: Tranh Cãi

Beta: Devil

“Ba thử nghĩ xem: Nếu như con là người bất hiếu thì con đâu có nghĩ tới ba và đưa tiền cho ba.” Vương Tĩnh Kỳ biết rõ tính của mẹ nên dứt khoát đưa tiền cho mẹ rồi đi mua cơm. Cứ như thế này tới tới cô cũng không được ăn cơm mất.

Ba Vương cũng không phải là người dễ bỏ qua như vậy, trên đời này ngoài thích chơi bài, uống rượu thì ông còn rất thích tiền. Nhìn thấy tiền của mình bị đưa cho người khác chắc ông sẽ đau lòng chết mất.

“Thật là tức chết mà. Bao nhiêu năm qua tao nuôi mày lớn tới bằng ngần này, dạy dỗ mày để giờ mày ngược đãi tao vậy hả.” Ba Vương tuy tức giận tới mức phải gào thét nhưng cũng không dám nói to. Chắc là sợ bác sĩ nghe được sẽ tới.

Vương Tĩnh Kỳ nghe xong không phản bác ngay, nhưng cũng không còn nét mặt tươi cười nữa, đợi ba Vương mắng xong, cô mới nói: “Ba, vốn thân thể của người không tốt nên phải nằm viện thì con không nói. Nhưng ba nói bao nhiêu năm qua đã chăm sóc, nuôi nấng con...”

“Như thế nào tao nói không đúng sao. Mày lớn lên như vậy thì không cần ăn cơm sao? Đi học không cần học phí sao? Đừng tưởng rằng vừa mới đi làm được hai năm, mà đã nghĩ rằng mình đủ lông đủ cánh. Cho dù là như vậy thì cũng là do tao nuôi dưỡng, vậy nên mày phải phụng dưỡng tao.” Ba Vương không đợi Vương Tĩnh Kỳ nói xong, liền mắng.

Mặt Vương Tĩnh Kỳ ngày càng trở nên lạnh nhạt, câu nói cũng vô cùng lạnh lùng “Ba và mẹ đều là công nhân viên chức, hơn nữa tiền lương của mẹ còn cao hơn ba, vậy nên tụi con lớn lên đâu phải nhờ công của

mỗi ba, công lao của mẹ bỏ ra còn nhiều hơn ba nữa. Còn nữa, ba hàng tháng uống rượu, chơi mạt chược đợi chút tiền thắng, tiền lương của ba còn không đủ, vậy thì lấy đâu ratiền cho chúng con ăn cơm, đến trường? Cho nên người chăm sóc, dạy dỗ, nuôi nấng tụi con chỉ có mẹ thôi.”

“Chết tiệt, nói hươu nói vượn, mày còn nói thêm câu nữa, tao đánh chết mày.” Ba Vương đang ngồi trên giường bệnh liền tức giận, cố gắng tìm cái gì đó để đánh cô. Phải cho cô ta biết ở đây ai là ba, ai là con.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn ba mình ở trên giường bệnh thật sự vô cùng mệt mỏi. Việc này đời trước cô cũng chỉ biết, nhưng những lời như hôm nay thì không dám nói ra, vì cái gì, chính là biết rõ coi như cô nói ra thì ba cũng sẽ không thừa nhận, ông chỉ có thể đánh cô một trận, rồi làm cho cô hiểu theo ý ông và không dám nói gì nữa.

Nhưng ở đời này, cô tuy rằng vẫn sợ, nhưng vẫn phải làm.

“Một chân của ba còn đang bị treo đó. Đừng giằng co nữa. Còn về việc kia không phải con nói hươu nói vượn, việc này ai cũng biết mà. Nhưng dù sao thì ba vẫn là ba nên sau này tụi con vẫn sẽ nhất định là phụng dưỡng ba.” Vương Tĩnh Kỳ nhìn trên giường ba còn muốn nói nữa, sợ ba mắng mình rồi sẽ không dừng lại được liền ngăn chặn ngay.

”Dù là ba và con nhưng sợ phiền toái sau này nên việc gì có thể giải quyết được thì nên làm luôn.

Giống lần này ba nằm viện, coi như là việc lớn của nhà mình. Tiền thuốc men là do con và anh hai chịu trách nhiệm.”

Cô nói xong nhìn thấy sắc mặt của ba Vương trong lòng âm thầm cười. Nếu cô nghe được chính mình câu nói kế tiếp, có thể hay không khiêu dưới chân giường tấu chính mình a.

“Ba cũng biết anh con hiện tại cũng thật khó khăn mà.”

Ba Vương ở trên giường nhận thức được cũng gật đầu “Anh mày không có tiền, thì mày trả cũng giống nhau thôi dù sao thì vẫn phải trả.” Ba Vương tuy ích kỷ, nhưng cũng quan niệm con gái là con người ta. Huống chi bây giờ Tĩnh Kỳ đã là con người ta rồi, giúp đỡ ba mẹ và anh trai giờ không phải là bốn phận sao. Ông cũng biết lần này tiền bồi thường đều nhờ vào cô.

Vương Tĩnh Kỳ không để ý tới lời ba mình nói chỉ dựa vào suy nghĩ của mình nói: “Ba là công nhân viên chức mà, với lại nhà mình không tiêu nhiều tiền giữ trong người nhiều quá cũng không tốt. Vậy nên con đưa trước cho mẹ ba ngàn, tiền này còn để ba ra nước ngoài chữa trị. Tới khi ba khỏe con và anh hai sẽ qua Trương gia đòi thêm tiền.” Rầm một trận vang, sau đó

Vừa nói xong thì có gì đó đã bay tới chỗ cô.

“Súc sinh, sớm biết như vậy tao đã không để mày ra đời. Tao đang nằm viện thế này mà có một chút tiền này cũng tính toán nữa sao...” Ba Vương thật không ngờ cô lại nói như vậy, thật ngoài sức tưởng tượng của ông. Nên có gì ở gần đó ông liền vơ hết vào ném về phía đứa con bất hiếu kia.

Vương Tĩnh Kỳ thật ra không tức giận, ba phản ứng như vậy cô cũng đã biết. Nên cô chỉ nhẹ nhàng nhặt gối lên để ở đầu giường cho ba.

“Tĩnh Kỳ mau lại xin lỗi ba đi, đây không phải là ở nhà, để người khác nghe được sẽ không hay đâu.” Mẹ Vương vào sau nhìn thấy phòng bữa bộn lại còn nghe loáng thoáng tiem thuốc gì đó cũng không biết nói gì hơn chỉ biết khuyên con tới xin lỗi ba.

Bà ở hành lang nghe được tiếng nói chuyện lớn thì cũng chỉ biết chạy nhanh vào bảo vệ cho con gái.

95. Chương 95: Chương 61: Thăng Thấn

Mẹ Vương bỗng nhiên vào phòng, những lời Vương Tĩnh Kỳ định nói đến miệng đều bị nghẹn lại, cô giật giật khoé miệng, nhận từ tay mẹ Vương túi đồ, cô kéo bà ngồi xuống giường.

Thật ra lời mẹ Vương nói khi mới vào phòng không có chủ ý gì, chỉ là thói quen thôi. Bình thường mỗi lần ở nhà lúc ông Vương tức giận, bà mặc kệ có tác dụng hay không đều vì đứa nhỏ nói tốt đôi câu. Sau khi nói xong, bà cũng không biết phải nói gì, bà chỉ nhìn chăm chăm vào ba Vương nằm trên giường để đề phòng ba Vương khi nào đánh tới bà sẽ thật tốt giúp con gái che chở.

“Không có chuyện gì đâu mẹ, mẹ yên tâm ngồi xuống đi” Vương Tĩnh Kỳ cứng rắn đem sự lo lắng của bà Vương đè xuống.

“Được lắm, bà dậy giỗ con gái tốt lắm, tôi không cho nó bài học nó làm sao nhớ, bà xem, bà xem xem bây giờ còn không kiếm được tiền đã giám trên tức tôi, muốn tham tiền của tôi, về sau còn có thể trông cậy vào nó sao?” Trong tay ba Vương không còn gì để ném, ngồi ở trên giường tức giận gào to, chỉ vào Vương Tĩnh Kỳ bắt đầu mắng.

Mẹ Vương không biết phải làm thế nào, dĩ nhiên bà biết bà cũng không thể ứng phó được, đành phải nhìn con gái, trong mắt đều là hàm ý bảo cô tạm thời nhường nhịn ba Vương.

Wương Tĩnh Kỳ không muốn giống như khiếp trước, cho nên cô coi như không nhìn thấy ý tứ của mẹ, trực tiếp tới bên giường bệnh của ba Vương nói:

“Ba, tiền thuốc men của ba là do con chi trả, chẳng lẽ ba nằm viện một lần còn muốn kiếm chút tiền của con trai, con gái. Nếu hai anh em con đều giàu có như lời ba nói thì không cần ba nhắc chúng con sẽ chủ động cho người. Nhưng hoàn cảnh hiện tại như vậy không đúng? Cha không thể thông cảm cho con là con gái sao?”

Cô đã sáng tỏ, ba mẹ người ta đối với con cái không phải là cung phụng, nhưng đối với con mình đều là cố gắng giúp đỡ, dù cho bản thân mình có khó khăn cũng không bao giờ làm con cái thêm phiền hà. Kể cả đối với gia đình Trương Dương, cha mẹ Trương Dương tính nết như vậy nhưng cũng rất cưng chiều Trương Dương, dù Trương Phụng, Trương Mẫn là con gái cũng vẫn vô cùng che chở, chính mình trước kia không được trải qua tình cảm giữa con cái và ba mẹ là như thế nào?

“Được lắm! được lắm! Tao nói cho mày biết, cho dù hiện tại mày có đi ăn xin mà tao nằm viện thì mày cũng phải trả tiền. Đây là tiền bồi thường công sức tao nuôi mày khôn lớn, chính là ơn huệ lớn nhất mà cả đời này mày đều không thể trả hết.

Còn có, mày cũng không nghĩ đến, nếu không phải bởi vì mày, muốn cho mày chỗ dựa sao tao có thể tự đi tìm Trương gia để hiện tại phải nằm viện? Mày có thể nói thẳng tình huống hiện tại nếu không có nhà mẹ để làm chỗ dựa, mày có thể lại đến cửa Trương gia được nữa hay không.”

“Ba, về sau con cũng sẽ không cần đi đến Trương gia nữa, sáng nay con và Trương Dương đã cùng nhau làm xong thủ tục ly hôn rồi, về sau con cùng Trương gia không có bất cứ quan hệ nào” Vương Tĩnh Kỳ bình tĩnh tuyên bố tin giữ.

Trong nháy mắt, phòng bệnh bỗng nhiên yên tĩnh hẳn.

“Ly hôn?” vẫn là mẹ Vương phản ứng đầu tiên, bà có phần không tin tưởng, cẩn thận hỏi lại.

“Vâng, mẹ, Trương Dương bên ngoài có người khác, không phải mẹ cùng ba đã sớm biết sao. Trước kia là con không biết rõ, nhưng hiện tại nếu thấy rõ, vậy đúng lúc sửa lại sai lầm, dù sao hiện tại với tình huống này chúng con sống cùng nhau cũng không còn ý nghĩa gì, còn không bằng không làm lễ cưới mà trực tiếp ly hôn, về sau nam lấy vợ, nữ lấy chồng cũng không liên quan gì nhau, ai cũng không ảnh hưởng tới ai.” Vương Tĩnh Kỳ nói không nóng, không lạnh, giống như không phải nói chuyện chung thân đại sự của mình.

Thực ra chính là do cô cảm thấy việc này đều đã kết thúc, dù cho ba mẹ có phản đối cũng đã muộn, ly hôn cũng đã ly hôn rồi.

Ba Vương trừng mắt nhìn con gái một hồi lâu, Vương Tĩnh Kỳ cảm thấy ba là đang tìm cơ hội nổi giận, ai ngờ ba Vương không giống trước kia mở mồm liền mắng mà bình tĩnh hỏi: “Căn nhà của Trương gia đang ở hiện tại thuộc về ai?”

Ở thời điểm nằm viện, Vương Tĩnh Kỳ đã đem truyện Trương gia lúc trước mua nhà phúc lợi nói qua cho ba mẹ nghe, cho nên ba Vương biết nếu hai người ly hôn căn nhà kia con gái của ông có thể được phân một

nửa.

Sự việc này Vương Tĩnh Kỳ cũng không có ý định muốn gạt mọi người trong nhà, bởi vì sớm muộn gì có lúc họ cũng sẽ biết.

“Mỗi người một nửa căn nhà, căn nhà được định giá sáu vạn, con muốn tiền nên nhà bọn họ cho con ba vạn.”

“Còn gì nữa không?” ba Vương giống như không quá hài lòng.

“Vâng, ngoài ra cho con hai vạn đồng phí tổn thất tuổi thanh xuân.”

Thời điểm lúc nói chuyện, Trương gia đồng ý cho cô sáu vạn đồng chủ yếu là muốn đem mọi chuyện cần thiết đều kết thúc tất cả.

Một nửa căn nhà là ba vạn, tiền thuốc men của ba Vương là một vạn, Trương Mẫn làm tổn hại danh dự của cô bồi thường một vạn, lại còn một khoản do Trương Dương bồi thường tổn thất tuổi thanh xuân cho cô. Nhưng thời điểm viết thoả thuận ly hôn chính là đưa cho cô năm vạn tiền ly hôn, trong đó ba vạn tiền một nửa căn nhà, hai vạn phí tổn thất tuổi thanh xuân, tiền thuốc men của cha Vương là khoản khác.

“Vẫn còn sao?” Ba Vương nhú mày, vẫn là không quá hài lòng.

Wương Tĩnh Kỳ nhìn ba Vương sau đó lắc đầu nói: “Không có, chỉ có như vậy.”

Với kết quả này bản thân cô quả thực thật hài lòng, vốn dĩ cô nghĩ cho cô ba vạn là được, cô chỉ cần thoát khỏi Trương gia, không nghĩ tới hiện tại lại cầm được nhiều hơn hai vạn, đúng là kinh hỷ.

Sau khi hỏi rõ mọi chuyện cuối cùng ba Vương bắt đầu nổi giận, quay phải quay trái một hồi không tìm được cái gì để phát tiết chỉ có thể quay đầu lại hung dữ trừng mắt nói to: “Mày, cái đồ phá hoại, làm chuyện mất mặt như vậy còn ở đây khoe khoang, thể diện của Lão Vương gia đều bị mày vứt đi hết. Bà dậy được con gái tốt quá nhỉ?” Câu cuối cùng ba Vương lại hướng về mẹ Vương người vẫn luôn ngồi bên cạnh yên lặng rơi lệ.

“Ba, người muốn mắng con thế nào cũng được, việc này không liên quan gì tới mẹ.” Ban đầu Vương Tĩnh Kỳ nghĩ sẽ không lên tiếng, dù sao Vương gia cũng chưa có một người nào ly hôn. Mặc dù cô không có tổ chức đám cưới, nhưng ở phương diện pháp luật cũng coi như là ly hôn, cho nên nghiêm túc suy nghĩ, cô đúng là làm cho ba Vương mất hết mặt mũi, vì vậy cô đã chuẩn bị nhẫn nhịn thật tốt để cho ba mắng chửi thoải mái, nhưng nhìn ba đem lửa giận hướng về phía mẹ cô không chịu được.

“Không có liên quan? Sao lại không có liên quan? Bà là mẹ nó lại dạy đứa nhỏ làm chuyện không biết xấu hổ.” Ba Vương dùng giọng căm hận mắng.

Mẹ Vương không phản bác gì chỉ im lặng rơi lệ.

Wương Tĩnh Kỳ vô cùng tức giận, tính tình của ba Vương chính là như vậy, chỉ cần là sai đều là do người khác, ông chưa bao giờ nghĩ lại chính bản thân mình có đúng hay không.

“Thượng Lương bắt chính hạ Lương mới có thể oai đầu (câu này có nghĩa là Người đi trước không làm gương, kẻ đi sau hành xử sai lệch), hần (chỉ Trương Dương) căn bản bản chính là làm sai, cha còn muốn để con ủy khuất đến mức nào nữa.”

“Mày là cái đồ vô liêm sỉ, mày nói chuyện với tao như vậy mà được à?” Ba Vương bị Vương Tĩnh Kỳ làm cho quá mức tức giận lớn tiếng quát.

Wương Tĩnh Kỳ còn muốn tiếp tục tranh luận nhưng lại bị mẹ Vương bên cạnh kéo lại, nhìn thấy sự khẩn cầu trong mắt mẹ Vương, Vương Tĩnh Kỳ thở dài một hơi đành ngậm miệng lại.

96. Chương 96: Chương 62: Tự Do

Ba Vương thấy cô không cãi lại, không còn có gì để tiếp tục mắng nên về mặt ngưng lại nói: “Nếu đã muốn ly hôn thì hiện tại nói gì cũng đều đã muộn, cô lớn như vậy, chuyện của cô chính mình cũng có thể tự quyết định, chúng ta cũng không thể cả đời đi dọn dẹp cho cô.”

Thái độ của ba Vương đúng là ngoài dự đoán của Vương Tĩnh Kỳ, vốn dĩ cô nghĩ rằng ba Vương vẫn sẽ mắng cô, sau đó bảo cô thu thập đồ đạc rồi ra khỏi nhà.

“Chúng ta không phải dựa vào cô một đứa nhỏ, cô còn có chị dâu. Cô hiện tại coi như đã ly hôn, ở trong lòng chị dâu cô chắc cũng có suy nghĩ. Như vậy, cô đưa năm vạn kia cho mẹ cô để bà giúp cô cầm, nói với chị dâu cô đó là cô đưa phí sinh hoạt gia đình cũng có thể chặn miệng của nó. Chờ cô về sau kết hôn, còn bao nhiêu tiền thừa ta đều làm đồ cưới cho cô.” Ba Vương thản nhiên nói.

Lời nói của ba Vương vừa nói ra trong phòng yên tĩnh trở lại.

Tuy phản ứng chậm một chút nhưng Vương Tĩnh Kỳ cũng không phải là người ngốc, lời ba Vương nói làm sao cô có thể nghe không hiểu, nhưng đối với tính cách của ba Vương cô đúng là giật mình đôi chút.

Đây không phải là tham lam, muốn đoạt tiền ly hôn của con gái sao?

“Ông, ông nói cái gì, con gái ở nhà như thế nào còn muốn tiền phí sinh hoạt?” Mẹ Vương không nhịn được ngồi bên cạnh nói nhỏ.

Vừa nghe mẹ Vương nói, ba Vương liền trừng mắt lên nhìn, quát: “Như thế nào, tôi đây là Lão Tử, đã nuôi dưỡng nó lúc nhỏ giờ còn phải nuôi dưỡng đến già. Nó dù sao cũng là gái đã từng kết hôn, về nhà mẹ đẻ cũng xem như là khách. Đến lúc đó, tôi như vậy cũng là đối tốt với nó rồi. Như thế nào, chúng ta là Vương gia, còn bởi vì một đứa con gái đã từng ly hôn mà làm gia đình không được yên sao?”

Mẹ Vương vốn không thể nói gì, phía sau lại bị cha Vương ghen khuất cũng không nói lên lời gì, chỉ lau nước mắt, đau lòng vì con gái nói: “Đó là con gái của chúng ta, là con gái của chúng ta mà.”

Vương Tĩnh Kỳ ngồi bên cạnh không nói gì, lúc này cô thật đau lòng khi nhìn mẹ mình khóc, không có biện pháp gì, đó là mẹ của cô.

“Mẹ đừng khóc. Con nếu đã muốn ly hôn, vốn ở nhà mẹ đẻ đã không đúng đạo lý. Con gái gả đi rồi như bát nước đổ đi, dù sao trong tay con cũng có số tiền này, về sau con sẽ suy nghĩ biện pháp.” Vương Tĩnh Kỳ thản nhiên nói.

“Ba, con đều muốn mọi việc tốt đẹp. Con ở nhà không được, con sẽ suy nghĩ việc thuê hoặc mua một căn nhà, tóm lại là cha mẹ đã già lại nuôi con nhiều năm như vậy, con như thế nào cũng không thể cứ gây phiền toái cho hai người.”

Vương Tĩnh Kỳ cầm túi đồ ăn mang theo ra khỏi bệnh viện đã là quá trưa, nhìn đồng hồ, cô thật sự là không còn thời gian, cô đưa tay vẫy taxi, bắt xe quay về trường học. Hôm nay cô xin nghỉ tới trưa, vì thời khóa biểu buổi sáng cô đều chuyển sang buổi chiều.

Ngồi ở trên xe taxi, nghĩ đến mẹ cô ở bệnh viện không ngừng lau nước mắt, ba tức giận mắng, cô nở nụ cười, thành thật cười châm biếm.

Bất kể quá trình có phức tạp như thế nào, cô hiện tại đã được tự do, mặc kệ là Trương gia, cô vẫn là họ Vương.

Lúc ở bệnh viện, ba Vương đuổi cô đi và tuyên bố rằng cô gả đi ra ngoài đã như bát nước đổ đi, vĩnh viễn không thể quay lại Vương gia, Vương gia coi như không có đứa con gái mất mặt này.

Vương Tĩnh Kỳ nghĩ kỹ, đời này, cô sẽ không cùng Trương gia có quan hệ, đồng thời cũng không muốn ba mẹ mình làm ảnh hưởng tới cuộc sống của mình, đời này cô sẽ sống tốt cuộc sống của mình.

Đương nhiên, đối với người già cần hiếu kính cô một chút cũng hiếu kính, lúc này ở bệnh viện cô đã cùng ba Vương thương lượng, về sau mỗi tháng cô sẽ cấp cho ba Vương hai trăm đồng làm phí phụng dưỡng.

Biết taxi dừng lại, trong đầu Vương Tĩnh Kỳ vẫn còn nghĩ đến kế hoạch cuộc sống tương lai.

Trước hết cô lấy tiền mua một căn hộ, khi nào được giá sẽ bán, sau khi có tiền, cô sẽ mở một lớp dạy thêm, có thời gian sẽ đi du lịch khắp nơi trong cả nước. Cô cảm thấy cuộc sống hạnh phúc sắp bắt đầu.

Bất quá trước mắt chuyện trong trường học vẫn phải đối mặt.

Bởi vì hai ngày trước Trương Mẫn đến trường cô gây náo loạn, chắc toàn bộ giáo viên trong trường đều truyền tai nhau truyện Bất quá của cô, xem chừng cũng không dễ nghe.

Ngay cả anh bảo vệ giữ cửa gặp cô trên đường đến cũng thân thiết hỏi một câu: “Vương lão sư, chuyện tình trong nhà đều xử lý tốt cả rồi chứ.” Lực lượng Bất quá thật là hùng mạnh.

Sắc mặt Vương Tĩnh Kỳ không tốt lắm, trừ bỏ trong lòng điên cuồng gào thét “Quan tâm cái rắm”, chỉ có thể ngậm miệng, mỉm cười chống đỡ.

Mỉm cười với mọi người trên đường, vừa đến văn phòng thì chuông báo vào lớp liền kêu.

Nói vài câu đơn giản làm yên lòng các đồng nghiệp quan tâm mình, cô cầm sách vở liền đi như bay tới lớp học.

Đương nhiên mục đích chính của việc cô chạy trốn vẫn là sợ trễ giờ dạy học. Sau khi tan học, Vương Tĩnh Kỳ quay về văn phòng, không riêng gì giáo viên trong phòng cô, còn có vài giáo viên ở phòng khác cũng quanh quẩn trong văn phòng của cô. Ví dụ như Giáo viên chủ nhiệm cấp ba cùng giáo viên bộ môn đều đến phòng cô thảo luận vấn đề giáo dục học sinh.

Trong đó có Ngô Mật Nhi lại không thèm che dấu ánh mắt trào phúng nhìn Vương Tĩnh Kỳ, giống như đợi xem trò cười của cô.

Vương Tĩnh Kỳ nhìn cả phòng đầy người, giật giật khóe miệng, trong lòng thầm than thở, đời này từ khi trùng sinh đến nay chưa được bao lâu liền từ một giáo viên không có tiếng tăm gì nhanh chóng nổi tiếng, thật sự là khó khăn.

Bất quá cô biết một cửa này mình phải trải qua, bởi vì cô còn muốn ở tại đây làm việc, còn muốn lĩnh lương. Ở đây chính là đãi ngộ của nhân viên công chức nhà nước, là công việc ổn định, với hoàn cảnh hiện tại của mình, nhiệm vụ hàng đầu của cô bây giờ là làm việc thật tốt, còn phải chăm chỉ kiếm tiền.

Điều chỉnh tốt tâm tình, cô thoải mái bước vào phòng làm việc, chào hỏi mọi người, đem giáo trình để lên bàn, chưa kịp uống ngụm trà đã bị một đồng câu hỏi vây quanh.

Vương Tĩnh Kỳ cố gắng mỉm cười, điều gì có thể nói được thì sẽ nói, điều gì không thể cô chỉ cười cho qua. Nói chung, tất cả mọi người trong trường đều biết cô đã li hôn.

Đến buổi tối trở về ký túc xá, cô vốn không có kiêng dè gì, đem mọi chuyện của mình mấy ngày qua kể cho mọi người trong phòng nghe cuối cùng còn nhấn mạnh mình hiện tại thật sự là người cô đơn, về sau cần các chị em quan tâm, thương xót kẻ hèn mọn này.

Đối với chuyện ly hôn của cô, Từ Mộc Nghiên an ủi nói: “Tĩnh Kỳ đừng thương tâm, cậu còn có mọi người trong phòng, chúng mình chính là người nhà của cậu, về sau có chuyện gì đều nói với chúng mình.”

Điều này làm cho Vương Tĩnh Kỳ bối rối và cảm động.

Đối với việc cô li hôn, Vương Đình phát biểu ý kiến: “Chúng ta đều là những cô gái trẻ trung, xinh đẹp, cây này không được chúng ta sẽ tìm một rừng cây khác để chặt, cậu yên tâm, chuyện chung thân đại sự của cậu chị đây chịu trách nhiệm, khẳng định sẽ tìm cho cậu một người đàn ông so với Trương Dương còn tốt gấp trăm, gấp ngàn lần.”

Đối với lời nói của Vương Đình, Vương Tĩnh Kỳ cực kỳ nghi ngờ. Chính bản thân cô ấy còn không tìm được người đàn ông nào cho mình, thế nào còn có thể lo lắng cho cô.

Đối với việc li hôn của cô Tưởng Hi Văn cũng phát biểu một cách bất mãn: “Như thế nào, cậu chẳng lẽ đưa gia đình năm vạn đồng sao? Cậu ngốc à, cậu có biết hiện tại ra ngoài sống xem như là hai bàn tay trắng không? Không có tiền đồ, nếu không có ít tiền bên mình, cậu nói xem về sau phải làm thế nào?”

Đối với giá trị của bản thân, Vương Tĩnh Kỳ mặc niệm một phút, nhưng cô không xấu hổ khi nói với mọi người trong phòng, cô cũng biết hai tay cầm tiền cũng có người muốn lấy.

97. Chương 97: Chương 63: Cô Muốn Qua Cầu Rút Ván?

Một chiếc xe Audi chạy băng băng trên đường cao tốc, Chu Cẩm Du kéo cà vạt, ngửa mặt tựa vào ghế xe phía sau, thoải mái ngồi.

“Sự việc như thế nào rồi?”

Từ sau sáng hôm đó, sau khi chia tay Vương Tĩnh Kỳ, Chu Cẩm Du luôn bận rộn, hạng mục phổ tài chính, hai ngày này lại tự mình lên tỉnh báo cáo công tác cùng lãnh đạo, mở hội nghị thảo luận và nghiên cứu, hạng mục phổ tài chính trên cơ bản là đã định ra, chỉ còn lại vấn đề chi tiết, phải nhờ người phía dưới giúp đỡ, anh về sau chỉ cần nắm chắc chuyên môn là tốt rồi.

Anh bây giờ rảnh rồi, đương nhiên phải nhớ tới một ít chuyện tình phong hoa tuyết nguyệt chứ. Dù sao bận rộn một thời gian dài như vậy, đương nhiên phải tìm người vừa ý, thưởng cho chính mình.

Chu Cẩm Du nói không đầu không đuôi, nhưng Lý Việt ngồi ở ghế lái phụ biết là đang hỏi hẩn sự việc gì.

Đời sống tình cảm của Chu thị trưởng đã thiếu thốn hơn một năm nay, hẳn là thư ký của thị trưởng, mặc kệ là việc công ty hay việc cá nhân đều hoàn thành tốt.

Hơn nữa việc của cô giáo Vương là chính hẩn tự mình làm, nói hẩn là người đứng sau việc này là không đủ.

“Thị trưởng, cô giáo Vương cùng chồng trước đã chính thức ly hôn, nhà chồng trước cho năm vạn đồng tiền phí tiền bồi thường, cha của cô giáo Vương vẫn nằm tại khoa chỉnh hình của bệnh viện, Trương gia cho một vạn đồng tiền thuốc men. Còn có...” .Lý Việt báo cáo lại những việc xảy ra của cô giáo Vương.

Chu Cẩm Du nhắm mắt lắng nghe, nghe xong chỉ “Ừ” một tiếng, sau đó cũng không nói gì.

Lý Việt cũng thức thời, sau khi báo cáo xong thì ngậm chặt miệng, không quấy rầy lãnh đạo nghỉ ngơi.

Sau đó trong xe liền duy trì trầm mặc, cho đến khi xe tiến vào thành phố D, Chu Cẩm Du mới ngồi dậy, cầm lấy điện thoại di động.

Vương Tĩnh Kỳ đang thu thập, chuẩn bị cùng Vương Dĩnh xuống căn tin ăn cơm, sau đó thương lượng cách kiếm thêm tiền.

Lúc này chuông điện thoại di động đột ngột vang lên.

Vương Tĩnh Kỳ chạy lại chỗ túi xách lục lọi tìm di động, nhìn dãy số có chút quen mắt, nhưng không nghĩ nhiều liền bắt máy. Một bên ý bảo Vương Dĩnh không có việc gì, vừa đi vừa nói chuyện.

“Alo. Xin chào. Xin hỏi là tìm ai vậy?”

“Cô nói xem tôi tìm ai!” Chu Cẩm Du nghe xong tâm tình tốt lên một chút.

Vương Tĩnh Kỳ nghe được giọng nói này có chút không tin nổi, còn đưa điện thoại ra nhìn lại.

“Alo. Làm sao vậy. Tại sao lại không nói. Kinh hỉ quá lớn sao?” Một lát không nghe được âm thanh truyền đến, anh nhíu mày hỏi.

Vương Tĩnh Kỳ vội vàng đưa điện thoại đến gần tai, theo bản năng nhỏ giọng, cười ngây ngô một chút rồi nói: “Ha ha. Ngài như thế nào lại có thời gian gọi điện cho tôi, thật sự rất vinh hạnh.” Cô thật không biết nói gì, cũng không muốn gọi tên anh, chỉ có thể xưng ngài để thay thế. Không phải cô đã nói rõ rồi, tại sao anh lại còn gọi điện tới.

Cô nhìn thấy Vương Dĩnh nhìn tới với ánh mắt nghi ngờ, nhanh chạy tới một chỗ khác, nhìn cô ấy với ánh mắt an tâm.

“ A, thật sự là không nghĩ tới, vài ngày không gặp, đã có tiến bộ rồi, có thể nói được như vậy.” Chu Cẩm Du nhú mày hỏi, giọng nói cũng vì vậy có chút lạnh, anh không nghĩ tới khoảng cách giữa hai người có vấn đề, việc đã được giải quyết, cô gái này cùng anh nói chuyện rõ ràng là tức giận.

Vương Tĩnh kỳ đối với lời nói của anh nhất thời không biết trả lời như thế nào, cũng thật sự không muốn cùng người đàn ông mặt người dạ thú này nói chuyện, cho nên lại cười ngây ngô nhỏ giọng nói : ‘ Thật ngại quá, chỗ này của tôi có chút việc, không quấy rầy ngài nữa...’

Cô còn chưa nói xong, Chu Cẩm Du đã hiểu rõ là cô muốn ngắt điện thoại của anh.

‘Đợi chút’. Thanh âm của hắn anh trong nháy mắt lạnh như băng. Vương Tĩnh Kỳ ở đầu bên này cũng cảm thấy lạnh, theo bản năng run rẩy một cái, trong lòng nói thầm, người đàn ông này nhất định là có bệnh, nếu không cũng không thể tức giận thất thường như thế.

Theo phản xạ cô bước chậm lại, cùng Vương Đình phía trước tạo khoảng cách.

‘Ha ha, lãnh đạo, ngài còn có chuyện gì. Hôm nay tôi thực sự có chút việc, để có thời gian tôi sẽ tự đi tìm ngài được chứ ?’. Vương Tĩnh Kỳ tuyệt đối là muốn lừa bịp anh trước, rồi sau này tính sau.

‘Cô dám tắt điện thoại của tôi thử xem’. Lời nói của Chu Cẩm Du lạnh như băng, làm cho hai người đàn ông trong xe run sợ, không dám thở lớn.

‘Không, không có. Tôi thực sự sợ quấy rầy thời gian của ngài’. Cô thực sự hận chết tính nhất gan của mình.

Kỳ thực cô cảm thấy đời này lá gan của cô rất lớn, không riêng cùng Trương gia thắng áp đảo, còn cùng cha của cô lớn giọng, tuy vẫn bị chửi cho mất mặt, nhưng có thể nói là đã đạt được mục đích. Cô vốn cho rằng mình đã thay đổi, có thể tự mình độc lập, sẽ càng ngày càng tốt.

Nhưng hiện tại chỉ là nghe âm thanh trong điện thoại thôi cũng đủ dọa cô, tim gan đều run lên một cái. Đúng là không có tiền đồ mà.

‘Hừ, thế nào, cô tính qua cầu rút ván ?’ Chu Cẩm Du ở bên hừ lạnh, cô nghĩ cái gì làm sao anh không biết.

‘Ngài Có ý gì ạ?’ Vương Tĩnh Kỳ thật sự nghe không hiểu.

‘Cô thực sự nghĩ cục cảnh sát kia không có việc gì làm. Mỗi ngày đều tùy tiện trông coi việc đánh nhau, đàn bà chưa ngoa mắng đường chửi phở sao?’ Chu Cẩm Du nói ra, anh chưa bao giờ nghĩ tới muốn làm anh hùng phía sau, chính mình ra tay giúp, thì đương nhiên muốn cô gái này phải nhớ rõ.

Chu Cẩm Du nói lời này làm cho cô hiểu rõ. Cô đã sớm hoài nghi rồi, cô cùng Chu phó cục trưởng đâu có thân thích gì, sao người ta lại có thể giúp cô. Cô trước kia cho tới giờ cũng không tưởng tượng nổi là Chu Cẩm Du đứng giữa, hiện tại mới nhớ, cái kia thật là không đúng theo đạo lý mà.

Trương gia cùng thị trưởng so sánh, người gốc cũng biết là hướng về ai mà.

‘A, hóa ra là Chu thị trưởng vươn tay hỗ trợ, tôi thực sự cảm ơn ngài, cũng thay mặt ba mẹ cảm ơn ngài quan tâm’. Nói thực ra ba bị người ta đánh gãy xương, cũng là do Chu cục trưởng nên mới có thể lấy được nhiều tiền thuốc men như vậy, cô nên cảm ơn chân thành một chút.

Đầu bên kia Chu Cẩm Du nhú mày một cái, im lặng một lúc rồi mới lên tiếng : ‘Không cần nói cảm ơn, tôi muốn cô biểu hiện thành ý một chút’.

Lời này làm cho Vương Tĩnh Kỳ sửng sốt, không phải là muốn lấy thân báo đáp chứ.

Chu Cẩm Du thở hắt ra, sao đó nhẹ nhàng nói : ‘Tôi cũng chưa ăn cơm đâu, cô đang ở trường học à, ra đây mời tôi ăn cơm đi.’ Sau đó anh nhìn bên ngoài rồi nói: ‘ 10 phút nữa là tôi đến trường cô, cô chuẩn bị một chút, ra cổng chờ tôi.’

Anh nói xong cũng không để cho cô có cơ hội từ chối, dứt khoát tắt điện thoại.

Vương Tĩnh Kỳ nghe tiếng tút tút trong điện thoại, thật sự là không biết nói gì, bản thân cũng không xinh đẹp như hoa thế nào mà lại vướng phải nạn đào hoa đây.

98. Chương 98: Chương 64: Không Thấy

Ngày đó, cuối cùng Vương Tĩnh Kỳ cũng không đi ra ngoài gặp Chu Cẩm Du, cô biết nói là mời anh ăn cơm, kỳ thật chính là lý do để gặp mặt mà thôi, anh là lãnh đạo lớn như vậy, người mời anh ăn cơm rất nhiều, nếu không có mục đích làm sao anh lại bám riết bắt cô mời ăn cơm, cô cho là nếu mình không có tâm tư kia, vẫn là không nên có suy nghĩ vương vấn không dứt như vậy.

Hai người nam nữ trẻ tuổi, lại không có quan hệ huyết thống, thường xuyên gặp mặt, ăn cơm cùng nhau, đôi khi còn muốn tình chàng ý thiếp, làm sao có thể tồn tại tình cảm bạn bè trong sáng, cho nên Vương Tĩnh Kỳ nhận rõ thân phận của mình, kiên quyết chặt đứt sợi dây tình cảm này.

Cô tưởng như vậy sẽ vô cùng tốt, chỉ cần hai người về sau không gặp mặt, cho dù có cảm tình cũng có thể biến thành không cảm tình, huống chi tình cảm cũng vừa mới nảy mầm một chút, hơn nữa còn là đơn phương.

Suy nghĩ kỹ biện pháp trả lời, Vương Tĩnh Kỳ nhắn tin từ chối và gửi cho Chu Cẩm Du rồi tắt di động, sau đó tìm người đi ăn cơm cùng. Cô tin chắc cho dù Chu Cẩm Du coi trọng cô cũng không muốn để lộ ra quan hệ bí mật với cô, với thân phận cùng địa vị của anh sẽ không có khả năng tìm một người đã ly hôn như cô làm bạn gái, cho nên cô phán đoán Chu Cẩm Du sẽ không có khả năng đến sân trường tìm cô, nên cô chính là an toàn.

Trên thực tế cô suy nghĩ rất đúng, sau khi nhận được tin nhắn của cô Chu Cẩm Du lập tức lấy điện thoại gọi điện lại, nhưng là chỉ nghe đến thấy trong điện thoại âm thanh máy móc “sorry.....”,

Trong nháy mắt, Bí thư Lý cùng lái xe cảm giác nhiệt độ xung quanh mình đều giảm xuống, cũng không dám quay đầu xem, cũng không dám quan tâm lãnh đạo ở phía sau, chỉ có thể mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, cố gắng che dấu sự tồn tại của chính mình.

Chu Cẩm Du nhũn mày, suy nghĩ trong chốc lát, thuận tay hướng chỗ ngồi quảng điện thoại, giọng điệu vững vàng nói: “Về nhà.”

Chiếc Audi màu đen vốn chạy về hướng trường Nhất Trung sau đó lại quay đầu chạy về phương hướng không rõ ràng.

Vương Tĩnh Kỳ cùng mấy người Vương Đình các cô ở căn tin ăn cơm, trong lòng cô còn lo lắng, tuy rằng có thể khẳng định được người đàn ông kia không thể vào trường học tìm cô, nhưng khó nhất chính là đoán được lòng người, ngộ nhỡ nếu anh ta nhất thời xúc động đến đây tìm cô thì phải làm sao bây giờ.

Cứ như vậy trong lòng không yên cô ăn xong cơm, nhìn đồng hồ trên tay một chút, cuối cùng cũng xác định được Chu Cẩm Du đã bỏ đi, cô thở ra một hơi, cũng không nói lên được trong lòng có tư vị gì.

“Tĩnh Kỳ, cậu nghĩ cái gì vậy, ăn cơm đều ngơ ngác, đi nhanh, chúng ta đi múc nước nếu không lát nữa phòng nước đóng cửa.” Tưởng Hi Văn ở phía trước nhìn Vương Tĩnh Kỳ bị tụt lại phía sau kêu lên một câu, tất cả mọi người nghĩ đến cô vì vừa mới ly hôn cho nên tinh thần mới luôn hoảng hốt.

Tuy Vương Tĩnh Kỳ vẫn nói cô không có bị chuyện này ảnh hưởng, nhưng là tất cả mọi người nghĩ là cô ra vẻ kiên cường, dù sao cô cũng là một cô gái nhỏ hơn hai mươi tuổi, còn chưa có thực sự kết hôn đã mang tiếng ly hôn, có thể bình tĩnh như vậy nhất định là giả bộ. Cho nên mấy người Tưởng Hi Văn các cô mấy ngày nay luôn luôn yên lặng chăm sóc cô, không có việc gì đều trò chuyện cùng cô, sợ lúc nào trong lòng cô cũng nghĩ chuyện này.

“A..., biết rồi.” Lấy lại tinh thần, Vương Tĩnh Kỳ xem lại mình quả thật là bị ba người phía trước bỏ lại vài bước, cô chạy nhanh hai bước, đuổi theo ba người kia, đem cảm xúc không rõ ràng trong đầu ném đi.

Bên này mấy ngày nay Vương Tĩnh Kỳ xem như trôi qua tương đối bình tĩnh, dù sao trường học tuy cũng có người tranh giành nhưng là tất cả mọi người đều có văn hóa, chính là trong lúc bất hòa cũng đều là chú ý hình tượng, cho nên tuy cũng có người nói chuyện phiếm về cô nhưng thật ra không ai ở trước mặt cô nói.

Về phần sau lưng, cô cũng không trông nom được người khác nhiều chuyện, chỉ là làm như không biết là được rồi. Bởi vì tính tình cô tốt, cho nên ngày ngày trôi qua cũng yên ổn.

Cô bên này bình tĩnh, ngược lại Trương Dương bên kia có thể nói là trôi qua tương đối phần khích.

Ngày đó, sau khi làm xong thủ tục ly hôn, Trương Dương bởi vì còn chuyện thăng cấp của mình nên không dám chậm trễ, buổi chiều hần liền đem về mặt bị thương đến Công ty.

Nhưng sau khi đến công ty hần lại biết được một tin xấu, có thể nói là sấm sét giữa trời quang.

Chính là Công ty đã quyết định chọn được người tiến cử, còn đã công khai kết quả, bây giờ người ta đã đem tài liệu chỉnh lý tốt gửi đi, chỉ chờ xét duyệt thôi.

Lúc ấy Trương Dương đã bị tin tức này làm cho choáng váng, hần thật sự là không thể tưởng tượng được, vốn tưởng sự tình còn có chút hi vọng, như thế nào lại không có.

Bình chọn vào Khoa học Kỹ thuật Hàng năm đều chậm chậm tiến hành ít nhất nửa tháng, rồi lại mất nửa tháng nữa chuẩn bị tài liệu, dù thế nào cũng phải mất khoảng một tháng, nhưng lần này như thế nào lại nhanh như vậy, hần xin nghỉ phép trước sau tổng cộng cũng chỉ ba ngày.

Hần cho rằng ở đây toàn những vẻ mặt chán ghét, thấy được các đồng nghiệp trong mắt hoặc khinh bỉ, hoặc đồng tình, hần ba bước cũng thành hai bước chạy lên tầng tìm lãnh đạo.

“Trưởng ban Khương, sao lại thế này, lần này thời gian tiến cử như thế nào lại nhanh như vậy, tôi mới xin phép nghỉ ba ngày đã chọn được người rồi, có phải rất qua loa hay không, hơn nữa tôi cảm thấy đối với tôi cũng không công bằng.” Trương Dương vừa tiến vào văn phòng lãnh đạo, liền đi thẳng vào vấn đề nói ra bất mãn của mình.

Khương Tề Quốc nhìn Trương Dương trực tiếp xông vào, trong lòng rất không hài lòng, nhưng trên mặt không có biểu hiện ra điều gì, vẻ mặt ôn hòa nhìn người tới.

“Tiểu Trương cậu đã đi làm lại, mau ngồi xuống. Cậu đã đến rồi, vừa hay tôi có chuyện cần nói với cậu này.”

Khương Tề Quốc khách khí mời hần ngồi xuống sofa, rồi hướng tới hần nói chuyện đạo lý thông suốt, tóm lại ý tứ của ông chính là, lần này đối với việc tiến cử lãnh đạo phía trên vô cùng coi trọng, không chỉ yêu cầu lý lịch đẹp của nhân viên tiến cử, còn muốn yêu cầu nhân phẩm tốt, chủ yếu là lần này lãnh đạo bên trên sắp xếp thời gian có vẻ nhanh, ngày đó sau khi công ty họp xong, đến buổi chiều lãnh đạo liền thương lượng, muốn chỉ định người tiến cử luôn. Đương nhiên, lúc ấy hần vắng mặt, nên không có cơ hội báo cáo công việc vì mình lười kéo sự ủng hộ, có thể thấy, số người ủng hộ hần cũng không có hy vọng.

“Tiểu Trương a, lúc ấy tất cả mọi người không biết tiến cử lần này vội vã như vậy, ở cuộc họp lần sau, tôi nghĩ chuyện này tuy rằng trong cuộc họp cậu vắng mặt, nhưng là cũng phải thông báo cho cậu một tiếng, làm cho cậu cũng có cạnh tranh công bằng, ai biết tôi buổi tối gọi điện thoại cho cậu, nghĩ thông báo cho cậu biết sự tình, cho cậu thời gian nghĩ biện pháp, nhưng điện thoại của cậu gọi như thế nào cũng không được.” Khương Tề Quốc vẻ mặt đáng tiếc nói.

Trương Dương nghe xong tròn mắt, tối hôm đó chính là lúc hần bị tạm giam, di động cũng là bị người ta thu mất, đương nhiên là không có người nghe.

Trương Dương nghĩ số phận mình chính là đen đủi, vẻ mặt cầu xin hỏi: “Trưởng ban Khương, ngày đó nhà của ta thật sự có việc gấp, ngài xem xem bây giờ có thể hay không thu xếp một chút.....”

“Ôi chao, tiểu Trương à, cậu làm vậy là làm khó tôi nha, tất cả đây đều là do lãnh đạo quyết định, hơn nữa công bố cũng công bố rồi, nếu như không có tình huống đặc biệt xảy ra, người được tuyển sẽ không có khả năng sửa lại. Cậu cũng đừng vội, cậu ở công ty chúng ta cho dù là chuyên môn hay là bằng cấp đều là người giỏi, điều này trong lòng lãnh đạo đều biết rõ ràng, cho nên đề bạt cậu cũng là chuyện sớm hay muộn thôi, lần này có được hay không tôi nghĩ cũng giống nhau.” Khương Tề Quốc trấn an vỗ vỗ bả vai Trương Dương.

99. Chương 99: Chương 65: Bại Lộ

Khương Tề Quốc nhìn Trương Dương cúi đầu chán nản, thất vọng đi ra khỏi phòng làm việc có chút luyến tiếc lắc đầu. Ông không biết vì lý do gì mà lãnh đạo gọi điện xuống muốn ông quan tâm tới Trương Dương, vốn dĩ với lý lịch của hắn thì lần đề bạt này cũng không đến lượt hắn, giống như bây giờ lãnh đạo làm cho người ta có hy vọng, lại tàn nhẫn đem hy vọng của họ dập tắt, đúng là đã kích người mà.

Nhưng thông qua lần này ông hiểu rõ mình phải cách Trương Dương xa một chút, ông cũng có chút đau lòng cho tiểu tử Trương Dương kia, hắn ngày tết vẫn tặng quà ông, ông biết rằng Trương Dương rồi sẽ xảy ra chuyện.

Ai..., ông thở dài, không thể không buông tha cho hắn được. Bị lãnh đạo nhớ đến... phỏng chừng chính là như vậy, về sau sẽ rất khó để thăng tiến.

Sau khi từ văn phòng lãnh đạo đi ra, lúc này Trương Dương mới chú ý tới ánh mắt của đồng nghiệp khi nhìn hắn có gì không đúng, trong lòng hắn có chút run run, chẳng lẽ mọi người đều biết chuyện hai ngày nay hắn bị giam ở cục cảnh sát sao?

Chắc là không phải, hắn nghe cảnh sát nói là vẫn chưa gọi điện thông báo về Công ty mà?

Trong lòng hắn nói thầm, cũng không dám cùng các đồng nghiệp chào hỏi, chính là nhìn đến ai cũng đều bối rối gật đầu, sau đó nhanh chóng về phòng làm việc của mình.

Sau khi vào đến phòng làm việc của mình hắn liền nhìn thấy một cô gái- hôm nay vừa chính thức trở thành tiểu tam Từ Mai đang ngồi ở ghế của hắn.

“Tiểu Mai, sao em lại tới đây.”

Trương Dương nhìn Từ Mai trong lòng thực sự là ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Vốn tưởng lần này ly hôn xong sẽ trừ bỏ được hai mối tai họa ngầm lớn nhất, hơn nữa nếu hắn lên làm phó khoa thì dù có chuyện lớn nhỏ gì thì hắn cũng là công nhân viên chức, nên chuyện của hắn và Từ Mai sẽ càng thêm vững chắc. Ai ngờ hắn vừa trở về đã thấy mất cơ hội tiến cử, hắn quả thực thất vọng và lo lắng.

Nhìn đến Từ Mai giờ khắc này, từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ cảm thấy chột dạ, một chút do dự cũng không được phép, nếu Từ Mai biết hắn kết hôn lần hai sẽ trách mắng hắn.

Ngồi ở trên ghế, Từ Mai mặc chiếc áo màu đỏ tía và chân váy bút chì dài màu đen...rất hợp thời trang, cho dù nhìn cô có vẻ bình thường cũng không thể che giấu được cô là một cô gái thời thượng.

Từ Mai đứng lên, trên mặt không còn vương lại nét cười, gương mặt tức giận trừng mắt nhìn Trương Dương, nhìn thấy trên mặt hắn còn lưu lại dấu vết, sự ngờ vực vô căn cứ trong lòng lại càng tăng.

“Em đến tìm anh, muốn hỏi anh vài chuyện.” Từ Mai nhìn hắn không chớp mắt, cô muốn xem hắn sẽ có phản ứng gì.

Trong nháy mắt, Trương Dương có chút bối rối, nhưng ngay lập tức hắn đã điều chỉnh tốt vẻ mặt của mình giả bộ hào phóng nói: “Có chuyện gì gấp mà em phải chạy tới tận phòng anh, không sợ mọi người chê cười sao?”

Hắn nói xong còn cố ý dùng khoe mắt quét xung quanh một chút, mọi người vẫn cúi đầu bận rộn nhưng lỗ tai lại dựng lên nghe ngóng chuyện Bát Quái của đồng nghiệp.

Hắn chính là một nhân viên bé nhỏ không có văn phòng riêng, bình thường hắn đều phải chen chúc cùng các đồng nghiệp trong một văn phòng.

Vốn dĩ Từ Mai nhìn hắn không nháy mắt đương nhiên cũng nhìn thấy sự bối rối ban đầu của hắn nên cũng tin vài phần lời đồn đại, sau đó trong lòng cô liền không kiềm chế được lửa giận.

“Chê cười à? Em sẽ giết những người giám chê cười em, như vậy còn sợ bị chê cười sao?” lời nói của Từ Mai giống như kim đâm, giọng nói bén nhọn hướng về phía Trương Dương.

Trương Dương không biết cô nói đúng cái gì, cũng sợ mình đoán sai cho nên cũng không dám tùy tiện mở miệng giải thích chỉ có thể dùng vẻ mặt xấu hổ nhìn trái phải để nhắc nhở Từ Mai ở đây còn có người.

Bình thường Từ Mai rất giữ thể diện, luôn dựa vào gia thế của mình, người bình thường cô đều xem thường. Cô coi trọng Trương Dương chủ yếu là vì ở trước mặt cô Trương Dương luôn khuất phục cô làm cho cô hưởng thụ cảm giác mình được nâng niu.

Lúc hai người hẹn hò cũng đều lén lút, ở ngoài nhìn vào hai người vẫn là quan hệ đồng nghiệp thuần khiết. Đương nhiên, hai người cho là chuyện của mình làm đều vô cùng bí mật, nhưng ở đơn vị sự nghiệp (đơn vị nhà nước) đều là những người tinh anh, ngày thường bọn họ đều mắt đi mày lại với nhau làm sao có thể dấu diếm được mọi người, chẳng qua họ không nói rõ ra mà thôi.

Trương Dương thấy Từ Mai không có chút quan tâm, trong lòng cao hứng lại vô cùng lo lắng. Hắn cao hứng vì như vậy đến kẻ ngốc cũng biết được quan hệ của hai người là như thế nào, phải biết rằng bình thường đáp ứng yêu cầu của Từ Mai hai người vẫn bí mật yêu đương, hắn vẫn muốn công khai nhưng Từ Mai luôn do dự không muốn công khai quan hệ của họ. Nếu hiện tại Từ Mai đã âm ỷ lên như thế này thì nhất định sẽ không thể che dấu được mấy cô nhiều chuyện trong văn phòng. Hắn lo lắng là vì hắn sợ Từ Mai đã biết chuyện của Vương Tĩnh Kỳ, hiện tại quan hệ của hai người còn chưa đến mức bền chặt, hắn còn chưa giữ chặt được cô, chuyện này hắn hiểu rõ, hắn sợ Từ Mai sẽ chia tay với hắn.

“Em xem em nói gì vậy, có người dám chê cười chúng ta ở công ty sao? Ha ha!” Trương Dương thấy cô không cho phép nên chỉ có thể ở bên cạnh cười ha ha.

“Anh đừng có giả bộ, em có chuyện muốn hỏi anh, những chuyện mọi người nói đều là thật phải không?” Trong lòng Từ Mai đã nhận định là lỗi của Trương Dương cho nên giọng nói cũng không có kiêng nể gì, những lời nói ra đều như đánh vào mặt người.

“Ai da, em đừng nóng giận, đừng nóng giận, cái gì anh cũng sai, anh nhận tội với em được không? Bên cạnh còn có người khác, đi, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện, anh sẽ chịu đánh, chịu phạt, tuyệt đối không dấu diếm em chuyện gì, anh cam đoan sẽ làm cho em nguôi giận không được sao!” Trương Dương ghé sát vào tai Từ Mai nhỏ giọng cầu xin tha thứ.

Trương Dương nghĩ, trước hết nhận sai với cô trước để đem cô đi chỗ khác lúc đó hai người sẽ nói chuyện thuận tiện hơn, chỉ cần ở riêng cùng nhau lúc thì vấn đề gì cũng đều lấp liếm được.

Lúc này Từ Mai cũng có chút tỉnh táo lại, nhìn quanh văn phòng còn có vài người đang ngồi chờ nghe chuyện Bát Quái của người khác, cô cũng hiểu được cứ để mọi người đứng xem như vậy chỉ thêm bất lợi cho mình, cô hít một hơi thật sâu tạm thời áp chế cơn tức trong lòng nói: “Đi, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện đừng làm phiền mọi người làm việc.”

Sau đó cô đứng dậy, tiên phong ra khỏi phòng hướng khu rừng bên cạnh ký túc xá đi tới.

Trương Dương cũng đi theo ra ngoài miệng còn cười ha ha: “Ha ha, tôi cũng thuận tiện đi xem có tài liệu gửi tới phòng mình không đây?”

Hai người một trước, một sau nhìn có vẻ mờ ám đi về phía rừng cây nhỏ. Trương Dương nhìn trước nhìn sau thấy không có người liền ôm Từ Mai vào trong lòng.

“Ai da, Mai Mai nhà chúng ta hôm nay làm sao vậy, tức giận nhiều như vậy, ai chọc em à nói cho anh nghe, anh sẽ báo thù cho em.”

Từ Mai vốn đang buồn bực bị hắn ôm một cái, hơn nữa lại nghe thấy lời nói ngọt ngào của hắn trong lòng cũng mềm đi.

“Ai bắt nạt em? Chính là anh. Em nói cho anh biết, đừng tưởng rằng anh nói vài câu dễ nghe thì mọi chuyện hôm nay đều giải quyết xong. Anh nhanh khai báo thành thật, hiện tại mọi lời đồn đại ở Công ty về anh là như thế nào? Anh thật sự đã kết hôn?” Từ Mai xoay người, giả bộ trừng mắt nhìn Trương Dương hỏi.

Sau khi nghe xong, đầu Trương Dương cảm thấy ong ong, trong lòng nghĩ thế là xong rồi, xong rồi, chính mình muốn lừa gạt cô ấy chuyện này, không thể ngờ cô ấy lại biết. Ngay sau đó hắn lại tự động viên ở trong lòng, trấn định lại, cho dù chuyện này thực sự bị bại lộ hắn cũng phải đem người ở trước mắt ổn định lại đã, sau đó hắn sẽ từ từ dỗ dành, hắn không tin lấy tướng mạo đường hoàng của hắn sẽ không nắm bắt được cô gái bình thường này.

100. Chương 100: Chương 66: Nghe Giải Thích

Trương Dương không nói gì, chỉ ôm chặt Từ Mai, trên mặt đều biểu hiện sự đau thương.

Từ Mai nhìn chăm chăm vào người ngồi trước mặt cho nên mọi hành động, biểu tình của hắn đều không lọt qua được mắt của cô.

“Như thế nào, thật sự là như vậy?” Từ Mai trừng mắt như không thể tin đứng lên nói to: “Trương Dương, anh có thể lừa gạt em, anh là đồ không có lương tâm.”

Từ Mai thoát khỏi lồng ngực của hắn đứng lên, trong mắt ngập đầy nước, cô bị hắn lừa, cô ngàn chọn vạn tuyển được một người đàn ông mà cuối cùng mình lại là Tiểu tam, hắn rõ ràng là một người đàn ông đã có gia đình.

“Mai Mai, Mai Mai, em đừng kích động, em hãy nghe anh nói, không phải như em nghĩ, em nghe anh giải thích đã.” Rõ ràng Trương Dương không thể buông tay, nếu bây giờ buông tay thì hắn sẽ không còn gì, như vậy hắn thật đúng là tiền mất tật mang.

“Hừ, anh còn giải thích cái gì, cả công ty đều nói anh đã sớm kết hôn, còn bởi vì chuyện của chúng ta gia đình anh mới xảy ra mâu thuẫn, đều đã đi đến cục cảnh sát rồi.” Nghĩ đến đây Từ Mai thật đau lòng, nước mắt cũng bắt đầu rơi.

Cô thật sự bị tai bay vạ gió, bắt đầu từ ngày hôm qua, khi cô đến Công ty thấy có đồng nghiệp nhìn mình với ánh mắt không mấy tốt đẹp cô còn không hiểu tại sao lại như vậy, vào đến văn phòng, hồ ly tinh họ Lý kia còn rõ ràng ngấm châm biếm cô là Tiểu tam, thông đồng với đàn ông có vợ, phá hoại gia đình nhà người ta.

Cô cảm thấy vô cùng oan uổng, hiện tại cô chỉ có một người bạn trai, hơn nữa còn công khai, tuy ở công ty cũng có người biết, nhưng tất cả mọi người đều chưa nói ra, cô vẫn duy trì tình cảm này trong bí mật, cứ như vậy lại để cho người ta nói mình thành Tiểu tam.

Cô nghĩ sẽ không tin tưởng lời họ nói, nhưng mọi người nói rõ sự tình như giữa ban ngày ban mặt, cô không tin cũng không được. Cho nên cô không để ý ánh nhìn của đồng nghiệp với mình liền đi tìm Trương Dương hỏi cho rõ ràng, nhưng sau khi nghe ngóng mới biết được hai ngày nay Trương Dương đều không đi làm. Có người nói hắn vì chuyện quan hệ nam nữ lung tung nên bị bắt vào trại giam để giáo dục.

Thời điểm nghe thấy tin tức này trong lòng cô vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, chỉ sợ cảnh sát cho rằng cô là Tiểu tam sẽ gọi cô đến hỏi chuyện, như vậy thì cô còn mặt mũi gì.

Cũng may, sau một ngày lo lắng hoảng hốt, rốt cục sớm nay đi làm cô cũng nghe được Trương Dương đã đến, cô không dám ở công ty tìm Trương Dương, chỉ có thể ngồi ở phòng làm việc của hắn chờ, hy vọng có thể mau chóng hiểu được đến tột cùng là xảy ra chuyện gì. Về phần những người khác trong phòng của Trương Dương cô cũng không thể để ý.

“Hiện tại anh nói với em anh là người chưa kết hôn đúng không?” hiện tại Từ Mai chỉ muốn biết điều này, những cái khác đều để sau.

Trương Dương nhìn về mặt Từ Mai, hắn biết lần này nếu giải thích không tốt nhất định sẽ bị cô bỏ, cho nên hắn cố gắng lấy cảm xúc làm cho mình nhìn như càng đáng thương, đồng thời ánh mắt cũng đỏ lên.

“Mai Mai, anh và em nói chuyện thẳng thắn với nhau được không? Em đừng tức giận, trước hết nghe anh nói tất cả, nếu anh nói xong mà em còn không tha thứ cho anh thì anh sẽ không bao giờ làm phiền em nữa.” Trương Dương khổ sở nhíu mày biểu hiện bộ dáng đau lòng.

Từ Mai chưa từng thấy Trương Dương như vậy. Ở trước mặt nàng cho tới bây giờ hắn đều là sự tươi trẻ, trong sáng, cô chưa từng thấy hắn như bây giờ. Thật là làm cho cô cảm thấy mình đang nghĩ oan cho hắn vậy, nghĩ lại chuyện trước kia hai người ở cùng nhau, cô đúng là cảm thấy mình có chút không đúng.

“Được....Anh nói trước đi, nếu anh thật sự định gặt em, nói cho anh biết, em, Từ Mai không phải là người dễ trêu đùa đâu.” Từ Mai nghiêm khắc nói.

“Anh biết, anh biết, anh rất yêu em làm sao có thể lừa gặt em. Chỉ cần em nghe anh giải thích, anh nhất định sẽ cho em một câu trả lời hài lòng.” Trương Dương mừng như điên, đồng thời trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, lo lắng sẽ giải thích như thế nào để mình có lợi nhất.

Hắn buông người Từ Mai ra, cầm lấy tay cô đi vào trong cánh rừng bên cạnh ký túc xá, nơi này có ghế đá, cũng kín đáo, hai người ở nơi này nói chuyện có vẻ hợp lý.

Đi được vài bước Trương Dương đã nghĩ ra được lý do từ chối.

Hắn để Từ Mai ngồi trên ghế đá, chính mình ngồi xổm xuống cạnh cô, hắn ngẩng đầu lên nhìn cô vẻ mặt thâm tình, bộ dáng sám hối.

“Mai Mai, anh không muốn lừa dối em, nhưng em phải tin tưởng anh, trước kia anh không nói cho em biết sự thật là vì sợ em rời xa anh.” Trương Dương cầm lấy tay Từ Mai nói.

Nghe được lời nói của hắn Từ Mai đã hiểu rõ, cô khẳng định những tin đồn là sự thật. Cô tức giận đưa tay định tát người đàn ông vô liêm sỉ này một cái tát, nhưng vì tay cô còn bị hắn nắm, rút ra không được, cô định đứng lên cũng bị hắn kéo xuống không thể động đậy.

“Em đừng kích động, đừng kích động. Em nghe anh nói hết đã chứ? Mai Mai, cho anh cơ hội được giải thích với em được không?” Trương Dương nói xong, nước mắt bắt đầu rơi.

Nhìn bộ dáng Trương Dương làm Từ Mai giật mình, một người đàn ông nửa ngồi nửa quỳ dưới chân cô đang khóc, làm cô thật sự rung động, hơn nữa nhìn vẻ mặt của hắn còn giống như có ẩn tình.

Trong lòng Từ Mai bắt đầu giao động, nói thật cô cũng hy vọng tất cả mọi chuyện đều là hiểu lầm, hi vọng thật sự là có nguyên nhân, dù sao người con gái nào cũng hi vọng mình không bị người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay.

“Nói, em cũng không phải là người không rõ phải trái, nếu có chuyện hiện tại anh nó rõ ra, nhưng em cũng nói cho anh biết, cơ hội chỉ có một lần, nếu để em biết anh lừa gặt em, em sẽ không để anh sống dễ dàng. Anh cũng biết, hiện tại em không làm gì được anh nhưng ba em chắc chắn sẽ không để con gái mình bị người khác lừa.” Từ Mai uly hiếp nói.

Trương Dương cảm động một phen, lau hết nước mắt trên mặt sau đó vùi đầu vào chân Từ Mai cảm động nói: “Cảm ơn em Mai Mai, cảm ơn. Anh biết em là người đối xử tốt nhất với anh.”

Hắn thu hồi cảm xúc, ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy ái mộ nhìn Từ Mai.

“ Mai Mai, anh thực sự xin lỗi em, trước kia anh lừa em, hiện tại anh không muốn lừa dối em nữa. anh đã li hôn.” Trương Dương biểu hiện bộ dáng áy náy, đầu lại cúi thấp xuống.

Hắn đã nghĩ kỹ, chuyện li hôn nhất định là không dấu được, dù sao về sau muốn kết hôn vẫn cần hộ khẩu, mà trong hộ khẩu lại đóng dấu đã li hôn đỏ chói, có muốn dấu cũng không dấu được.

Thực ra hắn còn muốn dỗ dành thêm cô, làm cho cô không thể rời bỏ mình rồi mới nói chuyện này. Không ngờ đến chuyện này lại bị bại lộ, vậy đem chuyện này công khai luôn, coi như là nhất lao vĩnh dật (Nhất lao vĩnh dật có nghĩa là: làm một lần vất vả nhưng về sau cả đời nhàn nhã).

Từ Mai choáng váng, như thế nào mới nói là đàn ông có vợ, hiện tại đã thành li hôn.

“Mai Mai, anh đã li hôn, anh sợ em ghét bỏ nên mới không nói cho em biết. Nhưng em phải biết rằng, anh thật sự sợ mất em nên mới lừa dối em.” Trương Dương đau khổ nói.

“Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào, anh nói cho rõ ràng.” Hiện tại trong lòng Từ Mai cũng không còn chủ kiến gì, cô cũng không biết có nên tin hắn hay không.

“Thực ra chuyện này phải trách anh. Anh cùng vợ trước quen nhau ở trường đại học...” Trương Dương bắt đầu kể chuyện cũ.

Nội dung chính là một sinh viên nữ mến mộ hư vinh, vì ham muốn cá nhân của mình, nhiều lần quyến rũ nam sinh viên. Hắn tuy biết là nữ sinh kia là người mưu kế, nhưng tiếc rằng hắn không có nhiều kinh nghiệm xã hội, nên thực tế hai người tuy không có quan hệ gì nhưng trong trường lúc nào cũng bàn tán huyên náo. Trong lòng hắn tuy đau khổ, nhưng hắn cũng có trách nhiệm của một người đàn ông, với tình huống như vậy hắn đành im lặng chịu thiệt thòi.

Dĩ nhiên trong lòng mọi người ở trường đều rõ ràng coi hai người là người yêu của nhau.

Bởi vì hắn là người thiện tâm nên cũng không phản đối, nhưng bình thường vẫn giữ mình trong sạch, cho tới bây giờ cũng chưa từng chạm tới nữ sinh kia, để cô ấy tự sinh tự diệt.

Cuộc sống đại học trong bốn năm của hắn luôn duy trì ý định ban đầu của mình, không cùng nữ sinh kia xảy ra bất kỳ quan hệ bất chính nào, mặc dù nữ sinh kia đã từng vô số lần quyến rũ hắn.

Tại thời điểm tốt nghiệp đại học, bởi vì công việc có vấn đề, nữ sinh kia lại quần quýt si mê, làm cho thiện tâm của hắn nổi lên quyết định mang theo cô.

Vì không thể bỏ mặc nữ sinh, nên hắn không còn cách nào khác đành chấp nhận cô. Ai ngờ nữ sinh kia nói chỉ cần hai người đều có việc làm cô liền chia tay trong hòa bình, nhưng sau khi xin việc cho cô ta xong cô ta lại đổi ý, cùng với cha của mình chen ép đến nhà hắn, làm cho cha mẹ, chị em trong nhà hắn đều bị tổn thương.

Mà mục đích của nữ sinh là muốn tiếp tục ở cùng hắn, muốn hắn nuôi dưỡng cô nửa đời còn lại, cũng chính là uy hiếp hắn kết hôn.

Ban đầu hắn thề sống chết không chịu, bảo vệ sự trong sạch của mình, nhưng nhìn đến cha mẹ cùng các em vì mình mỗi ngày sống cho lo lắng, sợ hãi, nội tâm của hắn thật sự áy náy, cuối cùng đành chấp nhận.

Cho nên cuối cùng hắn cũng không chạy thoát được nhanh vuốt của nữ sinh đó. Hai người kết hôn. Đường nhiên sau khi kết hôn, nam sinh vẫn giữ mình trong sạch. Từ đầu đến cuối hắn đều biết mình không thực sự yêu cô gái ấy.

Hơn nữa, trong hai năm này hắn đều suy nghĩ mọi phương pháp để li hôn cùng nữ sinh, còn chính mình luôn giữ thân thể trong sạch, tiếc rằng nữ sinh này rất gian xảo, nên từ đầu đến cuối đều không thành công.

Nhưng trong lúc này hắn đã gặp được tình yêu đích thực của mình, sợ thân phận đã kết hôn của chính mình làm tổn thương tới người mình yêu, cho nên mọi khó khăn hắn đều tự mình tìm cách giải quyết, hắn thay đổi vì người mình yêu, cuối cùng mấy ngày này nữ sinh kia mới chịu li hôn.

Nhưng nữ sinh kia vốn là nham hiểm, cho dù đã đồng ý li hôn nhưng cũng không muốn buông tha hắn. Cô không chỉ muốn hơn nữa tài sản của nhà hắn, cô nham hiểm tới mức tung ra lời đồn độc ác về hắn để chia rẽ tình yêu đích thực của hắn.

“Mai Mai, em nên biết, từ lúc ở cùng với em, trái tim anh luôn thuộc về em, chắc là em có thể cảm nhận được.” Trương Dương nói xong toàn bộ chuyện cũ, khuôn mặt đã đầy nước mắt, ban đầu là nửa ngồi nửa quỳ, bây giờ cả hai chân đã quỳ xuống đất.

Nghe xong, hai mắt của Từ Mai cũng đầm lệ, tuy Trương Dương nói như vậy nhưng cô vẫn không tin tưởng lắm. Nhưng khi nhìn thấy một người đàn ông vì mình mà quỳ xuống, than thở khóc lóc cùng mình, vốn dĩ tâm hồn đang đau thương trong nháy mắt đều đã được chữa trị.

“Ô ô... Trương Dương, anh có nhiều tâm sự như vậy sao không nói cho em biết. Chẳng lẽ em là đứa con gái không biết rõ phải trái sao, chỉ cần hai chúng ta yêu nhau dù có khó khăn chúng ta cũng cùng nhau gánh vác.”

“Mai Mai, anh yêu em. Anh biết em không muốn cho mọi người biết quan hệ của chúng mình là vì vẫn chưa yên tâm đối với anh. Nếu lúc đấy anh nói với em chuyện này sẽ không phải là vì anh yêu em mà là làm khổ em. Hơn nữa anh là một người đàn ông, trước kia còn có thể không rõ, nhưng hiện tại anh đã có người mình yêu, anh nhất định sẽ loại bỏ tất cả trở ngại. Anh hi vọng có thể quang minh chính đại cưới em.” Trương Dương thâm tình đảm bảo.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-lai-tai-hon-lan-nua>